STEPHEN KING

ZONA MOARTĂ

Colecția Cameleon

STEPHEN KING

ZONA MOARTĂ

Traducerea din limba engleză
Mircea Pricăjan

Editura Aquila

Titlul în original
THE DEAD ZONE

de:
STEPHEN KING

Copyright © **by Stephen King**

© 2004 **EDITURA AQUILA '93**
Romanian edition and translation

Toate drepturile pentru limba română sunt rezervate Editurii Aquila '93.

Nici o parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă în mod electronic, mecanic, prin fotocopiere sau prin orice alt mod, fără acordul scris, dat în prealabil de Editura Aquila '93.

ISBN 973-714-002-8

Coperta: *Alexandru Sabo*

NOTA AUTORULUI

Ceea ce urmează este o operă de ficțiune. Toate personajele importante sunt imaginare. Fiindcă acțiunea este plasată pe fundalul istoric al ultimei decade, cititorul s-ar putea să recunoască unele personalități care au jucat un rol important în anii '70. Speranța mea este că nici una dintre aceste personalități n-a fost pusă într-o lumină neconformă realității. Nu există un al treilea district legislativ în New Hampshire şi nu există, în Maine, nici orăşelul Castle Rock. Lecția de citire a lui Chuck Chatsworth este extrasă din *Fire-Brain*, de Max Brand, publicată inițial de *Dodd, Mead and Company, Inc.*

Pentru Owen
Te iubesc, urs bătrân

PROLOG

Până când absolvi facultatea, John Smith uită complet de crunta căzătură pe gheață din acea îndepărtată zi de februarie a anului 1953. De fapt, i-ar fi dat bătăi de cap să-şi amintească de ea chiar şi atunci când absolvi liceul. Iar mama şi tatăl lui nu aflară nimic niciodată.

Patinau pe o porțiune curată de gheață de pe Runaround Pond din Durham. Băieții cei mari jucau hochei cu bețe vechi, lipite cu bandă izolantă, folosind două coşuri pentru cartofi pe post de porți. Copiii cei mici ardeau tămâia prin preajmă, aşa cum fac cei mici încă din vremuri imemoriale – gleznele îndoindu-li-se comic când înăuntru, când în afară, răsuflarea ieşindu-le în vălătuci în aerul înghețat, de minus cinci grade Celsius. Într-un colț al porțiunii curate de gheață ardeau mocnit două cauciucuri de maşină şi câțiva părinți şedeau în apropiere, supraveghindu-şi copiii. Epoca *snowmobile*-lor era încă departe, iar distracția de iarnă încă însemna exercițiu fizic şi nu turarea unor motoare.

Johnny venise pe jos de acasă, care era chiar la ieşirea din Pownal, cu patinele atârnându-i pe un umăr. La vârsta de şase ani, era un patinator destul de bun. Nu suficient de bun încât să intre în jocul

de hochei al celor mari, dar ştia să patineze în cerc în jurul majorităţii celorlalţi de clasa întâi, care-şi fluturau mereu braţele în căutarea echilibrului sau care cădeau mereu în fund.

Acum, el aluneca uşor pe patine pe marginea porţiunii de gheaţă curată, dorindu-şi să poată merge cu spatele ca Timmy Benedix, ascultând gheaţa trosnind şi pârâind ciudat sub stratul de zăpadă de mai departe, ascultând, de asemenea, strigătele jucătorilor de hochei, huruitul camionului care traversa podul în drum spre fabrica de ciment U.S. Gypsum din Lisbon Falls, murmurul discuţiilor dintre adulţi. În acea zi răcoroasă şi luminoasă de iarnă, se bucura de viaţă. Nu-l durea nimic, nimic nu-i preocupa mintea, nu-şi dorea nimic... doar să poată patina cu spatele, cum făcea Timmy Benedix.

Trecu pe patine pe lângă foc şi observă că doi sau trei dintre adulţi îşi treceau între ei o sticlă de tărie.

– Dă-mi şi mie o duşcă! strigă spre Chuck Spier, care era încotoşmănat într-o cămaşă groasă de tăietor de lemne şi într-o pereche de pantaloni de schi din flanelă verde.

Chuck îi rânji.

– Pleacă de-aici, puştiu'. Am auzit-o pe mă-ta strigându-te.

Surâzând, Johnny Smith, copilul de şase ani, patină mai departe. Şi, pe partea dinspre drum a zonei de patinaj, îl văzu coborând panta, urmat de tatăl lui, pe însuşi Timmy Benedix.

– Timmy! strigă el. Fii atent aici.

Se întoarse şi începu să patineze stângaci cu spatele. Fără să-şi dea seama, pornise spre zona unde

se desfăşura jocul de hochei.

– Hei, puştiu'! strigă cineva. Dă-te la o parte!

Johnny nu-l auzi. Chiar o *făcea*! Patina cu spatele! Intrase în ritm – dintr-o dată. Era un fel de legănare a picioarelor...

Se uită fascinat în jos să vadă ce-i făceau picioarele.

Pucul vechi, zgâriat şi teşit pe margini, cu care se jucau copiii cei mari, trecu vâjâind pe lângă el, fără ca el să-l vadă. Unul dintre cei mari, un patinator deloc bun, se avântase pe urma lui într-un salt aproape orbesc cu capul înainte.

Chuck Spier intui ce avea să se întâmple. Se ridică în picioare şi strigă:

– *Johnny! Ai grijă!*

John îşi ridică ochii şi, în clipa următoare, patinatorul neexperimentat se izbi de micuţul John Smith cu viteză maximă, cu toate cele şaptezeci şi trei de kilograme ale sale.

Johnny zbură prin aer cu braţele în lături. Exact o clipă mai târziu, capul i se lovi de gheaţă şi îşi pierdu cunoştinţa, fiind învăluit de negru.

Negru învăluitor... gheaţă neagră... negru învăluitor... gheaţă neagră... negru. Negru.

Îi spuseră ei că-şi pierduse cunoştinţa; el nu-şi amintea sigur decât acel ciudat gând repetitiv şi că se uitase brusc în sus spre nişte feţe formând un cerc – ale jucătorilor de hochei speriaţi, ale adulţilor îngrijoraţi, ale copiilor curioşi. Îşi amintea că Timmy Benedix surâdea afectat. Chuck Spier îl susţinea.

Gheaţă neagră. Negru.

– Ce-i? – întrebă Chuck. Johnny... eşti bine? Ai

dat cu capu' rău de tot.

– Negru, spuse Johnny cu o voce guturală. Gheață neagră. Nu mai sări pe ea, Chuck.

Chuck se uită în jur puțin speriat, apoi își întoarse ochii înapoi la Johnny. Atinse cucuiul mare care se ridica pe fruntea băiatului.

– Îmi pare rău, spuse neîndemânaticul jucător de hochei. Nici măcar nu l-am văzut. Copiii mici n-au voie să intre pe terenul de joc. Așa-s regulile.

Se uită nesigur în jur, căutând aprobarea celorlalți.

– Johnny? – spuse Chuck. Nu-i plăcea privirea din ochii lui Johnny. Aceștia erau întunecați și încremeniți, distanți și reci. – Ești bine?

– Nu mai sări pe ea, spuse Johnny, neștiind ce spunea, gândindu-se doar la gheață – la gheața neagră. Explozia. Acidul.

– Crezi că tre' să-l ducem la doctor? – îl întrebă Chuck pe Bill Gendron. Habar n-are ce vorbește.

– Lasă-l o clipă să-și revină, îl sfătui Bill.

Așteptară un minut și, într-adevăr, mintea lui Johnny se limpezi.

– Sunt bine, murmură el. Ajutați-mă să mă ridic.

Timmy Benedix încă surâdea afectat, la naiba cu el; Johnny își spuse că-i va arăta lui cum stau lucrurile. Până la sfârșitul săptămânii va patina în cerc în jurul lui Timmy... cu spatele *și* cu fața.

– Vino și stai jos lângă foc pentru o vreme, spuse Chuck. Ai dat cu capu' rău de tot.

Johnny îi permise să-l ajute să ajungă lângă foc. Mirosul cauciucului ars era puternic și înțepător, îl făcea să-i fie puțin rău la stomac. Îl durea capul. Își simțea ciudat umflătura de deasupra ochiului

stâng. I se părea că e lungă de-un kilometru.

– Ți-amintești cine ești și toate alealalte? – îl întrebă Bill.

– Sigur. Sigur că-mi amintesc. Sunt bine.

– Cine-s taică-tu' și maică-ta?

– Herb și Vera. Herb și Vera Smith.

Bill și Chuck se uitară unul la celălalt și ridicară din umeri.

– Cred că-i teafăr, spuse Chuck, după care, pentru a treia oară: dar e clar c-a dat cu capu' rău de tot, nu-i așa? Oau.

– Copiii, spuse Bill, uitându-se iubitor la gemenele lui de opt ani care patinau ținându-se de mână, după care-și întoarse privirea spre Johnny. Probabil c-ar fi răpus un adult.

– Nu și dacă era polonez, răspunse Chuck și izbucniră amândoi în râs.

Sticla de Bushmill's începu iarăși să circule.

Zece minute mai târziu, Johnny patina din nou pe gheață; durerea de cap începuse deja să-i treacă; umflătura vânătă de pe frunte ieșea în evidență asemenea unei ciudate mărci înregistrate. Pe când ajunse înapoi acasă pentru masa de prânz, uitase complet de căzătură, de faptul că-și pierduse cunoștința, fiind cuprins de bucuria că descoperise cum să patineze cu spatele.

– Pentru numele lui Dumnezeu! – spuse Vera Smith când îl văzu. Cum ai căpătat asta?

– Am căzut, spuse el și începu să soarbă supa de roșii Campbell's.

– Te simți bine, John? întrebă ea, atingându-i ușor cucuiul.

– Sigur, mamă.

Şi chiar se simţea – cu excepţia sporadicelor vise rele de care avu parte de-a lungul lunii următoare sau cam aşa ceva... visele rele şi tendinţa de a i se face uneori foarte somn în momente ale zilei când niciodată înainte nu mai fusese somnoros. Însă acest fenomen încetă cam pe atunci când încetară şi visele rele.

Se simţea bine.

Pe la mijlocul lui februarie, Chuck Spier se trezi într-o dimineaţă şi descoperi că acumulatorul vechii lui maşini De Soto, model '48, era mort. Încercă să-l pornească de la acumulatorul camionetei sale. Când ataşă a doua clemă la bateria De Soto-ului, aceasta îi explodă în faţă, lovindu-l cu schije metalice şi cu acid corosiv de acumulator. Îşi pierdu un ochi. Vera spuse că doar prin mila lui Dumnezeu nu şi-i pierduse pe amândoi. Lui Johnny i se păru a fi o tragedie îngrozitoare şi merse împreună cu tatăl lui să-l viziteze pe Chuck la Spitalul General din Lewiston, la o săptămână după accident. Priveliştea oferită de Chuck cel Mare stând întins în acel pat de spital, părând straniu de împuţinat şi de mic, îl zgudui profund pe Johnny – şi, în acea noapte, visă că *el* stătea întins în acel pat.

Din când în când în anii de după aceea, Johnny avu presimţiri – ştia ce melodie urma la radio înainte ca disc-jockey-ul să pună piesa, genul acesta de lucruri – dar niciodată nu făcu legătura între acestea şi accidentul acela de pe gheaţă. Până atunci, uitase de el.

Iar presimţirile nu fură niciodată foarte spectaculoase şi nici măcar foarte frecvente. Doar din seara bâlciului şi a măştii începură să se întâmple

lucruri foarte spectaculoase. Dinainte de al doilea accident.

Se gândi mai târziu adesea la acea seară.

Chestia cu Roata Norocului se întâmplase *înainte* de al doilea accident.

Asemenea unui avertisment venit din propria sa copilărie.

2

Comis-voiajorul străbătu neobosit, în lung şi-n lat, Nebraska şi Iowa, sub un soare arzător, în acea vară a anului 1955. Şedea în spatele volanului unui Mercury '53 nedecapotabil, care deja avea mai bine de o sută douăzeci de mii de kilometri la bord. Merc-ul dezvolta un şuierat profund pe la valve. El era un bărbat masiv, care păstra încă aspectul unui băiat hrănit cu porumb, din vestul mijlociu; în acea vară din 1955, la doar patru luni după ce afacerea lui din Omaha cu vopsitul caselor dăduse faliment, Greg Stillson avea doar douăzeci şi doi de ani.

Portbagajul şi bancheta din spate ale Mercury-ului erau pline de cutii din carton, iar cutiile din carton erau pline cu cărţi. Cele mai multe dintre ele erau Biblii. Erau de toate formele şi dimensiunile. Găseai şi articolul standard, Biblia Calea cea Dreaptă Americană, ilustrată cu şaisprezece planşe color, lipită cu adeziv pentru avioane, la preţul de numai 1,69 $ şi garantată să rămână întreagă pentru cel puţin zece luni; apoi, pentru cumpărătorii mai săraci, exista Noul Testament Calea cea Dreaptă Americană, pentru şaizeci şi cinci de cenţi, fără

planşe color, dar în care cuvintele Domnului Nostru Iisus erau tipărite în roşu; şi, pentru cei puşi pe cheltuială, exista ediţia de lux a Cuvântului lui Dumnezeu Calea cea Dreaptă Americană, la preţul de 19,95 $, legată în imitaţie de piele albă, cu posibilitatea ca numele proprietarului să fie imprimat în foiţă aurită pe coperta din faţă, douăzeci şi patru de planşe color şi o porţiune în mijloc unde să-ţi notezi date de naştere, căsătorii şi înmormântări. Ediţia de Lux a Cuvântului lui Dumnezeu putea rămâne întreagă pentru nici mai mult nici mai puţin de doi ani. Mai era o cutie din carton conţinând o ediţie de masă a unei cărţi numită *America, Adevărata Cale: Conspiraţia Comunisto-Iudaică Împotriva Statelor Noastre Unite.*

Greg scotea mai mulţi bani din această carte tipărită pe hârtie ieftină, reciclată, decât din toate Bibliile la un loc. Conţinea întreaga poveste despre cum Rothschild-ii şi Roosevelt-ii şi Greenblatt-ii preluau controlul asupra economiei şi asupra Guvernului Statelor Unite. Existau desene arătând ce legături directe aveau evreii cu axa comunisto-marxisto-leninisto-troţkistă şi, de aici, cu Antihristul însuşi.

Zilele mccarthismului nu se sfârşiseră demult în Washington; în vestul mijlociu, steaua lui Joe McCarthy[1] nu apusese încă, iar Margaret Chase Smith

[1]Joseph Raymond McCarthy (n. 1908 – m. 1957), politician american, senator de Wisconsin (1947-1957), a prezidat Subcomitetul Permanent de Investigaţii şi a ţinut audieri publice în care a acuzat oficiali ai armatei, reprezentanţi media şi personalităţi publice de a fi comunişti. Acuzaţiile sale nu s-au adeverit niciodată, motiv pentru care a fost supus cenzurii de către Senat în 1954 – n. tr.

din Maine era cunoscută drept „târfa aia", datorită faimoasei sale Declarații de Conștiință. Pe lângă amănuntele legate de comunism, clientela sătească a lui Greg Stillson părea să manifeste un interes morbid pentru ideea că evreii conduceau lumea.

Acum, Greg intră cu mașina în parcarea prăfuită a unei case de țară la vreo treizeci de kilometri de Ames, Iowa. Avea un aspect pustiu, de loc părăsit – obloanele erau trase în jos și ușile grajdului erau închise – dar nu puteai fi niciodată sigur până nu încercai. Acest moto îl ajutase mult pe Greg Stillson în cei aproximativ doi ani de când el și cu mama lui se mutaseră din Oklahoma în Omaha. Afacerea cu vopsitul caselor nu fusese cine știe ce, dar avusese nevoie să-și curețe de pe limbă gustul lui Iisus pentru o scurtă vreme, scuzați ușoara blasfemie. Dar acum o luase de la capăt – de data asta, totuși, nu slujind amvonul sau litaniile despre revenirea la viață, și simțea un fel de ușurare să iasă, în sfârșit, din afacerea cu minuni.

Deschise portiera mașinii și, când păși în praful parcării, un câine mare și amenințător ieși din grajd cu urechile lăsate pe spate. Lătra întruna.

– Salut, cuțu, spuse Greg pe tonul său scăzut, afabil, dar înțelegător – la vârsta de douăzeci și doi de ani, aceasta era deja vocea unui vrăjitor exersat.

Cățelul nu răspunse tonului său prietenos. Continuă să se apropie, mare și amenințător, absorbit de ideea unui prânz timpuriu constând dintr-un comis-voiajor. Greg se așeză la loc în mașină, închise portiera și apăsă de două ori claxonul. Transpirația i se prelingea pe față și-i preschimba culoarea costumului de stofă albă într-un cenușiu-închis, dând

naştere unor pete rotunde sub braţe, iar de-a lungul spatelui formând un copac ramificat. Ţăranii ăştia-şi urcaseră hoiturile-n maşinile lor Harvester International sau Studebaker şi plecaseră la oraş.

Greg zâmbi.

În loc să tragă schimbătorul de viteze în marşarier şi să iasă din parcare, se întinse în spate şi scoase o bombă cu insecticid Flit – doar că aceasta era încărcată cu amoniu şi nu cu Flit.

Apăsând pulverizatorul, Greg coborî iarăşi din maşină, zâmbind strâmb. Câinele, care se lăsase pe labele din spate, se ridică imediat la loc şi începu să se apropie de el, mârâind.

Greg continuă să zâmbească.

– Bine faci, cuţu, spuse el pe tonul acela afabil, înţelegător. Vino. Vino şi ia-ţi porţia.

Ura câinii ăştia hidoşi de fermă care-şi dominau curtea de jumătate de acru asemenea unor mici Cezari aroganţi; spuneau ceva şi despre stăpânii lor.

– Adunătură împuţită de ţărani, spuse el cu răsuflarea tăiată. Încă zâmbea. – Haide, căţeluş.

Câinele veni. Îşi flexionă labele din spate ca să sară asupra lui. În grajd mugi o vacă, iar vântul făcu porumbul să foşnească tandru. Când sări, zâmbetul lui Greg se transformă într-o grimasă profundă şi amară. Eliberă pulverizatorul Flit-ului şi trimise un nor înţepător de picături de amoniu direct în ochii şi în nasul câinelui.

Lătratul lui mânios se transformă imediat în chelălăituri scurte, agonice, după care, pe când înţepătura amoniului se înstăpâni de-a binelea, acestea se transformară în urlete de durere. Începu pe dată să se-nvârtă în jurul cozii, nemaifiind un câine de pază,

ci doar o potaie în suferință.

Chipul lui Greg Stillson se întunecase. Ochii i se îngustaseră, părând două tăieturi urâte. Păşi înainte vioi şi-i administră câinelui o lovitură viguroasă în spate cu unul dintre papucii lui Stride-King cu vârf teşit. Câinele scoase un scâncet ascuțit şi, sub imperiul durerii şi al fricii, în loc să fugă spre grajd, îşi pecetlui soarta întorcându-se să riposteze celui care-i cauzase această nenorocire.

Cu un mârâit, atacă orbeşte, prinse cu colții manşeta cracului drept de la pantalonii de pânză albă ai lui Greg şi o sfâşie.

– Fiu de potaie! – strigă el cu mânie, surprins, şi lovi câinele din nou, de data aceasta destul de tare ca să-l rostogolească prin praf.

Se apropie iarăşi de el, iarăşi îl lovi, continuând să țipe. Acum, câinele, cu ochii lăcrimându-i, cu botul crispat de crunta agonie, cu o coastă ruptă şi cu alta sever dislocată, îşi dădu seama de pericolul pe care acest bărbat îl reprezenta, însă era prea târziu.

Greg Stillson fugi după el de-a lungul curții prăfuite, gâfâind şi strigând, cu transpirația prelingându-i-se pe obraji, şi lovi câinele până ce acesta începu să țipe şi până ce de-abia se mai putu târî prin praf. Sângera din vreo şase locuri. Era pe moarte.

– N-ar fi trebuit să mă muşti, şopti Greg. M-auzi? M-auzi? N-ar fi trebuit să mă muşti, câine de căcat. Nimeni nu-mi stă-n cale. M-auzi? Nimeni.

Îi mai aplică o lovitură cu vârful însângerat al pantofului, dar câinele nu putu face altceva decât să scoată un geamăt înfundat, sugrumat. Acest lucru nu-i oferi lui Greg o satisfacție prea mare. Îl

durea capul. Soarele era de vină. Faptul că fugise după câine sub soarele încins. Să fie bucuros că nu leşinase.

Închise ochii pentru o clipă, respirând sacadat, transpiraţia scurgându-i-se pe faţă asemenea unor lacrimi, mustind aidoma unor mărgăritare între firele de păr tunse scurt, în vreme ce câinele mutilat îi murea la picioare. Licăriri colorate de lumină, pulsând în tandem cu bătăile inimii lui, pluteau în întunecimea din spatele pleoapelor lui.

Îl durea capul.

Uneori se întreba dacă nu e nebun. Un astfel de moment trăia acum. Intenţionase să-i ofere câinelui o porţie de amoniu din bomba Flit şi să-l ducă înapoi în grajd, ca să-şi poată lăsa apoi cartea de vizită într-o crăpătură a uşii pentru ţânţari. Să se-ntoarcă altă dată şi să încheie o vânzare. Acum, uite. Uite ce dezastru. Nu-şi mai putea lăsa cartea de vizită acum, nu-i aşa?

Îşi deschise ochii. Câinele zăcea la picioarele lui, gâfâind luctuos, sângele curgându-i din bot. Când Greg Stillson se uită în jos, acesta-i linse umil papucul, ca şi când ar fi recunoscut că fusese înfrânt, după care se întoarse la problema morţii.

– N-ar fi trebuit să-mi sfâşii pantalonii, îi spuse el. M-au costat cinci dolari, câine de căcat ce eşti.

Trebuia să plece de aici. Nu i-ar ajuta la nimic dacă s-ar întoarce Clem Palmălată şi soţia lui, împreună cu cei şase copii ai lor, în maşina lor Studebaker şi l-ar vedea pe Fido murind sub privirile comis-voiajorului cel rău. Şi-ar pierde slujba. Compania Calea cea Dreaptă Americană nu angaja comis-voiajori care omorau câinii creştinilor.

Chicotind nervos, Greg se întoarse la Mercury, urcă şi ieşi repede cu spatele din parcare. Vină spre est pe drumul prăfos care străbătea ață lanul de porumb şi curând conducea cu o sută de kilometri la oră, lăsând în urma lui o trâmbă de praf lungă de trei kilometri.

În mod sigur nu-şi dorea să-şi piardă slujba. Nu încă. Scotea bani buni din ea – pe lângă marfa de care Compania Calea cea Dreaptă Americană nu era străină, Greg mai vindea şi din proprie inițiativă ceva de care ei nu ştiau. Acum scotea bani buni. Pe lângă asta, mai şi călătorea întruna, avea ocazia să cunoască o mulțime de oameni... o mulțime de fete. Era un trai bun, cu excepția...

Cu excepția faptului că nu era mulțumit.

Îşi continuă drumul, capul bubuindu-i. Nu, pur şi simplu nu era mulțumit. Simțea că e menit unor lucruri mai importante decât să conducă prin vestul mijlociu şi să vândă Biblii şi să falsifice nişte chitanțe ca să câştige doi dolari în plus pe zi. Simțea că e menit... e menit...

Măreției.

Da, asta era, asta era cu siguranță. Cu câteva săptămâni în urmă dusese o fată oarecare într-un pătul de fân; bătrânii ei erau plecați la Davenport să vândă atâția pui câți încap într-o camionetă; ea începuse întrebându-l dacă nu-i trebuie un pahar cu limonadă şi, pur şi simplu, lucrurile evoluaseră, iar după ce el o avusese, ea-i spusese că parcă se lăsase dusă de nas de un predicator şi el o pălmuise, nu ştia de ce. O pălmuise şi apoi plecase.

Ei bine, nu.

De fapt, o pălmuise de trei sau de patru ori. Până

ce ea începuse să plângă şi să strige după cineva care să vină s-o ajute, şi atunci el se oprise şi, cumva – trebui să se folosească de fiecare gram din farmecul cu care-l înzestrase Dumnezeu – reuşise să o calmeze. Şi atunci îl duruse capul, licăririle pulsatile de lumină îi străbătuseră haotic câmpul vizual, şi încercase să se convingă că de vină era căldura, căldura explozivă din pătulul de fân, dar nu-l durea capul doar din cauza căldurii. Ci din cauza aceluiaşi lucru pe care-l simţise în curte când îi sfâşiase câinele pantalonii, ceva întunecat şi nebunesc.

– Nu sunt nebun, spuse cu voce tare în interiorul maşinii.

Coborî geamul cu mişcări lente, lăsând să intre căldura verii şi mirosul prafului şi al porumbului şi al balegii. Ridică volumul radioului şi prinse o melodie a lui Patti Page. Durerea de cap i se retrase puţin.

Totul se reducea la stăpânirea de sine şi... şi la a-ţi păstra cazierul curat. Dacă făceai aceste lucruri, nimeni nu se putea atinge de tine. Iar el începea să se priceapă din ce în ce mai bine la amândouă. Nu mai avea atât de des visele acelea cu tatăl său, visele în care acesta stătea deasupra lui strigând, cu căciula ţeapănă de fetru lăsată pe spate: *„Nu eşti bun de nimic, pricăjitule! Nu eşti bun chiar de nimic!"*

Nu mai avea atât de des aceste vise fiindcă, pur şi simplu, nu erau adevărate. Nu mai era pricăjit. Sigur, fusese deseori bolnav atunci când era mic, nu fusese cine ştie cât de înalt, dar se întremase, avea grijă de maică-sa...

Iar tatăl lui era mort. Tatăl lui nu avea cum să vadă aceste lucruri. Nu-l putea face pe taică-său să-şi înghită cuvintele, fiindcă murise în explozia unei sonde de petrol şi, deci, era mort, iar lui Greg i-ar fi plăcut să-l dezgroape o dată, numai o singură dată, şi să-i strige în faţa lui descărnată: *N-ai avut dreptate, tată, n-ai avut dreptate în privinţa mea!* şi-apoi să-i dea un şut ca lumea, aşa cum îi dăduse...

Cum îi dăduse câinelui.

Durerea de cap se întorsese, diminuată.

– Nu-s nebun, repetă el acoperit de zgomotul muzicii.

Mama lui îi spusese adesea că e menit unor lucruri mai mari, unor lucruri măreţe, iar Greg o credea. Totul se reducea la a se înfrâna de la unele lucruri, cum ar fi pălmuitul fetei aceleia sau lovitul cu piciorul în câine – stăpânirea de sine adică – şi la a-ţi păstra cazierul curat.

Oricare era măreţia lui, avea s-o recunoască la timpul potrivit. De lucrul acesta era cât se poate de sigur.

Se gândi iarăşi la câine, iar de data aceasta gândul îi aduse pe buze un zâmbet subţire, fără pic de umor sau compasiune în el.

Măreţia lui era pe drum. Poate că-i vor mai trebui ani buni până s-o atingă – era tânăr, sigur, şi asta nu reprezenta un dezavantaj atâta vreme cât înţelegeai că nu poţi avea totul deodată. Atâta vreme cât erai încredinţat că vei avea parte de ea în cele din urmă. De acest lucru, el era încredinţat.

Şi Dumnezeu şi Iisus cel Milostiv să-i apere pe cei care-i vor sta în cale.

Greg Stillson îşi scoase cotul ars de soare pe geam şi începu să fluiere melodia de la radio. Apăsă pedala de accelerație, aduse Mercury-ul la o sută zece kilometri pe oră şi continuă să meargă de-a lungul drumului de țară din Iowa către viitorul pe care i-l rezervase viața.

Partea întâi

ROATA NOROCULUI

CAPITOLUL ÎNTÂI

1

Cele două lucruri pe care şi le aminti Sarah mai târziu despre acea seară fură şirul de runde norocoase pe care le avusese la Roata Norocului, şi masca. Dar, pe măsură ce timpul trecu, ani întregi, tot la mască i se întoarse gândul – asta atunci când îndrăznea să se gândească măcar la acea seară îngrozitoare.

El locuia într-un bloc cu apartamente din Cleaves Mills. Sarah ajunse acolo la opt fără un sfert, parcă după colţ şi sună la uşă. Mergeau cu maşina ei în seara aceasta pentru că maşina lui Johnny se afla la Garajul lui Tibbets din Hampden: avea volanul înţepenit sau cam aşa ceva. Ceva costisitor, îi spusese Johnny la telefon, după care izbucnise într-un râs tipic pentru Johnny Smith. Sarah ar fi râs cu lacrimi dacă ar fi fost vorba de maşina ei – de *cartea-ei-de-buzunar*.

Sarah străbătu foaierul în drum spre scări, trecând de afişierul atârnat acolo. Acesta era plin cu anunţuri de vânzare a motocicletelor, a componentelor pentru sisteme audio, tarife pentru servicii de dactilografiere şi cereri ale celor care aveau nevoie de-o cursă până în Kansas sau California, ale celor care mergeau în Florida şi aveau nevoie de cineva

cu care să împartă drumul şi banii de benzină. În seara aceasta însă, afişierul era dominat de un poster mare întruchipând un pumn strâns pe un fundal roşu-furios de flăcări. Singurul cuvânt de pe poster era GREVĂ! Erau ultimele zile ale lunii octombrie din 1970.

Johnny locuia în apartamentul ale cărui geamuri dădeau în faţa clădirii, la etajul al doilea – mansarda, îi spunea el – unde puteai sta îmbrăcat în frac asemenea lui Ramon Navarro, ţinând în mână un pahar pântecos cu o duşcă de vin Ripple, şi te puteai uita în jos la inima mare şi pulsatilă a Cleaves Mills-ului, la mulţimea lui de oameni grăbiţi ieşind de la spectacole, la taxiurile lui forfotitoare, la firmele lui cu neon. În acest oraş despuiat sunt aproape şapte sute de poveşti care pot fi spuse. Aceasta a fost una dintre ele.

De fapt, Cleaves Mills se reducea aproape în întregime la o stradă principală cu o singură intersecţie semaforizată (după şase seara, semaforul de acolo începea doar să pâlpâie a atenţionare), vreo două duzini de magazine şi o fabrică mică de mocasini. Asemenea majorităţii oraşelor din jurul Orono-ului, unde se afla Universitatea Maine, adevărata lui industrie consta în a furniza studenţilor lucrurile pe care aceştia le consumau – bere, vin, benzină, muzică rock'n'roll, mâncare la pachet, droguri, legume, camere cu chirie, filme. Cinematograful se chema The Shade[1]. În timpul anului şcolar rulau filme de artă şi pelicule lacrimogene din anii '40. Pe timpul verii, se întorcea la *western-*

[1]Umbra, Fantoma – n. tr.

urile *spaghetti* cu Clint Eastwood.

Johnny şi Sarah terminaseră facultatea în urmă cu un an şi amândoi predau la Liceul Cleaves Mills, unul dintre puţinele licee din zonă care nu deserveau alte trei sau patru oraşe. Membrii catedrelor şi ai administraţiei universitare, dar şi studenţii de acolo, foloseau liceul pe post de cămin, iar oraşul strângea din taxe o sumă de invidiat. Liceul era de renume şi avea construită o aripă nou-nouţă pentru studierea mijloacelor media. Poate că localnicii se plângeau de superioritatea afişată de valul de universitari şi de marşurile lor comuniste pentru încheierea războiului şi de amestecul în politica locală, dar niciodată nu refuzaseră banii pe care aceştia îi dădeau anual pe taxele pentru căminele modeste şi pentru apartamentele din zona pe care studenţii o numeau Fudgey Acres[2] şi pe care alţii o numeau Sleaze Alley[3].

Sarah ciocăni la uşă şi vocea lui Johnny, ciudat de înfundată, strigă:

– E deschis, Sarah!

Încruntându-se uşor, împinse uşa în lături. Apartamentul era cufundat complet în întuneric, cu excepţia luminii gălbui, pâlpâinde a semaforului de atenţionare aflat cu jumătate de cvartal în susul străzii. Mobilele se vedeau doar ca nişte siluete cocoşate de umbre adânci.

– Johnny... ?

Întrebându-se dacă nu cumva sărise o siguranţă sau ceva, făcu un pas timid înainte, când, în faţa ei,

[2]Plaiul Prostiei – n. tr.

[3]Aleea Depravării – n. tr.

plutind în întuneric, apăru chipul, un chip oribil, ieşit parcă dintr-un coşmar. Strălucea cu un verde spectral, putred. Un ochi era larg deschis, părând să se holbeze la ea, cuprins parcă de o teamă chinuită. Celălalt era strâns închis într-o ocheadă sinistră. Jumătatea stângă a feţei, cea cu ochiul deschis, părea a fi normală. Dar jumătatea dreaptă era faţa unui monstru, scofâlcită şi inumană, buzele groase, rânjite, scoţând la iveală dinţi ciobiţi, strălucind şi ei.

Lui Sarah îi scăpă un ţipăt scurt şi gâtuit şi făcu un pas împiedicat îndărăt. Apoi se aprinse lumina şi, în locul cine ştie cărui limb întunecat, apăru doar apartamentul lui Johnny, cu fotografia lui Nixon încercând să vândă maşini uzate, atârnând pe perete, cu covorul împletit pe care i-l făcuse mama, întins pe jos, cu sticlele de vin transformate în sfeşnice. Chipul încetă să mai sclipească şi ea observă că era vorba de o mască ieftină pentru Halloween, nimic altceva. Ochiul albastru al lui Johnny clipea prin deschizătura ei.

Îşi scoase masca şi rămase locului, zâmbindu-i binevoitor, îmbrăcat în jeanşi spălăciţi şi un sveter maro.

– Halloween fericit, Sarah, spuse el.

Inima încă-i zvâcnea. O speriase cum scrie la carte.

– Foarte nostim, spuse ea şi se întoarse pentru a pleca. Nu-i plăcea să fie speriată în felul acesta.

O prinse din urmă când ajunse la uşă.

– Hei... îmi pare rău.

– Păi, ar trebui să-ţi fie.

Se uită la el cu răceală – sau încercă s-o facă.

Mânia i se spulbera deja. Pur şi simplu nu puteai rămâne supărat pe Johnny, asta era chestia. Fie că-l iubea, fie că nu – o dilemă pe care încerca s-o rezolve – era imposibil să te simţi nefericit alături de el pentru un timp prea lung sau să întreţii sentimente de mânie. Se întreba dacă reuşise cineva vreodată să-i poarte pică lui Johnny Smith, iar gândul acesta fu atât de ridicol, încât se văzu nevoită să zâmbească.

– Poftim, aşa-i mai bine. Băiete, credeam c-ai de gând să pleci fără vreun cuvânt.

– Nu-s băiat.

Îşi plimbă privirea asupra ei de sus până jos.

– Se vede cu ochiul liber.

Purta o haină de blană masivă – imitaţie de raton sau ceva la fel de banal – şi observaţia lui inocent lascivă o făcu din nou să zâmbească.

– Cu chestia asta pe mine, n-ai cum să-ţi dai seama.

– O, ba da, am, spuse el.

Îşi petrecu braţul pe după mijlocul ei şi-o sărută. La început, ea nu avu de gând să-i întoarcă gestul, dar apoi sigur că i-l întoarse.

– Îmi pare rău că te-am speriat, spuse el şi-şi frecă prietenos nasul de-al ei înainte să-i dea drumul. Ridică masca: Credeam c-o să-ţi placă de minune. Am de gând s-o port vineri la ora de dirigenţie.

– O, Johnny, nu cred c-ai da un exemplu prea bun.

– O s-o scot cumva la capăt, spuse cu un rânjet.

Şi culmea era că, într-adevăr, putea s-o scoată la capăt.

Ea mergea la şcoală în fiecare zi purtând nişte ochelari mari, de profesoară severă şi cu părul

prins în coadă la spate atât de strâns încât aproape că părea să strige. Purta fuste până sub genunchi atunci când cele mai multe dintre fete le purtau până sub dunga chilotului (iar picioarele mele sunt mai frumoase decât ale oricăreia dintre ele, gândi Sarah cu indignare). Ținea să-i așeze pe elevi în bănci în ordine alfabetică, ceea ce, potrivit legii probabilității, cel puțin, ar fi trebuit să-i țină pe scandalagii departe unul de celălalt, și-i trimitea hotărâtă pe toți cei neascultători la directorul adjunct, motivația ei fiind că acesta primea cinci sute de dolari pe an pentru a-și asuma rolul de responsabil cu disciplina, în vreme ce ea nu. Și, chiar și așa, zilele ei erau o luptă continuă cu acel demon al profesorilor debutanți: Disciplina. Mai deranjant chiar, începuse să suspecteze că există un juriu colectiv, tăcut – un fel de conștiință școlară, poate – care-și dă cu părerea asupra fiecărui profesor nouvenit și că verdictul în privința ei nu era foarte favorabil.

Johnny, pe de altă parte, părea să fie antiteza tuturor lucrurilor definitorii pentru un profesor. Se preumbla de la un curs la altul cu un soi de uluire înțelegătoare întipărită pe chip, deseori ajungând la clasă cu întârziere, fiindcă se oprise să discute cu cineva în recreație. El îi lăsa pe copii să șadă unde doreau, așa încât niciodată nu vedeai același chip în același loc două zile la rând (iar gălăgioșii clasei erau invariabil atrași de scaunele din spate). Sarah n-ar fi reușit să le învețe numele în felul acesta nici până în luna martie, dar Johnny se părea că le reținuse deja fără probleme.

Era un bărbat înalt care avea tendința de a umbla

aplecat, iar copiii îl numeau Frankenstein. Johnny părea mai degrabă amuzat decât ofensat de lucrul acesta. Şi, totuşi, orele lui de curs se desfăşurau în mare parte în tăcere şi disciplină, nu erau mulţi chiulangii (Sarah se confrunta constant cu problema copiilor care fugeau de la ore) şi acelaşi juriu părea să ajungă la un verdict favorabil lui. Era genul de profesor căruia, peste zece ani, urma să i se dedice albumul absolvenţilor. Ea, pur şi simplu, nu era aşa. Şi, uneori, simplul fapt că se întreba de ce, o scotea din minţi.

– Vrei să bei o bere înainte să plecăm? Un pahar de vin? Altceva?

– Nu, dar sper că ţi-ai luat destui bani cu tine, spuse ea, prinzându-l de braţ şi hotărându-se să nu mai fie supărată. Întotdeauna mănânc cel puţin trei hot dog-uri. Mai ales când e ultimul bâlci al anului.

Mergeau la Esty, la treizeci şi doi de kilometri nord de Cleaves Mills, un orăşel a cărui singură pretenţie dubioasă de celebritate o reprezenta faptul că găzduia ABSOLUT ULTIMUL BÂLCI AGRICOL AL ANULUI DIN NOUA ANGLIE. Bâlciul se închidea vineri seara, de Halloween.

– Având în vedere că vineri e zi de salariu, mă descurc binişor. Am luat opt dolari.

– O... Doamne... Dumnezeule, spuse Sarah, dându-şi ochii peste cap. Am ştiut dintotdeauna că dacă mă păstrez pură, voi întâlni într-o bună zi un tip doldora de bani.

El zâmbi şi scutură din cap.

– Noi, codoşii, scoatem bani fru-u-umuşei, iubire. Stai numai să-mi iau haina şi plecăm.

Se uită după el cu o dragoste exasperantă şi vocea

care-i bântuise mintea din ce în ce mai des – sub duş, în timp ce citea o carte sau făcea un plan de lecţie, sau când pregătea cina – se ivi din nou, asemenea unui promo din acela de la televizor, care durează doar treizeci de secunde şi care vorbeşte despre serviciul comunitar: *Aveţi în faţă un bărbat foarte chipeş şi aşa mai departe, înţelegător, distractiv, care nu te face niciodată să plângi. Asta înseamnă însă dragostea? Adică, doar asta să însemne? Chiar şi-atunci când ai învăţat să mergi pe bicicletă, a trebuit să cazi de câteva ori şi să-ţi juleşti genunchii. E un fel de rit al trecerii. Iar aceea n-a fost decât o chestie* banală.

– Trebuie să merg la toaletă, îi strigă el.

– Îhî.

Zâmbi uşor. Johnny era unul dintre aceia care, fără excepţie, simt nevoia să-şi anunţe necesităţile fiziologice – Dumnezeu ştie de ce.

Se duse lângă fereastră şi se uită la Strada Principală. Puştii îşi opreau maşinile în parcarea de lângă O'Mike's, locul predilect din zonă de petrecere a timpului liber, unde se servea pizza şi bere. Îşi dori să fie iarăşi alături de ei, să fie una dintre ei, să aibă în urmă – sau în faţă – toată tărăşenia asta bulversantă. Perioada de studenţie reprezenta siguranţă. Era un fel de tărâm de vis în care toată lumea putea face parte din gaşca lui Peter Pan şi nu se maturiza niciodată. Şi, ca imaginea să fie completă, întotdeauna exista un Nixon sau un Agnew[4] să joace rolul Căpitanului Cârlig.

[4]Vicepreşedinte în perioada în care Richard Nixon a fost preşedinte (1969-1973).

Îl întâlnise pe Johnny când începuseră amândoi să profeseze, în septembrie, dar îi cunoştea chipul de la cursul de pedagogie pe care-l avuseseră comun. Ea făcea parte din clubul studenţesc Delta Tau Delta, iar Johnny nu semănase absolut deloc cu Dan. Acesta din urmă avusese o frumuseţe aproape fără defect, posedase un fel de inteligenţă tăioasă, care te indispunea şi care întotdeauna o făcuse să se simtă oarecum jenată, fusese un băutor inveterat şi un iubit pasional. Uneori, când bea, devenea rău. Îşi amintea o seară când fuseseră în localul Brass Rail din Bangor şi când avusese loc o astfel de transformare. Bărbatul din separeul de alături luase drept glumă ceva ce spusese Dan despre echipa de fotbal a Universităţii Maine din Orono, iar Dan îl întrebase dacă avea chef să meargă acasă cu faţa la spate. Bărbatul îşi ceruse iertare, însă Dan nu aşa ceva îşi dorise; îşi dorise o bătaie. Începuse să facă remarce de natură personală la adresa femeii care era cu celălalt bărbat. Sarah îşi lăsase mâna pe braţul lui Dan şi-i ceruse să se oprească. Dan îi alungase mâna şi se uitase la ea cu ochii lui căprui în care strălucea o lumină ciudat de palidă, o privire care făcea orice alte cuvinte ar mai fi vrut ea să spună să i se uşte pe buze. În cele din urmă, Dan şi cu celălalt tip ieşiseră afară şi Dan îl bătuse măr. Dan îl lovise până când bărbatul, care se apropia de patruzeci de ani şi căruia-i creştea deja pântecele, ţipase de durere. Sarah nu mai auzise până atunci un bărbat ţipând de durere – şi nu-şi dorea să mai audă altul vreodată. Trebuiseră să plece în grabă, fiindcă barmanul intuise cum aveau să degenereze lucrurile şi chemase poliţia. Ar fi

mers singură acasă în seara aceea (*O? eşti sigură?* o întrebă cu răutate vocea minții), dar avea de străbătut nouăsprezece kilometri până la campus şi autobuzele nu mai circulau de la şase, iar ei îi era teamă să facă autostopul.

Dan nu vorbise pe drumul de întoarcere. Avea o zgârietură pe un obraz. Doar o zgârietură. Când ajunseseră înapoi la Hart Hall, căminul unde stătea ea, îi spusese că nu mai doreşte să-l vadă vreodată.

– Cum vrei tu, iubire, spusese el cu o indiferență care-o înfrigurase – şi, a doua oară când o sunase după incidentul de la Brass Rail, ieşise cu el din nou. O parte din ea se ura pentru acest lucru.

Continuase în felul acesta tot semestrul al doilea din ultimul ei an. O speriase şi o atrăsese în acelaşi timp. El fusese primul ei amant adevărat şi, chiar şi acum, înainte cu două zile de Halloween-ul din 1970, el rămăsese singurul ei amant adevărat. Ea şi cu Johnny nu ajunseseră încă în pat.

Dan fusese foarte priceput. Se folosise de ea, dar fusese foarte priceput. Nu voise să-şi ia măsuri de protecție, aşa că se văzuse nevoită să meargă la dispensarul universității, unde îndrugase ceva despre menstre dureroase şi de unde făcuse rost de pilule anticoncepționale. Sexual vorbind, Dan o dominase tot timpul. Nu avusese parte de multe orgasme cu el, însă chiar duritatea lui îi dăduse câteva, şi, în săptămânile dinainte ca relația să se sfârşească, începuse s-o încerce o poftă pentru o partidă bună de sex, cum numai femeile mature încearcă, o dorință amestecată năucitor cu alte sentimente: dezgust atât față de sine, cât şi față de Dan, sentimentul că nici o partidă de sex care depinde atât

de mult de umilire şi de dominare nu poate fi numită „o partidă bună de sex", şi dispreţ faţă de propria sa incapacitate de a pune capăt unei relaţii ce părea clădită pe sentimente distructive.

Se încheiase brusc, pe la începutul acestui an. O părăsise el.

– Unde ai de gând să mergi? – îl întrebase timid, şezând pe patul colegului lui de cameră, în vreme ce el arunca diverse lucruri în două valize.

Voise să pună alte întrebări, mai personale. O să rămâi pe-aproape? O să te angajezi undeva? O să mergi la cursurile serale? Am şi eu vreun rol în planurile tale? Această întrebare, mai presus de celelalte, ea nu reuşise s-o pronunţe. Fiindcă nu era pregătită pentru nici un fel de răspuns. Răspunsul pe care-l primi la singura întrebare, neutră, pusă, fusese destul de şocant.

– Vietnam, cred.

– *Cum?*

El se întinsese spre un raft, căutase pentru scurtă vreme printre hârtiile de acolo, şi-i aruncase în poală o scrisoare. Era de la Centrul de Recrutare din Bangor: un ordin de prezentare la vizita medicală.

– N-ai cum scăpa de asta?

– Nu. Poate. Nu ştiu. – Îşi aprinsese o ţigară. – Nici nu cred că vreau să încerc.

Se uitase fix la el, şocată.

– M-am săturat de scenariul ăsta. Termin facultatea, mă angajez şi-mi găsesc o soţioară. Tu te-ai înscris pentru postul de soţioară, bănuiesc. Să nu crezi că nu m-am gândit la asta. N-ar ţine. Ştii bine că n-ar ţine, şi la fel de bine ştiu şi eu. Nu ne potrivim, Sarah.

Atunci, ea plecase, fără să-şi lămurească multe întrebări, şi nu-l mai văzuse niciodată. Se întâlnise de câteva ori cu colegul lui de cameră. Acesta primise trei scrisori de la Dan între lunile ianuarie şi iunie. Fusese recrutat şi trimis undeva la sud, pentru antrenamentul de bază. Acestea fuseseră ultimele veşti pe care le avusese colegul lui de cameră. Acestea fuseseră ultimele veşti pe care le avea şi Sarah.

La început, crezuse că va ieşi cumva din asta. Toate acele cântece triste, sentimentale, pe care ţi se pare că le auzi mereu la radioul din maşină după miezul nopţii, nu o afectaseră. Şi, nici poveştile clişeizate despre sfârşitul unei aventuri şi despre borcanele de adunat lacrimi. Nu agăţase un tip doar pentru a se revanşa şi nici nu începuse să frecventeze barurile. Cele mai multe seri din acea primăvară şi le petrecuse învăţând în tăcere în camera ei de la cămin. Fusese o uşurare. Nu un dezastru.

Doar după ce-l întâlni pe Johnny – luna trecută, la o petrecere mixtă, cu dans, pentru boboci; amândoi făceau pe bonele, în mod absolut providenţial – îşi dădu ea seama ce oribil fusese ultimul semestru de şcoală. Era genul de lucru de care nu-ţi dai seama câtă vreme eşti prins în el, fiindcă face prea mult parte din tine. Doi măgari se întâlnesc în faţa unui bar dintr-un orăşel vestic. Unul dintre ei e de la oraş şi n-are pe el altceva decât şaua. Celălalt e măgarul unui căutător de minereu: e încărcat cu pachete, cu echipament de campare şi de gătit şi cu patru saci de minereuri a câte douăzeci şi cinci de kilograme fiecare. Spatele îi este făcut acordeon de greutatea încărcăturii. Măgarul de la oraş spune:

Ai în spate o încărcătură dată dracu'. Iar măgarul căutătorului spune: Ce încărcătură?

Privind retrospectiv, goliciunea o înspăimânta; fuseseră cinci luni în care trăise ca sub respirație artificială. Opt luni, dacă puneai la socoteală și vara aceasta, când își închiriase un apartament mic pe strada Flagg din Veazie și nu făcuse altceva decât să dea interviuri pentru posturile de profesor și să citească romane în ediție de buzunar. Se trezea, își lua micul dejun, mergea la ore sau la cine știe ce interviu își programase, se întorcea acasă, mânca, trăgea un somnuleț (somnulețele ei ajungeau uneori să dureze chiar patru ore), mânca din nou, citea până la aproximativ unsprezece și jumătate, se uita la emisiunea lui Cavett până ce i se făcea somn, mergea la culcare. Nu-și amintea să fi *gândit* în tot acest timp. Viața însemna rutină. Uneori simțea un soi de durere estompată în pântece, o *durere neîmplinită*, așa credea ea că îi spuneau uneori romancierele, și, pentru a o reduce la tăcere, fie făcea un duș rece, fie o spălătură. După o vreme, spălăturile începuseră s-o doară și acest fapt îi oferi un fel de satisfacție amară, absentă.

În această perioadă, obișnuia din când în când să se felicite pentru cât de matur se comporta în această situație. De-abia dacă se mai gândea la Dan – Care Dan, ha-ha. Mai târziu își dădu seama că, pentru opt luni, nu se gândise la nimic sau la nimeni altcineva. Întreaga țară trecuse prin convulsii zguduitoare în timpul acelor opt luni, dar ea de-abia dacă observase. Marșurile, polițiștii cu căști de protecție și măști antigaz, atacurile repetate asupra presei ale lui Agnew, împușcăturile de la

Universitatea Kent State, vara violenței dezlănțuite, atunci când negrii și grupările radicale ieșiseră în stradă – toate aceste lucruri puteau să se fi petrecut în cadrul cine știe cărui spectacol televizat, transmis noaptea târziu. Sarah fusese copleșită din cap până-n picioare de mândrie, de cât de frumos renunțase ea la Dan, de cât de bine se adaptase și de cât de ușurată se simțea ea să descopere că totul era pur și simplu în regulă. Care încărcătură?

Atunci începuse să lucreze la Liceul Cleaves Mills, iar aceasta fusese o reușită personală, să treacă de partea cealaltă a catedrei, după șaisprezece ani în care avusese statutul de învățăcel profesionist. Îl întâlnise pe Johnny Smith la acea petrecere (cu un nume absurd precum John Smith, chiar putea fi el cu totul și cu totul adevărat?). Ieșise din sine suficient de mult să observe felul în care se uita la ea, nu lasciv, ci cu un soi sănătos de admirație pentru felul în care arăta în rochia gri-deschis, croșetată, pe care alesese s-o poarte.

O întrebase dacă vrea să vadă un film – *Cetățeanul Kane* rula la The Shade – și ea răspunsese da. Se simțiseră bine, iar ea-și spusese: *N-au sărit artificii.* Îi plăcuse sărutul de noapte bună și-și spusese: *Nu-i chiar Errol Flynn.* O făcuse să zâmbească întruna cu șirul lui de expresii de argou revoltătoare, iar ea-și spusese: *Vrea să se facă Henry Youngman când va crește mare.*

Mai târziu în acea seară, șezând în dormitorul din apartamentul ei și uitându-se la Bette Davis interpretând rolul unei femei flegmatice de carieră într-un film târziu, unele dintre aceste gânduri o revizitaseră și ea încremenise cu dinții înfipți într-un

măr, suficient de şocată de propria sa lipsă de tact.

Şi vocea care tăcuse mare parte din an – nu tocmai vocea conştiinţei, mai degrabă cea a perspectivei – vorbi dintr-o dată. *Ce vrei tu să spui e: nu-i chiar Dan. Nu am dreptate?*

Nu! se asigură ea, acum mai mult decât doar *suficient* de şocată. *Nu mă mai gândesc deloc la Dan. Asta... a fost cu mult timp în urmă.*

Prostii, răspunse vocea, *asta a fost cu mult timp în urmă? Dan a plecat doar ieri.*

Îşi dădu seama dintr-o dată că şedea singură, noaptea târziu, într-un apartament de bloc, mâncând un măr şi uitându-se la televizor la un film de care nu-i păsa deloc, făcând toate acestea pentru că era mai uşor decât să gândeşti, să gândeşti era, de fapt, atât de plictisitor, când tot la ce te puteai gândi era la tine însăţi şi la dragostea ta pierdută.

Acum era *foarte* şocată.

Izbucnise în lacrimi.

Ieşise cu Johnny şi a doua şi a treia oară când îi propusese el, şi aceasta fusese o revelaţie a exact ceea ce devenise. Nu putea pur şi simplu să spună că are un prieten, fiindcă nu era adevărat. Era o fată deşteaptă şi frumoasă, şi fusese de multe ori invitată la întâlniri după ce se încheiase relaţia cu Dan, dar singurele întâlniri pe care le acceptase fuseseră cele în care mâncase hamburgeri la Den cu colegul de cameră al acestuia, şi acum îşi dădu ea seama (dezgustului adăugându-i-se umorul plin de resentimente) că fusese la acele întâlniri complet inofensive doar ca să-l stoarcă pe sărmanul băiat de ştiri despre Dan. Care încărcătură?

Cele mai multe dintre prietenele ei de facultate

dispăruseră după absolvire dincolo de linia orizontului. Bettye Hackman plecase cu organizația Mesagerii Păcii în Africa, spre absoluta uimire a părinților ei bogați, rezidenți ai Bangor-ului din moși strămoși, iar Sarah se întreba uneori ce-și spuneau ugandezii despre pielea imposibil de bronzat a lui Bettye și despre părul ei blond-cenușiu și despre înfățișarea ei de fată populară. Deenie Stubbs preda la o școală generală din Houston. Rachel Jurgens se căsătorise cu tipul ei și în prezent era lehuză pe undeva prin sălbăticiile din vestul statului Massachusetts.

Ușor uimită, Sarah se văzuse târâtă spre concluzia că Johnny Smith era primul ei nou prieten pe care și-l făcuse de foarte, foarte mult timp – iar ea fusese aleasă Miss Popularitate în ultimul an de liceu. Acceptase invitații și de la alți doi profesori de la Cleaves, doar ca să păstreze orizontul deschis. Unul dintre ei era Gene Sedecki, noul matematician – dar, evident, un plicticos cu patalama. Celălalt, George Rounds, încercase imediat să se culce cu ea. Îl pălmuise peste față – și-n ziua următoare acesta avusese tupeul să-i facă cu ochiul când trecuseră unul pe lângă celălalt pe coridor.

Johnny însă era distractiv, era o companie ușoară. Și chiar o atrăgea din punct de vedere sexual – cât de puternic, asta nu putea spune cu certitudine, cel puțin nu încă. În urmă cu o săptămână, în vinerea pe care o avuseseră liberă pentru a participa la consiliul profesoral de la Waterville, care se ținea în fiecare lună octombrie, pe drumul de întoarcere o invitase la el acasă pentru o cină constând din spaghete gătite la domiciliu. Când sosul fierbea la

foc mic, el trăsese o fugă până după colț să cumpere niște vin și se întorsese cu două sticle de Apple Zapple. Obiceiul de a-și anunța necesitățile fiziologice, precum și acest gest făceau într-un fel parte din stilul lui Johnny.

După masă, se uitaseră la televizor și de la asta ajunseseră să se sărute cu foc și Dumnezeu știe la ce ar mai fi dus *asta* dacă n-ar fi apărut câțiva prieteni de-ai lui, asistenți universitari, aducând cu ei un manifest împotriva îngrădirii libertății universitare. Voiau ca Johnny să se uite peste el și să-și dea cu părerea. Asta și făcuse, dar cu o poftă evident mai mică decât îi stătea lui în fire. Ea observase acest lucru cu o încântare tainică, reconfortantă, iar durerea din propriul ei pântece – durerea *neîmplinită* – o încântase și ea, și în seara aceea nu o ucisese cu o spălătură.

Se întoarse cu spatele la fereastră și se îndreptă către sofaua unde-și lăsase Johnny masca.

– Halloween fericit, spuse ea pe nas și râse ușor.

– Cum? – strigă Johnny.

– Am spus că, dacă nu te miști mai repede, plec fără tine.

– Ies acum.

– Minunat!

Mângâie cu un deget masca Jekyll-și-Hyde, blândul Dr. Jekyll pe jumătatea stângă, ferocele, subumanul Hyde pe jumătatea dreaptă. Unde vom fi ajuns de Ziua Recunoștinței? – se întrebă ea. Sau de Crăciun?

Acest gând îi trimise un fior ciudat, slab, electrizant pe șira spinării. Îl plăcea. Era un om cât se poate de obișnuit și de dulce.

Se uită iarăşi în jos la mască, oribilul Hyde crescând din chipul lui Jekyll asemenea unui carcinom gomflat. Fusese suflată cu vopsea fosforescentă ca să strălucească în întuneric.

Ce înseamnă obişnuit? Nimic, nimeni. Nu chiar. Dacă el era chiar atât de obişnuit, cum de se putea gândi să poarte aşa ceva în timpul orei de dirigenţie şi să fie în continuare încredinţat că va reuşi să păstreze ordinea? Şi cum de-l puteau numi copiii Frankenstein şi, totuşi, să-l respecte şi să-l placă? Ce înseamnă obişnuit?

Johnny ieşi, strecurându-se prin perdeaua din mărgele care separa dormitorul şi toaleta de sufragerie.

Dacă-mi va cere să mă culc cu el în seara asta, cred că voi fi de acord.

Era un gând reconfortant, ca gândul întoarcerii acasă.

– De ce rânjeşti?

– Nimic, spuse ea, aruncând masca la loc pe sofa.

– Nu, serios. E ceva nostim?

– Johnny, spuse ea, aşezându-şi o mână pe pieptul lui şi ridicându-se pe vârful degetelor de la picioare ca să-l poată săruta uşor, unele lucruri nu vor fi spuse niciodată. Haide, să mergem.

2

Se opriră în foaier cât să-şi încheie el nasturii de la jachetă, iar ea se surprinse uitându-se din nou la posterul pe care scria GREVĂ! şi pe care era desenat pumnul încleştat şi fundalul înflăcărat.

– Va mai fi o grevă studenţească anul acesta, spuse el, urmărindu-i privirea.

– Din cauza războiului?

– Acesta va fi acum doar unul dintre motive. Vietnamul şi disputele dintre ROTC[5] şi Universitatea Kent State au aprins spiritele mai multor studenţi ca înainte. Mă-ndoiesc c-au mai fost vremuri când să se găsească atât de puţini pedestraşi în universităţi.

– Ce vrei să spui cu „pedestraşi"?

– Puşti preocupaţi doar de învăţătură, preocupaţi de sistem doar în măsura în care le poate oferi la terminarea studiilor o slujbă de zece mii de dolari anual. Pedestraşul e un puşti căruia nu-i pasă de nimic altceva decât de propria căciulă. Aceştia au dispărut. Cei mai mulţi dintre ei s-au deşteptat. Vor avea loc nişte schimbări majore.

– Au toate astea vreo importanţă pentru tine? Chiar dacă ai terminat facultatea?

Johnny se îndreptă de spate.

– Dom'şoară, sunt absolvent. Smith, promoţia '70. Să ciocnim în sănătatea bunei şi dragii Universităţi Maine.

Ea zâmbi.

– Haide, să mergem. Vreau să mă dau cu maşinuţele înainte să le taie curentul.

– Prea bine, spuse el, luând-o de braţ. Tocmai se face că am maşina ta parcată după colţ.

– Şi opt dolari în buzunar. Seara ne surâde larg înainte.

[5]Acronim pentru Reserve Officers' Training Corps. (Departamentul American pentru Antrenarea Ofiţerilor în Rezervă) – n. tr.

Cerul de amurg era acoperit cu nori, dar nu din cei de ploaie; pentru un octombrie târziu era o seară blândă. Deasupra lor, o lună intrată în pătrar se lupta să răzbată prin perdeaua de nori. Johnny își petrecu un braț pe după talia ei, iar ea se apropie de el.

– Știi, mă gândesc foarte des la tine, Sarah.

Vocea lui aproape că tremură de emoție, dar numai aproape. Bătăile inimii ei încetiniră puțin, după care se accelerară vertiginos.

– Adevărat?

– Bănuiesc că tipul ăsta, Dan, te-a făcut să suferi, nu-i așa?

– Nu știu ce mi-a făcut, spuse ea cu sinceritate.

Semaforul galben de atenționare, acum cu un cvartal în urma lor, le făcea umbrele să apară și să dispară dinaintea lor pe ciment.

Johnny părea că meditează la vorbele ei.

– Nu-mi doresc să-ți fac și eu același lucru, spuse el într-un sfârșit.

– Da, știu asta. Dar, Johnny... lasă timpul să rezolve lucrurile.

– Mda, spuse el. Timpul. D-ăsta avem, bănuiesc.

Această remarcă îi va reveni ei în minte, trează fiind, și chiar mai vie, atunci când va visa, rostită pe tonuri de o amărăciune și de un gol inefabile.

Merseră după colț și Johnny deschise portiera din dreapta pentru ea. Dădu ocolul mașinii și se urcă și el în spatele volanului.

– Ți-e frig?

– Nu, spuse ea. E o seară minunată pentru a merge la bâlci.

– Chiar așa, fu el de acord și demară.

Gândurile ei se întoarseră la masca aceea ridicolă. Jumătatea Jekyll, a doctorului uimit, dincolo de a cărei deschizătură sub formă de O se văzuse ochiul albastru al lui Johnny – *Ce zici, tare cocteilul ăsta pe care l-am inventat noaptea trecută, dar nu cred că-l vor putea distribui prin baruri* – partea aceea era în regulă, fiindcă puteai vedea puțin din Johnny dincolo de ea. Partea lui Hyde o speriase prostește pe ea, fiindcă ochiul acesteia era închis, formând doar o tăietură. Ar fi putut fi al oricui. Chiar al oricui. Al lui Dan, de pildă.

Dar, pe când ajunseră la terenul din Esty unde era instalat bâlciul, unde ghirlandele de becuri sclipeau în întuneric și unde tuburile lungi cu neon ale Roții Ferris[6] se mișcau întruna, uitase complet de ea. Era alături de prietenul ei și împreună aveau să se distreze de minune.

3

Merseră spre mijlocul bâlciului ținându-se de mână, fără să vorbească prea mult, iar Sarah se surprinse retrăind bâlciurile anuale ținute de sărbătoarea recoltei, din tinerețea ei. Copilărise în South Paris, un orășel din vestul statului Maine, producător de hârtie, și marele bâlci fusese cel ținut în Freyburg. Pentru Johnny, crescut în Pownal, acesta fusese cel din Topsham. Toate erau la fel, de

[6]Roată de mari dimensiuni susținută în poziție verticală de doi piloni (după numele inginerului american George Washington Gale Ferris – 1859-1896) – n. tr.

fapt, şi nu se schimbaseră prea mult de-a lungul anilor. Îţi lăsai maşina în parcarea prăfuită din faţă şi cei doi dolari la intrare şi, când de-abia te vedeai înăuntrul bâlciului, simţeai deja mirosul de hot dog, de ceapă şi piper prăjindu-se, de şuncă, de vată pe băţ, de rumeguş şi mirosul dulce-aromat de bălegar. Auzeai huruitul greu al *montaigne-russe*-ului pentru copii acţionat de lanţuri, cel căruia i se spunea Şoarecele Sălbatic. Auzeai pocnetul puştilor cu aer comprimat de la galeria pentru tir, auzeai vocea slabă a crainicului de la jocul de Bingo, venind din difuzoarele montate de jur-împrejurul cortului cel mare, plin ochi cu mese lungi şi scaune rabatabile împrumutate de la morga din localitate. Rock'n'roll-ul se lupta cu flaşnetele pentru supremaţie. Auzeai ţipetele repetate ale tarabagiilor – două încercări în schimbul a doi gologani, câştigaţi unul dintre căţeluşii ăştia de pluş pentru copiii voştri, hei-hei-vino-aici, încearcă până reuşeşti. Nu se schimbase defel. Te transforma din nou într-un copil dornic şi nerăbdător să fie fraierit.

– Aici! spuse ea, făcându-l să se oprească. Maşinuţe! Maşinuţe!

– Desigur, spuse Johnny docil.

Îi dădu femeii de la casă o bancnotă de un dolar şi ea-i împinse înapoi două bilete roşii şi două monede de zece cenţi, fără să-şi ridice măcar ochii din revista *Photoplay*.

– Cum adică „desigur"? De ce mă iei cu „desigur" pe tonul acela?

El ridică din umeri. Chipul îi era mult prea inocent.

– Nu m-am legat de ce-ai spus, John Smith.

Felul în care ai spus-o mă face să întreb.

Cursa se încheiase. Pasagerii se dădeau jos şi treceau în şiruri pe lângă ei, cei mai mulţi fiind adolescenţi îmbrăcaţi în jachete CPO[7] albastre de molton sau în canadiene descheiate. Johnny o ajută să urce pe platforma din lemn şi predă biletele controlorului, care părea cea mai plictisită creatură gânditoare din univers.

– Nimic, spuse el când controlorul îi aşeză într-una din nacelele acela mici şi coborî bara de protecţie. Doar că maşinuţele astea merg pe nişte şine mici şi rotunde, corect?

– Corect.

– Iar şinele mici şi rotunde sunt prinse pe o platformă mare şi rotundă care se tot învârte, corect?

– Corect.

– Ei bine, când rotaţia va ajunge la viteza maximă, maşinuţa în care ne aflăm noi se va învârti pe şinele ei mici şi rotunde şi uneori poate ajunge la o viteză de şapte g[8] pe secundă, ceea ce e cu doar cinci g mai puţin decât cea de care au parte astronauţii când decolează de la Cape Kennedy. Şi am cunoscut un puşti... – Johnny se aplecase solemn spre ea.

– O, iarăşi spui una dintre minciunile tale gogonate, zise Sarah stânjenită.

[7]Acronim pentru *Chief Petty Officer* = grad în Marina Statelor Unite, mai mare ca ofiţerul fără brevet („petty officer") şi mai mic ca ofiţerul nebrevetat şef-suprem („senior chef petty officer") – n. tr.

[8]Unitate de calcul a vitezei de acceleraţie egală cu viteza de acceleraţie provocată de forţa gravitaţională pe suprafaţa terestră, în jur de 9,8 metri pe secundă, numită şi viteza de acceleraţie gravitaţională – n. tr.

– Când puştiul ăsta avea cinci ani a căzut pe scările din faţa casei şi s-a ales cu o fractură a coloanei chiar la baza gâtului. Apoi – *zece ani mai târziu* – s-a dat cu maşinuţele la Bâlciul din Topsham... şi... – Ridică din umeri, după care-i mângâie mâna înţelegător. – Dar tu probabil că n-o să păţeşti nimic, Sarah.

– Oooo... vreau să *coboooor*...

Şi instalaţia o luă din loc, împroşcând bâlciul şi spaţiul din mijloc cu un amalgam indistinct de lumini şi feţe, iar ea strigă şi râse şi începu să-l lovească.

– Fractură a coloanei! strigă la el. O să-ţi fracturez *ţie* coloana după ce coborâm, mincinosule!

– Încă nu simţi nimic rupându-ţi-se în gât? o întrebă el duios.

– O, mincinosule!

Se învârtiră din ce în ce mai repede şi, când trecură în goană pe lângă controlor pentru – a zecea? a cincisprezecea? – oară, el se aplecă şi o sărută, iar maşinuţa fluieră pe şine continuându-şi drumul, făcându-le buzele să se apese într-un fel incitant şi excitant şi senzual. Apoi, mişcarea de rotaţie încetini, maşinuţa lor pârâi pe şine mai reţinut şi, într-un sfârşit, se opri cu o legănare.

Coborâră, şi Sarah îl strânse de gât.

– Fractură cervicală, hă? şopti ea.

O femeie grasă în pantaloni albaştri largi şi în botine ieftine trecea pe lângă ei. Johnny i se adresă, arătând cu degetul către Sarah:

– Doamnă, fata asta nu-mi dă pace. Dacă vedeţi un poliţist, nu-i daţi de veste?

– Voi, tinerii, vă credeţi foarte deştepţi, spuse cu

dispreț femeia grasă.

Merse mai departe spre cortul unde se juca bingo, ținându-și poșeta strâns sub braț. Sarah chicotea pe înfundate.

– Ești imposibil.

– O să am parte numai de belele, se arătă Johnny de acord. Așa-mi spunea mereu și mama.

Merseră spre mijlocul bâlciului umăr la umăr, așteptând ca lumea să înceteze să li se mai învârtă în fața ochilor și sub picioare.

– E cam religioasă mama ta, nu-i așa? întrebă Sarah.

– E atât de baptistă cât se poate ajunge, admise Johnny. Dar e de treabă. Se ține sub control. Nu se poate abține să nu-mi recite câteva pilde când merg acasă, dar așa e ea. Tata și cu mine ne-am împăcat cu gândul. Încercam s-o conving de absurdul lucrurilor mai demult – o întrebam cu cine naiba se dusese Cain să trăiască în Nod dacă taică-său și maică-sa erau singurii oamenii de pe pământ, chestii de genul ăsta – dar mi-am dat seama că eram răutăcios și am renunțat. Eu, unul, am crezut acum doi ani că Eugene McCarthy poate salva lumea; baptiștii, cel puțin, nu-l propun pe Iisus pentru campania electorală.

– Tatăl tău nu e religios?

Johnny râse.

– Nu știu asta, dar în mod sigur nu e baptist.

După o clipă de gândire, adăugă: „Tata e tâmplar", ca și când asta ar fi fost o explicație.

Ea zâmbi.

– Ce-ar zice mama ta dacă ar ști că te întâlnești cu o catolică nepracticantă?

– Mi-ar cere să te aduc acasă, răspunse Johnny prompt, ca să-ți recite câteva pilde.

Ea se opri, încă ținându-l de mână.

– Ți-ar plăcea să mă duci acasă la tine? întrebă, uitându-se la el îndeaproape.

Chipul prelung și plăcut al lui Johnny deveni serios.

– Mda, spuse. Mi-ar plăcea să-i cunoști... și viceversa.

– De ce?

– Chiar nu știi de ce? o întrebă el cu blândețe, și dintr-o dată, ei i se puse un nod în gât și capul începu să-i pulseze ca și când i-ar fi venit să plângă, și-i strânse mâna cu putere.

– O, Johnny, într-adevăr te plac.

– Eu te plac și mai mult, spuse el cu seriozitate.

– Du-mă pe Roata Ferris, ceru ea brusc, zâmbind.

Nu avea de gând să continue discuția aceasta până ce nu se va fi gândit bine, să se fi gândit unde ar putea-o duce.

– Vreau să ajung sus de tot, acolo de unde se vede totul.

– Pot să te sărut când suntem sus?

– Și de două ori, dacă te miști repede.

Îi permise să-l conducă la casa de bilete, unde el mai predă o bancnotă de un dolar. Când plăti, îi spuse:

– Când eram la liceu, am cunoscut un tip care lucra la un bâlci și el mi-a spus că majoritatea celor care montează chestiile astea sunt morți de beți și că neglijează tot felul de...

– Du-te naibii, spuse ea voioasă, nimeni nu

trăieşte pentru totdeauna.

– Dar cu toţii încearcă, ai observat lucrul ăsta? spuse el, urmând-o într-una dintre gondolele acelea legănate.

Într-un sfârşit, apucă s-o sărute de mai multe ori când ajunseră sus, în vreme ce vântul de octombrie le răvăşea părul şi în vreme ce bâlciul se întindea la picioarele lor, asemenea unui cadran de ceas strălucind în întuneric.

4

După Roata Ferris, se dădură în carusel, chiar dacă el îi spuse cât se poate de sincer că se simţea ca dracu'. Picioarele îi erau atât de lungi, că ar fi putut sta călare pe unul dintre caii de gips şi să atingă totuşi pământul. Ea îi spuse maliţios că ştiuse o fată în liceu care suferea de inimă, doar că nimeni nu *ştia* că suferă, şi că aceasta se urcase în carusel cu prietenul ei şi...

– Într-o bună zi o să-ţi pară rău, îi spuse el cu o sinceritate disimulată. O relaţie clădită pe minciună nu e de bine, Sarah.

Ea îi scoase limba.

După carusel urmă labirintul de oglinzi, un labirint de oglinzi foarte bine construit, că tot veni vorba, ce o făcu pe ea să se gândească la cel din romanul lui Bradbury, *Something Wicked This Way Comes*, cel în care aproape că se pierduse pentru totdeauna micuţa şi bătrâna domnişoară profesoară. Îl văzu pe Johnny într-o altă parte a lui, pipăind în jur cu mâinile, salutând-o. O duzină de Johnny, o du-

zină de Sarah. Trecură unul pe lângă celălalt, fluturară după colțuri noneuclidiene și părură că dispar. Ea o coti la stânga, o coti la dreapta, se lovi cu nasul de panouri de sticlă nepătată și începu să chicotească involuntar, în parte ca reacție claustrofobic nervoasă. Una dintre oglinzi o transformă într-un gnom tolkian. O alta dădu naștere apoteozei alungirii din adolescență, cu picioare de-un sfert de kilometru.

Evadară într-un sfârșit și-și cumpărară câte două hot dog-uri și câte un cornet de hârtie ceruită plin cu cartofi prăjiți unsuroși, care aveau gustul pe care rareori îl au cartofii prăjiți o dată ce ai trecut de cincisprezece ani.

Trecură pe lângă o dugheană deocheată. În fața ei stăteau trei fete în fustițe și sutiene cu paiete. Dansau frenetic pe o veche melodie de-a lui Jerry Lee Lewis, în vreme ce prezentatorul le făcea reclamă prin microfon. „Come on over baby", striga Jerry Lee, pianul lui vibrând neîngrădit pe sub arcadele presărate cu rumeguș. „Come on over baby, baby got the bull by the horns... we ain't fakin... whole lotta shakin goin on..."[9].

– Clubul Playboy, se minună Johnny și râse. Era un astfel de local și în Harrison Beach. Prezentatorul jura că fetele-ți puteau lua paharul chiar de pe nas cu mâinile legate la spate.

– Pare a fi un fel interesant de-a căpăta o boală venerică, spuse Sarah și Johnny izbucni în râs.

În spatele lor, vocea amplificată a prezentatorului

[9]Vino mai aproape, iubito, ai luat taurul de coarne... nu ne prefacem... toată lumea se zbenguie cu foc... – n. tr.

slăbea din cauza depărtării, în contrapunct cu pianul frenetic al lui Jerry Lee, o muzică parcă scoasă de-o maşinărie nebunească, rablagită, prea călită să mai clacheze, venind din demult trecuţii şi tăcuţii ani cincizeci, asemenea unei fantome. „Come on, men, come on over, don't be shy because these girls sure aren't, not in the least little bit! It's all on the inside... your education isn't complete until you've seen the Club Playboy show..."[10].

– Nu vrei să ne întoarcem şi să-ţi închei educaţia? îl întrebă ea.

El zâmbi.

– Am absolvit cursul introductiv în acest subiect cu câtva timp în urmă. Cred că mai pot aştepta puţin până să-mi iau şi licenţa.

Ea se uită la ceas.

– Hei, se face târziu, Johnny. Iar mâine e zi de şcoală.

– Mda. Dar cel puţin e vineri.

Ea suspină, gândindu-se la ora sa de studiu individual şi la cea de proză a noului val, amândouă imposibil de gălăgioase.

Reuşiseră să ajungă înapoi în mijlocul bâlciului. Mulţimea se subţia. Ghereta Înclină-şi-Nvârte se închisese deja. Doi muncitori cu ţigări fără filtru ieşindu-le de la colţul gurii acopereau Şoarecele Sălbatic cu o prelată. Bărbatul din ghereta Încearcă-Până-Reuşeşti stingea luminile.

[10]Veniţi, bărbaţi, veniţi aproape, nu fiţi timizi, fiindcă fetele astea sigur nu-s, nici măcar un picuţ! Totul se petrece-năuntru... nu v-aţi încheiat educaţia până ce n-aţi văzut spectacolul de la Clubul Playboy... – n. tr.

– Ai vreun plan pentru sâmbăta asta? – întrebă el, dintr-o dată sfios. Știu că e târziu să te-ntreb, dar...

– Am.

– Oh.

Iar ea nu putu suporta expresia lui de dezarmare, era o cruzime chiar prea mare să-l necăjească astfel.

– Am ceva de făcut cu tine.

– Cu mine?... Oh, cu mine. Păi, asta-i bine.

Îi zâmbi și ea-i zâmbi înapoi. Vocea din mintea ei, care era la fel de reală pentru ea ca și vocea unei alte ființe umane, vorbi dintr-o dată cu voce tare.

Te simți din nou bine, Sarah. Te simți fericită. Nu-i așa că-i bine?

– Da, așa e, spuse ea.

Se ridică în vârful degetelor de la picioare și-l sărută rapid. Se forță să continue înainte să apuce să intre în panică:

– Uneori te simți cam singur în Veazie, știi? Poate că... într-un fel voi putea petrece noaptea la tine.

Se uită la ea cu o privire caldă, plină de înțelepciune și de o forță de pătrundere care-o făcu să tremure până-n adâncul sufletului.

– Chiar ți-ai dori asta, Sarah?

Ea aprobă din cap.

– Chiar mi-aș dori-o.

– Prea bine, spuse el, și-și trecu brațul după mijlocul ei.

– Ești sigur? – întrebă Sarah ușor timidă.

– Mă tem doar că te vei răzgândi.

– N-o să mă răzgândesc, Johnny.

O îmbrățișă strâns.

– Atunci, asta e seara mea norocoasă.

Când spuse aceasta tocmai treceau pe lângă Roata Norocului, iar Sarah îşi va aminti mai târziu că era singura gheretă încă deschisă pe acea parte a culoarului, pe o distanţă de treizeci de metri în ambele direcţii. Bărbatul din spatele tejghelei tocmai terminase de măturat înăuntru mizeria, în speranţa că va găsi vreo monedă de zece cenţi care să fi căzut de pe masa de joc în timpul partidelor din seara aceea. Era probabil ultima lui îndeletnicire înainte să închidă, gândi ea. În spatele lui se afla roata mare cu spiţe, brodată pe margini cu beculeţe. Probabil că auzise remarca lui Johnny, fiindcă intră în gheretă mai mult sau mai puţin din instinct, ochii lui continuând să cerceteze podeaua în căutarea unor licăriri argintii.

– Hei-hei-hei, dacă te simţi norocos, domnule, învârte Roata Norocului şi transformă-ţi mărunţişu-n bancnote. Aceasta e puterea Roţii, încearcă-ţi norocul, o monedă subţirică poate pune Roata-n mişcare.

Johnny se întoarse către sunetul vocii lui.

– Johnny?

– Mă simt norocos, aşa cum a spus şi omul acesta. – Zâmbi spre ea. – Doar dacă nu te deranjează...?

– Nu, dă-i drumul. Numai să nu stăm prea mult.

Se uită iarăşi la ea în felul acela sincer pătrunzător care-o făcea să se simtă puţin vulnerabilă, întrebându-se cum va fi cu el. Stomacul i se strânse uşor, ceea ce-o făcu să se simtă puţin ameţită de-o bruscă dorinţă sexuală.

– Nu, nu întârziem.

Se uită la bărbatul din gheretă. Culoarul din spa-

tele lor era acum gol aproape în întregime şi, fiindcă norii se risipiseră deasupra lor, aerul se răcorise. Toţi trei scoteau o dată cu respiraţia aburi albi pe gură.

– Ţi-ncerci norocul, tinere?

– Da.

Îşi mutase toţi banii în buzunarul din faţă când ajunseseră la bâlci şi acum scoase ceea ce-i mai rămăsese din cei opt dolari. Suma se ridica la un dolar şi optzeci şi cinci de cenţi.

Masa de joc era o bucată de plastic galben pe care fuseseră desenate numere pare şi impare în nişte pătrăţele. Semăna puţin cu masa de ruletă, însă Johnny observă imediat că şansele de câştig de aici l-ar fi făcut pe-un jucător la ruletă din Las Vegas să încărunţească. Dacă alegeai să joci o combinaţie de trei numere şi câştigai, doar ţi se dubla suma pariată. Existau două numere ale casei, zero şi dublu zero. Îi spuse acestea bărbatului, care doar ridică din umeri.

– Vrei ca la Vegas, du-te la Vegas. Ce să-ţi zic?

Buna dispoziţie a lui Johnny, însă, în seara aceasta, era de nezdruncinat. Nu călcase cu dreptul la început cu masca aceea, dar de atunci totul mersese doar spre bine. De fapt, aceasta era cea mai fericită seară din câte avusese ani la rândul, poate chiar cea mai fericită din întreaga lui viaţă. Se uită la Sarah. Era îmbujorată şi ochii îi sclipeau.

– Ce spui, Sarah?

Ea îşi scutură capul.

– Eu oricum nu-nţeleg nimic. Ce trebuie să faci?

– Trebuie să alegi un număr. Sau o variantă: roşu/negru, par/impar. Sau o serie de zece numere.

Fiecare are altă valoare. – Se uită la bărbat, care se uită înapoi amabil. – Cel puțin, așa ar trebui să fie.

– Joacă negru, spuse ea. E emoționant într-un fel, nu-i așa?

– Negru, spuse el și lăsă să-i cadă moneda pe pătrățelul negru.

Bărbatul se uită fix la singura monedă de zece cenți de pe imensa lui masă de joc și suspină.

– Joci totul de la-nceput.

Se întoarse spre Roată.

Mâna lui Johnny se duse absent la frunte și și-o atinse.

– Așteaptă, spuse el brusc.

Împinse una dintre monedele lui de un sfert de dolar pe pătrățelul marcat cu 11-20.

– Gata?

– Sigur, spuse Johnny.

Bărbatul puse Roata în mișcare și aceasta se învârti în interiorul cercului de lumini, roșul și negrul amalgamându-se. Johnny își masă absent fruntea. Roata prinse să încetinească și ei auziră tic-tac-ul de metronom al limbii micuțe de lemn, frecându-se de cuiele dintre numere. Aceasta ajunse la 8, 9, păru să se oprească la 10 și căzu în locul cifrei 11 cu un ultim clic și acolo rămase.

– Domnișoara pierde, domnul câștigă, spuse bărbatul.

– Ai câștigat, Johnny?

– Așa se pare, spuse Johnny în vreme ce bărbatul puse alte două monede de douăzeci și cinci de cenți lângă cea deja existentă.

Sarah scoase un țipăt scurt, abia observând când bărbatul îi luă moneda de zece cenți.

– Ţi-am spus, e seara mea norocoasă, zise Johnny.

– Dacă se repetă e noroc, dacă nu, e doar baftă, interveni bărbatul. Hei-hei-hei.

– Încearcă iar, Johnny, spuse ea.

– Bine. Pariul rămâne-n loc.

– Îi dăm drumul?

– Da.

Bărbatul învârti Roata din nou, şi când aceasta îşi făcea treaba, Sarah îi şopti reţinut:

– Nu se spune cumva că toate ruletele astea de carnaval sunt trucate?

– Aşa erau mai demult. Acum, autorităţile fac inspecţii şi cei de-aici se bazează doar pe revoltătoarea lege a probabilităţii.

Roata încetinise până la ultimele tic-tac-uri. Limba trecu de 10 şi, încă încetinind, intră în casa aleasă de Johnny.

– Haide, hai-*de*! strigă Sarah.

Vreo doi adolescenţi care porniseră spre ieşire se opriră să se uite.

Limba de lemn, mişcându-se foarte încet acum, trecu de 16 şi 17, apoi se opri la 18.

– Domnul câştigă înc-o dată.

Bărbatul mai adăugă şase sferturi de dolar la grămada lui Johnny.

– Eşti bogat! spuse Sarah cu o privire lacomă şi-l sărută pe obraz.

– L-ai prins pe Dumnezeu de picior, amice, încuviinţă entuziast bărbatul. Nimeni nu trebuie să întoarcă spatele la aşa ceva. Hei-hei-hei.

– Să mai încerc o dată? o întrebă Johnny.

– De ce nu?

– Mda, încearcă iar, omule – spuse unul dintre

adolescenți. Un nasture de pe jacheta lui avea chipul lui Jimi Hendrix. – Tipu' ăsta m-a stors de patru gologani astă seară. Mi-ar plăcea să-l văd încasând-o.

– Încerci şi tu, atunci, îi spuse lui Sarah.

Îi dădu una dintre cele nouă monede de un sfert de dolar din grămada sa. După o clipă de ezitare, ea o aşeză pe 21. La un singur număr jucat şi câştigat te alegeai cu de zece ori suma pariată.

– Alegi secvența de mijloc, corect, amice?

Johnny se uită la cele opt monede de pe masă şi începu să-şi maseze din nou fruntea, ca şi când ar fi simțit începutul unei migrene. Brusc, mătură cu mâna monedele de pe masă şi începu să le scuture în palmele făcute căuş.

– Nu. Învârte roata pentru domnişoară. Tura asta stau deoparte.

Sarah se uită încurcată la el.

– Johnny?

El ridică din umeri.

– Doar un presentiment.

Bărbatul îşi dădu ochii peste cap ca şi când ar fi gândit: Doamne, dă-mi puterea să-i răpun pe nerozii ăştia, şi făcu Roata să se învârtă din nou. Se roti, încetini şi se opri. Pe dublu zero.

– Număru' casei, număru' casei, scandă bărbatul şi moneda lui Sarah dispăru în şorțul lui.

– E corect, Johnny? întrebă Sarah rănită.

– Zero şi dublu zero revin doar casei, spuse el.

– Atunci ai făcut un gest deştept că ți-ai luat banii de pe masă.

– Presupun că da.

– Vrei să-nvârt Roata sau să-nchid şi să-mi beau cafeaua? – întrebă bărbatul.

– Învârte-o, spuse Johnny şi-şi aşează monedele în două fişicuri de câte patru pe a treia secvenţă de cifre.

Când Roata vâjâia în cuşca ei luminoasă, Sarah îl întrebă pe Johnny fără să-şi dezlipească ochii de la vârtelniţă:

– Cât poate aduna un astfel de joc într-o noapte?

Adolescenţilor li se alăturase un cvartet de oameni mai în vârstă, doi bărbaţi şi două femei. Unul dintre bărbaţi, de statura unui muncitor pe şantier, spuse:

– Undeva între cinci şi şapte sute de dolari.

Bărbatul din spatele tejghelei îşi dădu iarăşi ochii peste cap.

– O, omule, mi-aş dori să ai dreptate, spuse el.

– Hei, nu mai face pe falitul, spuse cel de statura unui şantierist. În urmă cu douăzeci de ani şi eu mă ocupam cu aşa ceva. Cinci spre şapte sute pe noapte, două mii sâmbăta, fără nici un efort. Şi asta când nu truchezi Roata.

Johnny fixa cu privirea Roata care se învârtea acum destul de încet să poţi citi fiecare cifră în parte când îţi trecea prin faţa ochilor. Limba trecu de 0 şi de 00, încheie un tur, încetini, încheie un al doilea tur, încetini şi mai mult.

– E prea departe, omule, spuse unul dintre adolescenţi.

– Aşteaptă, spuse Johnny pe un ton ciudat.

Sarah se uită atunci la el şi chipul lui alungit, plăcut, părea nefiresc de încordat, iar ochii lui albaştri erau mai întunecaţi ca de obicei, erau înceţoşaţi, distanţi.

Limba ajunse la 30 şi se opri.

– Câştigător, câştigător, anunţă ruletistul resemnat, în vreme ce mulţimea restrânsă din spatele lui Johnny şi al lui Sarah aclama.

Bărbatul care arăta ca un şantierist îl lovi pe Johnny peste spate suficient de tare să-l dezechilibreze uşor. Ruletistul vârî mâna în cutia sa Roi-Tan de sub tejghea şi lăsă să cadă patru bancnote de câte un dolar lângă cele opt monede de douăzeci şi cinci de cenţi ale lui Johnny.

– Gata? – întrebă Sarah.

– Încă o dată, spuse Johnny. Dacă voi câştiga, tipul ăsta ne va fi înapoiat banii cheltuiţi azi la bâlci şi cei de benzină. Dacă voi pierde, pierdem în jur de-un dolar jumate.

– Hei-hei-hei, strigă ruletistul. Începea să-şi recapete buna-dispoziţie, îşi reintra în ritm: Aşează-i unde pofteşti. Veniţi şi voi, ceilalţi. Ăsta nu-i sport pentru spectatori. Întruna Roata se va-nvârti şi-un' se va opri nime' nu poate şti.

Bărbatul cu alură de şantierist şi cei doi adolescenţi veniră lângă Johnny şi Sarah. După un moment în care se consultară între ei, cei doi adolescenţi adunară la un loc mărunţiş în valoare de o jumătate de dolar şi pariară pe secvenţa de cifre din mijloc. Bărbatul cu alură de şantierist, care se prezentă sub numele de Steve Bernhardt, aşeză un dolar pe pătratul marcat ŞAPTE.

– Tu pe ce pariezi, amice? îl întrebă ruletistul pe Johnny. Rămâne pariul de tura trecută?

– Da, spuse Johnny.

– O, omule, spuse unul dintre adolescenţi, pui norocu' la-ncercare.

– Cam aşa ceva, spuse Johnny şi Sarah îi zâmbi.

Bernhardt îi aruncă lui Johnny o privire întrebătoare şi-şi mută imediat dolarul pe a treia secvenţă de cifre.

– Ce dracu', suspină adolescentul care-i spusese lui Johnny că pune norocul la încercare.

Mută şi el pe aceeaşi secvenţă cei cincizeci de cenţi pe care-i juca împreună cu prietenul său.

– Toate ouăle-n acelaşi coş, strigă ruletistul. Asta-i hotărârea finală?

Jucătorii rămaseră tăcuţi, consimţind. Doi zilieri fuseseră şi ei atraşi de joc, unul dintre ei acompaniat de prietena lui; se afla acum o ceată destul de mare de oameni în faţa gheretei cu Roata Norocului, singura rămasă deschisă în galeria din ce în ce mai întunecată. Ruletistul imprimă Roţii o mişcare viguroasă. Douăsprezece perechi de ochi o urmăriră cum se învârte. Sarah se surprinse uitându-se din nou la Johnny, spunându-şi cât de ciudat arăta faţa lui în lumina asta îndrăzneaţă şi, totuşi, cumva reţinută. Se gândi iarăşi la mască – Jekyll şi Hyde, par şi impar. Stomacul i se strânse din nou, făcând-o să se simtă puţin slăbită. Roata încetini, începu să ticăie. Adolescenţii începură să strige la ea, îndemnând-o să continue.

– Încă puţin, iubire, o ademeni Steve Bernhardt. Încă puţin, dulceaţă.

Roata intră ticăind în a treia secvenţă de cifre şi se opri pe 24. Aclamaţiile se ridicară iarăşi din rândul mulţimii.

– Johnny, ai reuşit, ai reuşit! strigă Sarah.

Ruletistul fluieră dezgustat printre dinţi şi plăti pariurile. Un dolar pentru adolescenţi, doi pentru Bernhardt, o bancnotă de zece şi două de un dolar

pentru Johnny. Avea acum optsprezece dolari în fața lui pe masă.

– Câștigător, câștigător, hei-hei-hei. Încă o dată, amice? Roata ține cu tine-n seara asta.

Johnny se uită la Sarah.

– Tu hotărăști, Johnny.

Însă ea se simțea puțin neliniștită.

– Continuă, omule, îl îndemnă adolescentul cu nasturele imprimat cu chipul lui Jimi Hendrix. *Ador* să-l văd pe tipu' ăsta încasând-o.

– Bine, spuse Johnny, ultima dată.

– Așează-i unde pofțești.

Se uitară cu toții la Johnny, care rămase pe gânduri pentru o clipă, masându-și fruntea. Chipul lui de obicei luminos era acum împietrit, serios și șters. Se uita la Roata din cușca ei de lumini, iar degetele i se mișcau întruna pe pielea fină de deasupra ochiului său drept.

– Rămâne pe loc, spuse el într-un sfârșit.

Un murmur circumspect din partea mulțimii.

– O, omule, asta *chiar* înseamnă să-ți pui norocul la-ncercare.

– S-a-ncins, spuse Bernhardt reținut. Se uită în spate la soția lui, care ridică din umeri, exprimându-și astfel completa lipsă de înțelegere. Pariez alături de tine, fie ce-o fi.

Adolescentul cu nasturele acela se uită la prietenul lui, care ridică din umeri și scutură din cap.

– Bine, spuse el, întorcându-se către ruletist. Rămânem și noi în joc.

Roata se învârti. Sarah auzi în spatele lor unul dintre zilieri pariind ceilalți cinci dolari că nu va mai ieși secvența a treia și acum. Stomacul i se

strânse încă o dată, dar acum nu se mai opri; pur şi simplu continuă să se contracte, iar ea fu convinsă că i se făcea rău. Pe faţă îi ieşiră broboane de transpiraţie rece.

Roata prinse a încetini încă din primul tur şi unul dintre adolescenţi îşi flutură mâinile nervos. Dar nu se îndepărtă. Limba trecu de 11, 12, 13. Ruletistul părea în sfârşit fericit. Tic-tac-tic, 14, 15, 16.

– Va trece, spuse Bernhardt.

În vocea lui se simţea uimirea. Ruletistul se uită la Roată ca şi când şi-ar fi dorit să întindă pur şi simplu mâna şi s-o oprească. Limba trecu de 20, 21 şi se opri hotărâtă în locul marcat 22.

Urmă un alt strigăt de triumf din partea mulţimii, care crescuse acum până la aproape douăzeci de persoane. Toţi cei încă aflaţi la bâlci se adunaseră aici, se părea. Ca prin ceaţă, Sarah îl auzi pe zilierul care pierduse banii de pariu bombănind ceva despre „Noroc chior", în vreme ce-şi achita datoria. Îi bubuia capul. Picioarele şi le simţea dintr-o dată oribil de nesigure, muşchii tremurânzi nu şi-i mai putea controla. Clipi repede de mai multe ori şi se alese în schimb doar cu o senzaţie ameţitoare de vertij.

Lumea i se părea că se înclinase într-un unghi nefiresc, ca şi când încă s-ar mai fi aflat în maşinuţe, după care se stabiliză încet la loc.

Am mâncat un hot dog, gândi ea deprimată. Asta primeşti pentru că ţi-ai încercat norocul la bâlci, Sarah.

– Hei-hei-hei, spuse ruletistul fără prea mare entuziasm şi plăti datoria. Doi dolari adolescenţilor, patru lui Steve Bernhardt şi apoi un mănunchi lui

Johnny – trei bancnote de zece, una de cinci şi una de unu. Ruletistul nu deborda de bucurie, dar era optimist. Dacă bărbatul înalt şi costeliv, prietenul blondei arătoase, mai paria o dată pe secvenţa a treia, ruletistul va lua înapoi aproape sigur tot ceea ce dăduse. Nu erau banii slăbănogului până ce nu-i lua de pe masă. Şi dacă avea să plece? Ei bine, scosese o mie de dolari cu Roata astăzi; îşi permitea să mai şi dea puţin. Vorba va-ncepe să circule că cineva dăduse lovitura la Roata lui Sol Drummore şi mâine se va juca mai abitir ca niciodată. Un câştigător făcea reclamă bună.

– Aşează-i unde pofteşti, strigă el.

Mai mulţi dintre ceilalţi se apropiaseră de masă şi pariau monede de zece şi de douăzeci şi cinci de cenţi. Ruletistul se uită însă doar la jucătorul care avea banii lui.

– Ce spui, amice? Vrei s-atingi luna?

Johnny se uită la Sarah.

– Ce spui... hei, te simţi bine? Eşti albă ca o fantomă.

– Stomacul, spuse ea, reuşind să zâmbească. Cred că e din cauza hot dog-ului. Putem merge acasă?

– Sigur. Cum să nu.

Tocmai aduna mănunchiul de bancnote mototolite de pe masă, când ochii îi căzură din nou asupra Roţii. Grija caldă pentru ea, care se putuse citi în ei, dispăru. Părură să se întunece la loc, să devină reci şi scormonitori. *Se uită la roată aşa cum s-ar uita un copil la propria sa colonie de furnici*, gândi Sarah.

– Doar un minut, spuse el.

– Bine, răspunse Sarah.

Dar acum nu o mai durea doar stomacul, ci se simțea și ametită. Se auzeau niște ghiorăituri din partea de jos a stomacului, care nu-i plăceau. Doamne, te rog să nu dai drumul bubuiturilor la ușa din dos. Te rog.

Gândi: *Nu va fi mulțumit până ce nu-i va fi pierdut iarăși.*

Apoi, cu o certitudine ciudată: *Dar nu-i va pierde.*

– Ce spui, amice? întrebă ruletistul. Deasupra sau dedesubt, înăuntru sau afară.

– Caca sau pișu, spuse unul dintre zilieri și râse zbuciumat.

Sarei îi vâjâia capul.

Johnny împinse brusc bancnotele și monedele spre colțul mesei.

– Ce faci? întrebă ruletistul, sincer șocat.

– Întreaga grămadă pe 19, spuse Johnny.

Sarah vru să geamă și se forță să tacă, mușcându-și buzele.

Mulțimea murmură.

– Nu întinde coarda, îi spuse Steve Bernhardt la ureche.

Johnny nu răspunse. Se holba la Roată cu un soi de indiferență. Ochii lui păreau aproape violeți.

Urmă un clinchet neașteptat pe care Sarah bănui că-l aude doar ea. Apoi observă că toți ceilalți care pariaseră își retrăgeau banii de pe masă, lăsându-l pe Johnny să joace singur.

Nu! se surprinse ea vrând să strige. *Nu așa, nu singur, nu e corect...*

Își mușcă buzele. Se temea că va vomita dacă-și va deschide gura. Stomacul o durea acum foarte tare. Grămada banilor câștigați de Johnny rămase

singură sub lumina goală. Patruzeci şi patru de dolari, iar plata pentru un singur număr jucat şi câştigat era de zece ori suma pariată.

Ruletistul îşi umezi buzele.

– Domnule, autorităţile spun că nu am voie să accept pariuri, mai mari de doi dolari pe un singur număr.

– Haide, mormăi Bernhardt. Nu ai voie să accepţi nici pariuri mai mari de zece dolari pe secvenţă şi tocmai l-ai lăsat pe tip să parieze optsprezece. Care-i problema, începi să transpiri la boaşe?

– Nu, doar că...

– Haide, spuse Johnny fără veste. Hotărăşte-te. Prietena mea se simte rău.

Ruletistul măsură mulţimea din priviri. Mulţimea se uită înapoi la el cu ochi ostili. Era de rău. Nu înţelegeau că tipul arunca doar cu banii în vânt şi că el nu făcea decât să încerce să-l oprească. La dracu'. Mulţimea nu va fi mulţumită orice-ar face. Să-l lase, deci, pe tip să-şi facă damblaua şi să piardă banii, ca să poată închide el dugheana pentru astăzi.

– Ei bine, spuse, atâta vreme cât nici unul dintre voi nu e inspector... – Se întoarse către Roată. – Întruna Roata se va-nvârti şi-un' se va opri nime' nu poate şti.

Învârti, aruncând cifrele într-o ceaţă instantanee. Pentru o vreme, ce păru mai lungă decât putea fi în realitate, nu se auzi nimic altceva decât vâjâitul Roţii Norocului, suflarea vântului de noapte fluturând o bucată de prelată pe undeva şi bubuitul morbid chiar din capul lui Sarah. În gând, îl imploră pe Johnny să o ia în braţe, însă el nu făcu decât

să stea tăcut cu mâinile pe masa de joc şi cu ochii fixaţi asupra Roţii, ce părea hotărâtă să se învârtă la infinit.

Într-un sfârşit, încetini îndeajuns de mult ca ea să poată citi numerele şi îl văzu pe 19, 1 şi 9 vopsite în roşu pe un fundal negru. Sus şi jos, sus şi jos. Rotaţia uniformă a Roţii se preschimbă într-un tic-tic-tic egal care răsuna foarte puternic în liniştea de acolo.

Acum, cifrele mărşăluiau pe lângă limbă cu o hotărâre din ce în ce mai slabă.

Unul dintre zilieri strigă mirat:

– Pentru numele lui Iisus, va fi pe-aproape, în orice caz!

Johnny stătea calm, uitându-se la Roată, şi acum ei i se păru (deşi poate era din cauza greţii, care acum i se mişca prin pântece în valuri crispate, peristaltice) că ochii lui erau aproape negri. Jekyll şi Hyde, gândi ea, şi-i fu dintr-o dată, fără noimă, teamă de el.

Tic-tic-tic.

Roata păcăni în a doua secvenţă, trecu de 15 şi 16, păcăni dincolo de 17 şi, după ce ezită preţ de o clipă, trecu şi de 18. Cu un ultim *tic!* limba căzu în locaşul 19. Mulţimea îşi ţinu răsuflarea. Roata se mişcă uşor, aducând limba până lângă spiţa dintre 19 şi 20. Pentru un sfert de secundă, păru că spiţa nu va putea ţine limba în locaşul 18, că ultima pulsaţie a inerţiei muribunde o va duce în locaşul 20. Apoi, Roata intră în recul, inerţia epuizându-se, şi se opri în loc.

Preţ de o clipă, nu se auzi nimic dinspre mulţime. Absolut nici un sunet.

Apoi, unul dintre adolescenți, ușor și uimit:

– Hei, omule, tocmai ai câștigat cinci sute patruzeci de dolari.

Steve Bernhardt:

– N-am mai văzut o asemenea tură niciodată. *Niciodată.*

Apoi, mulțimea aclamă. Johnny fu lovit amical peste spate cu palmele, cu pumnii. Oamenii se loviră de Sarah să ajungă la el, să-l atingă și, pentru clipa cât stătură despărțiți, ea simți o panică groaznică, crudă. Vlăguită, ea fu lovită din toate părțile, în vreme ce stomacul i se crispa nebunește. O duzină de imagini reziduale ale Roții îi fluturară înnegrite prin fața ochilor.

O clipă mai târziu, Johnny era alături de ea, iar ea observă cu o bucurie palidă că într-adevăr *era* Johnny, nu figura aceea imobilă, ca de statuie, care se uitase la Roata ce completa ultima tură. Părea confuz și îngrijorat pentru ea.

– Iubito, îmi pare rău, spuse el și ea îl iubi pentru asta.

– Sunt bine, răspunse ea, neștiind dacă era sau nu adevărat.

Ruletistul își curăță gâtul.

– Roata s-a închis, spuse el. Roata s-a închis.

Vociferări iritate de consimțământ din partea mulțimii.

Ruletistul se uită la Johnny.

– Va trebui să-ți dau un cec, tinere domn. Nu țin atâția bani gheață în gheretă.

– Sigur, orice, spuse Johnny. Grăbește-te numai. Domnișoara aceasta se simte într-adevăr rău.

– Sigur, un cec, spuse Steve Bernhardt cu un dis-

preț infinit. Îți va da un cec bun doar să te ștergi la cur cu el, iar *el* va fi în Florida la iarnă.

– Bunul meu domn, începu ruletistul, te asigur că...

– O, asigur-o pe mă-ta, poate că ea te va crede, spuse Bernhardt.

Se întinse fără veste peste masa de joc și căută pe dibuite sub tejghea.

– Hei! – strigă ruletistul. Asta-nseamnă jaf!

Mulțimea nu păru impresionată de declarația lui.

– Te rog, murmură Sarah.

I se învârtea capul.

– Nu-mi pasă de bani, spuse Johnny deodată. Lăsați-ne să trecem, vă rog. Domnișoara se simte rău.

– O, *omule*, spuse adolescentul cu nasturele desenat cu chipul lui Jimi Hendrix, dar el și prietenul lui se dădură șovăitori la o parte.

– Nu, Johnny, spuse Sarah, deși se abținea acum să nu vomite doar grație voinței. Ia-ți banii.

Cinci sute de dolari reprezentau salariul lui Johnny pe trei săptămâni.

– Plătește, lăudăros de doi bani ce ești! – tună Bernhardt.

Scoase de sub tejghea cutia de trabucuri Roi-Tan, o împinse în lături fără ca măcar să se uite înăuntru, mai căută ceva și, de data aceasta, scoase o cutie de oțel ferecată, vopsită într-un verde industrial. O trânti pe masa de joc.

– Dacă nu sunt înăuntru cinci sute patruzeci de babani, îmi mănânc cămașa în fața tuturor. – Își lăsă mâna bătătorită și grea pe umărul lui Johnny. – Așteaptă doar o clipă, tinere. Îți vei primi banii,

sau dacă nu, nu mă numesc eu Steve Bernhardt.

– Serios, domnule, nu am atât de mulți...

– Plătește, spuse Steve Bernhardt, înclinându-se spre el, sau o să am grijă să ți se-nchidă baraca. Vorbesc serios. Sunt cât se poate de sincer.

Ruletistul suspină și pescui înăuntrul cămășii. Scoase o cheie atârnată pe un lanț cu zale mici. Mulțimea suspină. Sarah nu mai rezista. Își simțea stomacul umflat și, dintr-o dată, la fel de nemișcat ca moartea. Totul avea să iasă afară, totul, și cu viteza unui tren expres. Se împletici de lângă Johnny și-și croi drum cu brațele prin mulțime.

– Dragă, ești bine? – o întrebă o voce de femeie și Sarah își scutură capul orbește.

– Sarah? *Sarah!*

Pur și simplu nu te poți ascunde... de Jekyll și de Hyde, gândi ea incoerent. Masca fosforescentă părea să plutească morbid în fața ochilor ei în mijlocul întunericului, în vreme ce ea alerga pe lângă carusel. Se lovi cu umărul de-un stâlp de iluminat, se legănă pe picioare, se agăță de el și vomită. Părea că iese totul din ea, făcându-i stomacul să se chircească, parcă prins într-un pumn puternic și alunecos. Se lăsă în voia acestor mișcări spasmodice atât cât putu.

Miroase ca vata pe băț, gândi ea, și cu un geamăt, vomită iarăși, apoi iarăși. În fața ochilor începură să-i danseze pete. Ultimul zvâcnet scosese din ea nimic altceva decât doar mucus și aer.

– O, Doamne, spuse ea slăbită și se sprijini pe stâlpul de iluminat să nu cadă.

Undeva în spatele ei, Johnny îi striga numele, dar nu-i putea răspunde încă, nu voia. Stomacul i

se liniştea puţin câte puţin şi, pentru o clipă măcar, voia să rămână aici în întuneric şi să se felicite pentru că era teafără, pentru că supravieţuise acestei seri la bâlci.

– Sarah? *Sarah!*

Scuipă de două ori să-şi cureţe cât de cât gura.

– Sunt aici, Johnny.

El veni de după caruselul pe care căluţii de gips îngheţaseră la mijlocul saltului. Observă că ţinea într-o mână un mănunchi gros de bancnote verzi.

– Te simţi bine?

– Nu, dar mai bine, oricum. Am vomitat.

– Oh. O, Iisuse. Să mergem acasă.

O prinse uşor de braţ.

– Ţi-ai primit câştigul.

El se uită spre mănunchiul de bani, după care şi-i îndesă absent în buzunarul de la pantaloni.

– Mda. O parte din ei sau toţi, nu ştiu. I-a numărat tipul ăla corpolent.

Sarah îşi scoase o batistă din poşetă şi începu să se şteargă la gură cu ea. O înghiţitură de apă, gândi ea. Mi-aş vinde sufletul pentru o gură de apă.

– Ar trebui să-ţi pese, spuse ea. Sunt o grămadă de bani.

– Banii de găsit aduc ghinion, spuse el sumbru. E una dintre zicalele mamei mele. Are un milion de altele. Şi dezaprobă cu vehemenţă jocurile de noroc.

– Baptistă săpată-n piatră, spuse Sarah, după care tremură convulsiv.

– Eşti bine? – întrebă el îngrijorat.

– Fiori, spuse ea. După ce urcăm în maşină, vreau să porneşti radiatorul la maximum şi... oh, Doamne, o să vomit din nou.

Se întoarse cu spatele la el şi scuipă, forţându-se să vomite, scoţând ceva ce semăna cu un geamăt. Se legănă pe picioare. El o susţinu cu blândeţe, dar ferm.

– Poţi face drumul până la maşină?

– Da. Acum mă simt bine.

Dar o durea capul şi în gură avea un gust acru, iar muşchii spatelui şi cei abdominali i se păreau cu toţii supraîntinşi, încordaţi şi zvâcnind.

Păşiră încet, umăr la umăr, în josul culoarului principal, târşâindu-şi picioarele prin rumeguş, trecând pe lângă corturile închise pentru acea zi. O umbră aluneca în spatele lor şi Johnny aruncă o privire tăioasă în urmă, conştient probabil de suma de bani pe care o avea în buzunar.

Era unul dintre adolescenţi – în vârstă de vreo cincisprezece ani. Acesta le zâmbi timid.

– Sper că vă simţiţi mai bine, îi spuse lui Sarah. Pariez că-i din cauza hot dog-urilor ăstora. Ţi se poate face rău destul de uşor de la ei.

– Uf, nu mai pomeni de aşa ceva, spuse Sarah.

– Aveţi nevoie să vă ajut s-o duceţi la maşină? îl întrebă pe Johnny.

– Nu, mulţumesc. Ne descurcăm.

– Bine. Trebuie s-o tulesc, oricum.

Dar mai rămase pe loc încă o clipă, zâmbetul lui timid lărgindu-se într-un rânjet.

– *Ador* să-l văd pe tipu' ăla încasând-o.

Dispăru cu paşi mari în întuneric.

Maşina albă şi micuţă a lui Sarah rămăsese singură în parcarea întunecată; stătea ghemuită sub un bec cu sodiu asemenea unui căţeluş izgonit, uitat. Johnny deschise portiera pasagerului şi ea se refu-

gie cu grijă înăuntru. El urcă în spatele volanului şi porni motorul.

– Îi va lua puţin radiatorului să se încingă, spuse el.

– Nu contează. Acum mi-e cald.

Se uită la ea şi observă broboanele de transpiraţie formându-i-se pe faţă.

– Poate ar trebui să ne abatem pe la secţia de urgenţă a spitalului Eastern Main Medical, spuse el. Dacă e vorba de salmonela, s-ar putea să fie grav.

– Nu, mă simt bine. Vreau doar să ajung acasă şi să dorm; dimineaţă mă voi trezi numai ca să sun la şcoală şi să anunţ că sunt bolnavă, după care mă voi culca la loc.

– Nici măcar atât nu trebuie să faci. O să anunţ eu, Sarah.

Se uită la el recunoscătoare.

– Vrei să faci asta?

– Sigur.

Se îndreptau acum spre şoseaua principală.

– Îmi pare rău că nu pot veni acasă la tine, spuse Sarah. Sincer îmi pare rău.

– Nu-i vina ta.

– Sigur că-i vina mea. Am mâncat hot dog-ul care nu trebuia. Sarah ghinionista.

– Te iubesc, Sarah, spuse Johnny.

Aşadar, o spusese, în sfârşit, nu mai avea cum să retracteze cuvintele, care păreau că atârnă între ei în interiorul maşinii aflate în mişcare, aşteptând o rezolvare din partea cuiva.

Ea făcu ceea ce putu:

– Mulţumesc, Johnny.

Îşi continuară drumul într-o tăcere confortabilă.

CAPITOLUL DOI

1

Era aproape miezul nopții când Johnny opri mașina în parcarea din fața casei ei. Sarah moțăia.

– Hei, spuse el, oprind motorul și scuturând-o încetișor. Am ajuns.

– Oh... bine.

Se ridică și-și trase haina mai strâns în jurul ei.

– Cum te simți?

– Mai bine. Mă arde la stomac și mă doare spatele, dar e mai bine. Johnny, ia mașina cu tine înapoi la Cleaves.

– Nu, mai bine nu, spuse el. Ar putea vedea cineva că a stat parcată în fața blocului toată noaptea. Nu avem nevoie de astfel de bârfe.

– Dar aveam de gând oricum să merg cu tine...

Johnny zâmbi.

– Și numai pentru asta ar fi meritat să riscăm, chiar dacă ar fi trebuit să mergem pe jos trei cvartale. Pe lângă asta, vreau să ai mașina aproape în caz că te răzgândești în privința spitalului.

– N-o să mă răzgândesc.

– Dar s-ar putea. Pot intra să sun după un taxi?

– Sigur că poți.

Intrară și Sarah aprinse luminile înainte să fie cuprinsă de un nou val de fiori.

– Telefonul e în sufragerie. Eu mă întind şi mă acopăr cu o pătură.

Sufrageria era mică şi strict utilitară, cu excepţia unor perdele cu imprimeuri – un model floral psihedelic, intens colorat – care dădeau impresia de cazarmă şi, pe un perete, câteva postere: Dylan la Forest Hills, Baez la Carnegie Hall, Jefferson Airplane la Berkeley, Byrds în Cleveland.

Sarah se întinse pe canapea şi-şi trase o pătură până sub bărbie. Johnny se uită la ea, sincer îngrijorat. Chipul ei era alb ca hârtia, cu excepţia unor cercuri întunecate sub ochi. Arăta cât se poate de bolnavă.

– Poate ar fi mai bine să-mi petrec aici noaptea, spuse el. În caz că se întâmplă ceva, cum ar fi...

– Cum ar fi o fractură cervicală?

Se uită la el cu o privire comic-compătimitoare.

– Păi, ştii tu. Orice e posibil.

Ghiorăielile de rău augur din viscere o convinseră. Fusese hotărâtă să încheie noaptea culcându-se cu John Smith. Acest scenariu nu mai putea fi pus în practică. Dar asta nu însemna că noaptea trebuia să se încheie cu el veghind asupra ei, în vreme ce ea vomita, se grăbea către toaletă şi înghiţea pe nerăsuflate aproape o sticlă întreagă de Pepto-Bismol.

– O să mă descurc, spuse ea. N-a fost decât un hot dog stricat, Johnny. La fel de bine ai fi putut să-l nimereşti tu. Dă-mi un telefon când ai fereastră mâine.

– Eşti sigură?

– Da, sunt.

– Bine, puştoaico.

Ridică telefonul fără alte cuvinte şi chemă un taxi. Ea îşi închise ochii, legănată şi liniştită de sunetul vocii lui. Unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult la el era că întotdeauna încerca să dea tot ce avea mai bun, să facă ce era mai bine, fără să aştepte ceva în schimb. Asta era bine. Era prea obosită şi se simţea prea slăbită să se mai angajeze în mici jocuri sociale.

– S-a făcut, spuse el, închizând receptorul. Au trimis un tip şi ajunge în cinci minute.

– Cel puţin te-ai ales cu bani de taxi, spuse ea, zâmbind.

– Şi am de gând să-i las un bacşiş gras, răspunse el, imitându-l ageamiu pe W. C. Fields[1].

Se apropie de canapea, se aşează lângă ea, o ţinu de mână.

– Johnny, cum ai reuşit?

– Hmm?

– Roata. Cum ai reuşit să câştigi?

– A fost noroc chior, spuse el, părând puţin stânjenit. Oricine are parte, din când în când, de noroc chior. Aşa cum se întâmplă la cursele de cai sau la *black-jack* sau, pur şi simplu, la datul cu banul.

– Nu, spuse ea.

– Hă?

– Nu cred că oricine *are* parte de noroc chior din când în când. A fost ceva aproape sinistru de straniu. M-a... speriat puţin.

– Chiar aşa?

[1]W. C. Fields (n. 1880 – m. 1946) – om de spectacol american cunoscut pentru vocea lui aspră, pentru nasul lui bombat şi pentru firea lui sarcastică. A jucat, printre altele, în: *My Little Chickadee* (1940) şi *Never Give a Sucker an Even Break* (1941) – n. tr.

– Da.

Johnny suspină.

– Din când în când am presentimente, asta-i tot. Asta de când mă ţin minte, de când eram doar un puşti. Şi m-am priceput mereu să găsesc lucrurile pe care oamenii le pierdeau. Cum s-a întâmplat cu micuţa Lisa Schumann de la şcoală. Ştii de cine vorbesc?

– Lisa cea micuţă, tristă şi retrasă? – Zâmbi. – O ştiu. E mereu cu capul în nori la ora mea de gramatică.

– Îşi pierduse inelul, spuse Johnny, şi a venit în lacrimi la mine să-mi spună. Am întrebat-o dacă verificase ungherele din spate ale raftului de sus din dulăpior. Doar o bănuială. Dar acolo era.

– Şi ai fost tot timpul în stare de aşa ceva?

El râse şi scutură din cap.

– Aproape niciodată. – Zâmbetul tremură puţin. – Dar astă-seară a fost ceva puternic, Sarah. Prinsesem Roata aceea... – Închise încet pumnii şi se uită la ei, acum încruntându-se. – O prinsesem chiar aşa. Şi o asociam în mintea mea cu cele mai ciudate lucruri.

– De exemplu?

– Cu cauciuc, spuse el încet. Cauciuc arzând. Şi rece. Şi gheaţă. Gheaţă neagră. Aceste lucruri îmi bântuiau prin minte în clipele acelea. Dumnezeu ştie de ce. Şi un presentiment rău. Asemenea unui avertisment.

Se uită la el îndeaproape, fără să spună ceva, iar chipul lui se lumină încet.

– Dar a dispărut acum, orice ar fi fost. Nimic, probabil.

– A fost un noroc de cinci sute de dolari, în orice caz, spuse ea.

Johnny râse şi dădu din cap. Nu mai spuse nimic şi ea aţipi, fericită să-l aibă alături. Se trezi când farurile pătrunseră prin geam şi luminară peretele. Taxiul lui.

– O să te sun, spuse el şi o sărută tandru pe obraz. Eşti sigur că nu vrei să rămân cu tine?

Dintr-o dată, ea vru, dar negă din cap.

– Sună-mă, spuse.

– În a treia recreaţie, promise el.

Se duse către uşă.

– Johnny?

Se întoarse.

– Te iubesc, Johnny, spuse ea şi chipul lui se lumină asemenea unui bec.

El îi trimise o bezea.

– Când te vei simţi mai bine, spuse el, vom discuta despre asta.

Sarah aprobă din cap, însă trecură patru ani şi jumătate până să apuce să discute cu Johnny Smith din nou.

2

– Te deranjează dacă stau în faţă? îl întrebă Johnny pe şoferul de taxi.

– Mnu. Numai să nu te loveşti cu genunchiul de taxometru. E sensibil.

Johnny îşi strecură cu oarecare efort picioarele lui lungi sub taxometru şi închise portiera. Taximetristul, un bărbat de vârstă mijlocie cu chelie şi

burtă, coborî steguleţul şi taxiul porni în sus pe Flagg Street.

– Încotro?

– Cleaves Mills, spuse Johnny. Strada Principală. Îţi arăt eu unde.

– Trebuie să trec pe tariful 2, spuse taximetristul. Nu-mi place s-o fac, dar va trebui să mă întorc gol de acolo.

Mâna lui Johnny se strânse absent pe umflătura făcută de bancnote în buzunarul pantalonilor. Încercă să-şi amintească dacă mai avusese vreodată atât de mulţi bani la el. O singură dată. Îşi cumpărase un Chevy vechi de doi ani cu o mie două sute de dolari. Din capriciu, ceruse bani peşin de la bancă, doar ca să vadă cum arată la un loc. Nu fusese cine ştie ce, dar mirarea de pe chipul vânzătorului de maşini atunci când îi pusese o mie două sute de dolari în mână fusese un lucru minunat de observat. Dar acest mănunchi nu-l făcea deloc să se simtă bine, ci doar vag incomodat, şi axioma mamei lui îi reveni în minte: *Banii de găsit aduc ghinion.*

– Tariful 2 e bine, îi spuse taximetristului.

– Atâta vreme cât suntem înţeleşi, spuse taximetristul şi mai expansiv. Am ajuns aşa repede datorită faptului că am fost chemat la Riverside şi nimeni n-a apărut când am ajuns acolo.

– Chiar aşa? – întrebă Johnny fără prea mare interes.

Dincolo de geam, case întunecate treceau pe lângă ei în goană. Câştigase cinci sute de dolari; nimic nici pe departe asemănător cu aşa ceva nu i se mai întâmplase înainte. Mirosul acela fantomatic de cauciuc ars... senzaţia că retrăia în parte ceva ce i

se întâmplase când fusese foarte mic... iar presentimentul acela rău, venind să contrabalanseze binele, încă-l mai domina.

– Mda, beţivii ne cheamă şi apoi se răzgândesc, spuse taximetristul. Beţivi blestemaţi, îi urăsc. Ne cheamă şi-şi spun apoi, ce dracu', să mai bea alte câteva beri. Sau îşi beau banii de taxi cât aşteaptă şi când ajung eu şi strig *Cine vrea un taxi?* nu vor să recunoască că ne-au chemat.

– Mda, spuse Johnny.

La stânga lor, curgea râul Penobscot, întunecat şi uleios. Apoi i se făcuse rău lui Sarah şi-i spusese că-l iubeşte, în pofida tuturor lucrurilor. Probabil c-o prinsese doar într-un moment de vulnerabilitate, dar, Doamne! Dacă vorbise serios? Îi căzuse cu tronc aproape încă de la prima întâlnire. Acesta fusese norocul serii, nu cel cu Roata. Numai că la Roată i se tot întorcea lui gândul, ea îl neliniştea. În întuneric, încă o mai vedea învârtindu-se, şi în urechi încă mai auzea tic-tic-tic-ul din ce în ce mai rar al limbii, săltând peste spiţe asemenea unui sunet auzit într-un vis angoasant. *Banii de găsit aduc ghinion.*

Taximetristul viră pe Route 6, pornit acum bine în propriul său monolog.

– Aşa că zic: Bagă-ţi-o ştii tu unde. Adică, puştiu-i un prostănac, corect? Nu sunt obligat să înghit porcării ca alea de la nimeni, nici măcar de la propriul meu băiat. Conduc taxiul ăsta de douăzeci şi şase de ani. Am fost reţinut de poliţie de şase ori. Am fost implicat în accidente fără număr, deşi niciodată n-a fost ceva grav, pentru care mulţumesc Mariei, Mama lui Iisus, şi Sfântului Cristopher şi

lui Dumnezeu Atotputernicul, înțelegi ce zic? Și-n fiecare săptămână, chiar dacă făceam puțini bani, puneam deoparte cinci gologani pentru facultate. Încă de când era doar un prichindel care sugea din sticlă. Și pentru ce? Ca să poată veni într-o zi acasă și să-mi spună că președintele Statelor Unite e un porc. Blestemăție! Puștiu' probabil crede că și *io*-s un porc, chiar dacă știe că dac-o spune vreodată-i rearanjez dantura. Așadar, asta-i tânăra generație pe care-o avem. Așa că zic: Bagă-ți-o știi tu unde.

– Mda, spuse Johnny.

Acum trecea pe lângă ei o pădure. Mlaștina lui Carson era pe dreapta. Mai aveau, mai mult sau mai puțin, unsprezece kilometri până la Cleaves Mills. Taxometrul mai înregistră zece cenți.

Zece cenți amărâți, o zecime de dolar. Hei-hei-hei.

– Ce învârți, dacă pot întreba? spuse taximetristul.

– Predau la liceu în Cleaves.

– O, da? Știi atunci despre ce vorbesc. Ce dracu-i cu copiii ăștia, totuși?

Păi, au mâncat un hot dog stricat numit Vietnam și s-au ales cu ptomaină. Li l-a vândut un tip pe nume Lyndon Johnson. Așa că ei s-au dus la tipul ăstalalt, înțelegi, și i-au spus: Pentru numele lui Iisus, domnule, mi-e rău de mor. Și ăstalalt tip, numele lui era Nixon, le-a spus: Știu cum să vă vindec. Mai mâncați niște hot dog-uri. Asta e problema cu tinerii din America.

– Nu știu, spuse Johnny.

– Îți faci planuri toată viața și faci tot ce-ți stă-n puteri, spuse taximetristul și acum se simțea în vocea lui o uimire sinceră, o uimire care nu va ține

mult, fiindcă taximetristul tocmai își trăia ultimul minut din viață.

Iar Johnny, care nu știa acest lucru, simți milă nedisimulată pentru acest bărbat, simți compasiune pentru incapacitatea lui de-a înțelege.

Come on over baby, whole lotta shakin goin on.

– Niciodată nu-i dorești decât ce-i mai bun, iar puștiu' vine-acasă cu păru' pân' la buci și-ți zice că președintele Statelor Unite-i un porc. Un porc! Cacat, nu șt'u...

– *Ai grijă!* țipă Johnny.

Taximetristul se întorsese pe jumătate să se uite la el, fața lui buhăită de legionar american părând atât de serioasă și de mânioasă și de nenorocită în lumina instrumentelor de bord și în strălucirea neașteptată a farurilor care se apropiau. Se întoarse acum smucit în față, dar prea târziu.

– *Iiiiisuse...*

Erau două mașini, câte una pe fiecare parte a liniei albe. Se luaseră la întrecere în susul dealului, portieră lângă portieră, un Mustang și un Dodge Charger. Johnny auzi geamătul forțat al motoarelor lor. Charger-ul venea în jos direct spre ei. Nici o clipă nu încercă să se ferească din cale și taximetristul încremeni la volan.

– *Iiiii....*

Johnny de-abia observă când Mustang-ul trecu în goană prin partea lor stângă. Apoi, taxiul se lovi frontal cu Charger-ul, și Johnny simți că este ridicat și aruncat afară. Nu simți durere, deși fu oarecum conștient că s-a lovit cu pulpele de taxometru suficient de tare să-l smulgă din cadru.

Se auzi sunetul sticlei sparte. O trâmbă imensă

de flăcări se ridică în noapte. Capul lui Johnny se lovi de parbrizul taxiului şi-l sparse. Simţul realităţii începu să se scurgă din el. Simţi durere, slabă şi distantă, în umeri şi braţe când restul corpului său urmă capul prin parbrizul spulberat. Zbura. Zbura prin noaptea de octombrie.

Un gând palid, trecător: *Mor? O să mă omoare accidentul ăsta?*

Vocea lăuntrică, îi răspunse: *Da, probabil că aşa stau lucrurile.*

Zburând. Stelele de octombrie umpleau noaptea. Un bum asurzitor de benzină explodând. O strălucire portocalie. Apoi, întuneric.

Călătoria lui prin văzduh se sfârşi cu o bubuitură puternică şi o împroşcare. O senzaţie de umezeală rece când ateriză în Mlaştina lui Carson, la opt metri de locul unde Charger-ul şi taxiul, sudate laolaltă, ridicau un rug de flăcări spre cerul întunecat.

Întuneric.

Dispărând.

Până când tot ceea ce rămase păru a fi o gigantică roată roşu-cu-negru învârtindu-se într-un vid aşa cum trebuie să fie între stele, încearcă-ţi norocul, prima dată-i baftă, a doua-i noroc, hei-hei-hei. Roata se învârti întruna, roşu şi negru, limba ticăia trecând de spiţe şi el se forţă să vadă dacă se va opri la dublu zero, numărul casei, mâna casei, toată lumea pierde, casa câştigă. Se forţă să vadă, dar roata dispăruse. Era doar întunericul şi acel neant atotstăpânitor, uniformizator, amicul cel bun, *el zilcho*. Limbul rece.

Johnny Smith rămase acolo multă, multă vreme.

CAPITOLUL TREI

1

Cândva cu puțin după ora două a dimineții zilei de 30 octombrie 1970, telefonul începu să sune în holul de la parterul unei case micuțe, la vreo două sute patruzeci de kilometri sud de Cleaves Mills.

Herb Smith se ridică în pat în capul oaselor, dezorientat, pe jumătate târât afară din tărâmul viselor şi abandonat acolo, ameţit.

Vocea Verei, venind de lângă el, înfundată din cauza pernei:

– Telefonul.

– Mda, spuse el şi sări din pat.

Herb era un bărbat masiv, cu umeri laţi, în vârstă de aproape cincizeci de ani, care începuse să chelească şi care acum era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de pijama albaştri. Ieşi pe holul de la etaj şi aprinse luminile. La parter, telefonul continua să strige.

Coborî în ceea ce Verei îi plăcea să numească „ungherul pentru telefon". Acesta consta din telefon şi un birou micuţ şi ciudat pe care ea-l primise în schimbul unor Timbre Verzi în urmă cu aproximativ trei ani. Herb refuzase încă de la început să-şi aşeze cele o sută opt kilograme în el. Când vorbea la telefon, stătea în picioare. Sertarul biroului

era plin cu reviste *Upper Room, Reader's Digest* şi *Fate*.

Herb întinse mâna după receptor, apoi îl lăsă să mai sune o dată.

Un telefon primit în toiul nopţii însemna de obicei unul din trei lucruri: un prieten vechi se făcuse mangă şi hotărâse că vei fi bucuros să afli veşti despre el chiar şi la două dimineaţa; cineva greşise numărul; veşti proaste.

Sperând să fie vorba de a doua variantă, Herb ridică receptorul.

– Alo?

O voce seacă de bărbat spuse:

– Reşedinţa Herbert Smith?

– Da?

– Cu cine vorbesc, vă rog?

– Eu sunt Herb Smith. Ce...

– Puteţi aştepta o clipă?

– Da, dar ce...

Prea târziu. Auzi un clinc uşor, ca şi când persoana de la celălalt capăt al firului şi-ar fi scăpat un pantof. Fusese pus pe *aşteptare*. Dintre multele lucruri care nu-i plăceau în privinţa telefonului – legături proaste, copii poznaşi care voiau să ştie dacă-l ţineai pe Prinţul Albert prizonier într-o conservă, operatori care vorbeau precum nişte computere şi linguşitori care voiau să te convingă să te abonezi la reviste – cel mai mult îi displăcea să fie pus pe *aşteptare*. Era unul dintre acele lucruri insidioase care se infiltraseră în viaţa modernă, în aproximativ ultimii zece ani, aproape fără să fie observat. Odată ca niciodată, tipul de la celălalt capăt al firului ar fi spus simplu: „Rămâneţi la aparat, bine?",

după care ar fi pus receptorul pe masă. În acele vremuri puteai cel puțin să auzi discuții în depărtare, un câine lătrând, un radio, un copil plângând. Să fii pus pe *așteptare* era cu totul altă mâncare de pește. Legătura era acum goală într-un mod întunecat, otova. Nu te găseai nicăieri. De ce nu puteau spune pur și simplu: „Vreți să așteptați cât timp vă îngrop de viu pentru puțină vreme?"

Își dădu seama că-i e puțin teamă.

– Herbert?

Se întoarse pe călcâie, ținând receptorul la ureche. Vera stătea în capul scărilor îmbrăcată în capotul ei maro spălăcit, cu părul prins în bigudiuri, cu cine știe ce cremă întărită până la consistența unui mulaj, întinsă pe obraji și pe frunte.

– Cine e?

– Nu știu încă. M-au pus pe așteptare.

– Pe așteptare? La două și un sfert dimineața?

– Da.

– Nu-i vorba de Johnny, nu-i așa? S-a întâmplat ceva cu Johnny?

– Nu știu, spuse el, luptându-se să nu ridice vocea.

Dacă te sună cineva la două dimineața și te pune pe așteptare, începi să-ți numeri rudele și să faci inventarul stării lor de sănătate. Faci lista mătușilor în vârstă. Faci suma suferințelor bunicilor, dacă aceștia mai trăiesc. Te întrebi dacă nu cumva s-a oprit ceasornicul unuia dintre prietenii tăi. Și încerci să nu te gândești că ai un singur fiu pe care-l iubești foarte mult sau la felul în care acest tip de apeluri telefonice par să vină mereu la ora două dimineața sau la cum, dintr-o dată, picioarele încep

să ţi se înţepenească şi să se îngreuneze din cauza tensiunii...

Vera îşi închisese ochii şi-şi împreunase mâinile între sânii mici. Herb încercă să-şi ţină nervii sub control. Se reţinu de la a spune: Vera, Biblia sugerează cu îndârjire să faci genul acesta de gesturi în camera ta. Această remarcă i-ar aduce Dulcele Zâmbet al Verei pentru Soţii Necredincioşi şi Meniţi Infernului. La ora două dimineaţa, şi pus pe *aşteptare* pe deasupra, nu credea că va putea înghiţi acest gen de zâmbet.

Receptorul clicăi din nou şi o altă voce masculină, o voce de om mai bătrân, spuse:

– Alo, domnule Smith?

– Da, cu cine vorbesc?

– Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, domnule. Sunt sergentul Meggs de la poliţia statală, secţia din Orono.

– E vorba de băiatul meu? Are vreo legătură cu el?

Fără să-şi dea seama, se îndesă în scaunul din ungherul pentru telefon. Îşi simţea întregul corp slăbit.

Sergentul Meggs spuse:

– Aveţi un fiu pe nume John Smith, fără vreo iniţială în mijloc?

– E teafăr? E bine?

Paşi coborând scările. Vera i se alătură. Pentru o clipă, păru calmă, după care se năpusti asupra receptorului asemenea unei tigrese.

– Care e problema? Ce s-a întâmplat cu Johnny al meu?

Herb îi smulse receptorul din mână, rupându-i

una dintre unghii. Uitându-se fix la ea, spuse:

– Mă ocup eu de asta.

Ea rămase țeapănă, uitându-se la el cu ochii ei albaștri, blajini și spălăciți, stând larg deschiși deasupra mâinilor făcute căuș peste gură.

– Domnule Smith, mai sunteți la aparat?

Cuvinte ce părură glazurate cu novocainăieșiră din gura lui Herb:

– Am un fiu pe nume John Smith, fără vreo inițială în mijloc, da. Locuiește în Cleaves Mills. E profesor la liceul de acolo.

– A fost implicat într-un accident de mașină, domnule Smith. Starea lui e extrem de gravă. Îmi pare foarte rău să vă dau o astfel de veste.

Vocea lui Meggs era cadențată, formală.

– O, Dumnezeule, spuse Herb.

Gândurile îi vâjâiau în cap. Cândva, în armată, un băiat din sud, înalt, bătăios, cu părul blond, pe nume Childress, îl bătuse măr în spatele unui bar din Atlanta. Herb se simțise atunci cum se simțea acum, dezarmat, cu toate gândurile transformate într-un amalgam nefolositor, răschirat.

– O, Dumnezeule, spuse el din nou.

– E mort? întrebă Vera. E mort? E *mort* Johnny?

Herb acoperi microfonul receptorului.

– Nu, spuse. Nu e mort.

– Nu e mort! Nu e mort! strigă ea și căzu în genunchi în ungherul pentru telefon cu o bubuitură puternică. O, Dumnezeule, Îți mulțumim cu umilință și-Ți cerem să-Ți pogori oblăduirea binevoitoare asupra fiului nostru și să-l aperi cu mâna Ta iubitoare, Ți-o cerem în numele singurului Tău Fiu născut printre oameni și...

– *Taci, Vera!*

Pentru o clipă, toți trei tăcură, meditând parcă la viață și la căile ei nu chiar atât de amuzante: Herb, cu corpul lui mătăhălos îndesat în banca din ungherul pentru telefon, cu genunchii lipiți de partea de dedesubt a biroului și cu buchetul de flori de plastic acoperindu-i fața; Vera, cu genunchii sprijiniți de grătarul radiatorului din hol; nevăzutul sergent Meggs, care asista la această comedie macabră doar pe cale auditivă.

– Domnule Smith?

– Da, îmi... îmi cer scuze pentru întrerupere.

– E de înțeles, spuse Meggs.

– Băiatul meu... Johnny... era la volanul Volkswagen-ului lui?

– Capcane mortale, capcane mortale, buburuzele alea mici sunt capcane mortale, bolborosi Vera.

Lacrimile îi curgeau pe față, alunecau peste suprafața fină a cremei de noapte asemenea ploii pe ornamentele de crom ale mașinilor.

– Era într-un taxi al firmei Bangor & Orono Yellow Cab, spuse Meggs. O să vă prezint situația din câte informații am până acum. Au fost implicate trei mașini, două dintre ele erau conduse de niște puști din Cleaves Mills. Se luaseră la întrecere. Urcau pe ceea ce e cunoscut ca Dealul lui Carson, pe Route 6, îndreptându-se spre est. Fiul dumneavoastră era în taxi, îndreptându-se spre vest, către Cleaves. Taxiul și mașina de pe contrasens s-au lovit frontal. Taximetristul a fost omorât, la fel și băiatul care conducea cealaltă mașină. Fiul dumneavoastră și un pasager din cealaltă mașină se află la spitalul Eastern Maine Med. Din câte știu, amândoi

sunt internați în stare gravă.

– Gravă, spuse Herb.

– Gravă! Gravă! gemu Vera.

O, Christoase, parcă am juca într-unul dintre spectacolele alea din afara Broadway-ului, gândi Herb. I se făcu ruşine din cauza Verei faţă de sergentul Meggs, care mai mult ca sigur c-o auzea pe Vera vociferând în fundal asemenea unui nebunesc cor grecesc. Se întrebă câte astfel de conversaţii susţinuse sergentul Meggs de când era în serviciu. Hotărî că trebuie să fi fost destul de multe. Probabil că o sunase deja pe soţia taximetristului şi pe mama băiatului mort ca să le dea vestea. Cum reacţionaseră acestea? Şi ce importanţă avea? Nu era dreptul Verei să plângă pentru fiul ei? Şi de ce trebuia cineva să aibă astfel de gânduri în astfel de momente?

– Eastern Maine, spuse Herb.

Notă aceasta într-un carneţel. Desenul din antetul filelor întruchipa un aparat telefonic zâmbitor. Cordonul înşiruia cuvintele AMICUL TELEFONULUI.

– Unde e rănit?

– Cum aţi spus, domnule Smith?

– Unde a fost lovit? În cap? În burtă? Ce e? E ars?

Vera ţipă.

– *Vera, poţi, te rog, să TACI!*

– Pentru astfel de informaţii va trebui să sunaţi la spital, spuse Meggs grijuliu. Mai sunt vreo două ore până să primesc un raport complet.

– Bine. Bine.

– Domnule Smith, îmi pare rău că a trebuit să vă

sun în toiul nopții pentru veşti atât de proaste...

– Sunt proaste, asta-i sigur, spuse el. Trebuie să sun la spital, sergent Meggs. La revedere.

– Noapte bună, domnule Smith.

Herb închise şi se uită prosteşte la telefon. Ce simplu apar necazurile, gândi el. Ce să mai zici? Johnny.

Vera scoase un alt țipăt, iar el observă cu o urmă de neliniște că se prinsese de păr, de bigudiuri, şi că începuse să tragă.

– E o pedeapsă! O pedeapsă pentru felul în care trăim, pentru păcatele noastre, pentru ceva! Herb, îngenunchează cu mine...

–Trebuie să sun la spital, Vera. Nu vreau s-o fac în genunchi.

– O să ne rugăm pentru el... o să promitem să fim mai buni... măcar dacă ai veni mai des cu mine la biserică... poate e din cauza trabucurilor tale, pentru că bei bere după program cu bărbații ăia... pentru că înjuri... pentru că iei în deşert numele Domnului Dumnezeului nostru... o pedeapsă... e o pedeapsă...

Herb îşi aşeză mâinile pe fața ei ca s-o oprească să-şi mai scuture capul în felul acela sălbatic, de bocit nestăpânit. Era neplăcut să atingă crema aceea de noapte, dar nu-şi retrase mâinile. I se făcuse milă de ea. În ultimii zece ani, soția lui hoinărise pe-un tărâm cenuşiu între devotamentul pentru credința ei baptistă şi ceea ce el numea bigotismul ei moderat. La cinci ani după ce se născuse Johnny, doctorul descoperise câteva tumori benigne pe uterul şi canalul ei vaginal. Extirparea lor o împiedicase să mai aibă un copil. Cinci ani mai târziu, alte

tumori avuseseră nevoie de-o complicată operație de histerectomie. Atunci începuseră de fapt problemele, un puternic sentiment religios dublat de alte convingeri. Citea cu aviditate broșuri despre Atlantida, despre nave spațiale venite din rai, despre rase de „creștini puri" care trăiau în măruntaiele pământului. Citea revista *Fate* aproape la fel de des ca și Biblia, adesea folosindu-se de una ca s-o explice pe cealaltă.

– Vera, spuse el.

– O să fim mai buni, șopti ea, implorându-l din priviri. Vom fi mai buni și el va trăi. O să vezi. O să...

– Vera.

Ea se cufundă în tăcere, uitându-se la el.

– Să sunăm la spital și să vedem cât de grav e de fapt, spuse el cu blândețe.

– Bi-bine. Da.

– Poți ședea pe scări acolo și să nu scoți nici o vorbă?

– Vreau să mă rog, spuse ea copilărește. Nu mă poți împiedica.

– Nu vreau așa ceva. Atâta vreme cât te rogi în gând.

– Da. În gând. Bine, Herb.

Se duse către scări și se așeză și-și trase declarativ capotul în jurul corpului. Își împreună mâinile și buzele începură să i se miște. Herb sună la spital. Două ore mai târziu, se îndreptau spre nord pe autostrada aproape pustie de intrare în statul Maine. Herb ședea la volanul Ford-ului lor combi, model '66. Vera ședea dreaptă de spate pe locul din dreapta. Biblia îi ședea în poală.

2

Telefonul o trezi pe Sarah la nouă fără un sfert. Se duse să răspundă încă pe jumătate adormită. O durea spatele de la accesul de vomă din seara trecută şi muşchii stomacului îi erau tensionaţi, dar altfel se simţea mult mai bine.

Ridică receptorul, convinsă că era Johnny:

– Alo?

– Bună, Sarah.

Nu era Johnny. Era Anne Strafford de la şcoală. Anne era cu un an mai mare ca Sarah şi era deja de doi ani la liceul Cleaves. Preda spaniolă. Era o fată veselă, plină de viaţă şi Sarah o plăcea foarte mult. Dar în dimineaţa aceasta părea cu spiritul la pământ.

– Ce mai faci, Annie? E doar ceva temporar. Probabil că ţi-a spus Johnny. Din cauza hot dogurilor de la bâlci, cred...

– O, Doamne, nu ai aflat. Nu ai...

Cuvintele se preschimbară în nişte sunete ciudate, înecate. Sarah le ascultă, încruntându-se. Nedumerirea ei de la început se transformă într-o îngrijorare morbidă când îşi dădu seama că Anne plângea.

– Anne? Ce s-a întâmplat? Nu-i vorba de Johnny, nu-i aşa? Nu-i...

– A avut loc un accident, spuse Anne. Plângea acum în suspine nereţinute. Era într-un taxi. A avut loc o ciocnire frontală. Şoferul celeilalte maşini era Brad Freneau, l-am avut ca elev la cursul de Spaniolă II, a murit, prietena lui a murit şi ea în dimineaţa asta, Mary Thibault, participa la unul dintre

cursurile lui Johnny din câte-am auzit, e oribil, pur şi simplu ori...

– *Johnny!* strigă Sarah în receptor. I se făcuse din nou rău la stomac. Mâinile şi picioarele i se răciră pe dată precum patru lespezi funerare. – *Ce ştii despre Johnny?*

– E în stare gravă, Sarah. Dave Pelsen a sunat azi dimineaţă la spital. Nu se aşteaptă... ei bine, e foarte grav.

Lumea din jur se întuneca. Anne încă mai vorbea, dar vocea ei era departe şi slabă, era aşa cum descrisese e. e. cummings omul-balon. Imagini fragmentate se înlocuiau întruna, fără ca vreuna să aibă sens. Roata de la bâlci. Labirintul oglinzilor. Ochii lui Johnny, ciudat de violeţi, aproape negri. Chipul lui drag, simplu, în lumina crudă de bâlci, răspândită de becurile fără abajur întinse pe-un cablu electric.

– Nu Johnny, spuse ea, departe şi slab, departe şi slab. Greşeşti. Era teafăr când a plecat de aici.

Şi vocea Annei răzbătând spre ea necruţătoare, o voce atât de speriată şi de incredulă, atât de ofensată că un asemenea lucru i se întâmplase cuiva de vârsta ei, cuiva tânăr şi plin de viaţă:

– I-au spus lui Dave că nu se va trezi chiar dacă va supravieţui operaţiei. Trebuie să-l opereze deoarece capul... capul i-a fost...

Avea de gând să spună *spulberat?* Că lui Johnny îi fusese *spulberat* capul?

Atunci, Sarah leşină, probabil ca să nu audă acel cuvânt implacabil, acea oroare extremă. Receptorul îi căzu dintre degete şi ea se aşeză greu într-o lume cenuşie, după care se prăbuşi pe-o rână şi re-

ceptorul începu să penduleze, descriind un arc de cerc din ce în ce mai mic, vocea Annei Strafford continuând să se audă din el:

– Sarah?... Sarah?... Sarah?...

3

Când ajunse Sarah la Eastern Maine Medical, era douăsprezece şi un sfert. Infirmiera de la ghişeul de primire se uită la faţa ei albă, tensionată, estimă rezistenţa ei la aflarea adevărului complet şi-i spuse că John Smith încă se afla în sala de operaţie. Mama şi tatăl lui Johnny se găseau în sala de aşteptare.

– Mulţumesc, spuse Sarah.

Se întoarse la dreapta în loc de stânga, se trezi în camera de depozitare a ustensilelor medicale şi trebui să se întoarcă pe unde venise.

Sala de aşteptare era festonată în culori vii, puternice, ce-i răniră ochii. Câţiva oameni şedeau acolo uitându-se la reviste mototolite sau holbându-se în gol. O femeie cu părul cărunt intră dinspre lifturi, îşi dădu ecusonul de vizitator unei prietene şi se aşeză. Prietena se îndepărtă, păcănind cu tocurile cui. Ceilalţi continuară să şadă, aşteptându-şi rândul să-şi viziteze tatăl căruia-i fuseseră scoşi calculii renali, mama care-şi descoperise o umflătură uşoară sub un sân cu doar trei zile în urmă, prietenul care fusese lovit în piept cu un baros imaginar când făcea jogging. Chipurile acestora erau marcate de o seriozitate calculată. Îngrijorarea fusese ascunsă în spatele chipurilor lor aşa cum se

ascunde mizeria sub covor. Sarah se simți din nou copleșită de irealitatea situației. Undeva, suna un clopoțel. Papuci cu talpă de crep scârțâiau. Fusese teafăr când plecase de la ea. Era imposibil de conceput că acum se afla într-unul dintre turnurile astea de cărămidă, angrenat în mecanismul morții.

Îi recunoscu pe dată pe domnul și pe doamna Smith. Încercă să-și amintească prenumele lor și nu reuși pe moment. Ședeau unul lângă celălalt aproape de spatele încăperii și, spre deosebire de ceilalți, nu apucaseră încă să se împace cu ceea ce le rezervase viața.

Mama lui Johnny își așezase haina pe scaunul din spatele celui pe care ședea ea cu Biblia deschisă în mâini. Buzele i se mișcau în vreme ce citea și Sarah își aminti că Johnny îi spusese că e foarte religioasă – poate prea religioasă, hoinărind undeva pe acel mare tărâm de mijloc dintre habotnicie și fanatism, își aminti că-i spusese el. Domnul Smith – *Herb*, își aduse aminte, *îl cheamă Herb* – ținea una dintre acele reviste pe genunchi, dar nu se uita prin ea. Se uita afară pe geam, unde toamna de Noua Anglie își croia drum spre luna noiembrie și spre iarna de după aceea.

Se duse către ei.

– Domnul și doamna Smith?

Se uitară în sus spre ea, cu fețele congestionate, așteptându-se să primească lovitura mult-temută. Mâinile doamnei Smith se strânseră pe Biblia care era deschisă la Cartea lui Iov atât de tare că i se albiseră încheieturile. Tânăra din fața lor nu era îmbrăcată în halat alb de asistentă sau de doctor, dar asta nu schimba acum cu nimic lucrurile pentru ei.

Aşteptau să primească lovitura finală.

– Da, noi suntem soţii Smith, spuse Herb cu o voce stinsă.

– Sunt Sarah Bracknell. Johnny şi cu mine suntem buni prieteni. Ieşim împreună, cred că s-ar spune. Pot să stau jos?

– Iubita lui Johnny? întrebă doamna Smith pe un ton tăios, aproape acuzator.

Câţiva dintre ceilalţi se uitară scurt în jur şi apoi se întoarseră la revistele lor boţite.

– Da, spuse ea. Iubita lui Johnny.

– Nu ne-a scris c-ar avea o iubită, spuse doamna Smith pe acelaşi ton tăios. Nu, n-a făcut asta deloc.

– Linişte, mamă, spuse Herb. Staţi jos, domnişoară... Bracknell, nu-i aşa?

– Sarah, spuse ea recunoscătoare şi-şi trase un scaun. Eu...

– Nu, n-a făcut asta deloc, spuse tăios doamna Smith. Băiatul meu îl iubea pe Dumnezeu, dar poate că în ultima vreme a călcat puţin strâmb. Pedeapsa Domnului e neaşteptată, să ştii. Asta face din păcat un lucru atât de periculos. Nu cunoşti nici ziua, nici ora...

– *Linişte*, spuse Herb.

Oamenii îşi întorseseră iarăşi capetele. Herb îşi fixă soţia cu o privire severă. Ea i-o susţinu o clipă sfidător, dar Herb nu cedă. Vera îşi lăsă privirea în jos. Închisese Biblia, dar degetele ei se mişcau neliniştite de-a lungul paginilor, ca şi când ar fi tânjit să se întoarcă la colosalul derbi al distrugerii care fusese viaţa lui Iov, o dovadă de ghinion suficient de mare să-i ofere într-un fel amar măsura tragediei ei şi a fiului ei.

– Am fost cu el aseară, spuse Sarah şi aceste cuvinte o făcură pe femeie să-şi ridice iarăşi privirea acuzator.

În acea clipă, Sarah îşi aminti conotaţia biblică a expresiei „a fi cu cineva" şi îşi simţi obrajii înroşindu-se. Ca şi când femeia aceea i-ar fi putut citi gândurile.

– Am mers la bâlci...

– Locuri ale păcatului şi ale răului, spuse Vera Smith cu claritate.

– Îţi spun ultima dată să faci *linişte*, Vera, zise Herb cu hotărâre şi-şi aşeză o mână peste una dintre mâinile soţiei sale. Vorbesc serios. Fata aceasta pare de treabă şi nu-ţi voi permite să te legi de ea. Înţelegi?

– Locuri păcătoase, repetă Vera cu încăpăţânare.

– Vrei să taci?

– Dă-mi drumul. Vreau să-mi citesc Biblia.

Îi dădu drumul. Sarah simţi o undă de stânjeneală. Vera îşi deschise Biblia şi începu iarăşi să citească, murmurând din buze.

– Vera e foarte tulburată, spuse Herb. Amândoi suntem tulburaţi. Şi tu eşti, după cum arăţi.

– Da.

– V-aţi simţit bine aseară? întrebă el. La bâlci?

– Da, răspunse ea, minciuna şi adevărul înglobate în acest cuvânt confundându-se în mintea ei. Da, ne-am simţit, până să... ei bine, eu am mâncat un hot dog sau ceva. Eram cu maşina mea şi Johnny m-a dus acasă, în Veazie. Mi se făcuse destul de rău la stomac. A chemat un taxi. A spus că va anunţa el la şcoală că sunt bolnavă. Atunci l-am văzut ultima dată.

Lacrimile începură să-i apară în ochi; nu voia să plângă în fața lor, mai cu seamă în fața Verei Smith, dar nu avea cum se înfrâna. Își scoase cu mișcări tremurate un șervețel Kleenex din poșetă și-l ținu sub ochi.

– Gata, gata, spuse Herb și-și petrecu un braț pe după umerii ei. Gata.

Sarah plânse și i se păru că el se simțea oarecum mai bine, acum că avea pe cine consola; soția lui își găsise în povestea lui Iov propriul ei gen de consolare, iar acesta nu-l includea și pe el.

Câțiva oameni se întoarseră și priviră tâmp; prin pelicula de lacrimi, ei i se păru că alcătuiesc o mulțime. Intuia într-un fel amar ce gândeau: *Mai bine ea decât mine, mai bine toți trei decât eu sau ai mei, tipul trebuie să fie pe moarte, probabil că tipului i-a fost spulberat capul ca ea să plângă în felul acesta. Nu e decât o chestiune de timp înainte ca doctorul să coboare și să-i ducă într-o încăpere retrasă ca să le spună că...*

Cumva, reuși să-și înghită lacrimile și să-și recapete controlul. Doamna Smith ședea țeapănă, ca trezită dintr-un coșmar, fără să observe nici lacrimile lui Sarah, nici efortul soțului ei de-a o consola. Își citea Biblia.

– Vă rog, spuse Sarah. Cât de grav e rănit? Putem spera la ceva?

Înainte să poată răspunde Herb, vorbi Vera. Vocea ei era o săgeată uscată din tolba sorții nemiloase:

– Speranța ne este în Dumnezeu, domniță.

Sarah observă tremurul de neliniște din ochii lui Herb și gândi: *Crede că asta o va duce la nebunie. Și poate că așa este.*

4

O după-amiază lungă întinzându-se spre seară.

Cândva după ora 14, când şcoala se termina, începură să vină câţiva dintre elevii lui Johnny, îmbrăcaţi în jachete sport şi purtând căciuli ciudate şi jeanşi spălăciţi. Sarah nu văzu mulţi dintre copiii pe care ea-i considera cu capul pe umeri – având grija viitorului, gândindu-se la facultate, serioşi. Cei mai mulţi dintre copiii care-şi făcuseră drum pe la spital erau dintre cei ciudaţi şi pletoşi.

Câţiva se apropiară şi o întrebară pe Sarah cu voci scăzute ce ştie despre starea domnului Smith. Ea nu putu decât să scuture din cap şi să spună că nu aflase nimic. Dar, una dintre fete, Dawn Edwards, căreia-i căzuse cu tronc Johnny, citi profunzimea fricii lui Sarah pe chipul ei. Izbucni în lacrimi. Veni o infirmieră şi-i ceru să plece.

– Sunt sigură că-şi va reveni, spuse Sarah. Îşi pusese un braţ protector pe după umerii lui Dawn.

– Acordaţi-i doar o clipă.

– Nu, nu vreau să rămân, spuse Dawn şi plecă în grabă, răsturnând din greşeală unul dintre scaunele de plastic ergonomice.

Câteva clipe mai târziu, Sarah o văzu pe fată şezând pe scări în lumina rece de octombrie târziu, cu capul sprijinit pe genunchi.

Vera Smith îşi citea Biblia.

Până la ora cinci, majoritatea elevilor plecaseră. Plecase şi Dawn; Sarah nu o văzuse plecând. La şapte seara, un bărbat tânăr care avea prins strâmb pe buzunarul halatului alb un ecuson inscripţionat cu DR. STRAWNS intră în sala de aşteptare, se

uită în jur şi păşi spre ei.

– Domnul şi doamna Smith? întrebă el.

Herb inspiră profund.

– Da. Noi suntem.

Vera îşi închise Biblia cu un pocnet.

– Puteţi veni cu mine, vă rog?

Asta e, gândi Sarah. Drumul până în camera îngustă şi ferită şi apoi veştile. Oricare ar fi acestea. Ea va aştepta şi, când se vor întoarce, Herb Smith îi va spune ceea ce trebuia să ştie. Era un om bun tatăl lui Johnny.

– Aveţi veşti despre fiul meu? întrebă Vera pe acel ton clar, puternic şi aproape isteric.

– Da. – Doctorul Strawns se uită la Sarah. – Sunteţi membru al familiei, domnişoară?

– Nu, spuse Sarah. Sunt o prietenă.

– O prietenă apropiată, spuse Herb. O mână caldă, puternică o prinse de deasupra cotului, chiar atunci când cealaltă mână o prinse pe Vera de braţ. Le ajută pe amândouă să se ridice. – Venim cu toţii, dacă nu vă deranjează.

– Deloc.

Îi conduse pe lângă casa liftului şi de-a lungul unui coridor, spre un birou pe uşa căruia scria CAMERA DE CONFERINŢE. Îi duse înăuntru şi aprinse tuburile cu neon din tavan. Încăperea era mobilată cu o masă lungă şi cu douăsprezece scaune de birou.

Doctorul Strawns închise uşa, îşi aprinse o ţigară şi lăsă chibritul ars să cadă într-una dintre scrumiere aşezate în şir pe masă.

– E un lucru greu de spus, zise el, vorbind parcă pentru el.

– Atunci ar fi mai bine să-l spuneţi pur şi simplu, zise Vera.

– Da, poate că e mai bine.

Nu era de datoria ei să întrebe, dar Sarah nu se putu înfrâna:

– E mort? Vă rog să nu spuneţi că e mort...

– E în comă. – Strawns se aşeză şi trase adânc fumul din ţigară. – Domnul Smith a suferit grave traumatisme craniene şi o sumă indefinită de contuzii cerebrale. Poate că aţi mai auzit expresia „hematom subcortical" în vreun serial cu doctori. Domnul Smith a suferit un hematom subcortical foarte grav, ceea ce înseamnă o sângerare craniană locală. A fost nevoie de o operaţie lungă pentru a micşora presiunea şi pentru a elimina din creier aşchiile osoase.

Herb se aşeză greoi; chipul lui era căzut de uluire. Sarah îi observă mâinile butucănoase şi pline de cicatrice şi-şi aminti că Johnny îi spusese că tatăl lui e dulgher.

– Dar Domnul l-a cruţat, spuse Vera. Ştiam c-o va face. M-am rugat pentru un semn. Lăudat fie Domnul, Milostivul! Toţi voi cei de-aici de jos, lăudaţi-I numele.

– Vera, spuse Herb lipsit de vlagă.

– În comă, repetă Sarah.

Încercă să introducă informaţia într-un fel de tipar emoţional şi descoperi că nu se potrivea. Că Johnny nu murise, că supravieţuise unei serioase şi periculoase operaţii pe creier – aceste lucruri ar fi trebuit să-i împrospăteze speranţa. Dar nu o făceau. Nu-i plăcea cuvântul *comă*. Avea o sonoritate sinistră, ascunsă. Nu cumva în latină asta

însemna „somnul morților"?

– Ce-l mai așteaptă? – întrebă Herb.

– Nimeni nu poate răspunde la asta în momentul de față, spuse Strawns. – Începu să se joace cu țigara, lovind-o cu nervozitate de buza scrumierei. Sarah avea sentimentul că răspundea literal întrebării lui Herb, în vreme ce evita complet să răspundă sensului acesteia. – E conectat, desigur, la aparate.

– Dar trebuie să știți ceva despre câte șanse are, spuse Sarah. Trebuie să știți...

Gesticulă dezarticulat cu brațele, după care le lăsă să-i cadă de-o parte și de alta a corpului.

– S-ar putea să-și revină în simțiri în patruzeci și opt de ore. Sau într-o săptămână. O lună. S-ar putea să nu-și revină niciodată. Și... există mari probabilități să moară. Trebuie să vă spun sincer că această variantă e cea mai probabilă. Rănile lui... grave.

– Dumnezeu vrea ca el să trăiască, spuse Vera. Știu asta.

Herb își îngropase fața în palme și se masa ușor.

Doctorul Strawns se uită incomodat la Vera.

– Vreau doar să fiți pregătiți pentru... orice s-ar întâmpla.

– Puteți estima șansele pe care le are să-și revină din comă? întrebă Herb.

Doctorul Strawns ezită, pufăi agitat din țigară.

– Nu, nu pot face asta, spuse el într-un sfârșit.

5

Aşteptară toţi trei încă o oră şi apoi plecară. Era întuneric. Se iscase un vânt rece, înţepit, care fluiera prin imensa parcare. Părul lung al lui Sarah îi flutura în urmă. Mai târziu, când va fi ajuns acasă, va găsi prinsă în el o frunză galbenă, uscată de stejar. Deasupra lor, luna plutea stăpână pe cer, ca un marinar rece al nopţii.

Sarah strecură o bucată de hârtie în mâna lui Herb. Pe ea se afla adresa şi numărul ei de telefon.

– Mă sunaţi dacă aflaţi ceva? Orice?

– Da, desigur.

Brusc, el se aplecă şi o sărută pe obraz, iar Sarah se propti pentru o clipă de umărul lui în întunericul zbuciumat.

– Îmi pare rău dacă m-am comportat cam dur cu tine mai devreme, drăguţă, spuse Vera şi vocea ei fu surprinzător de amabilă. Eram răvăşită.

– Sigur că eraţi, spuse Sarah.

– Credeam că va muri băiatul meu. M-am rugat. I-am vorbit lui Dumnezeu despre el. Cum spune şi cântecul: „Suntem slabi şi împovăraţi? Suntem apăsaţi de grijă? Nu trebuie să ne descurajăm. Să-i spunem asta Domnului în rugăciune."

– Vera, ar trebui să pornim la drum, spuse Herb. Trebuie să dormim puţin şi să vedem apoi cum arată lucrurile...

– Dar acum am primit veşti de la Dumnezeu, spuse Vera, ridicând meditativ privirea spre lună. Johnny nu va muri. Planul lui Dumnezeu nu este ca Johnny să moară. Am ascultat şi am auzit vocea aceea calmă, blândă, vorbind în sufletul meu, şi

sunt împăcată cu gândul.

Herb deschise portiera.

– Haide, Vera.

Femeia se uită înapoi la Sarah şi zâmbi. Sarah văzu în acest zâmbet chiar rânjetul şăgalnic, degajat al lui Johnny – dar, în acelaşi timp, i se păru că e cel mai înspăimântător zâmbet pe care-l văzuse până atunci.

– Dumnezeu şi-a aşezat mâna pe Johnny al meu, spuse Vera, şi aceasta mă bucură.

– Noapte bună, doamnă Smith, spuse Sarah cu buzele amorţite.

– Noapte bună, Sarah, spuse Herb.

Urcă în maşină şi porni motorul. O scoase din rezervă şi străbătu parcarea, îndreptându-se spre State Street, iar Sarah îşi dădu seama că nu întrebase unde se cazaseră. Bănuia că nici ei nu ştiau încă.

Se întoarse pe călcâie cu intenţia de a merge spre maşina ei şi se opri, privirea fiindu-i reţinută de râul care curgea prin spatele spitalului, râul Penobscot. Îşi purta apele asemenea mătăsii negre în aval, iar luna se reflecta chiar în mijlocul lor. Se uită spre cer. Era acum singură în parcare. Se uită la lună.

Dumnezeu şi-a aşezat mâna pe Johnny al meu şi asta mă bucură.

Luna atârna deasupra ei asemenea unei jucării ţipător colorate de la bâlci, asemenea unei Roţi a Norocului cerească, toate numerele impare purtând câştigul casei, ca să nu mai vorbim de numerele deja ale casei: zero şi dublu zero. Număru' casei, număru' casei, banii revin casei, hei-hei-hei.

Vântul învârtejea frunzele în jurul picioarelor ei. Merse la maşină şi se aşeză în scaunul şoferului. Dintr-o dată, era sigură că-l va pierde. Spaima şi singurătatea se treziră în ea. Începu să tremure. Într-un sfârşit, porni maşina şi plecă acasă.

6

Săptămâna următoare avu loc un val de vorbe de consolare şi de urări de bine din partea elevilor de la liceul din Cleaves Mills; Herb Smith îi spuse mai târziu lui Sarah că Johnny primise mai bine de trei sute de ilustrate. Aproape toate dintre ele conţinuseră un mesaj personal neutru exprimând speranţa că Johnny se va însănătoşi curând. Vera răspunsese la toate cu câte un bilet de mulţumire şi cu un verset din Biblie.

Problemele cu disciplina dispărură în timpul orelor de curs ale lui Sarah. Sentimentul ei de înainte cum că o judecase în termeni nefavorabili cine ştie ce juriu al conştiinţei colective se schimbă în chiar opusul lui. Din ce în ce mai mult, îşi dădu seama că elevii o vedeau în postura unei eroine tragice, iubirea pierdută a domnului Smith. Gândul acesta îi veni în sala profesorală, în timpul unei ferestre, în miercurea de după accident, iar ea fu cuprinsă brusc de hohote de râs care se schimbară apoi într-un plânset zbuciumat. Înainte să apuce să se stăpânească, reuşise să se sperie rău de tot. Nopţile îi fură bântuite de vise nesfârşite cu Johnny: Johnny cu masca Jekyll-şi-Hyde de Halloween, Johnny stând în faţa Roţii Norocului în vreme ce o

voce detaşată de corp scanda: „Omule, *ador* să-l văd pe tip încasând-o", mereu şi mereu. Johnny spunând: „E în regulă, Sarah, totul e *bine*", apoi intrând în cameră şi lipsindu-i calota craniană.

Herb şi cu Vera Smith îşi petrecură săptămâna aceea la Bangor House, iar Sarah se întâlni cu ei în fiecare după-amiază la spital, aşteptând cu răbdare să se întâmple ceva. Nimic nu se întâmplă. Johnny zăcu într-o cameră din secţia de terapie intensivă de la etajul şase, împrejmuit de aparatura ce-l ţinea în viaţă, respirând cu ajutorul unei maşinării. Speranţele doctorului Strawns se împuţinară. În vinerea de după accident, Herb o sună pe Sarah şi-i spuse că el şi cu Vera pleacă acasă.

– Ea nu vrea, spuse el, dar am reuşit s-o conving. Aşa cred.

– E bine? – întrebă Sarah.

Urmă o pauză lungă, suficient de lungă s-o îndreptăţească pe Sarah să-şi spună că mersese prea departe. Apoi, Herb spuse:

– Nu ştiu. Sau poate că ştiu şi, pur şi simplu, nu vreau să spun cu voce tare că nu e. Întotdeauna a fost puternic pătrunsă de idei religioase şi acestea au căpătat mult mai multă importanţă pentru ea după ce-a fost operată. E vorba de operaţia de histerectomie. Acum, ideile ei religioase s-au agravat din nou. Vorbeşte mult despre sfârşitul lumii. A găsit că există, cumva, o legătură între accidentul lui Johnny şi Marele Rapt. Înainte de Armaghedon, se presupune că Dumnezeu îi cheamă la cer pe toţi drept-credincioşii, în corpul lor fizic.

Sarah se gândi atunci la un abţibild pe care-l văzuse lipit undeva pe-o maşină: DACĂ RAPTUL

– Da, cunosc conceptul, spuse ea.

– Ei bine, spuse Herb reținut, unele dintre grupările cu care ea... cu care corespondează ea... cred că Dumnezeu va ateriza printre drept-credincioşi cu nave extraterestre. Că-i va lua pe toți în rai cu navele extraterestre, adică. Aceste... secte... au dovedit, cel puțin lor însele, că raiul se află undeva în constelația Orion. Nu, nu mă-ntreba cum au dovedit asta. Vera ți-ar putea spune. Este... ei bine, Sarah, toate astea sunt puțin cam mult pentru mine.

– Desigur că aşa e.

Vocea lui Herb prinse forță.

– Dar încă mai poate face diferența dintre realitate şi iluzie. Are nevoie de timp să-şi revină. Aşa că i-am spus că poate trece peste traumă acasă, la fel de bine ca şi aici. Trebuie... – Tăcu, părând ruşinat, apoi îşi curăță gâtul şi continuă: Trebuie să mă întorc la lucru. Am angajamente. Am semnate nişte contracte...

– Sigur, desigur. – Făcu o pauză. – Cum stă treaba cu asigurarea de sănătate? Vreau să spun că toate astea costă probabil o avere...

Fu rândul ei să se simtă ruşinată.

– Am discutat cu domnul Pelsen, directorul vostru adjunct de la liceul Cleaves Mills, spuse Herb. Johnny era asigurat cu polița standard Blue Cross, dar nu varianta aceea nouă Major Medical. Blue Cross va acoperi o parte din cheltuieli, totuşi. Iar eu şi cu Vera avem nişte economii.

Inima lui Sarah se strânse. *Eu şi cu Vera avem nişte economii.* Cât de mult putea rezista un cont

de economii, când cheltuielile de spitalizare pentru o zi erau de două sute de dolari sau chiar mai mult? Şi cu ce scop? Doar ca Johnny să supravieţuiască asemenea unui animal insensibil, să urineze involuntar printr-un tub în vreme ce-i falimentează pe mama şi pe tatăl lui? Doar ca starea lui s-o scoată pe maică-sa din minţi, întreţinându-i o speranţă iluzorie? Sarah simţi lacrimile începând să-i alunece pe obraji şi, pentru prima dată – nu şi pentru ultima –, se surprinse dorindu-şi ca Johnny să moară şi să-şi afle liniştea. O parte din ea se revolta, oripilată de acest gând, dar nu-l alungă.

– Vă doresc tot binele, spuse Sarah.

– Ştiu asta, Sarah. Şi noi îţi dorim tot binele. O să ne scrii?

– Cu siguranţă.

– Şi vino să ne vizitezi când ai timp. Pownal nu e chiar atât de departe. – Ezită. – Am impresia că Johnny şi-a ales fata potrivită. A fost ceva destul de serios, nu-i aşa?

– Da, spuse Sarah. Lacrimile încă-i mai curgeau, şi răspunse şi ea folosind timpul trecut: A fost.

– La revedere, scumpo.

– La revedere, Herb.

Închise telefonul, apăsă butoanele preţ de o secundă sau două, după care sună la spital şi se interesă de starea lui Johnny. Nu avuseseră loc schimbări. Îi mulţumi asistentei de la secţia de terapie intensivă şi începu să se plimbe fără ţintă, înainte şi-napoi, prin apartament. Se gândi la Dumnezeu trimiţând o flotă de nave spaţiale să-i culeagă pe drept-credincioşi şi să-i ducă spre Orion. Părea atât de logic cât putea fi orice legat de un Dumnezeu

suficient de nechibzuit să-i sfarme creierii lui John Smith şi să-l vâre într-o comă care probabil nu avea să se încheie nicicând – decât într-o moarte neaşteptată.

Avea de corectat un teanc de compuneri ale elevilor din primul an de studii. Îşi făcu o ceaşcă de ceai şi se apucă de treabă. Dacă existase vreun moment când Sarah Bracknell reluase frâiele vieţii ei de după Johnny, acesta fusese.

CAPITOLUL PATRU

1

Ucigaşul era viclean.

Şedea pe o bancă din parcul oraşului, lângă estrada pentru orchestră, fumând o ţigară Marlboro şi fredonând un cântec de pe albumul alb al Beatlesilor: „you don't know how lucky you are, boy, back in the, back in the, back in the USSR..."[1].

Nu era încă un ucigaş, nu chiar. Dar gândul îi stătea la asta de multă vreme, gândul uciderii. Îl ispitise şi-l tot ispitise. Nu într-un sens negativ, nu. Era cât se poate de optimist în această privinţă. Timpul era potrivit. Nu trebuia să-şi facă griji c-ar putea fi prins. Nu trebuia să-şi facă griji în privinţa clemei pentru haine a maică-sii. Fiindcă era viclean.

Câţiva fulgi de zăpadă începură să alunece din cer. Era 12 noiembrie 1970, şi la două sute cincizeci de kilometri nord de acest orăşel de dimensiuni medii din vestul statului Maine, somnul întunecat al lui John Smith continua neîntrerupt.

Ucigaşul scrută parcul – turiştii care veneau în Castle Rock şi în Regiunea Lacurilor îl numeau

[1]Nu ştii cât eşti de norocos, băiete, înapoi în, înapoi în, înapoi în URSS...

grădină publică. Dar acum nu era nici un turist prin jur. Grădina atât de verde în timpul verii era acum îngălbenită, chelioasă şi moartă. Aştepta venirea iernii ca s-o acopere cum se cuvine. Gardul de sârmă care împrejmuia terenul de base-ball al Ligii de Juniori era împânzit de diamante de rugină şi ieşea în evidenţă pe fundalul alb al cerului. Estrada avea nevoie de un strat proaspăt de vopsea.

Era un decor deprimant, dar ucigaşul nu se simţea deprimat. Deborda aproape de fericire. Degetele de la picioare voiau să ţină ritmul cu melodia, degetele de la mâini voiau să pocnească. De data aceasta nu va mai da înapoi.

Stropşi ţigara sub călcâiul unui bocanc şi-şi aprinse imediat alta. Se uită în treacăt la ceasul de la încheietura mâinii. 15:02. Şedea şi fuma. Doi băieţi trecură prin parc, trimiţând o minge de la unul la celălalt, dar nu-l văzură pe ucigaş, fiindcă băncile se aflau într-o porţiune mai joasă. El presupunea că e locul în care veneau noaptea futangiii ăia abjecţi când era mai cald afară. Ştia totul despre futangiii abjecţi şi despre lucrurile pe care le făceau ei. Îi spusese mama lui, iar el îi *văzuse*.

Faptul că se gândise la mama lui, îi făcu zâmbetul să-i pălească puţin. Îşi amintea o întâmplare de la şapte ani, când ea intrase în camera lui fără să bată la uşă – niciodată nu bătea – şi-l surprinsese jucându-se cu aia a lui. Aproape că-şi ieşise din minţi. Încercase să-i spună că nu însemna nimic. Nimic rău. Că pur şi simplu se sculase. Că nu făcuse nimic s-o scoale, că se sculase din proprie voinţă. Şi că el nu făcuse decât să o bălăngăne înainte şi înapoi. Nici măcar nu era chiar atât de distractiv.

Era oarecum plictisitor. Dar mama lui aproape că-şi ieşise din minţi.

Vrei să fii unul dintre futangiii ăia abjecţi? îi strigase în faţă. Nici măcar nu ştia ce înseamnă cuvântul acela – nu abject, pe acesta îl ştia, ci ălalalt –, deşi-i auzise pe câţiva copii mai mari folosindu-l în curtea Şcolii Generale Castle Rock. *Vrei să fii unul dintre futangiii ăia abjecţi şi să capeţi o boală din aceea? Vrei să-ţi curgă puroi din ea? Vrei să ţi se înnegrească? Vrei să-ţi putrezească şi să-ţi pice? Hă? Hă? Hă?*

Începuse apoi să-l scuture dintr-o parte în alta, iar el începuse să bolborosească ceva temător; chiar şi atunci, ea era o femeie masivă, un transatlantic impunător şi copleşitor de femeie, iar el nu era un ucigaş pe atunci, era un băieţel ce bolborosea ceva cu teamă, şi aia a lui se înmuiase şi încerca să se furişeze înapoi în corp.

Mama îl obligase să poarte o clemă pentru rufe agăţată de ea preţ de două ore, ca el să ştie cum te simţeai când aveai una din bolile alea.

Durerea fusese de nesuportat.

Uşoara fulguire încetase. Alungă imaginea mamei sale din minte, un lucru pe care-l putea face fără pic de efort atunci când se simţea bine, un lucru pe care nu-l putea face deloc atunci când se simţea deprimat şi abătut.

Acum, i se sculase din nou.

Aruncă o privire la ceasul de mână. 3:07. Aruncă ţigara pe jumătate fumată. Venea cineva.

O recunoscu. Era Alma Frechette de la restaurantul Coffee Pot de peste drum. Tocmai îşi terminase tura. O cunoştea pe Alma; ieşiseră împreună

o dată sau de două ori, o făcuse să se simtă bine. O dusese la Serenity Hill, în Naples. Era o dansatoare bună. Cei mai mulți dintre futangiii abjecți erau dansatori buni. Era bucuros că venea tocmai Alma.

Era singură.

Back in the US, back in the US, back in the USSR...

– Alma! strigă el şi-i făcu cu mâna.

Ea tresări uşor, se uită în jur şi-l reperă. Zâmbi şi se apropie de banca pe care şedea el, spunându-i *Bună* şi pronunțându-i numele. El se ridică, zâmbitor. Nu-şi făcea griji c-ar putea veni cineva. El era de neatins. El era Superman.

– De ce te-ai îmbrăcat cu aia? întrebă ea, uitându-se la el.

– Mişto[2], nu-i aşa? spuse el, zâmbind.

– Păi, n-aş folosi tocmai...

– Vrei să vezi ceva? întrebă el. Pe estradă. E cel mai ciudat lucru.

– Despre ce-i vorba?

– Vino şi vezi.

– Bine.

Simplu ca bună ziua. Ea îl însoți spre estradă. Dacă ar fi venit cineva, încă ar mai fi avut timp să renunțe la idee. Dar nu veni nimeni. Nimeni nu trecu pe acolo. Grădina publică le aparținea în întregime. Cerul alburiu se încărca de şi mai mulți nori, deasupra capetelor lor. Alma era o fată minionă cu păr de un blond-deschis. Păr vopsit în blond, era

[2]Personajul se arată obsedat de cuvântul „slick", folosit în special pentru multiplele lui valențe semantice: *viclean, alunecos* etc., la începutul capitolului şi aici *mişto, şmecheresc* etc. – n. tr.

cât se poate de sigur. Târfele-şi vopsesc părul.

O conduse înăuntrul estradei îngrădite. Picioarele lor produceau ecouri seci, fără viaţă, călcând pe scândurile de lemn. Un stativ pentru partituri zăcea răsturnat într-un colţ. Se vedea şi o sticlă goală de vin Four Roses. Acesta sigur era un loc unde veneau futangiii abjecţi.

– Ce-i? întrebă ea, părând acum puţin încurcată. Puţin agitată.

Ucigaşul zâmbi voios şi arătă cu degetul la stânga stativului pentru partituri.

– Acolo. Vezi?

Ea urmă cu privirea traiectoria indicată de degetul lui. Un prezervativ uzat zăcea pe podea asemenea unei piei de şarpe boţite.

Chipul Almei se crispă şi ea se întoarse să plece, atât de repede încât aproape reuşi să treacă pe lângă ucigaş.

– Nu-i nostim deloc...

El o prinse şi o îmbrânci înapoi.

– Unde crezi că mergi?

Ochii ei se căscară dintr-o dată alarmaţi, cuprinşi de teamă.

– Lasă-mă să plec de-aici. Sau o să-ţi pară rău. N-am timp pentru glume nesărate...

– Nu-i o glumă, spuse el. Nu-i o glumă, futangie abjectă ce eşti.

Se simţi uşurat şi bucuros că-i spusese pe nume, că-i spusese pe numele pe care-l purta de fapt. Lumea se rotea în jurul lui.

Alma păşi spre stânga, către balustrada joasă care împrejmuia estrada, voind să sară peste ea. Ucigaşul o apucă de gulerul hainei ei ieftine şi o smuci

înapoi. Materialul se rupse cu un pârâit surd şi ea-şi deschise gura să strige.

O lovi cu palma peste gură, zdrobindu-i buzele de dinți. Simți sângele ei cald curgându-i pe palmă. Cealaltă mână a ei se năpustise acum asupra lui, încercând să-l zgârie, dar nu reuşi. Nu reuşi fiindcă el... el era...

Viclean!

O aruncă pe podeaua din lemn. Mâna i se dezlipi de buzele ei, care acum erau mânjite de sânge, iar ea-şi deschise iarăşi gura să strige, dar el ateriză deasupra ei, gâfâind, rânjind, şi aerul fu stors din plămânii ei într-o expirație tăcută. Alma îl simțea acum, tare ca piatra, gigantic şi pulsatil, şi renunță să mai încerce să strige şi continuă să se lupte. Degetele îl apucau şi-i alunecau, apucau şi alunecau. El îi despărți picioarele cu forța şi se vârî între ele. Una dintre mâinile ei alunecă pe şaua nasului lui, făcându-i ochii să lăcrimeze.

– Futangie abjectă, şopti el, şi mâinile i se strânseră în jurul gâtului ei.

Începu s-o sugrume, ridicându-i capul smucit de pe podea şi izbindu-l apoi la loc. Ochii îi ieşiră Almei din orbite. Fața i se făcu mai întâi roz, apoi roşie, apoi căpătă un purpuriu congestionat. Gesturile ei de opunere începură să piardă din forță.

– Futangie abjectă, futangie abjectă, futangie abjectă, gâfâia ucigaşul răguşit.

Acum chiar era un ucigaş, zilele în care Alma Frechette îşi frecase corpul de toți bărbații de pe Serenity Hill ajunseseră acum la sfârşit. Ochii îi ieşeau din orbite ca ochii uneia dintre păpuşile alea oribile pe care le puteai cumpăra la bâlci. Ucigaşul

gâfâia răguşit. Mâinile ei zăceau acum inerte pe podea. Degetele lui aproape că dispăruseră, îngropate în carnea ei.

Şi le dezlipi de gâtul ei, fiind gata s-o prindă din nou dacă avea să se mişte. Dar nu se mişcă. Peste o clipă, îi rupse haina cu nişte mâini tremurânde şi-i ridică fusta uniformei roz de chelneriță.

Cerul alburiu părea coborât. Grădina publică din Castle Rock era pustie. De fapt, nimeni nu găsi cadavrul strangulat şi violat al Almei Frechette până în ziua următoare. Ipoteza şerifului era că fusese isprava unui hoinar. Apărură titluri referitoare la această întâmplare pe primele pagini ale tuturor ziarelor din Maine şi, în Castle Rock, teoria şerifului era împărtăşită de toată lumea.

Cu siguranță, nimeni de-al locului n-ar fi putut face ceva atât de îngrozitor.

CAPITOLUL CINCI

1

Herb şi Vera Smith se întoarseră în Pownal şi îşi continuară viaţa, această însăilare continuă de zile. În luna decembrie a acelui an, Herb termină de construit o casă în Durham. Economiile lor se topiră într-adevăr, aşa cum prezisese Sarah, şi făcură o cerere către stat pentru o poliţă de Ajutor în Caz de Accident Deosebit. Acest lucru îl făcu pe Herb să îmbătrânească la fel de mult cât accidentul însuşi. ACAD era doar un mod mai pretenţios de-a spune „ajutor social" sau „pomană", după părerea lui. O viaţă întreagă muncise din greu, cinstit, şi crezuse că nu va veni niciodată ziua în care să ceară bani statului. Dar iată că ziua aceea venise.

Vera se abonă la trei reviste noi, pe care le primea în poştă la intervale neregulate. Toate trei erau prost tipărite şi păreau că sunt ilustrate cu desenele unor copii talentaţi. *God's Saucers, The Coming Transfiguration* şi *God's Psychic Miracles*[1]. *The Upper Room*, care încă mai venea lunar, rămânea acum nedesfăcută pentru perioade lungi, de până la trei săptămâni, dar pe celelalte le citea până la

[1] *Navele spaţiale ale lui Dumnezeu, Transformarea ce va veni* şi *Miracolele Extrasenzoriale ale lui Dumnezeu* – n. tr.

franjurire. Găsea o mulțime de lucruri în ele care păreau să se aplice și accidentului lui Johnny, și îi citea scornelile acelea soțului ei la cină pe un ton ascuțit, pătrunzător, care tremura de exaltare. Herb se surprinse spunându-i din ce în ce mai frecvent să tacă și, uneori, strigându-i să înceteze cu trăncăneala aia și să-l lase în pace. Când reacționa în felul acesta, ea îi arunca priviri rănite, îngăduitoare, pline de o suferință îndelungată – apoi se furișa la etaj să-și continue studiul. Începu să corespondeze cu aceste reviste și să schimbe scrisori cu colaboratorii lor și cu alți oameni care trecuseră prin experiențe similare.

Cei mai mulți dintre corespondenții ei erau oameni cu suflet bun, ca Vera însăși, oameni care voiau să-i ofere ajutor și care voiau să-i ușureze povara aproape insuportabilă a durerii pe care o simțea. Îi trimiteau rugăciuni și pietre de rugăciune, îi trimiteau talismane, îi trimiteau promisiuni că-l vor include pe Johnny în rugăciunile lor din fiecare seară. Totuși, alții nu erau decât niște escroci, iar Herb se sperie de incapacitatea crescândă a soției sale de a-i distinge de ceilalți. Primi o ofertă de-a i se expedia o bucată din Unica și Adevărata Cruce a Domnului Nostru pentru numai 99,98 $. O ofertă pentru o sticluță cu apă din izvorul de la Lourdes, care aproape sigur va da naștere unui miracol dacă o va freca de fruntea lui Johnny. Aceasta costa 110 $, plus taxele poștale. Mai ieftin (și mai tentant pentru Vera) era o bandă de casetofon pe care se repeta întruna al Douăzeci și Treilea Psalm și Rugăciunea Domnului cum a fost rostită ea de evanghelistul Billy Humbarr din sud. Pusă să cânte

la căpătâiul lui Johnny de-a lungul mai multor săptămâni, aceasta va duce aproape sigur la o recuperare uimitoare, potrivit broşurii. Ca bonus de binecuvântare (Doar Pentru o Perioadă Limitată), coletul va include şi o fotografie cu autograf a lui Billy Humbarr însuşi.

Herb se văzu nevoit să intervină din ce în ce mai des, pe măsură ce pasiunea ei pentru aceşti demagogi pseudoreligioşi creştea. Uneori, îi rupea pe ascuns cecurile şi îndrepta astfel oarecum balanţa plăţilor. Dar, când ofertele începură să reclame ca plata să fie făcută numai şi numai în numerar, trebui pur şi simplu să pună piciorul în prag – iar Vera începu să se îndepărteze de el, să-l privească neîncrezătoare ca pe un păcătos şi un necredincios.

2

Sarah Bracknell îşi dedică întregul timp şcolii. După-amiezile şi serile nu fură prea diferite de cum fuseseră după despărţirea de Dan; trăia într-un fel de limb, aşteptând să se întâmple ceva. În Paris, tratativele pentru pace stagnau. Nixon ordonase ca bombardamentul asupra Hanoiului să continue, în pofida protestelor din ţară şi din străinătate. La o conferinţă de presă, scoase la iveală fotografii care demonstrau fără dubiu că avioanele americane în mod sigur nu bombardau spitalele nord-vietnameze, dar oriunde se ducea, călătorea cu un elicopter al armatei. Anchetarea brutalului omor şi a violării unei chelneriţe din Castle Rock fu clasată, după ce fusese scos de sub urmărire un pictor de afişe

hoinar care petrecuse cândva trei ani în Spitalul de Boli Mentale din Augusta – în pofida aşteptărilor tuturor, alibiul pictorului de afişe se dovedise a fi solid. Janis Joplin cânta blues în gura mare. Parisul decretă (pentru al doilea an consecutiv) că fustele se vor lungi, dar nu se lungiră. Sarah conştientiză vag toate aceste lucruri, asemenea unor voci răsunând într-o altă încăpere, în vreme ce, în jurul ei, o petrecere incredibilă continua la infinit.

Căzu prima ninsoare – doar un strat subţire –, apoi căzu un al doilea strat subţire, şi cu zece zile înainte de Crăciun, avu loc o furtună care închise porţile şcolilor în acea zi, iar ea rămase acasă, privind pe fereastră cum zăpada umplea strada Flagg. Scurta ei poveste cu Johnny – nici măcar nu-i putea spune aventură – făcea acum parte dintr-un alt anotimp, iar Sarah îl simţea începând să se îndepărteze de ea. Era un sentiment aducător de panică, ca şi când s-ar fi înecat o parte din ea. S-ar fi înecat în lacul zilelor.

Citi mult despre traumatismele craniene, despre come şi despre contuziile cerebrale. Nici unul dintre tratate nu era foarte încurajator. Descoperi că, într-un orăşel din Maryland, o fată stătea în comă de şase ani, că un tânăr din Liverpool, Anglia, care fusese lovit de un cârlig de macara pe când lucra la docuri, stătuse în comă vreme de paisprezece ani înainte să moară. Puţin câte puţin, acest tânăr voinic şi agil îşi tăiase legăturile cu lumea, se împuţinase, pierduse păr, nervii optici i se atrofiaseră sub pleoapele închise, corpul i se scofâlcise treptat în poziţia fetală pe măsură ce i se scurtau ligamentele. Se întorsese în timp, devenise iarăşi un fetus

înotând în placenta comei, în vreme ce creierul îi regresa. Autopsia întreprinsă după moartea lui scosese la iveală faptul că pliurile şi striaţiile cortexului se îndreptaseră, lăsându-i lobii frontali şi prefrontali aproape complet netezi şi uniformi.

O, Johnny, pur şi simplu nu e drept, gândi ea, uitându-se pe geam la căderea ninsorii, urmărind cum aceasta acoperă lumea într-o albeaţă uniformă, cum îngroapă vara apusă şi toamna roşă-aurie. *Nu-i drept, ar trebui să-ţi permită să pleci acolo unde pleacă într-un sfârşit toată lumea.*

Primea câte o scrisoare de la Herb Smith la fiecare zece zile sau două săptămâni – Vera îşi avea corespondenţii ei, el o avea pe ea. Scria cu litere mari, lăbărţate, folosind un stilou demodat. „Suntem amândoi bine, sănătoşi. Aşteptăm să vedem ce urmează, ceea ce probabil faci şi tu. Da, am citit şi eu, şi ştiu ce-ai vrut să spui în scrisoarea ta, cu atâta bunătate şi preocupare, Sarah. Nu arată bine lucrurile. Dar, desigur, putem spera. Nu cred în Dumnezeu aşa cum crede Vera, dar cred în felul meu, şi mă întreb de ce nu l-a luat pe Johnny pur şi simplu, dacă asta avea de gând. Există vreun motiv? Nimeni nu poate spune, bănuiesc. Ne rămâne doar speranţa."

Într-o altă scrisoare:

„Trebuie să fac eu toate cumpărăturile de Xciun[2] anul ăsta, fiindcă Vera e convinsă că darurile de Xciun sunt un obicei păgân. Ăsta e un exemplu

[2]Abreviere în scris a Crăciunului, unde „x" reprezintă litera grecească „chi", folosită de sute de ani în scrierile religioase ca abreviere pentru Christos. – n. tr.

pentru ce ți-am spus, că starea ei se înrăutățește mereu. Întotdeauna a crezut că e o zi sfântă, nu o sărbătoare[3] – dacă înțelegi ce vreau să spun – și, dacă m-ar vedea că-i spun Xciun în loc de Crăciun, cred că m-ar «omorî ca pe hoții de cai». Întotdeauna a susținut că trebuie s-o vedem ca ziua în care s-a născut Iisus Christos, și nu ca ziua în care vine Moș Crăciun, dar niciodată n-au deranjat-o cumpărăturile de dinainte. De fapt, chiar îi plăceau. Acum, se pare, nu face decât să tune împotriva lor. Preia tot felul de idei ciudate de la cei cu care schimbă scrisori. Doamne, cât îmi doresc să înceteze și să revină la normal! Dar, pe lângă asta, suntem amândoi bine, sănătoși. *Herb.*"

Și o felicitare de Crăciun care o făcuse puțin să plângă: „Urări numai de bine din partea amândurora cu ocazia sărbătorilor de iarnă și, dacă vrei să vii să-ți petreci Xciunul cu două «hoaște bătrâne», dormitorul e pregătit. Vera și cu mine suntem amândoi bine, sănătoși. Sper ca Noul An să fie mai bun pentru noi toți, și sunt sigur că așa va fi. *Herb* și *Vera.*" Nu merse la Pownal în vacanța de Crăciun, în parte din cauza continuei retrageri a Verei în propria ei lume – traseul pe care-l străbătea în acea lume putea fi citit suficient de limpede printre rândurile scrisorilor lui Herb – și în parte, pentru că ceea ce-i lega i se părea acum atât de ciudat, de îndepărtat. Silueta nemișcată din patul de spital din Bangor ocupase cândva primul plan, dar acum ei i se părea că-l privește mereu prin capătul greșit al

[3]Joc de cuvinte: *holy day* (scris despărțit) = zi sfântă, și *holyday* = sărbătoare, vacanță – n. tr.

telescopului amintirii; asemenea omului-balon, Johnny era îndepărtat şi subţirel. Aşa încât, era mai bine ca ea să păstreze distanţa.

Poate că şi Herb simţea la fel. Scrisorile lui se răriră pe măsură ce 1970 deveni 1971. Într-una dintre ele, ajunse cât de aproape putuse să spună că era timpul ca ea să-şi continue viaţa şi încheiase spunând că se îndoia că o fată atât de frumoasă ca ea ducea lipsă de pretendenţi.

Dar ea nu acceptase nici un pretendent, nu avusese nevoie de aşa ceva. Gene Sedecki, profesorul de matematică, cel care îi oferise cândva o seară în oraş ce-i păruse ei lungă de cel puţin o mie de ani, începuse să-i facă indecent invitaţii de-a ieşi cu el, curând după accidentul lui Johnny, şi era un bărbat greu de descurajat, dar ea credea că, în sfârşit, începea să prindă ideea. Ar fi trebui să priceapă mai devreme.

Din când în când, primea invitaţii şi de la alţi bărbaţi, şi unul dintre ei, un student la drept pe nume Walter Hazlett, o atrăsese destul de tare. Îl cunoscuse la petrecerea de Revelion organizată de Anne Strafford. Intenţionase să-şi facă doar apariţia şi-apoi să plece, dar rămăsese destul de mult, discutând în special cu Hazlett. Să-l refuze fusese surprinzător de dificil, dar îl refuzase, fiindcă înţelesese prea bine motivul atracţiei pe care o simţea: Walt Hazlett era un bărbat înalt, cu o claie de păr maroniu greu de pieptănat şi cu un zâmbet şăgalnic, aproape cinic, şi-i aducea puternic aminte de Johnny. Acesta nu era motivul potrivit pentru care să te intereseze un bărbat.

Devreme, în luna februarie, fusese invitată în oraş

de mecanicul care-i repara maşina la service-ul Chevron din Cleaves Mills. Iarăşi, aproape că acceptase, apoi însă bătuse în retragere. Pe bărbat îl chema Arnie Tremont. Era înalt, cu un ten măsliniu, şi chipeş într-un fel rânjit, de animal de pradă. Îi amintea puţin de James Brolin, al doilea proscris din gaşca doctorului Welby din serialul acela, şi-i amintea chiar mai mult de un anume membru al organizaţiei studenţeşti Delta Tau Delta, pe nume Dan.

Era mai cumpătat să aştepte. Să aştepte şi să vadă dacă se va întâmpla ceva.

Dar nimic nu se întâmplă.

3

În vara acelui an, 1971, Greg Stillson, cu şaisprezece ani mai în vârstă şi mai înţelept decât vânzătorul ambulant de Biblii care omorâse un câine în bătaie într-o curte pustie din Iowa, şedea în încăperea din spate, în clădirea proaspăt înfiinţatei sale afaceri imobiliare şi de asigurări din Ridgeway, statul New Hampshire. Nu îmbătrânise simţitor în anii care se scurseseră. Avea acum o reţea de riduri în jurul ochilor şi îşi purta părul mai lung (şi, totuşi, destul de demodat). Era tot un bărbat înalt, iar scaunul său rotativ pârâia când se mişca în el.

Şedea fumând o ţigară Pall Mall şi uitându-se la bărbatul tolănit comod pe scaunul din faţa lui. Greg se uita la acest bărbat aşa cum s-ar uita un zoolog la un specimen nou şi interesant.

– Am ceva pe faţă? întrebă Sonny Elliman.

Elliman depăşea un metru nouăzeci şi cinci. Purta o jachetă veche, înţepenită din cauza mizeriei, ai cărei nasturi şi mâneci fuseseră tăiate. Pe dedesubt, nici urmă de cămaşă. La gât îi atârna o zvastică de fier, acoperită cu crom alb. Catarama curelei care se vedea sub considerabila lui burtă de băutor de bere reprezenta un craniu mare din fildeş. De sub manşetele prinse cu cleme pentru rufe ieşeau vârfurile scâlciate şi pătrăţoase ale unei perechi de bocanci Desert Driver. Părul îi ajungea până la umeri, era încâlcit şi strălucea din cauza unei combinaţii de transpiraţie unsuroasă şi ulei de motor. De la lobul unei urechi îi atârna un cercel cu zvastică, acoperit şi el cu crom alb. Învârtea pe un deget bont o cască de miner. Pe spatele jachetei era cusut un diavol roşu cu o privire saşie şi cu limba despicată. Deasupra acestuia scria *The Devil's Dozen*[4]. Sub el: *Sonny Elliman, Preşedinte.*

– Nu, spuse Greg Stillson. Nu ai nimic pe faţă şi, din păcate, nu ai nimic nici în cap.

Elliman se îmbăţoşă puţin, apoi se relaxă şi râse. În pofida mizeriei, a mirosului de transpiraţie aproape palpabil şi a podoabelor naziste, ochii lui, de un verde întunecat, nu erau lipsiţi de inteligenţă şi nici chiar de simţ al umorului.

– Fă-mă în toate felurile, omule, spuse el. N-ar fi prima dată. Acum tu ai puterea.

– Recunoşti lucrul ăsta, nu-i aşa?

– Sigur. I-am lăsat pe tipii mei în Hamptons, am venit singur. Să se spargă toate oalele-n capul meu, omule. – Zâmbi. – Dar, dacă se va-ntâmpla să te

[4]Aprox. *Cei Doisprezece Aflaţi în Slujba Diavolului* – n. tr.

prindem noi într-o situație asemănătoare, o să-ți dorești ca rinichii să-ți fie-ncălțați în bocanci de luptă.

– Îmi asum riscul, spuse Greg.

Îl măsură pe Elliman din priviri. Amândoi erau niște bărbați masivi. Bănuia că Elliman avea cu optsprezece kilograme mai mult ca el, dar mare parte dintre acestea o reprezentau mușchi căpătați de la ridicatul sticlelor de bere.

– Te-aș putea răpune, Sonny.

Chipul lui Elliman se zbârci iarăși într-un gest afabil de bună-dispoziție.

– Poate. Sau poate nu. Dar nu așa punem noi problema, omule. Nu mai țin chestiile alea cu americanul cel bun á la John Wayne. – Se aplecă înainte, ca pentru a împărtăși un secret important. – În ce mă privește, de pildă, de fiecare dată când mă trezesc cu o bucată din tarta mamei, îmi fac o datorie de onoare din a mă căca pe ea.

– Ce gură spurcată ai, Sonny, spuse Greg cu blândețe.

– Ce vrei de la mine? întrebă Sonny. De ce nu treci la subiect? O să-ntârzii la întâlnirea cu reprezentatul în teritoriu al camerei de comerț.

– Nu, spuse Greg, păstrându-și calmul. Membrii camerei de comerț se întâlnesc în teritoriu în fiecare marți seara. Avem tot timpul din lume.

Elliman expiră ostentativ a dezgust.

– Ei bine, eu credeam, continuă Greg, că *tu* îți dorești ceva de la *mine*. – Deschise sertarul de la birou și scoase trei pungulițe cu marijuana. Printre firele de iarbă, se aflau amestecate câteva capsule de gelatină. – Am dat peste astea în sacul tău de dormit, zise Greg. Urât, urât, urât, Sonny. Băiat rău

ce eşti. Nu treci de start, nu primeşti două sute de dolari. Mergi direct la Închisoarea Statală din New Hampshire.

– N-ai avut mandat de percheziţie, spuse Elliman. M-ar scoate basma curată până şi-un pui de avocat, iar tu ştii bine asta.

– N-am habar de aşa ceva, spuse Greg Stillson. Se lăsă pe spate în scaunul rotativ şi-şi aşeză şoşonii – pe care-i cumpărase din statul vecin, Maine, de la magazinul L. L. Bean – pe birou. – Sunt cineva în oraşul ăsta, Sonny. Am venit în New Hampshire mai mult sau mai puţin în curul gol cu câţiva ani în urmă, iar acum desfăşor o activitate frumuşică. Am ajutat consiliul local să rezolve vreo două-trei probleme, inclusiv dilema privitoare la copiii şefului poliţiei care-au fost prinşi drogându-se... oh, nu mă refer la pierde-vară ca tine, Sonny, cu hoinarii ca tine ştim ce trebuie să facem atunci când îi prindem având asupra lor o comoară mică aşa cum e cea de colo, de pe biroul meu... mă refer la copiii buni din oraş. Nimeni nu vrea să se atingă de ei, ştii asta? Aşa că am hotărât eu pentru ei. Puneţi-i să lucreze în folosul comunităţii în loc să-i trimiteţi la închisoare, le-am spus. Ideea a dat roade foarte bune. Avem acum cel mai mare teren de joc din regiunea celor trei oraşe, care antrenează Echipa de Juniori şi chiar ne descurcăm bine.

Elliman părea plictisit. Greg îşi coborî brusc picioarele de pe birou, apucă o vază pe care se vedea logo-ul Universităţii New Hampshire şi o aruncă pe lângă nasul lui Sonny Elliman. Îl rată cu mai puţin de-un centimetru; rotindu-se întruna, aceasta zbură de-a curmezişul camerei şi se sparse de

fişierul din colţ. Pentru prima dată, Elliman păru speriat. Şi, pentru doar o singură clipă, chipul acestui Greg Stillson mai bătrân, mai înţelept, fu chipul celui tânăr, al celui care omorâse în bătaie un câine.

– Ai face bine să asculţi când îţi vorbesc, spuse el cu delicateţe. Fiindcă ceea ce dezbatem noi acum e cariera ta pe următorii aproximativ zece ani. Ei bine, dacă nu vrei să-ţi faci o carieră din a lipi abţibilduri cu TRĂIEŞTE LIBER SAU MORI pe plăcuţe de înmatriculare, ai face bine să asculţi cu atenţie, Sonny. Ai face bine să te prefaci că trăieşti iarăşi prima zi de şcoală, Sonny. Ai face bine să pricepi totul perfect din prima. *Sonny.*

Elliman se uită la cioburile vazei, apoi se uită înapoi la Stillson. Calmul lui incomod de dinainte lăsă acum loc unui sentiment de interes acut. Nimic nu-i mai trezise interesul cam de multă vreme. Începuse să-l preocupe berea pentru că se plictisea. Venise singur pentru că se plictisea. Iar când tipul ăsta îl trăsese pe dreapta, folosindu-se de un girofar albastru şi pâlpâitor montat pe capota camionetei, Sonny Elliman presupusese că are de-a face cu doar un alt ajutor de şerif cretin de oraş mic, care-şi proteja teritoriul şi care oprea motociclistul mare şi rău ce conducea un Harley-Davidson modificat. Dar tipul ăsta era diferit. Era... era...

E nebun! îşi dădu seama Sonny, mulţumit într-un fel sumbru de această descoperire. *Are pe perete două premii pentru serviciu adus comunităţii, şi fotografii în care el poartă discuţii cu membrii clubului Rotary şi cu cei ai clubului Lions, e şi vicepreşedinte al camerei de comerţ din acest orăşel de căcat şi, anul viitor va fi ales preşedinte, iar el*

e pur şi simplu la fel de nebun ca şi un purice-n pat.

– Bine, spuse el. Mi-ai captat atenţia.

– Am avut ceea ce tu ai numi o carieră zbuciumată, îi spuse Greg. Am avut parte de urcuşuri, dar am avut parte şi de coborâşuri. Am avut şi câteva probleme cu oamenii legii. Ceea ce încerc să spun, Sonny, e că nu am preconcepţii în ce te priveşte. Aşa cum au alţi localnici. Aceştia au citit în *Union-Leader* despre lucrurile pe care tu şi cu prietenii tăi motociclişti le-aţi făcut în Hampton vara aceasta şi le-ar plăcea să vă castreze cu o lamă de ras Gillette ruginită.

– Acolo n-a fost mâna noastră, a Devil's Dozenilor, spuse Sonny. Noi am trecut pe acolo venind din nordul New York-ului, să ne bronzăm puţin, omule. Suntem în vacanţă. Nu ne ocupăm cu devastarea barurilor ieftine. Ne joacă renghiuri nişte tipi din Hell's Angels[5] şi o parte din gaşca Black Riders[6] din New Jersey, dar ştii cine sunt cei mai vinovaţi? O mână de puşti de la facultate. – Buza inferioară a lui Sonny se răsfrânse. – Dar ziarelor nu le place să publice asemenea informaţii, nu-i aşa? Mai degrabă dau vina pe noi decât pe Susie şi pe Jim[7].

– Voi sunteţi mult mai exotici, spuse Greg cu duioşie. Iar lui William Loeb de la *Union-Leader* nu-i plac bandele de motociclişti.

– Cheliosul ăla nemernic, murmură Sonny.

[5]Îngerii Iadului – n. tr.
[6]Călăreţii Negri – n. tr.
[7]Nume generic dat studenţilor – n. tr.

Greg deschise sertarul de la birou şi scoase o sticlă teşită de *bourbon* marca Leader's.

– Beau în cinstea vorbelor tale, spuse el.

Desigilă capacul şi bău jumătate de sticlă dintr-o înghiţitură. Expiră prelung cu ochii înlăcrimaţi şi întinse sticla peste masă.

– Tu?

Sonny goli sticla. Un val de foc îi urcă din stomac în gât.

– Pune-mă pe jar, omule, vorbi el peste un suspin adânc.

Greg îşi lăsă capul pe spate şi râse.

– O să ne înţelegem bine, Sonny, am sentimentul c-o să ne înţelegem bine.

– Ce vrei de la mine? întrebă Sonny din nou, ridicând sticla goală în aer.

– Nimic... nu acum. Dar am un presentiment... – Ochii lui Greg deveniră distanţi, aproape încurcaţi. – Ţi-am spus că-s cineva în Ridgeway. O să candidez pentru funcţia de primar când vin alegerile şi-o să câştig. Dar ăsta-i doar...

– Doar începutul? completă Sonny.

– E un început, în orice caz. – Mina aceea încurcată era încă prezentă pe faţa lui. – Eu ştiu cum să rezolv lucrurile. Oamenii au observat asta. Mă pricep la ceea ce fac. Am sentimentul că... mă aşteaptă lucruri mari. Nimic nu mă va opri. Dar nu sunt... foarte sigur... ce înseamnă asta. Tu ştii?

Sonny ridică doar din umeri.

Mina încurcată de pe faţa lui Greg păli.

– Dar există o poveste, Sonny. O poveste despre un şoarece care a scos un ghimpe din laba unui leu. A făcut asta pentru a-l răsplăti pe leu că nu l-a

mâncat în urmă cu câțiva ani. Cunoști povestea asta?

– Poate că am auzit-o când eram copil.

Greg scutură din cap.

– Ei bine, suntem cu câțiva ani înainte... câți or fi fiind, Sonny. – Împinse pungulița de plastic peste tăblia mesei. – N-o să te mănânc. Aș putea-o face dacă aș vrea, să știi. Un pui de avocat nu te-ar putea scoate basma curată. În orașul ăsta, acum când în Hampton au loc revolte la mai puțin de treizeci de kilometri de aici, nici blestematul de Clarence Darrow[8] nu te-ar scoate basma curată în Ridgeway. Oamenilor ăstora cinstiți le-ar plăcea să te vadă cum ți se înfundă.

Elliman nu spuse nimic în replică, dar bănuia că Greg avea dreptate. Nu conținea nimic serios pliculețul lui cu droguri – cele mai serioase erau două Bombe Maronii – dar părinților colectivi ai lui Susie și Jim le-ar plăcea să-l vadă spărgând pietre în Portsmouth tuns periuță.

– N-o să te mănânc, repetă Greg. Sper să-ți amintești asta peste câțiva ani dacă-mi va intra un ghimpe-n labă... sau, poate, dacă o să-ți fac o ofertă de loc de muncă. O să ții minte?

Gratitudinea nu făcea parte din panoplia limitată de sentimente umane a lui Sonny Elliman, interesul și curiozitatea, însă, da. Le simțea pe amândouă în privința tipului ăstuia, Stillson. Nebunia din

[8]Clarence Seward Darrow (1857-1938) – avocat american, celebru pentru pledoariile lui profund politizate ale așa-numitelor „cauze pierdute", cum ar fi asasinatul lui Leopold-Leob (1929) și procesul profesorului John Thomas Scopes (1925), acuzat că a predat teoria evoluționistă în școală.

ochii lui te trimitea cu gândul la multe lucruri, însă plictiseala nu se regăsea printre ele.

– Cine ştie unde-o să ne găsim cu toţii peste câţiva ani, murmură el. Am putea fi morţi cu toţii, omule.

– Tu doar să ţii minte. Asta e tot ce-ţi cer.

Sonny se uită la cioburile vazei.

– O să ţin minte, spuse el.

4

1971 trecu. Orgiile de pe plajele din New Hampshire se stinseră şi plângerile îngrijitorilor de faleze fură reduse la tăcere de ridicarea balanţei conturilor lor bancare. Un tip obscur, pe nume George McGovern, porni în cursa pentru preşedinţie hilar de devreme. Oricine urmărea bătălia politică ştia că din partea Partidului Democrat, în 1972, candida Edmund Muskie, iar unii credeau că acesta chiar se putea lua la trântă cu criminalitatea din San Clemente şi că o putea răpune.

La începutul lunii iunie, înainte ca şcoala să-şi închidă porţile pentru vacanţa de vară, Sarah se întâlni iarăşi cu tânărul student la drept. Se afla în magazinul de electrocasnice Day's, căuta să cumpere un prăjitor de pâine, iar el căuta un cadou pentru părinţii lui, care-şi aniversau căsătoria. O întrebase dacă i-ar plăcea să meargă la un film cu el – noua peliculă cu Clint Eastwood, *Dirty Harry*, ajunsese şi la ei în oraş. Sarah merse. Şi se simţiră bine împreună. Walter Hazlett îşi lăsase barbă şi nu-i mai amintea atât de mult lui Sarah de Johnny.

De fapt, deveni din ce în ce mai greu pentru ea să-şi amintească exact cum arătase Johnny. Chipul lui i se vădea limpede doar în vise, acelea în care el stătea în faţa Roţii Norocului, privind-o cum se roteşte, cu faţa încremenită şi cu ochii lui albaştri, întunecaţi până la acea nuanţă incredibilă şi puţin înspăimântătoare de violet-închis, uitându-se la Roată ca şi când de aceasta i-ar fi depins viaţa.

Ea şi cu Walt începură să se întâlnească foarte des. Era uşor să fii în compania lui. Nu-i cerea nimic – sau, dacă-i cerea totuşi ceva erau lucruri atât de bine calculate, avansând pas după pas, încât era greu să le observi. În octombrie o întrebă dacă-i poate cumpăra un diamant mic. Sarah îl întrebă dacă-i poate da timp de gândire peste week-end. Sâmbăta aceea mersese la Centrul Medical Eastern Maine, primise de la ghişeul din hol un permis special de liberă-trecere şi urcase la secţia de terapie intensivă. Şezu lângă patul lui Johnny preţ de o oră. Afară, vântul de toamnă şuiera în întuneric, promiţând vreme rece, promiţând zăpadă, promiţând un anotimp al morţii. Mai erau şaisprezece zile până să se împlinească anul, până la bâlci, până la Roată şi până la ciocnirea frontală de lângă Mlaştină.

Şezu şi ascultă vântul şi se uită la Johnny. Bandajele fuseseră luate jos. Cicatricea începea pe frunte, la un centimetru şi jumătate deasupra sprâncenei drepte, şi urca şerpuit până ce dispărea sub păr. Părul i se albise, ducând-o pe ea cu gândul la detectivul acela închipuit din poveştile Secţiei 87 – Cotton Hawes îl chemase. În ochii lui Sarah nu părea să fi suferit vreo regenerare, cu excepţia

inevitabilei pierderi în greutate. Era pur şi simplu un tânăr pe care de-abia dacă-l cunoştea şi care dormea profund.

Se aplecă asupra lui şi-l sărută tandru pe buze, ca şi când povestea cea veche ar putea fi modificată şi sărutul ei l-ar putea trezi. Johnny însă nu făcu decât să doarmă.

Plecă, se întoarse la apartamentul ei din Veazie, se întinse pe pat şi plânse, în vreme ce vântul hoinărea prin lumea întunecată de afară, lume care-şi oferea drept ofrandă înaintea lui frunzele galbene şi roşii. Luni, îi spuse lui Walt că, dacă vrea cu adevărat să-i cumpere un diamant – unul mic, ai grijă –, ar fi fericită şi mândră să-l poarte.

Acesta fusese anul 1971 pentru Sarah Bracknell.

La începutul lui 1972, Edmund Muskie izbucni în lacrimi în timpul unui discurs pătimaş ţinut în faţa birourilor celui la care Sonny Elliman se referise cu „cheliosul ăla nemernic". George McGovern preluă funcţia de primar, iar Loeb afirmă cu umor în ziarul său că cetăţenilor din New Hampshire nu le plac plângăcioşii. În iulie, McGovern fu nominalizat. În aceeaşi lună, Sarah Bracknell deveni Sarah Hazlett. Ea şi cu Walt fură cununaţi în Prima Biserică Metodistă din Bangor.

La mai puţin de trei kilometri depărtare, Johnny Smith îşi continuă somnul. Iar lui Sarah i se întoarse gândul la el, brusc şi oribil, chiar atunci când Walt o sărută în faţa celor dragi adunaţi acolo pentru a asista la slujba nupţială – *Johnny*, gândi ea şi-l văzu cu ochiul minţii aşa cum îl văzuse când el aprinsese lumina, jumătate Jekyll şi jumătate Hyde cel rânjit. Se crispă în braţele lui Walt pentru o

clipă, după care îşi reveni. Amintire, viziune, orice ar fi fost, dispăruse.

După lungi meditaţii şi discuţii cu Walt, îi invitase pe părinţii lui Johnny la nuntă. Herb venise singur. La recepţie, îl întrebă dacă Vera se simţea bine.

El se uită în jur, văzu că erau singuri pentru moment şi sorbi rapid ce-i mai rămăsese din amestecul de whisky şi sifon din pahar. A îmbătrânit cu cinci ani în ultimele optsprezece luni, gândi ea. Pierdea păr. Ridurile de pe faţă erau mai adânci. Purta ochelari în felul acela grijuliu şi conştient de sine, cum fac cei care tocmai au început să-i poarte, şi, în spatele lentilelor de corecţie, ochii lui erau îngrijoraţi şi răniţi.

– Nu... de fapt, nu se simte bine, Sarah. Adevărul e că acum se află în Vermont. La o fermă. Aşteaptă acolo sfârşitul lumii.

– *Cum?*

Herb îi spuse că, în urmă cu şase luni, Vera începuse să corespondeze cu un grup de vreo zece oameni care-şi spuneau Societatea Ultimelor Vremuri din America. Erau conduşi de domnul şi de doamna Harry L. Stonkers din Racine, statul Wisconsin. Domnul şi doamna Stonkers pretindeau că fuseseră răpiţi de o farfurie zburătoare în vreme ce se aflau într-o excursie cu cortul. Că fuseseră duşi în rai, care nu se află în constelaţia Orion, ci pe o planetă asemănătoare cu pământul care gravitează în jurul Arcturusului. Acolo, intraseră în rândul societăţii îngereşti şi văzuseră Paradisul. Soţii Stonkers fuseseră informaţi că se apropie Ultimele Vremuri. Le fusese dată putere telepatică şi fuseseră

trimişi înapoi pe Pământ să adune la un loc câțiva drept-credincioşi – pentru a-i îmbarca pe prima navă spre rai, cum spuneau ei. Aşa încât, se adunaseră zece, cumpăraseră o fermă la nord de St Johnsbury şi acolo stăteau de vreo şapte săptămâni, aşteptând să vină farfuria zburătoare să-i ridice.

– Sună..., începu Sarah, după care închise gura.

– Ştiu cum sună, spuse Herb. Sună nebuneşte. Ferma i-a costat nouă mii de dolari. Nu-i altceva decât o clădire de țară năruită, împrejmuită de doi acri de bălării. Contribuția Verei a fost de şapte sute de dolari – doar atâta a reuşit să adune la un loc. N-am avut cum s-o opresc... înainte să se implice. – Făcu o pauză, apoi zâmbi. – Dar ăsta nu e genul de lucruri despre care să discutăm la petrecerea ta de nuntă, Sarah. Tu şi cu soțul tău o să aveți parte numai de bucurii. Sunt convins că aşa va fi.

Sarah zâmbi şi ea cât de credibil putu.

– Mulțumesc, Herb. O să... adică, crezi c-o să se...

– Întoarcă? O, da. Dacă nu se sfârşeşte lumea până la iarnă, cred că se va-ntoarce.

– O, vă doresc tot binele din lume, spuse ea şi-l îmbrățişă.

5

Ferma din Vermont nu avea instalație de încălzire şi, cum farfuria zburătoare încă nu apăruse până la sfârşitul lui octombrie, Vera se întoarse acasă. Farfuria nu venise, spuse ea, fiindcă ei nu erau încă perfecți – încă nu se debarasaseră de lestul păcatului

şi al neesenţialului din viaţa lor. Era însă înălţată sufleteşte şi exalta din punct de vedere spiritual. Primise un semn într-un vis. Poate că nu era menită să plece în rai cu o farfurie zburătoare. Simţea însă din ce în ce mai puternic că va fi nevoie de ea să-şi călăuzească fiul, să-i arate calea cea dreaptă, atunci când va ieşi din transă.

Herb o primi în casă, o iubi atât de mult cât putu – şi viaţa continuă. Johnny era în comă de doi ani.

6

Nixon fu reales. Fiii Americii începură să se întoarcă acasă din Vietnam. Walter Hazlett se prezentă la examenul de licenţă şi fu invitat să-l susţină încă o dată, mai târziu. Sarah Hazlett îşi ţinea cursurile la şcoală, în vreme ce el se pregătea pentru teste. Elevii care fuseseră doar nişte boboci prostuţi şi stângaci când începuse ea să predea, erau acum în ultimul an. Fetele cu pieptul plat deveniseră opulente. Băieţaşii pirpirii, care nu ştiuseră să se orienteze prin clădire, jucau acum baschet în echipa liceului.

Al doilea război arabo-israelian începu şi se sfârşi. Boicotul petrolier începu şi se sfârşi. Preţurile la benzină crescură alarmant şi nu mai scăzură. Vera Smith deveni convinsă că Iisus Christos se va întoarce din pământ la Polul Sud. Această informaţie se baza pe o nouă broşură (şaptesprezece pagini, preţ 4,50 $) intitulată *Tropicele Subpământean al lui Dumnezeu*. Ipoteza uluitoare a broşurii era că raiul se afla de fapt sub picioarele noastre şi

că cea mai uşoară cale de acces era la Polul Sud. Una dintre secţiunile broşurii se numea „Experienţe Extrasenzoriale ale Exploratorilor Polului Sud".

Herb îi spuse că, în urmă cu mai puţin de un an, fusese convinsă că raiul se afla undeva Dincolo de Nori, foarte probabil gravitând în jurul planetei Arcturus.

– Aş înclina mai degrabă să cred aia decât chestiile astea nebuneşti cu Polul Sud, îi spuse el. La urma urmei, Biblia spune că raiul se află în cer. Locul ăla tropical de sub pământ se presupune că e...

– Opreşte-te! spuse ea tăios, cu buzele împreunate în două linii subţiri şi albe. Nu trebuie să persiflezi ceea ce nu înţelegi.

– Nu persiflam, Vera, spuse el cu calm.

– Dumnezeu ştie de ce necredinciosul persiflează şi de ce păgânul se mânie, spuse ea.

Lumina aceea pustie i se vedea în ochi. Şedeau la masa din bucătărie, Herb având în faţă un nit vechi în formă de J, iar Vera un teanc de reviste *National Geographics* vechi, pe care le frunzărea în căutare de fotografii şi poveşti de la Polul Sud. Afară, norii zbuciumaţi călătoreau dinspre vest spre est şi frunzele erau scuturate din copaci. Era începutul lui octombrie din nou, iar octombrie părea să fie luna ei cea mai proastă. Era luna în care lumina aceea pustie îi apărea din ce în ce mai des în ochi şi când rămânea acolo cel mai mult. Şi octombrie era luna în care şi gândurile lui se întorceau perfid întotdeauna la ideea de-a renunţa la amândoi. La soţia care probabil c-o luase razna şi la fiul care dormea întruna, cel care deja era probabil mort, judecând după orice definiţie normală a

termenului. Chiar acum, întorcând nitul pe toate părțile în mâini și uitându-se pe fereastră la cerul acela zbuciumat, gândea: *Aș putea să-mi fac bagajele. Să-mi arunc doar lucrurile în spatele camionetei și să plec. În Florida, poate. În Nebraska. În California. Un tâmplar serios scoate bani buni oriunde-ar merge. Trebuie doar să mă ridic și să plec.*

Dar știa că n-o va face. Totul se datora faptului că octombrie era luna în care el se gândea să fugă, așa cum părea că e luna în care Vera descoperea noi căi de comunicare cu Iisus și eventuala salvare a unicului copil căruia-i putuse da viață din pântecele ei imperfect.

Acum, el se întinse peste masă și o prinse de mâna subțire și îngrozitor de osoasă – mâna unei femei bătrâne. Ea-și ridică ochii, surprinsă.

– Te iubesc foarte mult, Vera, spuse el.

Ea-i răspunse la zâmbet cu un zâmbet și, preț de o clipă strălucitoare, semănă enorm de mult cu fata pe care o curtase și pe care o câștigase, cu fata care-l lovise cu peria de păr în noaptea nunții. Era un zâmbet blând; ochii ei fură pentru scurtă vreme luminoși și călduroși și răspunseră iubirii lui. Afară, soarele ieși de după un nor gras, se ascunse după un altul și ieși iarăși, proiectând umbre verticale de-a latul câmpiei din spatele casei lor.

– Știu asta, Herbert. Și eu te iubesc.

Își așeză și cealaltă mână peste a ei și o strânse.

– Vera, spuse el.

– Da?

Ochii ei erau atât de limpezi... dintr-o dată, era alături de el, complet *alături* de el, iar asta-l făcu

să-şi dea seama cât de înfiorător de distanţi deveniseră de-a lungul ultimilor trei ani.

– Vera, dacă nu se va trezi niciodată... Doamne păzeşte, dar dacă nu se trezeşte... noi tot o să ne avem unul pe celălalt, nu-i aşa? Adică...

Ea îşi smuci mâna. Mâinile lui, care o ţinuseră pe a ei cu putere, se loviră una de cealaltă.

– *Niciodată* să nu mai spui asta. *Niciodată* să nu mai spui că Johnny nu se va trezi.

– N-am vrut să spun decât că noi...

– Sigur c-o să se trezească, spuse ea, uitându-se pe fereastră la câmpie, unde încă se mai vedeau umbrele. Aşa a plănuit Domnul. O, da. Crezi că nu ştiu? *Ştiu*, crede-mă. Dumnezeu i-a pregătit lucruri mari lui Johnny al meu. L-am auzit cu inima spunând asta.

– Da, Vera, spuse el. Bine.

Degetele ei bâjbâiră după revistele *National Geographics*, le găsiră şi începură să întoarcă paginile.

– *Ştiu*, spuse ea pe un ton copilăros, ţâfnos.

– Bine, spuse el cu calm.

Ea se uită la revistele ei. Herb îşi sprijini bărbia în palme şi se uită pe fereastră la lumina soarelui şi la umbre şi se gândi la cât de repede vine iarna după octombrie cel auriu şi perfid. Îşi dorea ca Johnny să moară. Îl iubise încă din prima zi. Observase mirarea de pe chipul lui mic atunci când îi adusese o broscuţă de copac pentru caleaşca lui şi când îi aşezase micuţa vietate în mâini. El îl învăţase pe Johnny să pescuiască şi să patineze şi să tragă cu puşca. El stătuse alături de Johnny toată noaptea când îl lovise gripa în 1951, când îi crescuse tem-

peratura îngrijorător până la patruzeci şi nouă cu cinci. El îşi ascunsese lacrimile în palme atunci când Johnny absolvise al doilea din clasă liceul şi când îşi rostise discursul din memorie fără ezitare. Atâtea amintiri îi legau – cum îl învăţase să conducă maşina, cum stătuseră împreună la prora *Bolero*-ului când merseseră în vacanţă în Nova Scoţia într-un an – Johnny având opt ani, râzând, puternic impresionat de mişcarea în cerc a vasului –, cum îl ajutase la temele pentru acasă, cum îl ajutase să-şi construiască adăpostul din copac, cum îl ajutase să citească nordul pe compasul lui Silva când se alăturase Cercetaşilor. Toate amintirile erau amalgamate la un loc, fără a fi aranjate în vreo ordine cronologică – Johnny era singura legătură dintre ele, Johnny descoperind plin de viaţă lumea care, într-un sfârşit, îl mutilase atât de rău. Iar acum, el îşi dorea ca Johnny să moară, oh, cât de mult îşi dorea asta, să moară, să i se oprească inima, să dispară şi ultimele zvâcniri slabe ale activităţii cerebrale, să se stingă pur şi simplu asemenea unei lumânări isprăvindu-se într-o baltă de ceară, să moară şi să le redea libertatea.

7

Vânzătorul de paratrăsnete sosi la hanul lui Cathy din Somersworth, statul New Hampshire, în primele ore ale după-amiezii unei zile călduroase de vară, la mai puţin de-o săptămână după data de 4 Iulie a anului 1973; şi, undeva nu chiar atât de departe, poate că furtunile aşteptau doar să ia naştere

în puțul ascendent de aer cald al verii.

Era un bărbat încercat de-o sete foarte mare și se opri la Hanul lui Cathy ca s-o ostoiască cu vreo două beri, nu pentru a face vreo vânzare. Dar, mânat de obișnuința îndelung exersată, aruncă o privire spre acoperișul clădirii scunde, asemănătoare cu un grajd, și dunga netedă pe care o văzu profilându-se pe cerul bulbucat de culoarea metalului îl făcu să ducă mâna la spate, la desaga scâlciată din piele de căprioară, care ținea locul geamantanului cu mostre.

Înăuntru, hanul era întunecat și răcoros și tăcut, cu excepția murmurului slab al televizorului color agățat pe perete. Erau prezenți câțiva clienți fideli, iar în spatele barului se afla proprietarul, care urmărea serialul „As The World Turns" împreună cu mușteriii lui.

Vânzătorul de paratrăsnete se așeză pe unul dintre scaunele fără spătar de la bar și-și așeză desaga cu mostre pe scaunul din stânga. Proprietarul veni lângă el.

– Bună, prietene. Ce-ți pofteşte inima?

– O Bud, spuse vânzătorul de paratrăsnete. Și desfă-ți una și ție, dacă nu te deranjează.

– Niciodată nu mă deranjează, spuse proprietarul.

Se întoarse cu două beri, luă dolarul vânzătorului de paratrăsnete și lăsă pe tejghea trei monede de zece cenți.

– Bruce Carrick, spuse el și întinse mâna.

Vânzătorul de paratrăsnete o scutură.

– Dohay mă cheamă, spuse el, Andrew Dohay.

Sorbi jumătate din sticla de bere.

– Bucuros de cunoştinţă, spuse Carrick.

Se duse să mai servească un Tequila Sunrise unei femei cu chipul dur şi după aceea se întoarse la Dohay.

– Nu eşti din oraş?

– Nu sunt, recunoscu Dohay. Sunt vânzător ambulant. – Se uită scurt în jur. – Întotdeauna e atâta linişte aici?

– Nu. În week-end e altceva, şi mă descurc binişor şi-n timpul săptămânii. Îmi scot mălaiul mai mult din petreceri particulare – când sunt. Nu mor de foame, dar nici nu conduc un Cadillac. – Arătă cu degetul spre paharul lui Dohay ca şi cu un pistol. – Împrospătez?

– Şi încă una pentru tine, domnule Carrick.

– Bruce. – Râse. – Probabil că vrei să-mi vinzi ceva.

Când Carrick se întoarse cu berile, vânzătorul de paratrăsnete spuse:

– Am intrat să scutur praful de pe mine, nu să vând ceva. Dar acum c-ai pomenit de asta...

Ridică desaga cu mostre şi o aşeză pe tejghea cu o mişcare expertă. Ceva scoase un clinchet înăuntru.

– O, hai că-i dă drumul, spuse Carrick şi râse.

Doi dintre clienţii obişnuiţi de după-amiaza, un tip bătrân cu un neg pe pleoapa ochiului drept şi un tip tânăr într-o salopetă gri, se apropiară să vadă ce vindea Dohay. Femeia cu chipul dur continuă să urmărească „As The World Turns".

Dohay scoase trei paratrăsnete, unul lung cu o bilă de alamă în vârf, unul mai scurt şi unul cu conductori de porţelan.

– Ce dracu'...? spuse Carrick.

– Paratrăsnete, spuse bătrânul veteran şi râse cotcodăcit. Vrea să ferească spelunca asta dă mânia lui Dumnezău, Brucie. Ai face bine să asculţi ce-ţi zice.

Râse din nou, bărbatul în salopetă gri i se alătură, faţa lui Carrick se întunecă şi vânzătorul de paratrăsnete ştiu că, orice ocazie ar fi avut de-a vinde ceva, aceasta tocmai se spulberase. Era un comisvoiajor bun, suficient de bun să-şi dea seama că aceste combinaţii bizare de caractere şi situaţii se aliau uneori şi spulberau orice oportunitate de afacere încă înainte ca el să apuce să-şi facă numărul. O acceptă ca o provocare şi porni totuşi jocul, în mare parte mânat de puterea obişnuinţei:

– Când am coborât din maşină, s-a întâmplat să observ că această frumoasă construcţie nu e utilată cu conductori de electricitate – şi că e construită din lemn. Ei bine, pentru un preţ foarte mic – sau printr-un sistem de rate avantajos, dacă v-aţi dori asta – vă pot garanta că...

– Că fulgerul va lovi locul ăsta la ora patru, astăzi după-amiaza, spuse bărbatul în salopetă gri cu un rânjet.

Veteranul bătrân scoase un pârâit printre buze.

– Domnule, nu te supăra, spuse Carrick, dar vezi aia?

Arătă spre un cui aurit bătut într-o placă mică de lemn, aflată lângă televizorul din apropierea raftului pe care se vedea un rând de sticle sclipitoare. În acest cui era înfipt un mănunchi de hârtii.

– Alea toate sunt facturi. Trebuie plătite până pe cincisprezece a fiecărei luni. Sunt scrise cu cerneală

roşie. Ei bine, vezi câţi oameni sunt acum înăuntru? Trebuie să fiu cumpătat. Trebuie să...

– Exact ceea ce vreau să spun şi eu, interveni Dohay cu delicateţe. Trebuie să fii cumpătat. Iar achiziţionarea a trei sau patru paratrăsnete e un lucru cumpătat. Cu localul acesta ai mereu o grijă pe cap. Nu ţi-ai dori să fie şters de pe faţa pământului de o lovitură de trăsnet într-o zi de vară, nu-i aşa?

– Nu l-ar deranja, spuse bătrânul veteran. Va pune doar mâna pe banii de asigurare şi va pleca în Florida. Bine zic, Brucie?

Carrick se uită la bătrân cu dezgust.

– Ei bine, atunci, hai să vorbim despre asigurare, interveni vânzătorul de paratrăsnete.

Bărbatul îmbrăcat în salopetă gri se îndepărtase.

– Asigurarea împotriva incendiilor va acoperi...

– Asigurarea acoperă totul, spuse Carrick categoric. Uite, pur şi simplu nu-mi permit o cheltuială în plus. Îmi pare rău. Dacă ar fi să discutăm peste un an...

– Păi, poate că vom discuta, spuse vânzătorul de paratrăsnete, renunţând. Poate că vom discuta.

Nimeni nu credea că ar putea fi lovit de trăsnet până ce acesta nu-l lovea, era un adevăr peren al acestei meserii. Nu-l puteai convinge pe-un tip ca acest Carrick că paratrăsnetul este cea mai ieftină formă de asigurare împotriva incendiilor pe care o poţi cumpăra. Însă Dohay era un filosof. La urma urmei, spusese adevărul atunci când îi mărturisise că intrase doar ca să-şi scuture praful de pe cizme şi nu ca să vândă ceva.

Ca să demonstreze acest lucru şi ca să facă dovada că nu existau resentimente, mai comandă o bere.

De data aceasta, însă, n-o mai însoți de alta pentru Carrick.

Veteranul cel bătrân se strecură pe scaunul de lângă el.

– În urmă cu v'o zece ani, o fo' un tip pă care l-o lovit fulgeru' pă terenu' de golf, spuse el. L-o omorât ca p-un rahat. Ei, ăl-o fo' un tip la care i-ar fi prins bine-un paratrăsnet în vârfu' capului, bine zic?

Râse croncănit, suflând în fața lui Dohay un damf de bere stătută. Dohay zâmbi din politețe.

– Toate monedele dân buzunarele lui s-or lipit la un loc. Aşa-m auzit. Fulgeru-i o chestie ciudată. Sigur. Ei, mi-amintesc c-o dată...

O chestie ciudată, gândi Dohay, lăsând cuvintele bătrânului să-i treacă pe lângă urechi, aprobând instinctual din cap atunci când trebuia.

O chestie ciudată, sigur că da, fiindcă nu-i pasă pe cine sau ce loveşte. Sau când.

Îşi termină berea şi ieşi afară, ducând cu el tolba plină cu polițe de asigurare împotriva mâniei lui Dumnezeu – poate singura astfel de poliță inventată vreodată. Căldura îl lovi ca un ciocan, însă, în pofida ei, se opri pentru o clipă în parcarea aproape pustie şi se uită în sus la dunga netedă a acoperişului. 19,95 $, 29,95 $ cel mult, iar bărbatul nu-şi permitea o cheltuială în plus. Ar economisi şaptezeci de dolari cu polița lui de asigurare generală doar în primul an, însă el nu-şi permitea o cheltuială în plus – şi nu-l puteai convinge de contrariu cu toți acei clovni care stăteau în jurul lui şi care bagatelizau totul.

Poate că într-o zi îi va părea rău.

Vânzătorul de paratrăsnete urcă în Buick, porni instalația de aer condiționat și porni mai departe spre vest, spre Concord și Berlin, desaga lui cu mostre stând pe scaunul din dreapta. Fugea înaintea furtunilor pe care vântul lăsat în urmă probabil că le aducea.

8

La începutul anului 1974, Walt Hazlett își luă examenul de licență. El și cu Sarah organizară o petrecere pentru toți prietenii lui, pentru toți prietenii ei și pentru toți prietenii lor comuni – în total, mai bine de patruzeci de oameni. Berea curse gârlă și, după ce petrecerea se încheie, Walt spuse că se puteau considera norocoși că nu fuseseră evacuați. Când și ultimii oaspeți fură conduși spre ieșire (la ora trei dimineața), Walt se întoarse de la ușă și o găsi pe Sarah în dormitor, goală, cu excepția pantofilor și a cerceilor ieftini cu diamant pentru care el se dăduse peste cap să i-i cumpere de ziua ei. Făcură dragoste nu o singură dată, ci de două ori înainte să cadă într-o picoteală lubrică din care se treziră, cu o mahmureală paralizantă, aproape la miezul zilei următoare. Cu vreo șase săptămâni mai târziu, Sarah descoperi că era însărcinată. Nici unul dintre ei nu se îndoi că momentul conceperii fusese în noaptea marii petreceri.

În Washington, Richard Nixon era înghesuit încetul cu încetul într-un colț, fiind înfășurat într-o mantie din bandă magnetică. În Georgia, un cultivator de arahide, fost cadru în marina americană și

actualmente guvernator, pe nume James Earl Carter, începuse să discute cu o serie de prieteni apropiați despre candidatura lui pentru postul pe care domnul Nixon avea să-l elibereze curând.

În camera 619 a Centrului Medical Eastern Maine, Johnny Smith încă dormea. Începuse să se strângă în poziție fetală.

Doctorul Strawns, cel care discutase cu Herb şi cu Vera şi cu Sarah în sala de conferințe, în ziua de după accident, murise ars la sfârşitul anului 1973. Casa lui luase foc în prima zi de după Crăciun. Pompierii din Bangor spuseseră că incendiul avusese loc din cauza unei instalații pentru pomul de Crăciun defecte. Doi doctori noi, Weizak şi Brown, se interesară de cazul lui Johnny.

Patru zile înainte ca Nixon să demisioneze, Herb Smith căzu în fundația unei case pe care o construia în Gary, aterizâ pe o roabă şi-şi rupse piciorul. Îi luă mult timp osului să se sutureze şi niciodată nu se vindecă pe de-a întregul. Şchiopăta, şi în zilele ploioase începu să se folosească de-un baston. Vera se rugă pentru el şi insistă să-şi înfăşoare piciorul înainte de-a se culca cu o cârpă binecuvântată personal de reverendul Freddy Coltsmore din Bessemer, statul Alabama. Prețul Cârpei Coltsmore Binecuvântate (după cum îi spunea Herb) fusese de 35 $. Din câte îşi dădea el seama, nu ajuta la nimic.

La mijlocul lunii octombrie, la scurtă vreme după ce Gerald Ford îl grațiase pe fostul preşedinte, Vera deveni din nou sigură că lumea se va sfârşi curând. Herb îşi dădu seama ce punea ea la cale când aproape că era prea târziu; Vera era pe cale să dea Societății Ultimelor Vremuri din America

puținii bani peşin şi economiile pe care reuşiseră să le adune de la accidentul lui Johnny. Încercase să scoată casa la vânzare şi contractase serviciile firmei Goodwill, care urma să trimită o dubă peste două zile ca să ridice toată mobila. Herb descoperi acestea atunci când sună agentul imobiliar să întrebe dacă putea veni în acea după-amiază un potențial cumpărător să se uite la casă.

Pentru prima dată, atunci îşi pierduse de-a dreptul cumpătul cu Vera.

– Pentru numele lui *Christos*, ce-ai crezut că vrei să faci? tună el, după ce scoase de la ea cu cleştele şi restul poveştii aceleia incredibile.

Se aflau în sufragerie. El tocmai închisese receptorul după ce le spusese celor de la Goodwill să uite de dubă. Afară, ploaia cădea în rafale monotone, cenuşii.

– Nu lua în deşert numele Salvatorului, Herbert. Nu...

– Taci! Taci! M-am săturat să te aud aiurând despre *tâmpeniile* astea!

Ea scoase un suspin de uimire.

Herb şchiopătă spre ea, bastonul lui ciocănind pe podea în contrapunct. Vera se adună puțin în scaun, după care se uită în sus la el cu acea dulce mină de martir care-l făcea pe el să-şi dorească, Dumnezeu să-l ierte, s-o plesnească peste cap chiar cu bastonul lui blestemat.

– Nu ți-ai pierdut mințile chiar atât de tare, încât să nu-ți dai seama ce faci, spuse el. Scuza asta n-o ai. Te-ai furişat prin spatele meu, Vera. Ai...

– Nu m-am furişat! E-o minciună! N-am făcut un asemenea...

– *Ba da!* țipă el. Ei bine, ascultă la mine, Vera. Aici trag linia. Roagă-te cât pofteşti. Nu costă nimic să te rogi. Scrie câte scrisori pofteşti, un timbru nu costă decât treisprezece cenți. Dacă vrei să te îmbăiezi în minciunile alea ieftine, de căcat, pe care le spun samsarii ăştia, dacă vrei să continui să te amăgeşti şi să trăieşti într-o închipuire, dă-i drumul. Dar eu nu iau parte la aşa ceva. Să ții minte asta. *Mă înțelegi?*

– Tatăl-nostru-care-eşti-în-ceruri-binecuvântat-fie-numele-tău...

– *Mă înțelegi?*

– *Crezi că-s nebună!* țipă la el şi fața i se schimonosi îngrozitor.

Izbucni într-un plânset măgăresc, cu lacrimi urâte, alimentat de sentimentele de înfrângere categorică şi de dezamăgire.

– Nu, spuse el puțin mai calm. Nu încă. Dar poate că a sosit momentul să purtăm o discuție cu cărțile pe față, Vera, şi adevărul e că vei înnebuni dacă nu vei ieşi la suprafață şi nu vei da ochii cu realitatea.

– O să vezi, spuse ea printre lacrimi. O să vezi. Dumnezeu cunoaşte adevărul, dar aşteaptă.

– De-acord, atâta vreme cât înțelegi că nu ne poate lua mobila cât timp aşteaptă, spuse Herb necruțător. Atâta vreme cât suntem înțeleşi în privința asta.

– Sunt Ultimele Vremuri! îi spuse ea. Ora Apocalipsului e aproape.

– Mda? Trăieşte tu cu gândul ăsta, Vera.

Ploaia cădea afară în rafale egale. Acela fu anul în care Herb împlini cincizeci şi doi de ani, Vera

cincizeci şi unu, iar Sarah Hazlett **douăzeci şi** şapte.

Johnny era în comă de patru ani.

9

Copilul se născu în seara de Halloween. Travaliul lui Sarah dură nouă ore. Îi dădură să respire doze mici de eter atunci când ea simți nevoia, şi, la un anumit moment, în culmea durerii, îşi dădu seama că se afla în acelaşi spital în care era internat şi Johnny, şi atunci îi strigă numele întruna. După aceea, de-abia îşi aminti aceasta şi cu siguranță nu-i spuse lui Walt niciodată nici un cuvânt despre aceasta. Crezu că s-ar putea să fi visat totul.

Copilul era băiat. Îl numiră Dennis Edward Hazlett. El şi cu mama lui plecară acasă trei zile mai târziu, iar Sarah începu din nou să predea după vacanța de Ziua Recunoştinței. Walt pusese mâna pe ceea ce părea a fi un contract solid cu o firmă de avocatură din Bangor, şi, dacă totul avea să decurgă bine, plănuiră ca Sarah să plece de la catedră din luna iunie a anului 1975. Ea nu era chiar atât de sigură că-şi dorea acest lucru. Începuse să-i placă.

10

În prima zi a anului 1975, doi băieți mici, Charlie Norton şi Norm Lawson, amândoi din Otisfield, statul Maine, se aflau în curtea din spate a familiei Norton, prinşi într-o bătaie cu bulgări de zăpadă.

Charlie avea opt ani, Norm nouă. Cerul era acoperit cu nori şi fulguia.

Simţind că se apropia sfârşitul bătăii – era aproape vremea pentru masa de prânz – Norm îl atacă pe Charlie cu o canonadă de bulgări. Ferindu-se şi râzând, Charlie fu imediat forţat să bată în retragere, apoi se întoarse pe călcâie şi o luă la fugă, sărind peste zidul scund din piatră, care despărţea curtea din spate a familiei Norton de pădure. Fugi în josul potecii care ducea spre Pârâul Strimmer. Din fugă, Norm îl nimeri direct în glugă.

Apoi, Charlie dispăru din vedere.

Norm sări peste zid şi rămase locului pentru o clipă, uitându-se în pădurea înzăpezită şi ascultând cum picura zăpada topită de pe ramurile mestecenilor, ale pinilor şi ale molizilor.

– Vino înapoi, fricosule! strigă Norm, şi scoase o serie de cotcodăceli ascuţite.

Charlie nu căzu în cursă. Nu se vedea acum nici urmă de el, însă poteca mergea abrupt în jos spre pârâu. Norm cotcodăci iarăşi şi-şi schimbă nehotărât greutatea de pe un picior pe celălalt. Aceasta era pădurea lui Charlie, nu a lui. Era teritoriul lui Charlie. Lui Norm îi plăcea o luptă serioasă cu bulgări de zăpadă atunci când câştiga, dar nu-şi prea dorea să intre în pădure dacă-i pregătise cumva Charlie o ambuscadă, cu vreo şase bulgări tari din zloată, gata de tir.

Chiar şi aşa, făcuse vreo şase paşi în josul potecii când, din pădure, se auzi un ţipăt ascuţit, epuizat.

Norm Lawson se făcu la fel de rece ca şi zăpada în care-i stăteau înfipte cizmele din cauciuc verde. Cei doi bulgări pe care-i ţinuse în mână îi căzură

cu un sunet sec în stratul de nea. Țipătul răsună din nou, atât de slab, că de-abia dacă fu audibil.

Măi, să fie, o fi căzut în pârâu, gândi Norm, şi asta-i spulberă teama paralizantă. Fugi în josul potecii, alunecând şi redresându-se, căzând o singură dată, chiar în fund. Inima îi bubuia în urechi. O parte a minții sale se vedea pescuindu-l pe Charlie din pârâu chiar înainte ca acesta să se scufunde pentru a treia oară, fiind numit, pentru isprava asta, erou de către revista *Boy's Life*[9].

Trei sferturi din drum mai în josul pantei, poteca făcea brusc curbă şi, când el dădu colțul, văzu că Charlie Norton nu căzuse, de fapt, în Pârâul Strimmer. Stătea în picioare acolo unde panta se sfârşea şi se holba la ceva aflat în zăpada pe jumătate topită. Gluga îi căzuse pe spate şi fața îi era aproape la fel de albă ca zăpada însăşi. Când se apropie Norm, scoase din nou acel oribil țipăt epuizat.

– Care-i problema? întrebă Norm, apropiindu-se. Charlie, ce-ai pățit?

Charlie se întoarse spre el cu ochii larg deschişi, cu mandibula atârnându-i. Încercă să vorbească, dar nu-i ieşi altceva pe gură decât două mormăieli dezarticulate şi un firişor argintiu de salivă. Arătă cu degetul, însă.

Norm veni mai aproape şi se uită. Dintr-o dată, întreaga putere îi părăsi picioarele şi se lăsă greu la pământ. Lumea se rotea în jurul lui.

Ieşind din zăpada topită se vedeau două picioare îmbrăcate în jeanşi. Unul dintre ele era încălțat cu

[9]Viața unui băiat – n. tr.

un şoşon, dar celălalt era gol, alb şi lipsit de protecţie. Un braţ ieşea şi el din zăpadă, iar palma de la capătul lui părea să ceară un ajutor care nu venise. Restul corpului, din fericire, era încă ascuns vederii.

Charlie şi Norm descoperiseră cadavrul fetiţei de şaptesprezece ani, Carol Dunbarger, a patra victimă a Strangulatorului din Castle Rock.

Trecuseră aproape doi ani de când acesta nu mai omorâse, iar oamenii din Castle Rock (Pârâul Strimmer alcătuia graniţa sudică dintre oraşele Castle Rock şi Otisfield) începuseră să se relaxeze, crezând că în cele din urmă se sfârşise coşmarul.

Nu se sfârşise.

CAPITOLUL ŞASE

1

La unsprezece zile după descoperirea cadavrului fetiței Dunbarger, nordul Noii Anglii fu lovit de o furtună cu gheață. Ca urmare, la etajul al şaselea al Centrului Medical Eastern Maine, totul se derula cu puțină întârziere. Mare parte din personal întâmpinase probleme să ajungă la locul de muncă şi, cei care reuşiseră, se văzură nevoiți să tragă din greu pentru a păstra ritmul normal.

Era trecut de ora nouă dimineața când una dintre infirmiere, o femeie pe nume Allison Conover, îi aduse un mic dejun uşor domnului Starret. Domnul Starret era în convalescență după un atac de cord şi-şi „ispăşea cele şaisprezece" la terapie intensivă – o internare de şaisprezece zile, ca urmare a unui infarct, era procedura standard. Domnul Starret îşi revenea frumuşel. Era internat în camera 619 şi-i spusese soției sale între patru ochi că cel mai mare stimulent în recuperarea lui era perspectiva de-a pleca de lângă cadavrul viu care zăcea în celălalt pat din cameră. Şoapta egală a aparatului respirator la care era legat tipul îl împiedica să adoarmă, îi spusese el. După o vreme, ajungeai să nu mai ştii dacă-ți doreai să continue să şoptească – sau să se oprească. Să tacă mormânt, cum s-ar zice.

Televizorul era deschis când intră Allison. Domnul Starret şedea în pat cu telecomanda în mână. Emisiunea „Today" se sfârşise, iar domnul Starret nu se hotărâse încă să întrerupă „My Back Yard"[1], serialul de desene animate care urmase. Dacă făcea asta ar fi însemnat să audă numai sunetul aparatului respirator al lui Johnny.

– Aproape că am renunţat la gândul că veţi mai veni, spuse domnul Starret, uitându-se fără mare bucurie la tava sa cu micul dejun, pe care se aflau un pahar cu suc de portocale, un iaurt simplu şi fulgi de grâu. Ce râvnea el cu adevărat erau două ouă moi, pline de colesterol şi unt transpirând, alături de cinci felii de şuncă nu foarte tare prăjită. Genul de tratament care-l adusese, de fapt, aici. Asta, cel puţin, potrivit doctorului său – omul cu creier de pasăre.

– E vreme urâtă afară, spuse Allison scurt.

Deja îi spuseseră şase pacienţi că aproape renunţaseră la gândul că va mai veni în dimineaţa aceea şi replica începea să prindă mucegai. Allison era o fată plăcută, dar, în dimineaţa aceasta, se simţea hărţuită.

– O, scuze, spuse domnul Starret umil. E cam alunecos pe şosea, nu-i aşa?

– Întocmai, spuse Allison, descreţindu-şi uşor fruntea. Dacă nu m-ar fi adus soţul cu maşina noastră cu tracţiune integrală, n-aş fi reuşit să ajung în dimineaţa asta.

Domnul Starret apăsă butonul care ridica patul, aşa încât să-şi poată mânca micul dejun stând co-

[1]Curtea mea din spatele casei – n. tr.

mod. Motorul electric ce acționa pârghiile era mic, dar zgomotos. Și televizorul avea volumul dat cam tare – domnul Starret era puțin cam surd, și după cum îi spusese și soției sale, tipul din celălalt pat nu se plânsese niciodată de prea mult zgomot. Nu voise nici să vadă ce era pe celelalte canale. Bănuia că o glumă de asemenea natură nu prea avea haz, însă, când faci un atac de cord și te trezești la terapie intensivă în aceeași cameră cu o legumă umană, ori înveți puțin umor negru, ori înnebunești.

Allison ridică puțin vocea ca să se facă auzită peste zgomotul motorului și al televizorului, în vreme ce așeză tava în fața domnului Starret:

– Am văzut mașini ieșite de pe drum pe ambele pante ale dealului State Street.

În celălalt pat, Johnny Smith spuse slab:

– Întregul maldăr pe nouăsprezece. Fie ce-o fi. Prietena mea se simte rău.

– Știi ceva? Iaurtul ăsta nu-i chiar atât de rău, spuse domnul Starret. Ura iaurtul, dar nu voia să rămână singur până ce nu era absolut nevoie. Când rămânea singur, își lua întruna tensiunea. – Are puțin gust de hicori sălbatic...

– Ați auzit ceva? întrebă Allison.

Se uită în jur nedumerită.

Domnul Starret dădu drumul butonului de pe marginea patului și murmurul motorului electric muri. La televizor, Elmer Fudd trase cu pușca după Bugs Bunny și rată.

– Nimic altceva decât televizorul, spuse domnul Starret. Ce-am ratat?

– Nimic, cred. Probabil că a fost vântul pe la fereastră.

Începea să simtă o migrenă din cauza stresului – prea multe lucruri de făcut şi prea puţini oameni care s-o ajute – şi-şi masă tâmplele, ca pentru a alunga durerea înainte ca aceasta să se instaleze pe de-a întregul.

În drum spre ieşire, se opri şi se uită pentru o clipă la bărbatul din celălalt pat. Arăta cumva altfel? Ca şi când şi-ar fi schimbat poziţia? Cu siguranţă, nu.

Allison părăsi camera şi merse în josul coridorului, împingând înainte troliul cu mâncare. Era o dimineaţă îngrozitoare, aşa cum se temuse ea, totul ieşise din normal, şi spre prânz, capul începuse să-i bubuie. Era de înţeles, aşadar, că uitase complet c-ar fi avut impresia că auzise ceva în dimineaţa aceea în camera 619.

În zilele ce urmară, însă, se surprinse uitându-se din ce în ce mai des la Smith şi, până în luna martie, Allison era aproape convinsă că acesta se îndreptase puţin – că ieşise puţin din ceea ce doctorii numeau poziţia prefetală. Nu cu mult – puţin doar. Se gândi să spună cuiva despre asta, dar, în cele din urmă, nu spuse nimănui. La urma urmei, ea nu era decât o infirmieră, nu foarte diferită de ajutorul de bucătar.

Pur şi simplu, nu era treaba ei.

2

Era un vis, bănuia el.

Se afla într-un loc întunecos, sumbru – un fel de coridor. Tavanul era prea înalt să-l poată vedea.

Era pierdut în umbre. Pereții erau din oțel negru cromat. Se lărgeau pe măsură ce urcau. Era singur, însă o voce plutea spre el ca de la mare depărtare. O voce cunoscută lui, cuvinte care-i mai fuseseră adresate altundeva, altcândva. Vocea îl speria. Era mormăită și pierdută, reverbera întruna între pereții aceia din oțel negru cromat asemenea unei păsări prinse în capcană, pe care și-o amintea din copilărie. Pasărea zburase în șopronul pentru unelte al tatălui său și nu mai reușise să iasă. Intrase în panică și începuse să zboare bezmetic, ciripind disperată, lovindu-se de pereți până ce asta îi adusese moartea. Vocea aceasta avea același timbru purtând pecetea damnării ca și ciripitul acelei păsări de demult. Niciodată nu va evada din locul acesta.

– Îți faci planuri toată viața și faci tot ce-ți stă-n puteri, mormăia vocea aceasta spectrală. Niciodată nu-i dorești decât ce-i mai bun, iar puștiu' vine-acasă cu păru' pân' la buci și-ți zice că președintele Statelor Unite-i un porc. Un porc! Căcat, nu șt'u...

Ai grijă, voia el să spună. Voia să avertizeze vocea, dar amuțise. Ai grijă la ce? Nu știa. Nu știa sigur nici cine era el, deși bănuia că fusese cândva profesor sau predicator[2].

– *Iiiiisuse...*, striga vocea îndepărtată. O voce pierdută, damnată, înecată. *Iiiii....*

Apoi tăcere. Ecouri care mor. După care, în scurtă vreme, începea din nou.

Așadar, după o vreme – nu știa cât de mult, timpul părea să nu aibă vreo însemnătate sau vreo relevanță în locul acesta – începu să-și croiască drum

[2]Joc de cuvinte: *teacher* (profesor) și *preacher* (predicator) – n. tr.

în josul coridorului, strigând ca răspuns (sau, poate, strigând doar în gând), sperând poate ca el şi cu deținătorul vocii să se regăsească, sperând poate numai să ofere puțină consolare şi să primească în schimb şi el puțină.

Vocea însă continua să se tot îndepărteze, din ce în ce mai indistinctă şi mai slabă

(îndepărtată şi minusculă)

până ce nu mai rămase decât ecoul unui ecou. După care, dispăru. Acum umbla singur prin acest coridor sumbru şi pustiu, dominat de umbre. Şi începu să i se pară că nu era o iluzie sau un miraj sau un vis – cel puțin, nu dintre cele comune. Era de parcă intrase într-un limb, un ciudat stadiu intermediar dintre lumea celor vii şi lumea celor morți. Însă către care dintre ele se îndrepta el?

Amintirile începură să-i revină. Amintiri tulburătoare. Semănau cu nişte fantome care-l însoțeau în această plimbare, care-i stăteau de-a stânga şi de-a dreapta, îi stăteau în față, îi stăteau în spate, până ce-l înconjurară într-un cerc bizar – de trei ori cercu-n jurul lui urzeau şi ochii i-i atingeau c-o sfântă spaimă, aşa suna oare descântecul? Aproape că le putea vedea. Toate acele voci şoptite din purgatoriu. În noapte, o Roată se-nvârtea mereu, o Roată a Norocului, roşu şi negru, viață şi moarte, încetinea. Pe ce pariase el? Nu-şi amintea şi ar fi trebuit să-şi amintească, fiindcă în joc era chiar ființa lui. Înăuntru sau afară? Cale de mijloc nu exista. Prietena lui se simțea rău. Trebuia s-o ducă acasă.

După o vreme, coridorul începu să pară mai luminos. La început, crezu că îi juca feste imagina-

ția, un soi de vis într-un alt vis, dacă așa ceva era posibil, dar, după o perioadă incertă de timp, lumina deveni prea puternică să mai fie o iluzie. Întreaga poveste cu coridorul părea să devină din ce în ce mai ruptă de vis. Pereții se îndepărtară până ce de-abia îi mai putu vedea, iar negrul otova se transformă într-un cenușiu trist și cețos, culoarea crepusculului într-o după-amiază caldă și înnorată de martie. Începu să pară că nici nu se mai afla într-un coridor, ci într-o cameră – *aproape* că se afla într-o cameră, îl despărțea de ea o membrană foarte subțire, un soi de sac placentar, asemenea unui copil așteptând să se nască. Acum auzea și alte voci, nu reverberate, ci seci și bubuitoare, ca vocile zeilor fără nume vorbind în limbi uitate. Puțin câte puțin, aceste voci se limpeziră, până ce el aproape că reuși să înțeleagă ce spuneau.

Începu să-și deschidă ochii din când în când (sau crezu că și-i deschise) și chiar reuși să-i vadă pe deținătorii acestor voci: siluete luminoase, radiante, spectrale, la început fără chip, uneori mișcându-se prin cameră, alteori aplecându-se asupra lui. Nu-i trecu prin gând să încerce să le vorbească, cel puțin nu la început. Se gândi că ceea ce trăia el putea fi un soi de viață de după moarte și că aceste siluete luminoase erau siluetele îngerilor.

Chipurile, asemenea vocilor, începură să se limpezească o dată cu vremea. O văzu o dată pe mai-că-sa intrând în câmpul lui vizual și strigându-i rar în față ceva complet lipsit de semnificație. Altă dată îl văzu pe taică-său. Pe Dave Pelsen de la școală. O asistentă pe care ajunse s-o cunoască; credea că numele ei era Mary sau poate Marie. Chipuri,

voci, apropiindu-se, închegându-se.

Se mai insinuă ceva în realitatea lui: sentimentul că se *schimbase*. Nu-i plăcea acest sentiment. Nu-i oferea încredere. I se părea că, oricare ar fi fost schimbarea, nu era ceva în bine. I se părea că aceasta însemna durere şi vremuri grele. Intrase în întuneric ducând totul cu el, iar acum i se părea că ieşea fără nimic – cu excepţia unui sentiment secret de înstrăinare.

Visul se sfârşea. Orice ar fi fost, visul se sfârşea. Camera era cât se poate de reală acum, cât se poate de *aproape*. Vocile, chipurile...

Era pe cale să intre în cameră. Şi, dintr-o dată, i se păru că nu-şi doreşte decât să se întoarcă şi să o ia la fugă – să intre pentru totdeauna înapoi în coridorul acela întunecat. Coridorul întunecat nu era ceva bun, dar era mai bun decât acest nou sentiment de tristeţe şi de pierdere iminentă.

Se întoarse şi se uită înapoia lui şi da, acolo era, locul în care pereţii camerei se preschimbau în crom negru, colţul de lângă unul dintre scaune unde, lucru neobservat de către oamenii care veneau şi plecau, camera devenea un coridor spre ceea ce el acum bănuia că e eternitatea. Locul unde plecase cealaltă voce, vocea...

Taximetristul.

Da. Îşi amintea acum totul. Cursa cu taxiul, şoferul care deplângea părul lung al fiului său, care deplângea faptul că fiul său credea că Nixon e un porc. Apoi, farurile apărând de după creasta dealului, câte o pereche de fiecare parte a liniei albe de demarcaţie. Accidentul. Lipsa durerii, însă conştientizarea că se lovise cu pulpa piciorului de

taxometru, suficient de tare să-l smulgă din cadru. Avusese o senzație de umiditate rece și apoi urmase coridorul întunecat, iar acum asta.

Alege, șopti ceva în el. *Alege sau vor alege ei pentru tine, te vor scoate ei din locul ăsta, orice sau oriunde ar fi el, așa cum scot doctorii copilul din pântecele mamei printr-o operație de cezariană.*

Și atunci își aminti chipul lui Sarah – trebuia să fie acolo afară pe undeva, deși chipul ei nu fusese printre chipurile luminoase care se aplecau asupra lui. Trebuia ca ea să fie acolo afară, îngrijorată și speriată. Aproape că-i aparținea acum. Avea de gând s-o ceară în căsătorie.

Sentimentul acela de neliniște reveni, mai puternic ca până atunci, și de data aceasta se confunda în întregime cu Sarah. Însă dorința de a o avea era mai puternică, iar el luă hotărârea. Își întoarse spatele locului întunecat și, când se uită mai târziu peste umăr, acesta dispăruse; lângă scaun nu mai era nimic în afară de peretele alb și neted al camerei în care zăcea el. Nu la mult timp după aceea, începu să priceapă unde trebuia că se află încăperea – era o cameră de spital, desigur. Coridorul întunecat păli, transformat într-o amintire vagă, niciodată complet ștearsă. Însă, mai important, mai urgent, era faptul că el era John Smith, că avea o prietenă pe nume Sarah Bracknell și că fusese implicat într-un îngrozitor accident de mașină. Bănuia că trebuie să fi fost foarte norocos că încă mai trăia, și nu putea decât să spere că întregul lui echipament se afla încă la loc și că încă mai funcționa. Probabil că se afla în Spitalul Municipal din Cleaves Mills,

însă, credea el, mai probabil era că se afla în Centrul Medical Eastern Maine. Judecând după cum se simțea, bănuia că era acolo de o bună bucată de timp – s-ar putea să-şi fi pierdut cunoştința pentru chiar o săptămână sau zece zile. Sosise vremea să se pună iarăşi pe picioare.

E vremea să mă pun iarăşi pe picioare. Acesta fu gândul care-i trecu lui Johnny prin minte când lucrurile se închegară în sfârşit complet şi când îşi deschise ochii.

Era 17 mai 1975. Domnul Starret plecase demult acasă, cu indicații precise de a umbla zilnic trei kilometri pe jos şi de a renunța la mâncărurile bogate în colesterol. În partea cealaltă a încăperii, se afla un bătrân angajat într-o obositoare rundă a cincisprezecea cu acel campion mondial la categoria grea: carcinomul. Dormea somnul morfinei, şi, în rest, camera era goală. Era 15:15. Ecranul televizorului avea o nuanță verde, opacă.

– Uite-mă-s, croncăni Johnny Smith spre absolut nimeni.

Îl şocă slăbiciunea propriei sale voci. În cameră nu era nici un calendar, aşa încât nu avu de unde şti că trăise paralel cu lumea vreme de patru ani şi jumătate.

3

Asistenta intră în cameră cu vreo patruzeci de minute mai târziu. Îl verifică pe bătrânul din celălalt pat, schimbă punga cu lichid de hrănire intravenoasă, intră în baie şi ieşi cu o ulcică albastră din

plastic. Udă florile bătrânului. Pe măsuță și pe pervazul ferestrei se vedeau mai mult de șase buchete de flori și câteva bilete de însănătoșire grabnică deschise. Johnny o urmări cum duce la îndeplinire această îndeletnicire domestică, dar nu simți încă dorința de a-și încerca iarăși vocea.

Așează ulcica jos și veni lângă patul lui Johnny. *Îmi va întoarce pernele*, gândi el. Ochii lor se întâlniră pentru scurtă vreme, dar nu se schimbă nimic într-ai ei. *Nu știe că m-am trezit. Și înainte mi-au stat ochii deschiși. Asta nu înseamnă nimic pentru ea.*

Asistenta își așează mâna pe ceafa lui. Era o mână rece, care aducea alinare, iar Johnny știu că ea avea trei copii și că cel mai mic dintre ei își pierduse aproape complet vederea la un ochi la ultima sărbătoare de 4 Iulie. Un accident cu o petardă. Pe băiat îl chema Mark.

Îi înălță capul, întoarse perna pe cealaltă parte și-l așează la loc. Dădu să plece, aranjându-și uniforma de nailon pe șolduri, după care se întoarse, încurcată. Spunându-și cu întârziere că văzuse ceva nou în ochii lui, poate. Ceva care nu mai fusese acolo înainte.

Se uită prelung și meditativ la el, dădu iarăși să plece, iar el spuse:

– Salut, Marie.

Femeia îngheță locului, iar el auzi un pocnet sec atunci când dinții ei se loviră brusc și violent unii de alții. Cu o mână se apăsă pe piept, chiar deasupra umflăturilor de la sâni. Acolo atârna un crucifix mic din aur.

– O, Dumnezeule, spuse ea. V-ați trezit. Mi *s-a*

părut că arătați altfel. De unde-mi știți numele?

– Bănuiesc că trebuie să-l fi auzit.

Îi era greu să vorbească, îngrozitor de greu. Limba îi era un vierme trândav, aparent neînmuiat în salivă.

Ea dădu din cap.

– Era și vremea să vă reveniți. Aș face mai bine să merg în camera asistentelor și să-i trimit un mesaj pe *pager* doctorului Brown sau doctorului Weizak. Vor vrea să știe că ați revenit printre noi.

Însă mai rămase pentru o clipă, uitându-se la el cu o fascinație sinceră care pe el îl făcu să se simtă stânjenit.

– Mi-a crescut cumva un al treilea ochi? întrebă el.

Ea râse zbuciumat.

– Nu... sigur că nu. Mă scuzați.

Ochii i se plimbară spre propriul său pervaz de la fereastră și spre masa lipită de acesta. Pe pervaz se afla o violetă africană ofilită și o icoană cu Iisus Christos – genul de icoană pe placul mamei sale, în care Iisus arăta de parcă se pregătea să arunce o minge pentru echipa Yankee din New York sau altceva de o natură la fel de perfect atletică. Însă icoana era... galbenă. *Galbenă și cu colțurile îndoite.* O teamă subită îl înfășură asemenea unei pături sufocante.

– Soră! strigă el. Soră!

În cadrul ușii, aceasta se întoarse.

– Unde sunt mesajele mele de însănătoșire grabnică? – Dintr-o dată, îi era greu să respire. – Tipul celălalt are... nu mi-a trimis nimeni vreun mesaj?

Femeia zâmbi, dar forțat. Era zâmbetul cuiva care ascunde ceva. Brusc, Johnny vru ca ea să stea

lângă patul lui. Ar întinde mâna şi ar atinge-o. Dacă ar putea-o atinge, ar şti ce ascunde.

– O să anunţ doctorul, spuse ea şi plecă înainte ca el să mai poată spune ceva.

Se uită, derutat şi speriat, la violeta africană, la icoana cu Iisus îmbătrânită. După o scurtă vreme, alunecă iarăşi în somn.

4

– *Era* treaz, spuse Marie Michaud. Vorbea cât se poate de coerent.

– Bine, replică doctorul Brown. Nu mă îndoiesc de tine. Dacă s-a trezit o dată, se va trezi din nou. Probabil. Nu-i decât o chestiune de...

Johnny gemu. Ochii i se deschiseră. Erau goi, pe jumătate daţi pe spate. Apoi i se păru c-o vede pe Marie, iar privirea i se focaliză. Zâmbi vag. Faţa încă îi era inactivă, ca şi când doar ochii i se treziseră şi restul corpului încă dormea. Marie avu brusc impresia că nu se uită la ea, ci *în* ea.

– Cred că va fi bine, spuse Johnny. O dată ce-i vor curăţa corneea afectată, va vedea cu ochiul ca la început. Aşa ar trebui.

Marie tresări cu un suspin, iar Brown îi aruncă o privire.

– Ce este?

– Vorbeşte despre băiatul meu, şopti ea. Despre Mark al meu.

– Nu, spuse Brown. Vorbeşte în somn, asta-i tot. Nu face din ţânţar armăsar, soră.

– Da. Bine. Dar acum nu mai doarme, nu-i aşa?

– Marie? întrebă Johnny. Făcu un efort să zâmbească. – Am aţipit, nu-i aşa?

– Da, spuse Brown. Vorbeai în somn. Ai făcut-o pe Marie să se sperie. Visai?

– Nu-uu... din câte-mi amintesc. Ce-am spus? Şi cine sunteţi dumneavoastră?

– Eu sunt doctorul James Brown. Ca şi cântăreţul de muzică soul. Doar că eu sunt neurolog. Aţi spus: „Cred că va fi bine o dată ce-i vor curăţa corneea afectată." Cred că asta a fost tot, nu-i aşa, soră?

– Fiul meu va fi operat pentru aşa ceva, spuse Marie. Fiul meu Mark.

– Nu-mi amintesc nimic, spuse Johnny. Cred că dormeam. – Se uită la Brown. Privirea lui era limpede acum şi speriată. – Nu-mi pot ridica braţele. Sunt paralizat?

– Mnu. Încercaţi să vă mişcaţi degetele.

Johnny încercă. Se mişcară toate. Zâmbi.

– Super, spuse Brown. Spuneţi-mi cum vă cheamă.

– John Smith.

– Bun, şi numele mijlociu?

– N-am nume mijlociu.

– Nici o problemă, cine are nevoie de el? Soră, du-te la camera de gardă şi vezi cine e mâine la neurologie. Aş vrea să pornesc o serie întreagă de teste cu domnul Smith.

– Da, domnule doctor.

– Sună-l şi pe Sam Weizak. Îl găseşti acasă sau la terenul de golf.

– Da, domnule doctor.

– Şi fără reporteri, te rog... pentru nimic în lume!

Brown zâmbea, dar era serios.

– Nu, desigur că nu.

Plecă în scârțâitul slab al pantofilor albi. Fiul ei cel mic va fi bine, gândi Johnny. O să-i spun lucrul ăsta.

– Doctore Brown, spuse el, unde-mi sunt mesajele de însănătoşire grabnică? Nu mi-a trimis nimeni vreun mesaj?

– Mai am numai câteva întrebări, spuse doctorul Brown înțelegător. Vă amintiți numele mamei dumneavoastră?

– Sigur că da. Vera.

– Numele ei de fată?

– Nason.

– Numele tatălui dumneavoastră?

– Herbert. Herb. De ce i-ați spus fără reporteri?

– Adresa de acasă?

– RFD #1, Pownal, spuse Johnny prompt, după care se opri. Un val neașteptat de bună-dispoziție îi străbătu chipul. – Vreau să spun... păi, acum locuiesc în Cleaves Mills, pe strada North Maine, numărul 110. De ce dracu' v-am dat adresa părinților? Nu mai locuiesc cu ei de la vârsta de optsprezece ani.

– Şi câți ani aveți acum?

– Uitați-vă în permisul de conducere, spuse Johnny. Vreau să știu de ce nu am mesaje de însănătoşire grabnică. Şi, totuşi, de câtă vreme mă aflu în spitalul ăsta? Şi care spital e ăsta?

– E Centrul Medical Eastern Maine. Şi vom ajunge şi la celelalte nelămuriri dacă-mi veți permite doar să...

Brown şedea lângă pat pe un scaun pe care şi-l

adusese din colțul camerei – același colț unde Johnny văzuse cândva pasajul spre cealaltă lume. Își lua notițe pe o mapă, cu un model de pix pe care Johnny nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată. Avea un rezervor gros din plastic albastru și un vârf fibros. Semăna cu un ciudat hibrid născut din îmbinarea unui stilou cu un pix.

Doar uitându-se la el, făcea ca spaima aceea informă să-i revină, și, fără să se gândească la ce face, Johnny îl prinse brusc pe doctorul Brown de mâna stângă. Brațul lui se mișcă greoi, ca și când ar fi avut legate de el greutăți de treizeci de kilograme: jumătate deasupra și jumătate dedesubtul cotului. Prinse mâna doctorului într-o strânsoare slabă și-l trase. Ciudatul pix trasă o linie albastră groasă de-a curmezișul hârtiei.

Brown se uită la el, la început doar curios. Apoi, fața i se goli de culoare. Expresia acută de interes îi pieri din ochi și fu înlocuită cu o privire confuză, de teamă. Își eliberă cu o smucitură brațul – Johnny nu avea puterea să i se opună – și, preț de o clipă, o mină de repulsie se imprimă pe fața doctorului, ca și când fusese atins de-un lepros.

Apoi, dispăru, și nu păru decât surprins și deconcertat.

– De ce-ați făcut asta? Domnule Smith...

Îi tremura vocea. Chipul lui Johnny înghețase într-o expresie a înțelegerii progresive. Ochii lui erau ochii unuia care a văzut ceva îngrozitor mișcându-se și zvârcolindu-se printre umbre, ceva prea îngrozitor pentru a fi descris în cuvinte sau chiar numit.

Însă era un fapt sigur. Trebuia spus pe nume.

– Cincizeci şi cinci de *luni*? întrebă Johnny răguşit. Mergând pe al cincilea *an*? *Nu*. O, Dumnezeule, *nu*.

– Domnule Smith, spuse Brown, acum tulburat de-a binelea. Vă rog, nu vă face bine să vă emoţionaţi...

Johnny îşi ridică partea de sus a corpului poate cu vreo cinci centimetri de pat, după care căzu la loc, faţa strălucindu-i de transpiraţie. Ochii i se mişcau neputincioşi în orbite.

– Am douăzeci şi *şapte* de ani? îngăimă el. Douăzeci şi *şapte*? O, *Iisuse*.

Brown înghiţi şi auzi un clic puternic. Când îl prinsese Smith de mână, simţise năpădindu-l un val brusc de sentimente, de o intensitate copilărească; îl asaltaseră imagini crude, repugnante. Se surprinse amintindu-şi un picnic la ţară de când avusese şapte sau opt ani: şedea pe pământ şi-şi vâra mâna în ceva cald şi alunecos. Se uitase în jur şi nu observase că-şi vârâse mâna în rămăşiţele pline de viermi ale unei marmote care zăcuse sub o tufă de dafin toată acea călduroasă lună august. Strigase atunci şi îi veni să strige şi acum – doar că sentimentul se disipa, se diminua, fiind înlocuit de o întrebare: *De unde a ştiut? M-a atins şi a ştiut.*

Atunci, cei douăzeci de ani de studiu se treziră la viaţă în el, şi alungă complet gândul acesta. Existaseră cazuri nenumărate de pacienţi comatoşi care se treziseră posedând o cunoaştere vagă a multor lucruri care se petrecuseră în jurul lor în vreme ce ei erau în comă. Asemenea oricărui alt lucru, coma se supunea legii gradualităţii. Johnny Smith nu fusese niciodată o legumă: electroencefalograma lui

nu arătase niciodată zero, fiindcă, dacă ar fi fost aşa, Brown n-ar mai avea cum vorbi acum cu el. Uneori, a fi în comă semăna cu a sta în spatele unui geam transparent doar pe o faţă. Pentru ochiul care putea vedea, pacientul părea complet inconştient; era posibil însă ca simţurile pacientului să funcţioneze într-un fel redus, la joasă tensiune. Acesta era şi cazul de faţă, desigur.

Marie Michaud reintră în cameră.

– I-am anunţat pe cei de la neurologie, iar doctorul Weizak se află pe drum.

– Cred că Sam va trebui să aştepte până mâine să-l întâlnească pe domnul Smith, spuse Brown. Vreau să-i fie administrate cinci miligrame de Valium.

– Nu vreau sedativ, spuse Johnny. Vreau să *plec* de aici. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat!

– Veţi şti totul la timpul potrivit, spuse Brown. Acum e important să vă odihniţi.

– Mă odihnesc de patru ani şi jumătate!

– Înseamnă că alte douăsprezece ore nu vor face o diferenţă prea mare, spuse Brown neînduplecat.

Câteva clipe mai târziu, asistenta îi şterse braţul cu spirt şi simţi înţepătura unui ac. Johnny începu să se simtă somnoros aproape imediat. Brown şi asistenta începură să-i pară că sunt înalţi de trei metri.

– Spuneţi-mi măcar un singur lucru, spuse el.

I se părea că vocea lui răsună de foarte, foarte departe. Dintr-o dată, întrebarea i se păru extrem de importantă.

– Pixul. Cum i se spune pixului acela?

– Ăsta? – Brown îl ridică la înălţimea sa uluitoare.

Corpul pixului era din plastic albastru, vârful era fibros. – I se spune Flair. Dormiți acum, domnule Smith.

Şi Johnny adormi, însă cuvântul acela îl urmă în vis, asemenea unei incantații mistice, încărcat de-un sens ştirb: *Flair... Flair... Flair...*

5

Herb aşează jos receptorul şi se uită la el. Se uită la el pentru multă vreme. Din cealaltă cameră se auzea televizorul dat aproape la maximum. Oral Roberts vorbea despre fotbal şi despre dragostea tămăduitoare a lui Iisus – găsise cumva o legătură între acestea, însă Herb ratase a o înțelege. Din cauza apelului telefonic. Vocea lui Oral bubuia şi răgea. Curând, emisiunea se va sfârşi şi Oral o va încheia spunându-le pe un ton confidențial telespectatorilor lui că urma să *li* se întâmple ceva *bun*. Aparent, Oral avea dreptate.

Fiul meu, gândi Herb. În vreme ce Vera se rugase pentru un miracol, Herb se rugase ca fiul lui să moară. Rugăciunile Verei fuseseră cele care primiseră un răspuns. Ce să însemne asta oare? Şi despre el ce să creadă? Şi cum avea s-o afecteze pe Vera?

Intră în sufragerie. Vera şedea pe canapea. Îşi ținea picioarele încălțate în saboți din polistiren roz, ridicate pe o rogojină de închinăciune. Era îmbrăcată în vechiul ei capot gri. Mânca *popcorn* direct din cratiță. De la accidentul lui Johnny pusese pe ea aproape douăzeci de kilograme şi îi crescuse

enorm tensiunea. Doctorul voise s-o treacă pe tratament, dar Vera nu acceptase – dacă era voia Domnului să aibă tensiune mare, spunea ea, atunci aşa să fie. Herb îi spusese odată că voia Domnului n-o oprise să ia analgezic Bufferin atunci când o durea capul.

Îi răspunsese cu zâmbetul ei cel mai dulce, plin de-o suferinţă îndelungată, şi cu arma ei cea mai redutabilă: tăcerea.

– Cine era la telefon? îl întrebă ea, neluându-şi ochii de la televizor.

Oral îşi petrecuse braţul pe după umerii unui fundaş celebru dintr-o echipă membră a NFC[3]. Se adresa unei mulţimi tăcute. Fundaşul zâmbea cu modestie.

– ... şi l-aţi auzit cu toţii astă-seară pe acest atlet minunat spunându-vă cum şi-a abuzat corpul, Templul lui Dumnezeu. Şi aţi auzit...

Herb îl reduse la tăcere.

– Herbert *Smith*! – Aproape că-şi vărsă *popcorn*-ul când se ridică în picioare. – Mă uitam! Acela era...

– S-a trezit Johnny.

– ... Oral Roberts şi...

Cuvintele îi muriră pe limbă. Păru că se ghemuieşte înapoi în scaun, ca şi când ar fi lovit-o Herb. El o fixă cu privirea, incapabil să mai spună ceva, dorind să se simtă fericit, dar temător s-o facă. Atât de temător.

– Johnny s-a... – Se opri, înghiţi, apoi încercă din

[3]Acronim pentru *National Football Conference* (Federaţia Naţională de Fotbal) – n. tr.

nou. – Johnny... Johnny *al nostru*?

– Da. A vorbit cu doctorul Brown timp de aproape cincisprezece minute. Se pare că n-a fost vorba despre ce credeau ei... o falsă revenire... la urma urmei. Vorbeşte coerent. Se poate mişca.

– *S-a trezit Johnny?*

Mâinile i se ridicară la gură. Cratiţa pe jumătate plină cu *popcorn* i se legănă uşor în poală şi se răsturnă pe covor, împrăştiind floricele peste tot. Mâinile îi acopereau partea de jos a feţei. Deasupra lor, ochii i se tot lărgeau, până ce, preţ de o clipă îngrozitoare, Herb se temu că-i vor cădea din orbite, rămânând atârnaţi doar în ligamente. Apoi se închiseră. Un mieunat slab se auzi din spatele mâinilor.

– Vera? Te simţi bine?

– O Doamne Îţi mulţumesc pentru facă-se voia Ta Johnny al meu mi L-ai adus pe am ştiut c-o Vei face, Johnny al meu, o Doamne Dumnezeule Îţi voi mulţumi în fiecare zi a vieţii mele pentru Johnny al meu *Johnny JOHNNY...*

Vocea i se ridica într-un ţipăt isteric, triumfal. Herb făcu un pas înainte, prinse de gulerul capotului ei şi-o scuturã. Brusc, timpul păru că se-ntorsese pe dos, că se pliase asemenea unui postav ciudat – la fel de bine puteau trăi acum seara în care aflaseră de accident, veste venită prin acelaşi telefon de acum, aflat în acelaşi ungher pentru telefon ca şi acum.

Prin ungher sau prin bancher, gândi nebuneşte Herb Smith.

– O Dumnezeule bun Iisuse oh Johnny al meu miracolul aşa cum am spus *miracolul...*

– *Opreşte-te, Vera!*

Ochii ei erau întunecați și cețoși și isterici.

– Îți pare rău că e treaz din nou? După atâția ani în care ți-ai râs de mine? în care ai spus oamenilor că-s nebună?

– Vera, n-am spus niciodată nimănui că ești nebună.

– *Le-ai spus-o din priviri!* strigă ea la el. Dar Dumnezeul meu n-a fost luat în batjocură. Nu-i așa, Herbert? *Nu-i așa?*

– Nu, spuse el. Bănuiesc că nu.

– Ți-am spus. Ți-am spus că Domnul are un plan cu Johnny. Acum vezi cum mâna lui începe să lucreze. – Se ridică în picioare. – Trebuie să merg la el. Trebuie să-i spun.

Se îndreptă spre dulapul în care-i era atârnată haina, părând că nu e conștientă că era îmbrăcată în capot și cămașă de noapte. Chipul ei era uluit, extatic. Într-un fel bizar și aproape blasfemitor lui îi amintea de felul în care arătase în ziua în care se căsătoriseră. Saboții ei roz călcau *popcorn*-ul de pe covor.

– Vera.

– Trebuie să-i spun că planul lui Dumnezeu...

– Vera.

Se întoarse către el, însă privirea-i era îndepărtată, era alături de Johnny.

Herb se duse spre ea și-și așeză mâinile pe umerii ei.

– Spune-i că-l iubești... că te-ai rugat... că ai așteptat... că ai vegheat. Cine este oare mai îndreptățit ca tine să facă asta? Ești mama lui. Ai suferit pentru el. Nu te-am văzut eu oare suferind pentru el de-a lungul ultimilor cinci ani? Nu-mi pare rău

că e iarăşi printre noi, greşeşti când spui altfel. Nu cred că pot face ce faci tu, dar nu-mi pare rău. Şi eu am suferit pentru el.

– Chiar aşa?

Ochii îi erau impenetrabili, mândri şi neîncrezători.

– Da. Şi-ţi voi mai spune ceva, Vera. O să-ţi ţii clampa închisă despre Dumnezeu şi despre miracole şi despre Planuri Măreţe până ce Johnny se va fi pus pe picioare şi va putea...

– O să spun ce-am de spus!

– ... va putea gândi singur ce vrea să facă. Ce-ţi spun e că îi vei da şansa să judece singur situaţia înainte să începi tu cu interpretările.

– N-ai nici un drept să-mi vorbeşti astfel! Chiar nici un drept!

– Îmi exercit dreptul de tată, spuse el necruţător. Poate pentru ultima dată în viaţă. Şi-ai face bine să nu-mi stai în cale, Vera. Mă înţelegi? Nici tu, nici Dumnezeu, nici Iisus, martirul cel sfânt. Mă urmăreşti?

Vera se uită la el întristată şi nu spuse nimic.

– Va avea şi aşa destul de furcă încercând să se împace cu gândul că s-a stins ca o lumânare pentru patru ani jumate. Încă nu ştim dacă va mai putea umbla vreodată, în pofida medicului terapeut care-l va ajuta. Ştim că va fi nevoie de o operaţie la ligamente, dacă vrea măcar să încerce să umble; Weizak ne-a spus asta. Va fi nevoie probabil de mai mult de o singură operaţie. Şi de o terapie mai îndelungată, şi asta-l va face să treacă printr-o suferinţă cruntă. Aşa că mâine nu-i vei fi decât mamă!

– Să nu-ndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa! *Să nu îndrăzneşti!*

– Dacă începi cu predicile, Vera, o să te târăsc afară din cameră de părul din cap.

Ea se uită fix la el, cu chipul livid şi tremurând. Bucuria şi furia dădeau o luptă în ochii ei.

– Ai face mai bine să te îmbraci, spuse Herb. Trebuie să pornim la drum.

Fu un drum lung şi tăcut spre Bangor. Fericirea pe care ar fi trebuit s-o încerce nu era de găsit; doar bucuria încinsă şi habotnică a Verei. Şedea ţeapănă în scaunul din dreapta şoferului cu Biblia în poală, deschisă la Psalmul al douăzeci şi treilea.

6

La nouă fără un sfert în dimineaţa următoare, Marie intră în camera lui Johnny şi spuse:

– Mama şi tatăl dumneavoastră sunt aici, dacă vă simţiţi în stare să-i vedeţi.

– Da, mi-ar plăcea asta.

Se simţea mult mai bine în dimineaţa aceasta, mai în puteri şi mai puţin dezorientat. Dar gândul de a-i vedea îl speria puţin. Potrivit amintirilor sale, ultima dată îi văzuse în urmă cu cinci luni. Tatăl lui lucra la fundaţia unei case care acum probabil că stătea în picioare de trei sau mai mulţi ani. Mama sa îi făcuse iahnie de fasole şi plăcintă cu măr ca desert şi se legase de cât de mult slăbise.

O prinse uşor pe Marie de mână când aceasta dădu să plece.

– Arată bine? Vreau să spun...

– Arată normal.

– Oh. Bine.

– Aveți voie să-i vedeți doar o jumătate de oră pentru acum. Deseară, poate încă puțin, dacă n-o să vă obosească prea mult examinarea neurologică.

– Din ordinele doctorului Brown?

– Și ale doctorul Weizak.

– Bine. Pentru o vreme. Nu sunt sigur cât de mult timp vreau să fiu înțepat și palpat.

Marie ezită.

– E ceva? întrebă Johnny.

– Nu... nu acum. Trebuie să fiți nerăbdător să vă vedeți părinții. Îi trimit înăuntru.

El așteptă, înfrigurat. Celălalt pat era gol; pacientul suferind de cancer fusese mutat cât timp dormise Johnny sub influența Valium-ului.

Ușa se deschise. Intrară mama și tatăl lui. Johnny se simți în același timp șocat și ușurat: șocat pentru că ei *chiar* îmbătrâniseră, acesta *era* adevărul; ușurat pentru că ceea ce se schimbase la ei nu aducea încă aminte de moarte. Și dacă se putea spune asta despre ei, poate că se putea spune și despre el același lucru.

Însă se schimbase ceva în el, se schimbase drastic – și *putea* fi o schimbare fatală.

Acestea fură singurele gânduri pe care reuși să le mai aibă înainte ca brațele mamei sale să-l cuprindă, înainte să simtă în nări mirosul puternic de odorizant pentru dulap cu iz de violete și înainte ca ea să-i șoptească:

– Slavă Domnului, Johnny, slavă Domnului, că te-ai trezit. El îi răspunse la îmbrățișare cât de bine putu – încă nu avea suficientă forță în brațe și aces-

tea căzură imediat – şi, dintr-o dată, în şase secunde, ştiu prin ce trecea, ce gândea şi ce avea să i se întâmple ei. După care, sentimentul dispăru, disipându-se asemenea visului acela cu coridorul întunecat. Însă, când ea se desprinse din îmbrăţişare ca să se uite la el, sclipirea de bucurie extatică din ochii ei fu înlocuită cu o privire de analiză temeinică.

Cuvintele părură să-i iasă de pe buze din proprie iniţiativă:

– Dă-le voie să te treacă pe tratament, mamă. Aşa e cel mai bine.

Ochii ei se căscară, îşi umezi buzele – şi-atunci i se alătură Herb cu ochii plini de lacrimi. Pierduse în greutate – nu atât de mult cât pusese Vera pe ea, dar faptul că slăbise se vedea cu ochiul liber. Pierduse mult păr, însă chipul lui era neschimbat: comun şi luminos şi mult-iubit. Scoase o basma mare din buzunarul de la spate şi se şterse la ochi cu ea. După aceea întinse mâna pentru salut.

– Bună, fiule, spuse el. Ne bucurăm să te avem din nou printre noi.

Johnny scutură mâna tatălui său atât de bine cât putu; în mâna roşie a tatălui său, degetele lui erau palide şi amorţite. Johnny se uită de la unul la celălalt – mama era îmbrăcată într-un taior voluminos de-un albastru prăfos, tatăl într-o jachetă cadrilată cu adevărat hidoasă, care arăta de parcă aparţinuse unui vânzător ambulant de aspiratoare din Kansas – şi izbucni în lacrimi.

– Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare rău, de vină e...

– Dă-i drumul, spuse Vera, care şedea lângă el pe pat. Chipul ei era calm şi luminos acum. Se citeau

pe el mai mult sentimentele materne decât cele legate de nebunie. – Dă-i drumul şi plângi, uneori ăsta e cel mai bun lucru.

Iar Johnny plânse.

7

Herb îi spuse că mătuşa Germaine murise. Vera îi spuse că fondurile necesare construirii Casei de Cultură fuseseră adunate şi că începuseră construcţiile în urmă cu o lună, de-ndată ce se dezgheţase pământul. Herb adăugă că se oferise el să facă lucrarea, dar bănuia că munca cinstită e prea scumpă pentru ca ei să vrea să plătească.

– Oh, taci, perdant plângăcios ce eşti, spuse Vera.

Urmă un scurt moment de tăcere, după care vorbi Vera din nou:

– Sper că-ţi dai seama că revenirea ta e un miracol dumnezeiesc, Johnny. Doctorii îşi pierduseră speranţele. În Matei, capitolul nouă, citim...

– Vera, spuse Herb pe un ton de avertizare.

– Sigur c-a fost un miracol, mamă. Ştiu asta.

– Chiar... chiar aşa?

– Da. Şi vreau să discutăm împreună despre asta... să ascult ce crezi tu că înseamnă... de-ndată ce mă pun la loc pe picioare.

Vera se uită la el fix, cu gura căscată. Johnny aruncă o ocheadă pe lângă ea spre tatăl său şi ochii li se întâlniră pentru un moment. Johnny citi o uşurare enormă în privirea tatălui. Herb aprobă imperceptibil din cap.

– O Convertire! exclamă Vera cu voce tare.

Băiatul meu s-a convertit! O, lăudat fie Domnul!

– Vera, liniște, spuse Herb. E bine să-l lauzi pe Domnul cu vocea joasă când ești într-un spital.

– Nu văd cum n-ar putea unii să-i spună miracol, mamă. Și-o să discutăm despre el multă vreme. Imediat ce-o să ies de aici.

– O să vii acasă, spuse ea. În casa în care ai crescut. O să te îngrijesc până te însănătoșești și o să ne rugăm pentru a fi luminați.

Johnny îi zâmbea, dar îi venea greu s-o facă.

– Cu siguranță. Mamă, vrei să mergi în camera asistentelor și s-o întrebi pe Marie dacă pot primi un pahar cu suc? Sau poate niște limonadă? Nu prea-s obișnuit să vorbesc și gâtul mi-e...

– Sigur că vreau. – Îl sărută pe obraz și se ridică. – Oh, ești atât de slab. Dar o să mă ocup de asta când o să te am acasă.

Părăsi încăperea, pe drum aruncând o singură privire victorioasă spre Herb. Auziră amândoi pocnetul papucilor îndepărtându-se pe coridor.

– De câtă vreme e în starea asta? întrebă Johnny cu jumătate de glas.

Herb scutură din cap.

– S-a agravat câte puțin, câte puțin, după accidentul tău. Dar primele semne au apărut cu mult înainte de asta. Știi tu. Ți-aminteşti.

– E...

– Nu știu. În sud sunt unii care cresc șerpi. Aș spune că ăia-s nebuni. Ea nu face lucrul ăsta. Cum te simți, Johnny? Sincer.

– Nu știu, spuse Johnny. Tati, unde-i Sarah?

Herb se aplecă înainte și-și împreună palmele între genunchi.

– Nu-mi face plăcere să-ți spun asta, John, dar...

– E căsătorită? S-a *căsătorit*?

Herb nu răspunse. Fără să se uite direct la Johnny, aprobă din cap.

– O, Dumnezeule, spuse Johnny descumpănit. De asta mă temeam.

– E doamna Walter Hazlett de trei ani. El e avocat. Au un băiețel. John... nimeni n-a crezut că te vei mai trezi. Cu excepția mamei tale, desigur. Nici unul n-am avut vreun *motiv* să credem că te vei trezi. – Îi tremura acum vocea, îi era sugrumată de sentimentul de vinovăție. – Doctorii au spus... ah, nu contează ce-au spus ei. Până și eu am renunțat la tine. Urăsc să recunosc asta, dar e adevărat. Tot ce-ți pot cere e să încerci să mă înțelegi... și s-o înțelegi și pe Sarah.

Johnny încercă să spună că nu înțelegea, însă tot ce-i ieși printre buze fu un fel de croncănit distorsionat. Își simțea corpul bolnav și îmbătrânit, și, dintr-o dată, fu năpădit de sentimentul pierderii. Timpul pe care-l pierduse îl apăsa dintr-o dată asemenea unui morman de cărămizi – era ceva palpabil, nu doar un concept vag.

– Johnny, nu pune la suflet. Mai sunt și alte lucruri pe lume. Lucruri bune.

– Îmi va... îmi va lua o vreme să mă obișnuiesc, reuși el să spună.

– Mda, știu.

– Te-ai întâlnit cu ea de-atunci?

– Schimbăm scrisori din când în când. Ne-am cunoscut după accidentul tău. E o fată drăguță, foarte drăguță. Încă mai predă la Cleaves, dar am înțeles că renunță din iunie. E fericită, John.

– Bun, spuse el răguşit. Mă bucur că e cineva fericit.

– Fiule...

– Sper că nu vă spuneţi secrete, zise Vera Smith voioasă, intrând înapoi în cameră.

Într-o mână ţinea o carafă plină cu gheaţă.

– Mi-au spus că nu eşti încă pregătit pentru suc de fructe, Johnny, aşa că ţi-am adus limonadă.

– E bine, mamă.

Femeia se uită de la Herb la Johnny şi înapoi la Herb.

– *Vă* spuneaţi secrete? Ce-i cu feţele astea lungi?

– Tocmai îi spuneam lui Johnny că va trebui să muncească din greu dacă vrea să iasă de aici, zise Herb. Multe ore de terapie.

– Măi să fie, de ce să discutaţi despre aşa ceva tocmai acum? – Turnă limonadă în paharul lui Johnny. – Totul va fi bine de-acum înainte. O să vezi.

Introduse un pai flexibil în pahar şi i-l dădu lui.

– Bea totul, spuse ea zâmbind. Îţi face bine.

Johnny bău tot paharul. Avea gust amar.

CAPITOLUL ŞAPTE

1

– Închide ochii, spuse doctorul Weizak.

Doctorul era un bărbat scund, bondoc, cu o incredibilă claie de păr în vârful capului şi cu tâmplele rase. Johnny nu-şi putea dezlipi ochii de la atâta păr. Un bărbat cu o asemenea tunsură, în anul 1970 ar fi trebui să-şi croiască drum cu pumnii afară din orice bar din Maine, iar un bărbat de vârsta lui Weizak ar fi fost considerat numai bun de băgat la zdup.

Atâta păr. Măi, să fie.

Închise ochii. Întregul cap îi era acoperit cu buline de contact electrice. De la buline porneau mai multe fire care intrau în consola cât peretele a encefalografului. Doctorul Brown şi cu o asistentă stăteau lângă consola din care ieşea fără grabă o bucată de hârtie de şapirograf. Johnny îşi dorea ca asistenta să fi fost Marie Michaud. Îi era puţin teamă.

Doctorul Weizak îi atinse pleoapele şi Johnny tresări.

– Nah... stai nemişcat, Johnny. Astea-s ultimele două. Doar... puţin.

– Gata, doctore, spuse asistenta.

Un murmur slab.

– Gata, Johnny. Eşti comod?

– Parcă aş avea două monede pe ochi[1].

– Da? O să te obişnuieşti cât ai clipi. Dă-mi voie acum să-ţi explic paşii pe care-i vom urma. O să-ţi cer să vizualizezi câteva lucruri. Pentru fiecare, vei avea la dispoziţie în jur de zece secunde şi în total sunt douăzeci de astfel de lucruri. Înţelegi?

– Da.

– Perfect. Începem. Domnule Brown?

– Totul e pregătit.

– Excelent. Johnny, îţi cer să vezi o masă. Pe această masă se află o portocală.

Johnny se gândi la aceste lucruri. Văzu o masă scundă cu picioare pliante din oţel. Pe ea, puţin mai spre o margine, se odihnea o portocală pe a cărei coajă poroasă era lipit un abţibild care spunea SUNKIST.

– Bun, spuse Weizak.

– Poate maşinăria aia să-mi vadă portocala?

– Nah... ei bine, da; poate într-un fel simbolic. Maşinăria îţi captează undele cerebrale. Noi căutăm blocajele, Johnny. Porţiunile deteriorate. Semne posibile ale presiunii intercraniene. Trebuie să-ţi cer acum să nu mai pui întrebări.

– Bine.

– Îţi cer acum să vezi un televizor. E deschis, dar nu prinde nici un post.

Johnny văzu televizorul din apartamentul lui –

[1]E o cutumă a americanilor să pună pe pleoapele mortului monede de zece cenţi, fie pentru a preveni ca ochii să se deschidă, fie, mai simbolic, pentru ca mortul să aibă cu ce-şi plăti vama la trecerea în lumea cealaltă – n. tr.

care *fusese* în apartamentul lui. Ecranul era plin de-o ninsoare gri-strălucitoare. Vârfurile antenei de cameră erau înfăşurate în staniol pentru o recepţie mai bună.

– Bun.

Seria de cereri continuă. Când ajunse la al unsprezecelea lucru, Weizak spuse:

– Îţi cer acum să vezi o masă de picnic pe partea stângă a unei peluze înverzite.

Johnny se gândi la asta şi, în mintea sa, văzu un şezlong pentru peluză. Se încruntă.

– Vreo problemă? întrebă Weizak.

– Nu, chiar deloc, spuse Johnny.

Se concentră mai tare. Picnicuri. Crenvurşti, un grătar cu cărbuni... asociază, la naiba, asociază. Cât poate fi de greu să vizualizezi o masă de picnic, n-ai văzut decât o mie de astfel de lucruri în viaţă; croieşte-ţi drum spre ea prin asociere. Linguri şi furculiţe din plastic, farfurii de hârtie, tatăl lui purtând bonetă de bucătar, ţinând într-o mână o furculiţă lungă, îmbrăcat într-un şorţ pe care, de-a latul, e imprimat cu litere tremurate un moto: BUCĂTARUL VREA O DUŞCĂ. Tatăl lui prăjind hamburgeri, după care toţi se vor duce să se aşeze la...

Ah, uite-o că vine!

Johnny zâmbi, însă apoi zâmbetul se stinse. De data aceasta, imaginea din mintea lui reprezenta un hamac.

– Rahat!

– Nu vezi masa pentru picnic?

– E cât se poate de ciudat. Se pare că nu prea pot... să mă gândesc la ea. Adică, ştiu ce este, dar

n-o pot vizualiza mental. E ciudat sau e ciudat?

– Nu contează. Încearcă asta: un glob pământesc aşezat pe capota unei camionete.

Asta era uşor.

La al nouăsprezecelea obiect, o barcă zăcând la baza unui semn rutier (cine născoceşte lucrurile astea? se întrebă Johnny), se întâmplă din nou. Devenea frustrant. Văzu o minge de plajă zăcând lângă o lespede funerară. Se concentră mai tare şi văzu o pancartă de intrare pe autostradă. Weizak îl linişti şi, câteva clipe mai târziu, firele îi fură dezlipite de pe cap şi de pe pleoape.

– De ce n-am putut vizualiza lucrurile alea? întrebă el, mutându-şi ochii de la Weizak la Brown. Care e problema?

– E greu de spus cât de cât sigur, vorbi Brown. Se poate să fie o amnezie locală. Sau poate că din cauza accidentului a fost distrusă o porţiune mică din creier – şi mă refer de fapt la un fragment microscopic. Nu ştim cu adevărat care e problema, dar e destul de limpede că ai pierdut o serie de amintiri punctuale. S-a întâmplat să dăm peste două. Tu vei da probabil peste altele.

Weizak spuse brusc:

– Ai suferit o leziune craniană când erai copil, da?

Johnny se uită la el cu îndoială.

– Am găsit o cicatrice veche, spuse Weizak. Există o teorie, Johnny, întărită de o mulţime de cercetări statistice...

– Cercetări care nu s-au încheiat nici pe departe, spuse Brown, aproape oficial.

– Corect. Dar teoria asta susţine că oamenii care îşi revin din come prelungi sunt cei care au suferit

cândva înainte vreun fel de leziuni cerebrale... e ca şi când creierul s-ar fi adaptat ca rezultat al primei leziuni, ceea ce-i permite să supravieţuiască unei a doua.

– Nu s-a dovedit ştiinţific, spuse Brown.

Părea că dezaprobă faptul că Weizak adusese vorba despre asta.

– Cicatricea există, spuse Weizak. Nu-ţi aminteşti ce-ai păţit, Johnny? Presupun că trebuie să-ţi fi pierdut cunoştinţa. Ai căzut pe scări? Ai avut un accident de bicicletă, poate? Cicatricea spune că ai căpătat leziunea pe când erai mic.

Johnny se gândi intens, apoi negă din cap.

– I-aţi întrebat pe mama şi pe tata?

– Nici unul nu-şi aminteşte de vreo rană la nivelul capului... ţie nu-ţi vine nimic în minte?

Pentru o clipă, ceva îi veni – amintirea fumului, un fum negru şi gros şi mirosind a cauciuc. Rece. Apoi dispăru. Johnny negă din cap.

Weizak suspină, apoi ridică din umeri.

– Probabil că eşti obosit.

– Da. Puţin.

Brown se aşeză pe marginea mesei de consultaţie.

– E unsprezece fără un sfert. Ai depus efort mult pentru o singură zi. Doctorul Weizak şi cu mine îţi vom răspunde la câteva întrebări, dacă vrei, după aceea vei merge în cameră să tragi un pui de somn. Bine?

– Bine, spuse Johnny. Fotografiile pe care le-aţi făcut creierului meu...

– Tomografia, aprobă Weizak. Tomografie axială computerizată. – Luă o cutie cu pastile din gumă

de mestecat Chiclet de pe masă şi-şi scutură trei în palmă. – Tomograful nu e altceva decât un aparat cu raze x pentru creier, Johnny. Computerul evidenţiază imaginile şi...

– Ce-aţi aflat din ele? Cât mai am de trăit?

– Ce-i cu întrebarea asta? chestionă Brown. Sună ca o replică dintr-un film vechi.

– Am auzit că oamenii care ies dintr-o comă prelungă nu rezită întotdeauna multă vreme, spuse Johnny. Recad. Sunt ca un bec care luminează foarte puternic înainte să se ardă de tot.

Weizak râse cu poftă. Era un râs puternic, venind din suflet şi fu o minune că nu se înecă din cauza gumei de mestecat.

– O, ce atâta melodramă. – Îşi aşeză mâna pe pieptul lui Johnny. – Tu crezi că eu şi cu Jim suntem începători în domeniu? Nah. Suntem medici neurologi. Ceea ce voi, americanii, numiţi talente de preţ. Asta înseamnă că suntem cu un pas mic mai sus de cei complet ignoranţi în domeniul creierului uman. Aşa că-ţi spun da, au existat recăderi. Dar tu nu vei recădea. Cred că asta putem spune, Jim, nu-i aşa?

– Da, spuse Brown. N-am reuşit să găsim prea multe urme de daune majore. Johnny, în Texas trăieşte un tip care a stat în comă vreme de nouă ani. Acum e responsabil cu împrumuturile bancare şi face asta încă de şase ani. Înainte de asta a fost, preţ de doi ani, casier. În Arizona trăieşte o femeie care s-a trezit după doisprezece ani. S-a întâmplat ceva neprevăzut cu anestezia când era în travaliu. Acum e în scaun cu rotile, dar e-n viaţă şi conştientă de acest fapt. Şi-a revenit din comă în 1969 şi a

făcut cunoştinţă cu copilul pe care l-a născut cu doisprezece ani în urmă. Copilul era în clasa a şaptea şi era un elev foarte bun.

– O să stau şi eu într-un scaun cu rotile? întrebă Johnny. Nu-mi pot îndrepta picioarele. Braţele sunt ceva mai bine, dar picioarele...

Lăsă fraza neîncheiată, scuturând în schimb din cap.

– S-au scurtat ligamentele, spuse Weizak. Da? Din cauza aceasta pacienţii în stare comatosă încep să ia ceea ce noi numim poziţia prefetală. Dar acum ştim mai multe despre regresiunile fizice care se petrec în comă, decât ştiam înainte, ne pricepem mai bine să le prevenim. Corpul tău a fost exersat cu regularitate de către medicul nostru terapeut până şi când dormeai. Iar pacienţii reacţionează la comă în mod diferit. Degenerescenţa s-a produs în cazul tău destul de încet, Johnny. Cum spui şi tu, braţele îţi sunt remarcabil de ascultătoare şi de în putere. Însă au *existat* regresiuni. Terapia fizică prin care vei trece va fi îndelungată şi... să te mint? Nah, aşa credeam şi eu. Va fi îndelungată şi dureroasă. O să ai parte de multe lacrimi. E posibil să ajungi să-ţi urăşti terapeutul. E posibil să te îndrăgosteşti de patul în care te odihneşti. Şi vor avea loc şi intervenţii chirurgicale – doar una singură dacă eşti foarte, foarte norocos, dar poate chiar patru – pentru lungirea ligamentelor. Intervenţiile de genul acesta sunt încă la început de drum. S-ar putea să aibă succes absolut, parţial sau chiar deloc. Şi, totuşi, de va fi voia Domnului, eu cred că vei putea umbla din nou. Nu cred că vei mai schia vreodată sau că vei mai participa la vreo

cursă cu obstacole, dar vei putea fugi şi în mod sigur vei putea înota.

– Mulţumesc, spuse Johnny.

Simţea un subit val de afecţiune pentru omul acesta care vorbea cu accent şi care era tuns ciudat. Voia să facă ceva ca să-l răsplătească – iar, o dată cu acest sentiment, veni pornirea, aproape *necesitatea*, de a-l atinge.

Întinse brusc braţele şi luă mâna lui Weizak în mâinile lui. Mâna doctorului era mare, adânc ridată, caldă.

– Da? spuse Weizak cu amabilitate. Despre ce e vorba?

Şi, dintr-o dată, lucrurile se schimbară. Era imposibil de spus în ce fel. Doar că, dintr-o dată, Weizak i se părea foarte limpede. Weizak i se părea... că *iese în evidenţă*, creionat de o lumină caldă, curată. Fiecare semn şi aluniţă şi linie de pe chipul lui Weizak ieşea în relief. Şi fiecare rid îşi spunea propria poveste. *Johnny începu să înţeleagă.*

– Dă-mi portofelul, spuse Johnny.

– Porto...?

Weizak schimbă o privire surprinsă cu Brown.

– În portofel ţii o fotografie de-a mamei tale şi de ea am nevoie, spuse Johnny. *Te rog.*

– De unde ştii asta?

– *Te rog!*

Weizak îl privi pe Johnny în ochi pentru o clipă, după care, cu mişcări lente, vârî mâna sub veston şi scoase un Lord Buxton vechi, burduşit şi deformat.

– De unde ştii că ţin o fotografie de-a mamei? Mama a murit, a murit când au ocupat naziştii Varşovia...

Johnny înşfăcă portofelul din mâna lui Weizak. Atât el, cât şi Brown păreau năuciţi. Johnny îl deschise, desfăcu plicul din plastic pentru fotografii şi căută dedesubt, degetele lui trecând rapid peste cărţile de vizită, peste chitanţe, un cec anulat, un bilet vechi de intrare la o reuniune politică. Scoase la lumină un instantaneu care fusese înfoliat în plastic. Fotografia arăta o femeie tânără cu părul ascuns sub un batic. Zâmbea radiant şi tineresc. Ţinea de mână un băieţel. Lângă ea se afla un bărbat în uniforma armatei poloneze.

Johnny strânse fotografia între palme şi închise ochii şi, pentru o clipă, fu învăluit de întuneric, dar apoi, ieşind din întunecime, văzu un vagon... nu, nu un vagon: un dric. Un dric tras de cal. Felinarele fuseseră înfăşurate în pânză neagră. Evident că era un dric, fiindcă

(*mureau cu sutele, da, cu miile, nimeni nu se punea cu panzerele, cu wehrmacht-ul, o cavalerie de secol nouăsprezece împotriva tancurilor şi a mitralierelor. explozii. ţipete, oameni care mor, un cal cu maţele împrăştiate şi cu ochii rotindu-i-se bezmetic în orbite, arătând partea albă, un tun răsturnat în spatele lui iar ei tot mai veneau. vine weizak călare cu sabia ridicată în ploaia piezişă de vară târzie a anului 1939, oamenii din subordine îl urmează, împleticindu-se prin noroi, turela tancului nazist îl reperează, se îndreaptă asupra lui, îl ia în cătare, trage şi, dintr-o dată, de la brâu în sus nu mai e nimic din el, sabia i-a zburat din mână; şi la capătul drumului se află varşovia. lupul nazist face ravagii în europa*)

– Serios, trebuie să oprim chestia asta, spuse

Brown, vocea lui fiind îndepărtată şi îngrijorată. Te expui unui stres prea mare, Johnny.

Vocea veni de undeva de departe, dintr-un coridor pierdut în timp.

– S-a cufundat într-un soi de transă, spuse Weizak.

Era cald acolo înăuntru. Transpira. Transpira pentru că

(*oraşul e în flăcări, mii de oameni sunt puşi pe fugă, un camion huruie pe o stradă pavată cu piatră, iar remorca lui e plină cu soldaţi germani care poartă pe cap caschete asemănătoare cu cele ale minerilor şi care salută din mâini. femeia nu mai zâmbeşte acum, acum fuge din oraş, nu are nici un motiv să nu facă asta. copilul a fost trimis spre un loc unde să fie în siguranţă, iar camionul dă acum colţul, apărătoarea de la roată o loveşte, sfărâmându-i şoldul, şi o proiectează prin vitrina unei ceasornicării şi toate ceasurile încep să sune. să sune fiindcă a sosit ora. a sosit ora*)

– Şase, spuse Johnny răguşit. Ochii i s-au dat peste cap, arătând acum doar albul vârstat cu vinişoare roşii. – E 2 septembrie 1939 şi toţi cucii cântă.

– O, Dumnezeule, ce se întâmplă cu el? şopti Weizak.

Asistenta făcuse câţiva paşi cu spatele şi se sprijinea acum de consola tomografului. Avea chipul livid şi speriat. Toţi sunt speriaţi acum, fiindcă moartea pluteşte în aer. Întotdeauna pluteşte în aer în locul acesta, acest

(*spital. miros de eter. strigă cu toţii în locul acesta al morţii. polonia a murit, polonia a capitu-*

lat în fața fulgerului războinic wehrmacht blitzkrieg. șoldul e sfărâmat. bărbatul din patul alăturat strigă după apă, strigă, strigă. ea-și amintește „BĂIATUL E ÎN SIGURANȚĂ". care băiat? nu știe. care băiat? cum o cheamă pe ea? nu-și amintește. știe doar că)

– Băiatul e în siguranță, spuse Johnny răgușit. Îhî. Îhî.

– Trebuie să oprim asta, repetă Brown.

– Și cum sugerezi să procedăm? întrebă Weizak cu vocea tremurândă. A mers prea departe să mai...

Vocile se împrăștie. Vocile se află sub nori. Totul se află sub nori. Europa se află sub norii războiului. Totul se află sub nori, cu excepția vârfurilor, cu excepția vârfurilor munților din

(*elveția. elveția, iar acum pe ea o cheamă BORENTZ. numele ei este JOHANNA BORENTZ și soțul ei este inginer sau arhitect sau cum s-o numi cel care construiește poduri. el construiește în elveția și ea mănâncă lapte de capră, brânză de capră. un copil, ooooh travaliul! travaliul e chinuitor și ea are nevoie de analgezice, de morfină, această JOHANNA BORENTZ are nevoie, din pricina șoldului. șoldul sfărâmat. șoldul s-a însănătoșit, a fost adormit, dar acum este treaz și începe să strige în vreme ce pelvisul ei se lărgește să lase copilul să iasă la lumină. un copil. doi. și trei. și patru. nu se nasc toți deodată, nu... sunt recolta mai multor ani. sunt*)

– Copiii, exclamă Johnny și acum vorbi cu vocea unei femei, nici pe departe cu vocea lui. Era vocea unei femei. Apoi îi ieși de pe buze un cântec bodogănit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce..., începu Brown.

– Poloneză, e în poloneză! strigă Weizak.

Ochii îi ieşeau din orbite, chipul îi era palid.

– E un cântec de leagăn şi e în poloneză, Dumnezeule, Iisuse, ce se întâmplă cu el?

Weizak se înclină înainte, ca pentru a străbate anii alături de Johnny, ca pentru a recădea în trecut, ca pentru

(*pod, un pod, e în turcia, apoi un pod undeva în încinsul est îndepărtat, să fie cumva Laos? nu-şi dă seama, acolo am pierdut un om, acolo l-am pierdut pe HANS, apoi un pod în virginia, un pod peste RÂUL RAPPAHANNOCK şi un alt pod în california. acum ne depunem actele pentru dobândirea cetăţeniei şi mergem la cursuri într-o sală micuţă şi sufocantă aflată în spatele unui oficiu poştal în care miroase mereu a lipici. e anul 1963, noiembrie, şi, când auzim c-a fost ucis kennedy în dallas, plângem şi, când băieţelul stă de veghe la căpătâiul sicriului tatălui său, ea îşi spune în gând „BĂIATUL E ÎN SIGURANŢĂ" şi asta-i trezeşte amintirile unui foc, unui foc mare şi ale durerii, care băiat? ea îl visează pe băiat. îi dă migrene. iar bărbatul moare, HELMUT BORENTZ moare, iar ea şi cu copiii locuiesc în california. într-o casă de pe. de pe. de pe. nu poate vedea plăcuţa cu numele străzii, aceasta se află în zona moartă, asemenea bărcii cu vâsle, asemenea mesei pentru picnic de pe peluză. se află în zona moartă. asemenea varşoviei. copiii pleacă la casele lor, ea merge de la o ceremonie de absolvire la alta, iar şoldul continuă s-o doară. unul dintre copii moare în*

vietnam. ceilalți sunt sănătoși. unul dintre ei construiește poduri. pe ea o cheamă JOHANNA BORENTZ și acum, târziu în noapte, în întunericul pâslos, singură fiind, își spune uneori în gând: „BĂIATUL E ÎN SIGURANȚĂ".)

Johnny își ridică ochii spre ei. Își simțea capul într-un fel ciudat. Lumina aceea ciudată care-l împresurase pe Weizak dispăruse. Își revenise în simțiri, dar se simțea slăbit și avea o ușoară senzație de vomă. Se uită pentru o clipă la fotografia pe care o ținea în mână, după care i-o înapoie.

– Johnny? spuse Brown. Te simți bine?

– Sunt obosit, murmură el.

– Ne poți spune ce s-a întâmplat cu tine?

Johnny se uită la Weizak.

– Mama ta e în viață, spuse el.

– Nu, Johnny. A murit cu mulți ani în urmă. În timpul războiului.

– Un camion german a lovit-o și a proiectat-o prin vitrina unei ceasornicării, spuse Johnny. Și-a revenit în simțiri într-un spital și avea amnezie. Nu avea nici un fel de acte la ea. Și-a luat numele de Johanna... cumva. Asta n-am mai priceput, dar, când s-a încheiat războiul, s-a mutat în Elveția și s-a căsătorit cu un elvețian... inginer, cred. Meseria lui era să construiască poduri și-l chema Helmut Borentz. Așa că numele ei după căsătorie a fost – este – Johanna Borentz.

Ochii asistentei se făceau din ce în ce mai mari. Chipul doctorului Brown era crispat, fie pentru că era de părere că Johnny își bătea joc de ei, fie pentru că pur și simplu nu-i plăcea să-i fie întrerupt rigurosul lui program de testări. Chipul lui Weizak,

însă, era nemişcat şi meditativ.

– Ea şi cu Helmut Borentz au avut patru copii, spuse Johnny pe acelaşi ton calm, inflexibil. Datorită meseriei lui, a avut ocazia să călătorească peste tot prin lume. A stat o vreme în Turcia. A mai stat undeva în Estul Îndepărtat. În Laos, cred. Poate în Cambogia. Apoi s-a mutat aici. În Virginia la început, după care în alte câteva locuri pe care nu le-am priceput, şi în sfârşit în California. El şi cu Johanna au devenit cetăţeni ai Statelor Unite. Helmut Borentz a murit. Unul dintre copiii pe care i-au avut a murit şi el. Ceilalţi sunt teferi şi sănătoşi. Dar ea te visează pe tine uneori. Şi în vise îşi spune: „băiatul e în siguranţă". Însă nu-şi aminteşte numele tău. Poate pentru că e de părere că a trecut prea mult timp.

– California? spuse Weizak gânditor.

– Sam, spuse doctorul Brown. Haide, nu trebuie să încurajezi aşa ceva.

– Unde în California, John?

– În Carmel. Lângă mare. Dar nu am putut vedea pe ce stradă. Era acolo, dar n-am putut citi. Era în zona moartă. Cum erau şi masa pentru picnic şi barca. Însă ea locuieşte în Carmel, California. Johanna Borentz. Nu e bătrână.

– Nu, sigur că nu e bătrână, spuse Sam Weizak pe aceeaşi voce gânditoare, detaşată. Nu avea decât douăzeci şi patru de ani când au invadat germanii Polonia.

– Doctore Weizak, trebuie să insist, spuse Brown cu asprime.

Weizak păru că iese dintre gânduri profunde. Se uită în jur ca şi când atunci l-ar fi observat pentru

prima dată pe colegul său mai tânăr.

– Desigur, spuse el. Desigur că trebuie. Iar John a avut parte de porția lui de întrebări și răspunsuri... deși am impresia că el ne-a spus nouă mai multe decât i-am spus noi lui.

– Prostii, spuse Brown tăios, iar Johnny gândi: *E speriat. E speriat până-n măduva oaselor.*

Weizak îi zâmbi lui Brown, apoi îi zâmbi și asistentei. Aceasta îl inspecta pe Johnny cu coada ochiului ca și când ar fi fost un tigru într-o cușcă prost construită.

– Să nu sufli o vorbă despre asta nimănui, domnișoară asistentă. Nici superiorului, nici mamei, nici fratelui, nici iubitului și nici preotului tău. Mă înțelegi?

– Da, domnule doctor, spuse asistenta.

Dar va vorbi, gândi Johnny, apoi aruncă o privire spre Weizak. *Iar el știe asta foarte bine.*

2

Dormi mare parte din acea după-amiază. În jurul orei patru fu dus cu căruciorul spre lift, fu coborât spre secția de neurologie și urmară alte teste. Johnny plânse. Se părea că are foarte puțin control asupra ceea ce adulții se presupune că pot stăpâni. La drumul de întoarcere, urină pe el și trebui să fie schimbat ca și un copil. Primul (dar departe de-a fi și ultimul) val de depresie profundă îl năpădi, îl ridică pe creasta lui, iar el își dori să fi murit. Împreună cu depresia veni și un sentiment de milă față de sine, iar el își spuse că nu era deloc corect. Jucase ro-

lul lui Rip van Winkle[2]. Nu putea umbla. Iubita lui se căsătorise cu alt bărbat şi mama lui fusese prinsă de ghearele maniei religioase. Nu vedea nimic înainte pentru care să merite să trăiască.

Înapoi în camera sa, asistenta îl întrebă dacă voia ceva. Dacă ar fi fost Marie de serviciu, Johnny i-ar fi cerut apă cu gheaţă. Dar ea ieşise din tură la ora trei.

– Nu, spuse el şi se răsuci cu faţa la perete.

La scurtă vreme după aceea, adormi.

[2]Personaj principal care dă şi numele unei povestiri a scriitorului american Washington Irving (1783-1859, autor şi al celebrei „Legende din Sleepy Hollow", cunoscută şi sub numele de „Legenda călăreţului fără cap") care, după o partidă de popice şi multă băutură, adoarme într-o peşteră alături de o ceată de pitici. Se trezeşte douăzeci de ani mai târziu. E deja bătrân. Întorcându-se acasă, Rip descoperă că totul s-a schimbat: soţia lui a murit, fiica lui s-a căsătorit, iar Revoluţia Americană (1775-1781) a avut deja loc – n. tr.

CAPITOLUL OPT

1

În acea seară, tatăl şi mama lui veniră într-o vizită de o oră, iar Vera îi lăsă la plecare un teanc de pamflete religioase.

– O să rămânem în localitate până la sfârşitul săptămânii, spuse Herb, după care, dacă o să te simţi în continuare bine, o să ne întoarcem pentru o vreme în Pownal. Dar o să venim la tine în fiecare sfârşit de săptămână.

– Vreau să rămân cu băiatul meu, spuse Vera aproape răstit.

– E mai bine dacă nu rămâi, mamă, spuse Johnny.

Valul de depresie se retrăsese puţin, însă nu complet. Dacă începea Vera să vorbească despre minunatul plan al lui Dumnezeu în ceea ce-l privea, iar el ar fi cuprins de starea aceea, se îndoia că-şi va putea reţine hohotele de râs isteric.

– Ai nevoie de mine, John. Ai nevoie de mine să-ţi explic...

– Mai întâi am nevoie să-mi revin, spuse Johnny. O să-mi explici după ce pot umbla din nou. Bine?

Vera nu răspunse. Pe chipul ei se putea citi o expresie aproape comică de încăpăţânare – doar că nu era nimic foarte comic la ea. Absolut nimic. *Nimic altceva decât pecetea sorţii, atâta tot. Cinci*

minute în plus sau în minus ar fi schimbat totul atunci, pe şosea. Acum, uită-te la noi; cu toţii suntem distruşi cum scrie la carte. Iar ea crede că e vorba de planul lui Dumnezeu. Asta sau nebunie sigură, bănuiesc.

Ca să spulbere tăcerea stânjenitoare, Johnny spuse:

– Ei bine, a fost reales Nixon, tată? Cine a candidat împotriva lui?

– A fost reales, spuse Herb. A candidat împotriva lui McGovern.

– Cine?

– McGovern. George McGovern. Senator de Dakota de Sud.

– Nu Muskie[1]?

– Nu. Dar acum Nixon nu mai e preşedinte. Şi-a dat demisia.

– *Cum?*

– A fost un mincinos, spuse Vera cu severitate. I s-a urcat mândria la cap şi Domnul l-a doborât.

– Nixon a demisionat? – Johnny era uluit. – *El?*

– Fie renunţa, fie era demis, spuse Herb. Erau gata-gata să-i retragă imunitatea prezidenţială.

Johnny îşi dădu pe dată seama că avuseseră loc unele schimbări radicale în lumea politică americană – aproape cu siguranţă ca rezultat al războiului din Vietnam – şi că el le ratase. Pentru prima dată chiar se *simţea* ca şi Rip van Winkle. Cât de profund se schimbaseră lucrurile? Aproape că-i era frică să întrebe. Apoi, îi trecu prin minte un gând

[1]Edmund Sixtus Muskie (n. 1914) – politician american, senator democrat de Maine (1958-1980) şi secretar de stat (1980-1981) – n. tr.

cu adevărat îngrijorător.

– Agnew... Agnew e preşedinte?

– Ford, spuse Vera. Un om bun şi onest.

– *Henry Ford e preşedintele Statelor Unite?*

– Nu Henry, spuse ea. Jerry.

Johnny se uită fix de la maică-sa la taică-său, aproape în întregime convins că trăia un vis sau că totul era o glumă bizară.

– Şi Agnew şi-a dat demisia, spuse Vera. Buzele ei erau puternic strânse şi albite. – Era un hoţ. A acceptat mită chiar în biroul lui. Aşa s-a spus.

– Nu şi-a dat demisia din pricina mitei, spuse Herb. A demisionat din cauza unei afaceri murdare din Maryland. Era implicat în ea până în gât, cred. Nixon l-a numit pe Jerry Ford vicepreşedinte. După aceea, în august, Nixon a demisionat şi Ford a preluat funcţia. *El* l-a numit pe Nelson Rockefeller în funcţia de vicepreşedinte. Şi aici ne aflăm acum.

– Un bărbat divorţat, spuse Vera necruţătoare. Doamne fereşte ca el să devină vreodată preşedinte.

– Ce-a făcut Nixon? întrebă Johnny. Iisuse Christoase. Adică... – Se uită rapid la mama lui, care încruntase pe dată din sprâncene. – Adică, drace, dacă aveau de gând să-i retragă imunitatea prezidenţială...

– Nu trebuie să iei numele Domnului în deşert din pricina unei haite de politicieni murdari, spuse Vera. A fost vorba de „Watergate".

– „Watergate"? A fost cumva o operaţiune în Vietnam? Ceva de genul ăsta?

– Hotelul „Watergate" din Washington, spuse Herb. Nişte cubanezi au spart birourile Comitetului Democratic de acolo şi au fost prinşi. Nixon

ştia despre asta. A încercat să muşamalizeze totul.

– Glumeşti? reuşi Johnny să spună într-un sfârşit.

– Din cauza casetelor s-a întâmplat, spuse Vera. Şi din cauza lui John Dean ăla. N-a fost altceva decât un şoarece care părăseşte vaporul care se scufundă, asta cred eu despre el. Un turnător ordinar.

– Tată, poţi să-mi explici despre ce e vorba?

– O să încerc, spuse Herb, dar nu cred că a ieşit întreaga poveste la lumină nici până acum. Şi-o să-ţi aduc şi cărţile. S-au scris deja în jur de-un milion de cărţi despre asta şi cred că se vor mai scrie un milion înainte ca totul să se încheie. Chiar înaintea alegerilor, în vara lui 1972...

2

Era zece şi jumătate şi părinţii lui plecaseră. Intensitatea luminii fusese redusă în toată secţia. Johnny nu putea adormi. Tot ceea ce aflase îi vâjâia prin cap într-un amalgam înfricoşător. Lumea se schimbase într-un răstimp scurt mai profund decât se aşteptase el. El îşi ieşise din ritm, rămăsese în urmă.

Preţul la combustibili se ridicase aproape cu sută la sută, îi spusese tatăl lui. Când avusese el accidentul, puteai cumpăra benzină normală la preţul de treizeci sau treizeci şi doi cenţi galonul. Acum costa cincizeci şi patru de cenţi şi uneori se formau cozi la pompele de la benzinării. Limita de viteză legală pe tot cuprinsul ţării era de nouăzeci de kilometri la oră, iar camionagiii de cursă lungă aproape că făcuseră grevă din pricina asta.

Însă acestea nu însemnau nimic. Războiul din

Vietnam se încheiase. Gata. Țara căzuse în sfârșit sub dominație comunistă. Herb îi spusese că se întâmplase chiar atunci când el începuse să dea semne de ieșire din comă. După atâția ani și atâta sânge vărsat, moștenitorii Unchiului Ho făcuseră harcea-parcea țara, ca pe-un cearșaf, în câteva zile.

Președintele Statelor Unite fusese în vizită în China comunistă. Nu Ford, ci Nixon. Făcuse asta înainte să demisioneze. *Nixon*, tocmai el. Bătrânul vânător de vrăjitoare însuși. Dacă nu i-ar fi spus lucrul acesta tocmai tatăl său, Johnny ar fi refuzat din principiu să creadă.

Era prea mult, era prea îngrozitor. Dintr-o dată, nu mai voise să afle și altceva, temându-se că ar putea înnebuni complet. Pixul acela pe care-l avusese doctorul Brown, acel Flair – câte alte astfel de lucruri mai existau? Câte alte sute de astfel de nimicuri, fiecare dintre ele subliniind mereu același lucru: Ai pierdut o parte din viață, aproape șase la sută, dacă e să dăm crezare statisticilor cu privire la media de vârstă a vieții. Ai rămas în urma vremurilor. Ai absentat.

– John?

Vocea era caldă.

– Dormi, John?

Se întoarse. În cadrul ușii stătea o siluetă incertă. Un bărbat scund cu umeri gârboviți. Era Weizak.

– Nu. Sunt treaz.

– Speram să fie așa. Pot să intru?

– Da. Te rog.

Weizak părea mai bătrân astă-seară. Se așeză lângă patul lui Johnny.

– Am vorbit la telefon mai devreme, spuse el.

Am sunat la informații în Carmel, California. Am întrebat de o doamnă Johanna Borentz. Crezi că au găsit un număr?

– Doar dacă nu e ne înregistrată sau dacă nu are deloc telefon, spuse Johnny.

– Are telefon. Mi s-a dat numărul ei.

– Ah, spuse Johnny.

Era interesat de subiect pentru că-i plăcea de Weizak, dar atâta tot. Nu simțea nici o nevoie de-a i se confirma informațiile cu privire la Johanna Borentz, fiindcă știa că sunt informații corecte – știa la fel de bine cum știa că e dreptaci.

– Am stat și m-am gândit multă vreme la asta, spuse Weizak. – Ți-am spus că mama mea a murit, dar asta nu era de fapt decât o presupunere. Tata a murit apărând Varșovia. Mama pur și simplu n-a fost găsită, da? Logic, am presupus că a fost omorâtă în schimbul de focuri... în timpul ocupării orașului... înțelegi. N-a fost găsită, așa că a fost o presupunere logică. Amnezia... ca neurolog îți pot spune că amnezia permanentă, generală este foarte rar întâlnită. Poate e chiar mai rară ca schizofrenia adevărată. N-am citit niciodată despre un caz documentat care să fi durat treizeci și cinci de ani.

– Și-a revenit din amnezie cu mult timp în urmă, spuse Johnny. Cred că, pur și simplu, și-a înfrânat orice amintire. Când și-a recăpătat memoria, era deja recăsătorită și mamă a doi copiii... poate trei. Rememorarea e posibil să fi adus cu ea sentimentul de vinovăție. Însă te visează. „Băiatul e în siguranță". Ai sunat-o?

– Da, spuse Weizak. Am sunat pe fir direct. Știi că acum se poate face asta? Da. E foarte comod.

Formezi unu, prefixul zonei şi numărul. Unsprezece cifre şi poţi lua legătura cu oricine, oriunde ar fi în ţară. E un lucru uimitor. În unele privinţe, e un lucru înfricoşător. Mi-a răspuns un băiat, nu, un bărbat tânăr. Am întrebat dacă e acasă doamna Borentz. L-am auzit strigând: „Mamă, e pentru tine!" Clinc, s-a auzit receptorul pe masă sau pe birou sau cine ştie pe ce. Eu stăteam în Bangor, Maine, la mai puţin de şaptezeci de kilometri de Oceanul Atlantic, şi auzeam cum un tânăr bărbat aşeza receptorul pe o masă într-un oraş de pe coasta Oceanului Pacific. Inima mea... bătea atât de tare, că m-a speriat. Aşteptarea părea prea lungă. Apoi a ridicat ea receptorul şi a spus: „Da? Alo?"

– Tu ce ai spus? Cum ai făcut faţă situaţiei?

– Nu am – cum spui tu – făcut faţă situaţiei, replică Weizak şi zâmbi strâmb. Am închis telefonul. Şi mi-am dorit o băutură tare, dar nu am avut aşa ceva la îndemână.

– Te-ai convins că ea era?

– John, ce întrebare naivă? În 1939 aveam nouă ani. De atunci n-am mai auzit vocea mamei mele. Când o ştiam eu, vorbea doar poloneza. Acum, eu vorbesc doar engleza... am uitat mult din limba mea maternă, ceea ce e un lucru ruşinos. Cum să mă pot convinge?

– Da, dar *te-ai* convins?

Weizak îşi masă uşor fruntea cu o mână.

– Da, spuse el. Ea era. Era mama mea.

– Însă n-ai putut să-i vorbeşti?

– Ce drept aveam s-o fac? întrebă Weizak, părând aproape furios. Viaţa ei e viaţa ei, nu? Aşa e cum ai spus tu. Băiatul e în siguranţă. Am dreptul

eu să tulbur o femeie care tocmai intră în anii ei de tihnă? Ce drept am eu să-mi asum riscul de a-i distruge pentru totdeauna echilibrul interior? Sentimentele acelea de vinovăție pe care le-ai pomenit... am eu dreptul să le dezlănțui în ea? Sau să-mi asum și numai riscul de-a le dezlănțui?

– Nu știu, spuse Johnny.

Erau niște întrebări chinuitoare, iar să le ofere un răspuns depășea puterile lui – însă avea impresia că Weizak încerca să explice gestul pe care-l făcuse, prin felul în care articula întrebările. Întrebări cărora el nu le putea răspunde.

– Băiatul e în siguranță, femeia e în siguranță în Carmel. Țara îi separă și așa vom lăsa lucrurile. Dar cu tine cum rămâne, John? Cu tine ce facem?

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– O să-ți explic, atunci, eu, bine? Doctorul Brown e foarte furios. E furios pe mine, furios pe tine și furios pe el însuși, presupun, pentru că a dat crezare fie și pe jumătate unui lucru pe care toată viața lui l-a considerat o scamatorie ieftină. Asistenta care a fost de față nu va păstra tăcerea. La noapte, în pat, ea îi va povesti totul soțului și s-ar putea ca acolo să se oprească, dar s-ar putea ca soțul să-i spună apoi șefului, și e foarte posibil ca ziariștii să prindă de veste despre asta până mâine seară. „Pacient Comatos Se Trezește Posedând Darul Clarviziunii."

– Clarviziune, spuse Johnny. Despre asta e vorba?

– Nu știu despre ce e vorba, nu cu adevărat. E ceva metapsihic? Ceva profetic? Nu sunt decât niște cuvinte goale, care nu definesc nimic, absolut nimic. I-ai spus uneia dintre asistente că operația la

ochi a fiului ei va fi un succes...

– Marie, murmură Johnny.

Zâmbi uşor. O plăcea pe Marie.

– ... şi asta deja circulă prin tot spitalul. Ai văzut viitorul? Asta înseamnă clarviziunea? Nu ştiu? Ai ţinut o fotografie cu mama mea între palme şi ai putut să-mi spui unde locuieşte ea acum. Ştii unde pot fi găsite lucrurile pierdute şi unde pot fi găsiţi oamenii rătăciţi? *Asta* înseamnă clarviziunea? Nu ştiu. Poţi citi gândurile? Poţi mişca sau modifica lucrurile din lumea fizică? Poţi vindeca printr-o atingere? Astea toate sunt lucruri pe care unii le numesc „metapsihice". Toate sunt legate de ideea „clarviziunii". Sunt lucruri de care doctorul Brown râde. Râde? Nu. Nu râde. Le ia în batjocură.

– Iar tu nu?

– Eu mă gândesc la Edgar Cayce. Şi la Peter Hurkos. Am încercat să-i spun doctorul Brown despre Hurkos şi m-a luat peste picior. Nu vrea să discute despre aşa ceva, nu vrea să audă vorbindu-se despre aşa ceva.

Johnny nu spuse nimic.

– Aşadar... ce ne vom face cu tine?

– Trebuie neapărat să facem ceva?

– Aşa cred, spuse Weizak. Se ridică în picioare.

– Te las să meditezi în tihnă. Dar când vei medita, gândeşte-te la asta: unele lucruri e mai bine să nu le vedem şi unele lucruri e mai bine să rămână nedescoperite.

Îi ură noapte bună lui Johnny şi plecă în grabă. Johnny era acum foarte obosit, însă tot nu-i veni somnul pentru multă vreme.

CAPITOLUL NOUĂ

1

Prima intervenție chirurgicală a lui Johnny fu programată pentru 28 mai. Atât Weizak, cât şi Brown îi explicară cu răbdare procedura. Avea să i se facă anestezie locală – nici unul dintre ei nu credea că trebuie să rişte o anestezie generală. Această primă operație avea să se concentreze asupra genunchilor şi gleznelor. Ligamentele care i se scurtaseră în timpul lungului somn aveau să-i fie prelungite cu un soi de fibre plastice. Genul acesta de plastic era acelaşi care se folosea şi la operația de implant a stimulatoarelor cardiace. Îngrijorarea lor nu era dacă va accepta sau nu corpul ligamentele artificiale, îi spuse Brown, ci era mai degrabă o chestiune de adaptare a picioarelor la această schimbare. Dacă vor avea rezultate bune cu genunchii şi gleznele, vor urma alte trei operații: una la ligamentele lungi ale coapselor, una la ligamentele coatelor şi, probabil, o a treia la gât, pe care Johnny de-abia dacă-l putea mişca. Intervenția avea să fie făcută de Raymond Ruopp, cel care îmbunătățise considerabil genul acesta de operații. Avea să sosească în oraş cu avionul, venind de la San Francisco.

– De ce se încurcă tipul ăsta, Ruopp, cu mine, dacă-i aşa un superstar? întrebă Johnny.

Superstar era un termen pe care-l învățase de la Marie. Aceasta îl folosise la adresa unui cântăreț aproape chel, cu ochelari, care purta nefirescul nume de Elton John.

– Îți subestimezi propriile tale calități de superstar, răspunse Brown. Sunt foarte puțini oameni în Statele Unite care să-şi fi revenit dintr-o comă atât de lungă cum a fost a ta. Şi, dintre aceştia puțini, felul în care ți-ai revenit tu, în pofida traumelor cerebrale suferite, este cel mai radical şi mai satisfăcător.

Sam Weizak fu mai direct:

– Eşti un porcuşor de Guineea, nu?

– Cum?

– Da. Uită-te spre lumină, te rog. – Weizak proiectă un fascicul de lumină în pupila ochiului stâng al lui Johnny. – Ştiai că mă pot uita chiar până în nervul optic cu chestia asta? Da. Ochii sunt mai mult decât nişte ferestre ale sufletului. Sunt una dintre cele mai importante căi prin care poate fi verificată integritatea creierului.

– Porcuşor de Guineea, spuse Johnny posomorât, uitându-se fix la fasciculul orbitor de lumină.

– Da. – Lumina se stinse. – Să nu-ți fie prea milă de tine. Multe dintre tehnicile care vor fi aplicate în timpul operației la care vei fi supus – şi multe care ți-au fost deja aplicate – au fost perfecționate în timpul războiului din Vietnam. N-au dus lipsă de porcuşori de Guineea în spitalele de veterani, nu? Un tip cum e Ruopp e interesat de cazul tău pentru că e ceva unic. Iată un bărbat care a dormit vreme de patru ani şi jumătate. Putem să-l facem să umble din nou? Ce problemă interesantă! Îşi şi

vizualizează articolul pe care-l va scrie despre acest caz în *Jurnalul Medical din Noua Anglie*. Aşteaptă să facă operaţia aşa cum aşteaptă un copil cadourile sub pomul de Crăciun. Nu pe tine te vede, nu-l vede pe Johnny Smith cuprins de dureri, pe Johnny Smith cel care trebuie să urineze în ploscă şi cel care trebuie să sune după infirmieră ca să-l scarpine când îl mănâncă spatele. Asta e bine. Înseamnă că nu-i vor tremura mâinile. Zâmbeşte, Johnny. Tipul ăsta, Ruopp, arată ca un funcţionar bancar, însă e poate cel mai bun chirurg din America de Nord.

Dar îi venea greu lui Johnny să zâmbească.

Citise cu mari dificultăţi pamfletele religioase lăsate de mama sa. Îl deprimaseră şi-l făcuseră iarăşi să se îngrijoreze cu privire la sănătatea ei mentală. Unul dintre ele, scris de un bărbat pe nume Salem Kirban, i se păruse că se apropie de păgânism datorită viziunii duioase asupra unui apocalips sângeros şi a hăurilor înflăcărate ale infernului. Un alt pamflet descria venirea Antichristului, în termeni demni de romanele horror populare. Celelalte reprezentau un carnaval întunecat al nebuniei: Christos locuia la Polul Sud, Dumnezeu conducea farfurii zburătoare, New York-ul era Sodoma, L. A.-ul era Gomora. Tratau problema exorcismului, a vrăjitoarelor, tratau toate lucrurile văzute şi nevăzute. Îi era imposibil să facă legătura dintre aceste pamflete şi femeia religioasă, dar, totuşi, cu picioarele pe pământ, care fusese mama sa aşa cum o ştia el de dinaintea comei.

La trei zile după incidentul legat de fotografia mamei lui Weizak, un reporter slăbănog şi cu părul

negru de la ziarul *Daily News* din Bangor, pe nume David Bright, îşi făcu apariţia la uşa camerei lui Johnny şi întrebă dacă îi acordă un scurt interviu.

– I-aţi întrebat pe doctori? chestionă Johnny.

Bright rânji.

– Nu prea.

– Bine, spuse Johnny. În cazul ăsta, mă bucur să putem discuta.

– Sunteţi un om pe placul meu, spuse Bright.

Intră şi se aşeză.

Primele lui întrebări se referiră la accident şi la gândurile şi sentimentele lui Johnny după ce-şi revenise din comă şi după ce aflase că lipsise de la cursul lucrurilor vreme de aproape o decadă. Johnny răspunse sincer şi fără ocolişuri acestor întrebări. După aceea, Bright îi spuse că aflase dintr-o „sursă" că el, Johnny, căpătase un soi de al şaselea simţ în urma accidentului.

– Mă întrebaţi dacă am puteri metapsihice?

Bright zâmbi şi ridică din umeri.

– Mă mulţumesc şi cu asta pentru început.

Johnny meditase intens la lucrurile pe care i le spusese Weizak. Cu cât se gândise mai mult la ele, cu atât i se păruse că Weizak făcuse cel mai potrivit lucru atunci când închisese telefonul fără vreun alt cuvânt. Johnny începuse să asocieze înlăuntrul lui situaţia de faţă cu povestea aceea a lui W. W. Jacobs, „Gheara maimuţei". Aceasta îţi îndeplinea trei dorinţe, dar aveai de plătit un preţ înfricoşător pentru asta. Cei doi bătrâni îşi doriseră o sută de lire sterline şi-şi pierduseră fiul într-un accident de la o moară – suma primită de la moară ca despăgubire fusese de exact o sută de lire sterline. După

aceea, bătrâna îşi dorise ca fiul să se întoarcă acasă şi acesta se întorsese – dar, înainte să deschidă uşa şi să vadă ce arătare trezise din mormânt, bătrânul se folosise de ultima dorinţă pentru a-l trimite înapoi. După cum spusese şi Weizak, poate că unele lucruri e mai bine să rămână nedescoperite.

– Nu, spuse el. Nu am mai multe puteri metapsihice decât aveţi şi dumneavoastră.

– Potrivit sursei mele, aţi...

– Nu, nu e adevărat.

Bright zâmbi uşor cinic, păru să mediteze dacă să împingă lucrurile mai departe, după care întoarse blocnotesul la o pagină curată. Începu să-l întrebe pe Johnny ce planuri de viitor avea, cum vedea el drumul de recuperare pe care-l avea de parcurs, iar Johnny răspunse şi acestor întrebări cât putu el de cinstit.

– Aşadar, ce aveţi de gând să faceţi când veţi ieşi din spital? întrebă Bright, închizându-şi notesul.

– Nu m-am gândit încă la asta. Încă mai încerc să mă obişnuiesc cu gândul că Gerald Ford e preşedinte.

Bright râse.

– Nu eşti singurul, prietene.

– Presupun că mă voi întoarce la catedră. Altceva nu ştiu să fac. Dar, pentru moment, acestea sunt planuri prea îndepărtate să mă preocupe cu adevărat.

Bright îi mulţumi pentru interviu şi plecă. Articolul apăru în ziar două zile mai târziu, în ziua de dinaintea operaţiei lui la picior. Se afla în partea de jos a paginii principale, iar titlul spunea: JOHN SMITH, UN RIP VAN WINKLE MODERN, PĂ-

ŞEŞTE PE LUNGUL DRUM AL ÎNTOARCERII. Erau şi trei fotografii: una dintre ele era fotografia lui Johnny din albumul de absolvire de la Liceul Cleaves Mills (fusese făcută de-abia cu o săptămână înaintea accidentului), o fotografie cu Johnny în patul de spital, slăbit şi emaciat, cu braţele şi picioarele stând în poziţia aceea strâmbă. Între acestea două se afla o fotografie a taxiului aproape complet sfărâmat, zăcând pe-o rână aidoma unui câine mort. Articolul lui Bright nu făcea nici o menţiune cu privire la al şaselea simţ, la puteri precognitive sau la alte abilităţi bizare.

– Cum ai reuşit să-l faci să renunţe la latura extrasenzorială a poveştii? îl întrebă Weizak în acea seară.

Johnny ridică din umeri.

– Părea un tip de treabă. Poate că nu voia să-mi cauzeze vreun rău.

– Poate că nu, spuse Weizak. Dar nu va uita. Asta dacă e un reporter bun, şi am înţeles că aşa este.

– Ai înţeles?

– M-am interesat.

– Îmi aperi interesele?

– Facem cu toţii ce putem, nu? Ai emoţii pentru mâine, Johnny?

– Nu am emoţii, nu. Mi-e teamă, asta-i o expresie mai potrivită.

– Da, sigur că ţi-e teamă. Şi mie mi-ar fi.

– O să fii şi tu de faţă?

– Da, voi sta în zona de observare a teatrului operator. Deasupra. N-o să mă poţi distinge de ceilalţi oameni în halate verzi, dar voi fi acolo.

– Poartă ceva, spuse Johnny. Poartă ceva care

să-mi dea de veste că eşti tu.

Weizak se uită la el şi zâmbi.

– Bine. O să-mi prind ceasul de reverul hainei.

– Perfect, spuse Johnny. Cu doctorul Brown cum e? Va fi şi el acolo?

– Doctorul Brown e în Washington. Mâine va prezenta cazul tău Asociației Americane de Neurologie. I-am citit discursul. E bunicel. Poate puțin cam exagerat.

– Tu n-ai fost invitat?

Weizak ridică din umeri.

– Mie nu-mi place să zbor cu avionul. Mie, asta îmi provoacă teamă.

– Şi poate că ai vrut să rămâi aici?

Weizak râse şăgalnic, îşi depărtă brațele şi nu spuse nimic.

– Nu mă place prea mult, nu-i aşa? întrebă Johnny. De doctorul Brown vorbesc.

– Nu, nu prea mult, spuse Weizak. Crede că vrei să ne păcăleşti pe toți. Că inventezi diverse lucruri dintr-o pornire pe care numai tu o pricepi. Poate pentru că vrei să fii în centrul atenției. Să nu-l judeci doar pe această bază, John. Felul în care e construit îl împiedică să gândească altfel. Dacă vrei să simți ceva pentru Jim, simte puțină milă. E un om strălucit şi va avea parte de-o carieră strălucită. Deja a primit multe oferte şi, curând, un avion îl va lua de aici, din pădurile astea nordice reci, iar Bangorul nu-l va mai vedea niciodată. Va pleca la Houston sau în Hawaii sau poate chiar la Paris. Însă e curios de limitat. E un mecanic al creierului. L-a tăiat în bucăți cu bisturiul şi n-a găsit nici o urmă de suflet. Prin urmare, acesta nu există. La fel

ca şi astronauţii ruşi care au fost pe orbita Pământului şi nu l-au văzut pe Dumnezeu. E vorba de empirismul mecanicului, iar mecanicul nu e altceva decât un copil care deţine o mai vastă cunoaştere a dinamicii motoarelor. Să nu-i spui niciodată că am spus asta.

– Nu.

– Iar acum trebuie să te odihneşti. Mâine va fi o zi lungă pentru tine.

2

Tot ceea ce văzu Johnny din faimosul doctor Ruopp în timpul operaţiei fură o pereche de ochelari cu ramă groasă de corn şi un cucui mare pe partea stângă a frunţii. Restul era complet acoperit de bonetă, de halat şi de mănuşi.

Lui Johnny îi fuseseră administrate două injecţii preoperatorii, una conţinând demerol şi una atropină, iar, când fu adus în scaunul cu rotile în sala de operaţie, era la fel de amorţit ca şi un buştean. Anestezista se apropie de el ţinând în mână seringa cu novocaină, cu cel mai mare ac pe care-l văzuse în viaţa lui. Se aşteptă să-l doară înţepătura şi aşteptările nu-i fură înşelate. Fu injectat între L4 şi L5, a patra şi a cincea vertebră lombară, suficient de sus să evite contactul cu *cauda equina*, ghemotocul acela de nervi de la baza coloanei vertebrale care semăna vag cu coada unui cal.

Johnny, care zăcea pe burtă, se muşcă de antebraţ ca să nu strige.

După o perioadă nesfârşită de timp, durerea

începu să dispară, preschimbându-se într-o senzație greoaie de presiune. În afară de aceasta, corpul îi era complet amorțit de la mijloc în jos.

Fața lui Ruopp se aplecă asupra lui. Banditul în verde, gândi Johnny. Jesse James[1] cu ochelari cu ramă de corn. Banii sau viața.

– Stați comod, domnule Smith? întrebă Ruopp.

– Da. Dar nu mi-aș dori să mai trec prin asta încă o dată.

– Puteți citi niște reviste, dacă doriți. Sau puteți privi în oglindă, dacă sunteți de părere că imaginile nu vă vor tulbura.

– Bine.

– Asistentă, presiunea arterială, te rog.

– O sută douăzeci cu șaptezeci și șase, domnule doctor.

– Minunat. Ei bine, echipă, putem începe?

– Să-mi lăsați și mie ceva de rontăit, spuse Johnny șters și fu brusc cuprins de-un acces sănătos de râs. Ruopp îl lovi ușor cu o mână slabă, înmănușată peste umărul acoperit de cearșaf.

Îl urmări pe Ruopp cum își alege un scalpel și cum dispare în spatele cortinei verzi care atârna de un cadru curbat de metal deasupra lui. Oglinda era convexă, iar Johnny avea o privelițe destul de bună, chiar dacă ușor distorsionată, asupra tuturor mișcărilor din jurul lui.

– O, da, spuse Ruopp. O, da, dii-di-diii... uite

[1]Jesse James (1847-1882) – american nelegiuit; după ce a luptat în Războiul Civil de partea gherilei Confederației, a condus un grup de bandiți înarmați care, vreme de 15 ani, a jefuit bănci și a prădat trenuri în Vestul Sălbatic. A fost ucis chiar de către un membru al propriei bande.

aici ce căutăm... ham-di-dam... bine... pensă, te rog, asistentă, haide, trezeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu... da, dom'le... cred că mi-ar plăcea aşa ceva... nu, stai puţin... nu-mi da ce ţi-am cerut, dă-mi ce-mi trebuie... da, bine. Tampon, te rog.

Ţinându-l cu forcepsul, asistenta îi înmână lui Ruopp ceva ce semăna cu un mănunchi de fire subţiri încâlcite. Ruopp le culese din aer folosindu-se de pensă.

Seamănă cu o cină specific indiană, gândi Johnny, *şi uite cât sos pentru spaghete.* Această imagine îl făcu să-i vină rău şi se uită în altă parte. De deasupra lui, din galerie, restul hoardei de bandiţi se uita în jos la el. Chipurile lor păreau livide şi necruţătoare şi înfricoşătoare. Atunci îl reperă pe Weizak, al treilea din partea dreaptă; avea ceasul prins corect la reverul halatului.

Johnny făcu un semn din cap.

Weizak îi răspunse cu acelaşi gest.

Asta îl făcu să se simtă puţin mai bine.

3

Ruopp termină de făcut legăturile dintre genunchii şi gambele lui şi Johnny fu întors pe cealaltă parte. Operaţia continuă. Anestezista îl întrebă dacă se simţea bine. Johnny îi răspunse că, în opinia lui, se simţea cât de bine era posibil dată fiind situaţia. Ea îl întrebă dacă nu i-ar plăcea să asculte o casetă şi el spuse că ar fi un lucru cu adevărat frumos. Câteva clipe mai târziu, vocea limpede şi dulce a lui Joan Baez umplu sala de operaţie. Ruopp îşi făcea

meseria. Lui Johnny i se făcu somn şi aţipi. Când se trezi, operaţia încă mai continua. Weizak era încă la locul lui. Johnny ridică o mână, anunţându-l că-l vede, şi Weizak aprobă din cap ca răspuns.

4

O oră mai târziu, operaţia se încheie. Fu dus în scaunul cu rotile într-o sală de recuperare, unde o asistentă îl întrebă dacă-i putea spune câte degete de la picioare îi atinge. După o vreme, Johnny putu.

Ruopp intră cu masca lui de bandit atârnându-i într-o parte.

– E bine? întrebă el.

– Da.

– A decurs foarte bine, spuse Ruopp. Sunt optimist.

– Bun.

– O să ai parte de dureri, spuse Ruopp. Dureri cam mari, probabil. Terapia însăşi îţi va provoca, la început, multă durere. Să nu renunţi la ea.

– Să nu renunţ la ea, bălmăji Johnny.

– O după-amiază plăcută, spuse Ruopp şi plecă.

Plecă, probabil – gândi Johnny –, să joace o partidă scurtă de golf înainte să se întunece prea tare.

5

Dureri cam mari.

Până la ora nouă seara, mare parte din anestezia locală dispăruse şi Johnny fu cuprins de agonie. Îi

fusese interzis să-şi mişte picioarele fără ajutorul a două asistente. Simţea ca şi când i-ar fi fost petrecute şi strânse sadic de tare nişte chingi ţintate în jurul genunchilor. Scurgerea timpului încetini până la a semăna cu mersul târât al unui vierme. Din când în când se uita la ceasul de la mână, convins că trecuse o oră de la ultima dată când se uitase la el, şi vedea în schimb că nu trecuseră decât patru minute. Era convins că nu va mai suporta durerea un alt minut, după care minutul trecea, iar el rămânea convins că încă un alt minut nu o va mai putea suporta.

Se gândi la toate minutele care-l mai aşteptau, minute asemenea unor monede care tot cădeau într-o fantă înaltă de opt kilometri, şi cea mai întunecată depresie pe care-o simţise vreodată îl năpădi, aidoma unui val compact, şi-l târî în adâncuri. Aveau să-l tortureze până la moarte. Operaţii la coate, la coapse, la gât. Terapie. Cadre, scaune cu rotile, bastoane.

O să ai parte de dureri... să nu renunţi.

Nu, tu *să nu renunţi*, gândi Johnny. *Lasă-mă doar în pace. Să nu te apropii de mine iar cu cuţitul ăla de măcelar. Dacă aşa crezi tu că mă ajuţi, n-am nevoie de ajutorul tău.*

Durere egală, pulsatilă, care sapă în carnea lui.

Căldură pe abdomenul lui, se prelinge.

Făcuse pe el.

Johnny Smith se întoarse cu faţa la perete şi plânse.

6

La zece zile după acea primă operaţie şi la două săptămâni înainte de cea de-a doua, Johnny îşi ridică ochii din cartea pe care o citea – *Toţi oamenii preşedintelui,* a lui Woodward şi Bernstein – şi o văzu pe Sarah stând în cadrul uşii, uitându-se timid la el.

– Sarah, spuse el. Chiar tu eşti, nu-i aşa?

Ea expiră sacadat.

– Da. Eu sunt, Johnny.

Aşeză cartea jos şi se uită la ea. Era frumos îmbrăcată într-o rochie de pânză verde-deschis şi ţinea în faţă, aidoma unui scut, o poşetă micuţă, maro. Îşi împletise o panglică în păr şi-i stătea bine aşa. Făcu pumnalul ascuţit şi zbuciumat al geloziei să se înfigă în el – a ei fusese ideea aceasta sau a bărbatului cu care trăia şi cu care dormea? Era frumoasă.

– Intră, spuse el. Intră şi stai jos.

Sarah traversă camera şi, dintr-o dată, Johnny se văzu aşa cum probabil îl vedea ea: prea slab, cu corpul înghesuit puţin într-o parte în scaunul de lângă fereastră, cu picioarele întinse ţeapăn în faţă pe o rogojină, îmbrăcat într-o pijama şi într-un halat ieftin de spital.

– După cum poţi vedea, mi-am îmbrăcat smochingul, spuse el.

– Arăţi bine.

Îl sărută pe obraz şi o mie de amintiri îi fluturară prin minte asemenea unui pachet dublu de cărţi de joc. Ea se aşeză pe celălalt scaun, îşi puse un picior peste celălalt şi trase în jos de tivul rochiei.

Se uitară unul la celălalt fără să spună nimic. El observă că era foarte emoționată. Dacă ar fi atins-o cineva pe umăr, din greșeală sau intenționat, ar fi sărit probabil de pe scaun.

– Nu știam dacă e bine să vin, spuse ea, dar îmi doream cu adevărat s-o fac.

– Mă bucur că ai venit.

Parcă suntem niște străini într-un autobuz, gândi el posomorât. *Trebuie să fi rămas mai mult între noi decât acest sentiment, nu-i așa?*

– Așadar, cum te simți? întrebă ea.

El zâmbi.

– Am fost în război. Vrei să-mi vezi cicatricele?

Își ridică halatul până deasupra genunchilor, arătându-i inciziile sub formă de S care începuseră acum să se vindece. Încă mai erau roșii și brăzdate de suturi.

– O, Doamne, ce-ți *fac* ăștia?

– Încearcă să-l monteze la loc pe Humpty Dumpty[2], spuse Johnny. Toți caii regelui, toți oamenii regelui și toți doctorii regelui. Așa că...

Atunci el se opri, fiindcă ea începuse să plângă.

– Nu vorbi așa, Johnny, spuse ea. Te rog, nu vorbi așa.

– Îmi pare rău. Doar că... Încercam să fac o glumă.

Numai asta să fi fost? Încercase doar să facă o glumă sau fusese un fel de-a spune: „Mulțumesc că ai venit să mă vezi; ăștia mă taie în bucăți"?

– Chiar poți face asta? Poți glumi cu asta?

[2]Cântec pentru copii în care Humpty Dumpty e un ou care a căzut de pe un zid și s-a spart, și nici toți „oamenii și caii regelui" n-au mai reușit să-l întregească – n. tr.

Îşi scosese un şervețel de hârtie Kleenex din poşetă şi se ştergea la ochi cu el.

– Nu foarte des. Bănuiesc că, văzându-te din nou... îmi ridic garda, Sarah.

– Îți vor da voie să pleci de aici?

– Într-un sfârşit. Se aseamănă într-un fel cu vechile încercări ale bărbăției, ai citit vreodată despre ele? Dacă rămân în viață după ce fiecare indian şi-a aruncat asupra mea tomahawk-ul, sunt un om liber.

– Vara aceasta?

– Nu, nu... nu prea cred.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, spuse ea atât de încet, încât el de-abia o auzi. Încerc să-mi dau seama de ce... sau cum am fi putut schimba lucrurile... şi asta pur şi simplu nu mă lasă să dorm. Dacă nu aş fi mâncat hot dog-ul ăla stricat... dacă ai fi rămas la mine în loc să pleci...

Îşi scutură capul şi se uită la el. Ochii lui erau roşii.

– Se pare că uneori nu ai cum schimba lucrurile.

Johnny zâmbi.

– Dublu zero. Casa câştigă. Hei, ți-aminteşti de asta? Am făcut praf Roata aia, Sarah.

– Da. Ai câştigat mai bine de cinci sute de dolari.

Johnny se uită la ea încă zâmbind, dar acum zâmbetul lui era încurcat, aproape rănit.

– Vrei să-ți spun ceva comic? Doctorii cred că am supraviețuit pentru că am suferit un soi de traumă cerebrală când eram mic. Dar eu nu-mi amintesc aşa ceva şi nici mama şi tata nu-şi amintesc. Dar se pare că, de fiecare dată când mă gândesc la asta, îmi apare în fața ochilor Roata aceea a Noro-

culuí... şi un miros de cauciuc ars.

– Poate că ai avut un accident de maşină..., începu ea nu prea sigură pe sine.

– Nu, nu cred că asta e. Dar mi se pare că Roata a fost un avertisment... pe care eu l-am ignorat.

Ea îşi schimbă uşor poziţia şi spuse neliniştită:

– Nu gândi aşa, Johnny.

El ridică din umeri.

– Sau poate că pur şi simplu mi-am epuizat norocul pe patru ani într-o singură seară. Însă uită-te la asta, Sarah.

Cu grijă, îndurând mari dureri, îşi ridică un picior de pe rogojină, îl îndoi într-un unghi de nouăzeci de grade, după care-l întinse la loc pe rogojină.

– Poate că vor reuşi într-adevăr să-l lipească pe Humpty la loc. Când m-am trezit, nu puteam face asta şi nu-mi puteam nici întinde picioarele atât de bine ca acum.

– Şi poţi *gândi*, Johnny, spuse Sarah. Poţi *vorbi*. Cu toţii am crezut că... ştii tu.

– Da, Johnny bostanul.

Tăcerea, stânjenitoare şi grea, se lăsă iarăşi între ei. Johnny o spulberă, spunând cu o seninătate forţată:

– Aşadar, ţie cum îţi merge?

– Păi... sunt căsătorită. Presupun c-ai aflat asta.

– Mi-a spus tata.

– E un om atât de bun, spuse Sarah.

După care, ca o răbufnire:

– Nu puteam aştepta, Johnny. Îmi pare rău şi pentru asta. Doctorii au spus că nu-ţi vei reveni niciodată din comă, că te vei tot împuţina până ce... până ce te vei stinge pur şi simplu. Şi chiar dacă aş

fi ştiut... – Se uită la el cu o privire stânjenită. – Chiar dacă aş fi ştiut, Johnny, nu cred că aş fi putut aştepta. Patru ani şi jumătate e un timp lung.

– Da, aşa e, spuse el. E un timp al dracu' de lung. Vrei să afli ceva morbid? I-am pus să-mi aducă revistele din ultimii patru ani doar ca să aflu cine a mai murit. Truman. Janis Joplin. Jimi Hendrix – Iisuse, m-am gândit la el cum cânta „Purple Haze" şi de-abia mi-a venit să cred. Dan Blocker. Şi noi doi. Noi doi, pur şi simplu, ne-am stins.

– Îmi pare atât de rău pentru asta, spuse ea aproape în şoaptă. Mă simt atât de al naibii de vinovată. Dar îl iubesc, Johnny. Îl iubesc mult de tot.

– Bine, asta contează.

– Îl cheamă Walt Hazlett şi e...

– Cred că prefer să aud ceva despre copilul tău, spuse Johnny. Fără supărare, bine?

– E o scumpete, spuse ea, zâmbind. Acum are şapte luni. Îl cheamă Dennis, dar noi îi spunem Denny. L-am numit după bunicul patern.

– Să-l aduci cândva cu tine. Mi-ar face plăcere să-l văd.

– Aşa o să fac, spuse Sarah, şi-şi zâmbiră fals unul altuia, ştiind că aşa ceva nu se va întâmpla niciodată. Johnny, ai nevoie de ceva?

Doar de tine, iubito. Şi de ultimii patru ani şi jumătate.

– Mnu, spuse el. Încă mai predai?

– Încă mai predau, dar numai pentru încă puţin timp, confirmă ea.

– Încă mai prizezi cocaina aia blestemată?

– O, Johnny, nu te-ai schimbat deloc. Îţi place la fel de mult să cicăleşti o persoană.

– La fel de mult, fu el de acord, iar tăcerea se lăsă iarăşi între ei cu un bufnet aproape audibil.

– Pot să mai vin să te văd?

– Sigur, spuse el. Ar fi nemaipomenit, Sarah.

Johnny ezită, nedorindu-şi ca întâlnirea lor să se încheie atât de brusc, nedorind să o rănească pe ea sau chiar pe el însuşi dacă acest lucru se putea evita. Voia să spună ceva din suflet.

– Sarah, zise el, ai făcut ceea ce trebuia.

– Chiar aşa? întrebă ea. Zâmbi, şi zâmbetul îi făcu buzele să tremure la comisura gurii. – Mă îndoiesc. Pare un gest atât de crud şi... nu mă pot înfrâna, atât de *greşit*. Îmi iubesc soţul şi fiul, şi când îmi spune Walt că într-o zi o să locuim în cea mai frumoasă casă din Bangor, îi dau crezare. El spune că într-o zi o să candideze pentru postul lui Bill Cohen din Senat, iar eu dau crezare şi acestui lucru. El spune că, într-o zi, cineva din Maine va fi ales preşedinte şi eu aproape că-i dau crezare şi în privinţa asta. După care, vin aici şi mă uit la sărmanele tale picioare... – Începea acum din nou să plângă. – Arată de parcă ar fi fost trecute printr-un mixer sau ceva, iar tu arăţi atât de *slăbit*...

– Nu, Sarah, nu face asta.

– Eşti atât de slab, şi mie mi se pare un lucru greşit şi crud, şi *urăsc* asta, o *urăsc*, fiindcă nu e corect deloc, nimic din ceea ce s-a întâmplat nu e corect!

– Cred că uneori nimic nu e corect, spuse el. Lumea asta bătrână şi dură. Uneori trebuie să faci doar ceea ce poţi şi să te resemnezi cu ideea. Du-te şi fii fericită, Sarah. Şi, dacă vei vrea să mă vezi, simte-te liberă să vii. Adu o tablă de *cribbage* cu tine.

– Aşa voi face, spuse ea. Îmi pare rău că am plâns. Nu prea ţi-a ridicat moralul, nu?

– E în regulă, spuse el şi zâmbi. Ai face bine să te laşi de cocaină, iubito. O să-ţi cadă nasul.

Ea râse vag.

– Acelaşi Johnny, spuse ea. Din senin, se aplecă şi-l sărută pe buze. – O, Johnny, fă-te bine curând.

El se uită la ea gânditor când ea se îndepărtă.

– Johnny?

– N-ai lăsat-o acolo, spuse el. Nu, nu acolo ai lăsat-o.

– Ce să las?

Se încruntă, nedumerită.

– Verigheta. N-ai lăsat-o în Montreal.

Johnny îşi duse mâna la frunte şi începu să se maseze uşor deasupra ochiului drept. Braţul lui ridicat lăsă o umbră şi ea observă cu ceva foarte asemănător cu o teamă superstiţioasă că jumătate din faţa lui era luminată, jumătate întunecată. O făcu să se gândească la masca de Halloween cu care o speriase el. Ea şi cu Walt îşi făcuseră luna de miere în Montreal, dar de unde să ştie Johnny asta? Doar dacă nu-i spusese cumva Herb. Da, aproape sigur asta trebuia să fie explicaţia. Însă numai ea şi cu Walt ştiau că îşi pierduse verigheta pe undeva prin camera de hotel. Nimeni altcineva nu ştia, fiindcă Walt îi cumpărase altă verighetă înainte ca ei să ia avionul spre casă. Îi fusese prea ruşine să spună cuiva, până şi mamei ei.

– Cum...

Johnny se încruntă puternic, apoi îi zâmbi. Mâna îi căzu de la tâmplă şi se lovi în poală de surata ei.

– Nu era pe măsura ta, spuse el. Împachetai

bagajele, nu-ți amintești, Sarah? El era plecat să cumpere ceva și tu făceai bagajele. El era plecat să cumpere... să cumpere... nu știu. E în zona moartă.

Zona moartă?

– S-a dus la magazinul de artizanat și a cumpărat o mulțime de prostioare ca suvenir. Pernițe haioase și alte chestii de astea. Însă, Johnny, cum de știi că mi-am pierdut veri...

– Făceai bagajele. Inelul nu era pe măsura ta, era cu mult prea mare. Aveai de gând să-l duci la reparat la întoarcere. Între timp, însă, l-ai... l-ai... – Încruntarea aceea de nedumerire dădu să reapară, după care, imediat, dispăru. Îi zâmbi. – L-ai împachetat în hârtie igienică!

Nu mai exista acum nici un dubiu în privința sentimentului de teamă. I se zvârcolea alene prin stomac asemenea unui fuior de apă caldă. Își duse mâna la gât și se uită țintă la el aproape hipnotizată. *Are aceeași privire în ochi, aceeași privire de amuzament glacial pe care a avut-o în noaptea aceea, când câștiga la Roată. Ce s-a întâmplat cu tine, Johnny? Ce ești?* Albastrul ochilor lui se întunecase aproape până la violet și părea dus cu gândul departe. Sarah voia să fugă. Camera însăși părea că se întunecase, ca și când Johnny ar fi sfâșiat cumva canavaua realității, ca și când ar fi rupt legăturile dintre trecut și prezent.

– Ți-a alunecat de pe deget, spuse el. Puneai ustensilele lui de bărbierit într-unul dintre buzunarele laterale și, pur și simplu, ți-a alunecat. N-ai observat că l-ai pierdut până mai târziu, așa încât ai crezut că a rămas pe undeva prin cameră. – Râse: un sunet acut, zăngănit, împleticit, deloc râsetul normal

al lui Johnny, şi rece... rece. – Băiete, da' ştiu că ai scotocit fiecare ungher din camera aia. Însă el se afla în bagaje. Încă se mai află în buzunarul valizei. Încă de atunci. Du-te în pod şi uită-te, Sarah. O să te convingi.

Pe coridor, cineva scăpă un pahar sau altceva şi înjură speriat când acesta se sparse. Johnny se uită în direcţia sunetului şi privirea i se limpezi. Îşi întoarse ochii şi observă că Sarah era înmărmurită, cu ochii larg deschişi şi că se încrunta preocupată.

– Ce e? Sarah, am spus ceva ce nu trebuia?

– De unde ai ştiut? şopti ea. De unde să ştii toate lucrurile astea?

– Nu ştiu, spuse el. Sarah, îmi pare rău dacă te-am...

– Johnny, ar fi mai bine să plec, l-am lăsat pe Denny cu bona.

– Bine. Sarah, îmi pare rău dacă te-am supărat.

– De unde poţi să ştii de verigheta mea, Johnny?

El nu putu decât să scuture din cap.

7

La jumătatea coridorului de la primul etaj, stomacul începu să-i dea senzaţii ciudate. Găsi toaleta femeilor exact la timp. Intră în grabă, închise uşa unui separeu şi vomită violent. Trase apa şi apoi rămase locului cu ochii închişi, tremurând, în acelaşi timp, însă, gata-gata să izbucnească în râs. Şi ultima dată când îl văzuse pe Johnny vomitase. Dreptate nemiloasă? Paranteze temporale, asemenea paspartuurilor unei cărţi? Îşi acoperi gura cu

mâinile să împiedice orice ar fi încercat să iasă – râsul sau poate un țipăt. Şi, în întunecime, lumea păru să se rotească ilogic, asemenea unei farfurii. Asemenea unei Roți a Norocului.

8

Îl lăsase pe Denny la doamna Labelle, astfel încât, când ajunse acasă, o întâmpină liniştea şi singurătatea. Urcă scările înguste către pod şi apăsă pe comutatorul care acționa cele două becuri fără abajur din tavan. Valizele lor erau depozitate într-un colț. Vizele de călător cu însemnul Montrealului erau încă lipite pe cele două fețe ale valizelor Grants' portocalii. Acestea erau trei la număr. O deschise pe prima, căută pe dibuite în buzunarele laterale elastice şi nu găsi nimic. La fel şi cu a doua. La fel şi cu a treia.

Inspiră adânc şi lăsă apoi aerul să iasă din plămâni, simțindu-se caraghioasă şi puțin dezamăgită – dar în mare parte uşurată. Uşurată peste poate. Nici urmă de inel. Îmi pare rău, Johnny. Însă, pe de altă parte, nu-mi pare rău deloc. Ar fi fost puțin cam prea înspăimântător.

Începu să împingă valizele la locul lor între un teanc cu vechile manuale de la facultate ale lui Walt şi veioza cu picior pe care o spărsese câinele femeii ăleia nebune şi pe care Sarah nu se îndurase niciodată s-o arunce la gunoi, când, în vreme ce-şi scutura palmele de praf, gata să lase întreaga poveste în urmă, o voce slabă, atât de slabă că abia o auzi, şopti înlăuntrul ei: *A fost o căutare cam su-*

perficială, nu crezi? Nu ți-ai prea dorit să găsești ceva, nu-i așa, Sarah?

Nu. Nu, de fapt chiar nu-și dorise să găsească ceva. Și, dacă vocea aceea anemică credea că ea va deschide încă o dată toate acele valize, atunci era nebună. Întârziase deja cu cincisprezece minute să-l ia pe Denny, Walt venea acasă însoțit de unul dintre partenerii seniori de la firmă, pentru cină (o chestie *foarte* importantă), iar ea-i datora lui Betty Hackman o scrisoare – de la Mesagerii Păcii din Uganda, Betty păşise direct în căsătorie cu fiul unui crescător de cai putred de bogat, din Kentucky. De asemenea, ar trebui să curețe amândouă băile, să-și aranjeze părul și să-l îmbăieze pe Denny. Avea pur și simplu prea multe lucruri de făcut ca să mai frece menta în podul acesta încins și murdar.

Așa încât, deschise iarăși toate cele trei valize și, de data aceasta, căută prin buzunarele laterale cu *foarte* mare atenție și, bine pitit într-un colț al celei de-a treia valize, găsi verigheta. O ținu ridicată în fața ochilor la lumina unuia dintre becuri și citi inscripția din interior, încă la fel de proaspătă cum fusese în ziua în care îi pusese Walt inelul pe deget: WALTER ŞI SARAH HAZLETT – 9 IULIE 1972.

Sarah se uită la ea vreme îndelungată.

După aceea așeză valizele la locul lor, stinse lumina și coborî din pod. Își schimbă rochia de pânză, acum prăfuită, cu niște pantaloni largi și cu un top sumar. Merse în josul cvartalului la locuința doamnei Labelle și-și luă fiul. Se întoarseră acasă și Sarah îl așeză pe Denny în sufragerie, unde acesta se târî neastâmpărat pe jos câtă vreme ea pregăti friptura și curăță cartofii. O dată friptura pusă la

cuptor, intră în sufragerie şi observă că Denny adormise pe covor. Îl ridică şi-l aşeză în leagăn. După aceea se apucă să cureţe băile. Şi, în pofida tuturor lucrurilor, în pofida grabei cu care se apropia timpul de ora cinei, gândul nu-i zbură de la inel. Johnny ştiuse. Sarah putea chiar să spună cu precizie în ce moment intrase el în posesia unei asemenea informaţii: când îl sărutase înainte de plecare.

Doar faptul că se gândea la el o făcea să se simtă slăbită şi înstrăinată, şi nu ştia sigur de ce. Totul era confuz. Zâmbetul lui şăgalnic, atât de neschimbat, trupul lui, atât de îngrozitor de schimbat, atât de împuţinat şi de subnutrit, felul lipsit de viaţă în care i se lipea părul de scalp, contrastând atât de puternic cu amintirile vii pe care ea încă le mai păstra despre el. Îşi *dorise* să-l sărute.

– Opreşte-te, îşi şopti ea.

Chipul ei reflectat în oglinda de la baie părea un chip străin. Îmbujorat şi încins şi... s-o recunoaştem, oameni buni: sexy.

Mâna i se strânse pe inelul din buzunarul pantalonilor şi, aproape – dar nu chiar – înainte să-şi dea seama de ceea ce făcea, îl aruncă în apa curată, uşor albăstruie din bideu. Totul strălucea de curăţenie, încât, dacă domnului Treaches de la firma „Baribault, Treaches, Moorehouse şi Gendron" i-ar trebui să se uşureze cândva în timpul întâlnirii de la cină, să nu se simtă ofensat de vreo urmă dizgraţioasă rămasă pe vasul bideului; cine ştie ce-i poate aţine calea unui tânăr pornit pe drumul afirmării în consiliul celor potenţi, corect? Cine poate fi sigur de ceva pe lumea asta?

Scoase un pleosc sec şi se scufundă încet, rotin-

du-se leneş, pe fundul apei limpezi. I se păru că aude un clinc slab când atinse porţelanul, dar probabil nu era decât un joc al imaginaţiei sale. Capul îi pulsa. În pod, aerul fusese cald şi stătut şi mirosea a mucegai. Sărutul lui Johnny, însă – acela fusese dulce. Atât de dulce.

Înainte să conştientizeze ceea ce face (şi, astfel, să-i permită raţiunii să se impună), întinse mâna şi trase apa. Aceasta se declanşă cu un bang şi cu un tunet. I se păreau, poate, mai puternice aceste sunete pentru că-şi ţinea ochii strâns închişi. Când îi deschise, inelul dispăruse. Îl pierduse o dată, iar acum era iarăşi pierdut.

Brusc, picioarele i se tăiară şi se aşeză pe marginea căzii, acoperindu-şi faţa cu palmele. Faţa ei cea foarte încinsă. Nu va mai merge să-l vadă iarăşi pe Johnny. Nu era o ideea bună. Întâlnirea aceasta o tulburase. Walt aducea acasă un partener senior, iar ea pregătise pentru această ocazie o sticlă de Mondavi şi o friptură care le făcuse gaură în buget; la aceste lucruri se va gândi de aici înainte. Va trebui să se gândească la cât de mult îl iubeşte pe Walt şi la Denny care dormea în leagăn. Va trebui să se gândească la faptul că, o dată ce-ţi alegi priorităţile în lumea asta nebunească, trebuie să trăieşti în slujba lor. Şi nu se va mai gândi la Johnny Smith şi la zâmbetul lui şăgalnic şi fermecător.

9

Cina din seara aceea fu un mare succes.

CAPITOLUL ZECE

1

Doctorul îi prescrise Verei Smith un tratament cu niște pastile pentru scăderea tensiunii arteriale numit Hydrodiural. Nu-i scăzură tensiunea cu mult („nici cât negru sub unghie", îi plăcea ei să se exprime în scrisori), însă îi dădură o senzație de greață și de slăbiciune. Trebuia să se așeze și să se odihnească după ce aspira covorul. Urcatul mai multor scări o făcea să se oprească o dată ajunsă sus și să gâfâie asemenea unui câine într-o după-amiază încinsă de august. Dacă nu i-ar fi spus Johnny că îi făceau numai bine, ar fi aruncat chiar în acel moment pilulele pe geam.

Doctorul încercă un tratament cu alt medicament, iar acesta îi făcu inima să-i galopeze atât de tare, încât ea chiar încetă să-l mai ia.

– Aplicăm o procedură oarbă, îi spuse doctorul. Într-un sfârșit o să te vindecăm, Vera. Nu-ți face griji.

– Nu-mi fac griji, spuse Vera. Speranța mea e în Domnul Dumnezeu.

– Da, sigur că așa este. Așa și trebuie să fie.

Până la sfârșitul lunii iunie, doctorul se oprise la o combinație de Hydrodiural și un alt medicament numit Aldomet – niște pilule dolofane, galbene,

scumpe, nişte chestii scârboase. Când începu să ia cele două medicamente deodată, i se păru că trebuie să meargă la toaletă la fiecare cincisprezece minute. Avea migrene. Avea palpitaţii cardiace. Doctorul spuse că tensiunea arterială îi scăzuse iarăşi la normal, însă ea nu-l crezu. La ce mai erau buni şi doctorii ăştia, totuşi? Uită-te ce-i făceau lui Johnny al ei, îl tăiau ca pe-o halcă de carne la măcelărie, deja îi făcuseră trei operaţii, arăta ca un monstru cu toate acele suturi de-a lungul braţelor şi a picioarelor şi a gâtului, şi tot nu se putea deplasa fără să se ajute de un cadru din acela metalic, de felul celui de care se folosea şi bătrânul domn Sylvester. Dacă îi scăzuse tensiunea, de ce se simţea tot timpul atât de mizerabil?

– Trebuie să-i dai corpului tău destul timp să se adapteze medicaţiei, îi spuse Johnny.

Era prima sâmbătă a lunii iulie şi părinţii veniseră în oraş pentru întregul sfârşit de săptămână. Johnny tocmai se întorsese de la hidroterapie şi arăta palid şi vlăguit. În ambele mâini ţinea câte o bilă de plumb, pe care le ridica şi le cobora în poală în vreme ce ei discutau, flexionându-şi coatele, dezvoltându-şi bicepşii şi tricepşii. Cicatricele pe cale de vindecare ce-i brăzdau coatele şi antebraţele asemenea unor tăieturi de spadă se întindeau şi se contractau.

– Pune-ţi credinţa în Domnul, Johnny, spuse Vera. Nu ai nevoie de toată mascarada asta. Pune-ţi credinţa în Domnul şi el te va vindeca.

– Vera..., începu Herb.

– Nu mă lua cu Vera. E o *mascaradă*! Nu spune Biblia: întreabă şi ţi se va răspunde, bate şi ţi se va

deschide? Nu e nevoie ca eu să iau toate acele medicamente diavoleşti şi nu e nevoie ca băiatul meu să le permită doctorilor să-l mai tortureze. E greşit, nu ajută la nimic, şi e un lucru *păcătos*!

Johnny aşeză bilele de plumb pe pat. Muşchii braţelor îi tremurau. I se făcuse rău la stomac, se simţea extenuat şi era dintr-o dată furios pe mama sa.

– Domnul îi ajută pe oamenii care se ajută singuri, spuse el. Tu nu-ţi doreşti deloc un Dumnezeu Creştin, mamă. Ţie îţi trebuie un geniu fermecat care să iasă dintr-o lampă şi să îţi îndeplinească trei dorinţe.

– Johnny!

– Ei bine, ăsta-i adevărul.

– Doctorii ăia ţi-au băgat ideile astea în cap! Toate ideile astea nebuneşti! – Îi tremurau buzele; avea privirea sălbatică, dar nici urmă de lacrimi în ochi. – Dumnezeu nu te-a scos degeaba din comă, ci ca să-i îndeplineşti porunca, John. Ăştialalţi, ăştia încearcă doar...

– Încearcă doar să mă pună iarăşi pe picioare, ca să nu trebuiască să îndeplinesc porunca Domnului dintr-un scaun cu rotile pentru tot restul vieţii mele.

– Haideţi să nu ne certăm, spuse Herb. Familiile nu trebuie să se certe.

Iar uraganele nu trebuie să bată, dar bat în fiecare an şi orice ar fi spus el n-ar fi putut opri această confruntare. Se prefigurase de multă vreme.

– Dacă-ţi pui încrederea în Dumnezeu, Johnny..., începu Vera, neluându-l deloc în seamă pe Herb.

– Nu mai am încredere în nimeni şi în nimic.

– Îmi pare rău să te aud spunând asta, zise ea. Glasul ei era rigid şi distant. – Agenţii Satanei sunt peste tot. Vor încerca să te împiedice să-ţi îndeplineşti destinul. Se pare că se descurcă destul de bine.

– Trebuie să faci din asta un soi de problemă... a nemuririi sufletului, nu-i aşa? Îţi zic eu care a fost problema: un stupid accident de maşină, doi puşti care s-au luat la întrecere şi s-a întâmplat ca eu să fiu transformat în carne pentru chifteluţe. Ştii ce-mi doresc, mamă? Vreau să ies de aici. Asta e tot ce-mi doresc. Şi-mi doresc ca tu să continui să-ţi iei medicamentele şi... şi să încerci să cobori cu picioarele pe pământ. Asta e tot ce-mi doresc.

– Plec.

Se ridică în picioare. Chipul ei era palid şi mâhnit.

– O să mă rog pentru tine, Johnny.

El se uită la ea, neajutorat, frustrat şi nefericit. Mânia îl părăsise. Şi-o deşertase asupra ei.

– Continuă să-ţi iei medicamentele! spuse el.

– O să mă rog să vezi lumina.

Vera părăsi încăperea cu chipul impenetrabil şi la fel de dur ca o piatră.

Johnny se uită neajutorat spre tatăl lui.

– John, mi-aş fi dorit să nu faci asta, spuse Herb.

– Sunt obosit. Nu mă ajută cu nimic să judec lucrurile mai limpede. Sau să-mi stăpânesc mai bine temperamentul.

– Mda, spuse Herb.

Păru că vrea să spună şi altceva, dar nu spuse.

– Încă mai vrea să plece în California la simpozionul ăla cu farfuriile zburătoare, sau ce-o fi?

– Da. Dar e posibil să se răzgândească. Nu ştii niciodată ce se întâmplă mâine, şi mai e încă o lună până atunci.

– Ar trebui să faci ceva în privinţa asta.

– Mda? Ce? S-o închid? S-o internez?

Johnny scutură din cap.

– Nu ştiu. Dar poate că a sosit clipa să te gândeşti la această soluţie serios în loc să te porţi de parcă nici n-ar intra în discuţie. E bolnavă. Trebuie să vezi lucrul ăsta.

Herb spuse cu tărie:

– Nu avea nimic înainte ca tu...

Johnny se crispă, de parcă ar fi fost pălmuit.

– Uite, îmi pare rău. John, nu asta am vrut să spun.

– Bine, tată.

– Nu, chiar nu am vrut. – Chipul lui Herb era un adevărat portret al suferinţei. – Uite, trebuie să merg după ea. Probabil că acum rătăceşte pe coridoare.

– Bine.

– Johnny, încearcă să uiţi ce s-a întâmplat aici şi să te concentrezi asupra însănătoşirii tale. Ea chiar te iubeşte, şi te iubesc şi eu. Nu ne judeca prea dur.

– Nu. E în regulă, tată.

Herb îl sărută pe Johnny pe obraz.

– Trebuie să merg după ea.

– Bine.

Herb plecă. Când rămase singur, Johnny se ridică şi parcurse împleticit cei trei paşi dintre scaun şi pat. Nu era mult. Dar era ceva. Era un început. Îşi dorea mai mult decât bănuia tatăl lui să nu fi sărit în felul acela la maică-sa. Îşi dorea asta fiindcă în

el se dezvolta o certitudine bizară care spunea că Vera nu va mai trăi multă vreme.

2

Vera încetă să-şi mai ia medicamentele. Herb vorbi cu ea, apoi o imploră, în cele din urmă îi ceru cu fermitate să nu facă asta. Nu servi la nimic. Ea îi arătă scrisorile „corespondenţilor ei întru Iisus", cele mai multe nişte mâzgăliturі pline de greşeli de ortografie, toate sprijinindu-i poziţia şi promiţându-i rugăciuni. Una era o scrisoare de la o doamnă din Rhode Island care fusese şi ea la ferma din Vermont să aştepte sfârşitul lumii (împreună cu căţeluşul ei Otis). „*DOMNUL* e cel mai bun medicament", scria această doamnă, „întreabă-l pe *DOMNUL* şi VEI FI VINDECATĂ, nu DOCTORII care UZURPĂ PUTEREA *DOMNULUI*, DOCTORII sunt cei vinovaţi de tot CANCERUL din această lume rea cu AMESTECUL LOR DIAVOLESC, toţi cei care au fost OPERAŢI de exemplu, chiar şi ceva UŞOR ca AMIGDALITA, mai devreme sau mai târziu vor face CANCER, e un fapt dovedit, aşa că întreabă-l pe *DOMNUL*, roagă-l pe *DOMNUL*, uneşte VOINŢA TA cu VOINŢA LUI şi VEI FI *VINDECATĂ!!*"

Herb vorbi cu Johnny la telefon şi, în ziua următoare, Johnny o sună pe Vera şi-şi ceru scuze pentru că-şi pierduse cumpătul. Îi spuse că o roagă să reînceapă să-şi ia medicamentele – pentru el. Vera îi acceptă scuzele, dar refuză să reînceapă tratamentul. Dacă Domnul voia ca ea să calce pământul,

atunci va avea grijă să-l calce în continuare. Dacă Domnul voia s-o cheme la Ceruri, asta va face chiar dacă ea va înghiți un butoi de pastile zilnic. Era argumentul perfect, şi singurul contraargument al lui Johnny era cel pe care catolicii şi protestanții deopotrivă l-au desconsiderat preț de o mie opt sute de ani: că Domnul îşi face lucrarea prin minţile oamenilor la fel ca şi prin spiritul lor.

– Mamă, spuse el, nu te-ai gândit că a fost voia Domnului ca un anume doctor să inventeze medicamentul acela ca tu să poți trăi mai mult? Nu poți nici măcar să iei în calcul ideea asta?

Un telefon la distanță nu era deloc mijlocul potrivit pentru o discuție teologică. Vera închise.

În ziua următoare, Marie Michaud intră în camera lui Johnny, îşi aşeză capul pe patul lui şi plânse mocnit.

– Gata, gata, spuse Johnny, uimit şi alarmat. Ce înseamnă asta? Ce s-a întâmplat?

– Băiatul meu, spuse ea, încă plângând. Mark al meu. L-au operat şi a mers exact cum ați spus. E bine. Va vedea iarăşi şi cu ochiul rănit. Mulțumesc cerului.

Îl îmbrățişă pe Johnny şi el îi răspunse tot cu o îmbrățişare atât de bine cât putu. Cu lacrimile ei calde pe obraji îşi spuse că orice i s-ar fi întâmplat, nu era chiar atât de rău. Poate că unele lucruri trebuie spuse, sau văzute, sau regăsite. Nici măcar nu era un gând prea nelalocul lui acela că Dumnezeu *chiar* lucra prin el, deşi ideea lui de Dumnezeu era cețoasă şi amorfă. O îmbrățişă pe Marie şi-i spuse cât de bucuros era. Îi spuse să-şi amintească că nu el îl operase pe Mark şi că el de-abia îşi amintea

ce-i spusese în acea zi. Ea plecă la scurtă vreme după aceea, ştergându-şi ochii pe drum, lăsându-l pe Johnny singur să mediteze.

3

La începutul lunii august, Dave Pelsen veni să-l vadă pe Johnny. Directorul adjunct al Liceului Cleaves Mills era un bărbat scund, ordonat, care purta ochelari cu lentile groase, pantofi Hush Puppie şi, prin rotaţie, o serie de jachete de sport în culori ţipătoare. Dintre toţi cei care veniră să-l vadă pe Johnny în timpul acelei veri aproape nesfârşite a anului 1975, Dave se schimbase cel mai puţin. Firele de păr cărunt erau ceva mai multe, dar atâta tot.

– Aşadar, spune drept, ce mai faci? întrebă Dave când terminară cu amabilităţile.

– Nu foarte rău, spuse Johnny. Pot umbla acum singur dacă nu fac exces. Pot înota şase ture de piscină. Uneori am migrene ucigătoare, dar doctorii spun să mă aştept ca ele să mai continue o vreme. Poate pentru tot restul vieţii mele.

– Pot să-ţi pun o întrebare personală?

– Dacă vrei să mă întrebi dacă încă mi se mai scoală, spuse Johnny cu un rânjet, răspunsul e afirmativ.

– Asta-i bine de ştiut, dar ce voiam să ştiu e cum stai cu banii. Ai cu ce plăti toate astea?

Johnny scutură din cap.

– Mă aflu în spital de aproape cinci ani. Nimeni altcineva decât un Rockefeller nu şi-ar permite să

plătească asta. Tatăl şi mama mea m-au introdus într-un soi de program finanţat de către stat. Calamitate Extremă sau ceva de genul ăsta.

Dave aprobă din cap.

– Programul de Ajutor în Caz de Accident Deosebit. Mă gândeam eu. Dar cum au reuşit să te ţină departe de spitalele de stat, Johnny? Acolo te mănâncă gheena.

– Doctorul Weizak şi cu doctorul Brown s-au ocupat de asta. Şi ei sunt în mare parte responsabili de progresele pe care le-am făcut până acum. Am fost un... un porcuşor de Guineea, aşa zice doctorul Weizak. Cât de mult putem face ca acest pacient comatos să nu se transforme într-o legumă sadea? Cei de la terapie recuperatorie au lucrat pe mine în ultimii doi ani de comă. Am primit injecţii cu megavitamine... încă-mi mai arată curu' de parcă ar fi năpădit de variolă. Nu că s-ar fi aşteptat la cine ştie ce răspuns din partea mea. S-a presupus că sunt un caz clasat aproape de când am fost adus aici. Weizak spune că ceea ce el şi cu Brown au făcut cu mine a fost o „întreţinere forţată în viaţă a pacientului". El crede că acesta e primul argument al unui răspuns la toate criticile cu privire la întreţinerea în viaţă a unui pacient după ce au dispărut speranţele că-şi va reveni. În orice caz, n-ar fi putut continua să se folosească de mine dacă aş fi fost dus la un spital de stat, aşa că m-au ţinut aici. La un moment dat, ar fi terminat cu mine şi atunci *chiar* aş fi fost dus la un spital de stat.

– Unde cea mai complexă îngrijire pe care ai fi primit-o ar fi fost să te întoarcă la fiecare şase ore ca să nu faci beşici, spuse Dave. Şi, dacă te-ai fi

trezit în 1980, ai fi fost un caz pierdut.

– Cred că aş fi fost un caz pierdut indiferent de tipul de îngrijire primit, spuse Johnny. Îşi scuturã uşor capul. – Cred că, dacă mai propune cineva să mi se mai facă o operaţie, o să înnebunesc. Şi tot o să rămân cu un şchiopătat şi niciodată n-o să-mi mai pot întoarce capul complet spre stânga.

– Când îţi dau drumul?

– În trei săptămâni, dacă mă ajută Dumnezeu.

– Şi după aia ce urmează?

Johnny ridică din umeri.

– Mă întorc acasă, cred. În Pownal. Mama va sta în California pentru o vreme la o... la o chestie religioasă. Tata şi cu mine ne putem folosi de acest răstimp să ne refamiliarizăm unul cu celălalt. Am primit o scrisoare de la unul dintre marii agenţi literari din New York... ei bine, nu chiar de la *el*, ci de la unul dintre asistenţii lui. Sunt de părere că se poate scoate o carte din ceea ce mi s-a întâmplat. Mă gândesc să încerc să scriu două sau trei capitole şi un plan de ansamblu, poate că tipul ăsta sau asistenţii lui reuşesc s-o vândă. Banii mi-ar prinde al dracu' de bine, nu glumesc.

– S-au mai interesat şi de la alte mijloace mass-media?

– Păi, tipul de la *Daily News* care a scris articolul acela...

– Bright? E bun.

– I-ar face plăcere să vină în Pownal după ce plec din maghernița asta şi să scrie un articol-anchetă. Îmi place tipul, dar pentru moment prefer să îl ţin la distanţă. Nu-mi iese nici un ban din treaba asta şi acum, sincer, asta mă interesează. M-aş

duce la emisiunea „Spune Adevărul" dacă aş avea şanse să câştig măcar două sute de dolari. Economiile alor mei s-au dus. Şi-au vândut maşina şi şi-au cumpărat o rablă. Tata a ipotecat pentru a doua oară casa, chiar atunci când ar fi trebuit să se gândească să se pensioneze, s-o vândă şi să trăiască din profit.

– Te-ai gândit să revii în învăţământ?

Johnny îşi ridică privirea.

– E cumva asta o ofertă?

– În mod sigur nu-i filé de ficat.

– Îţi sunt recunoscător, spuse Johnny. Dar chiar nu voi putea fi pregătit până în septembrie, Dave.

– Nu mă gândeam la septembrie. Precis ţi-aminteşti de prietena lui Sarah, Anne Strafford. – Johnny aprobă din cap. – Ei bine, acum e Anne Beatty şi în decembrie va naşte. Aşa încât avem nevoie de un profesor de engleză pentru semestrul al doilea. Program redus. Patru cursuri, o supraveghere la cei din anii mari, două ferestre.

– Îmi faci o ofertă fermă, Dave?

– Fermă.

– E un gest al naibii de frumos din partea ta, spuse Johnny cu sinceritate.

– Fugi de-aici, spuse Dave degajat. Ai fost un profesor al dracului de bun.

– Îmi dai două săptămâni să mă gândesc la asta?

– Până la întâi octombrie, dacă vrei, spuse Dave. Vei putea să lucrezi în continuare la cartea aceea, cred. Dacă pare că e vreo şansă cu ea.

Johnny aprobă din cap.

– S-ar putea să nu vrei să stai prea mult în Pownal, spuse Dave. S-ar putea să ţi se pară... incomod.

Cuvintele se pripiră pe buzele lui Johnny şi el trebui să le înfrâneze.

Nu pentru multă vreme, Dave. Vezi tu, mama e pe cale să-şi spulbere creierii chiar acum. Doar că nu se foloseşte de o armă pentru asta. Va avea un atac cerebral. Va fi moartă înainte să vină Crăciunul dacă tata şi cu mine nu reuşim s-o convingem să-şi reia tratamentul, şi nu cred că vom reuşi. Iar eu sunt în parte răspunzător de asta – cât de mare e partea, asta nu ştiu. Nici nu cred că vreau să ştiu.

În schimb, el răspunse:

– Veştile circulă repede, nu?

Dave ridică din umeri.

– Am înţeles de la Sarah că mamei tale i-a fost greu să se obişnuiască cu schimbarea. O să-şi revină, Johnny. Între timp, gândeşte-te la ce ţi-am spus.

– Aşa voi face. De fapt, îţi ofer încă de pe-acum un da cu semnul întrebării. Ar fi minunat să predau din nou. Să mă întorc la normal.

– Eşti omul meu, spuse Dave.

După ce plecă el, Johnny se întinse pe pat şi se uită pe fereastră. Era foarte obosit. *Să mă întorc la normal.* Cumva, nu credea că acest lucru se va întâmpla vreodată.

Simţea că se apropie una dintre migrenele acelea.

4

Faptul că Johnny Smith ieşise din comă cu o abilitate în plus ajunse într-un târziu în ziare şi apăru pe prima pagină sub semnătura lui David Bright. Aceasta se întâmplă cu mai puţin de o săptămână

înainte ca Johnny să părăsească spitalul.

Se afla la terapie recuperatorie, întins pe spate pe salteaua de pe jos. Pe abdomen i se odihnea o minge medicinală de cinci kilograme şi jumătate. Terapeuta lui, Eileen Magown, stătea aplecată asupra lui şi-i număra abdomenele. Trebuia să facă zece, iar acum se lupta să-l facă pe al optulea. Transpiraţia îi şiroia pe faţă şi cicatricele de pe gât i se înroşiseră puternic.

Eileen era o femeie scundă, cu nimic deosebită de alte femei, cu corp atletic, cu un minunat nimb de păr cârlionţat şi ochi de-un verde adânc presărat cu sclipiri căprui. Johnny îi spunea uneori – cu un sentiment confuz de iritaţie şi amuzament – cel mai mic antrenor din lume. Îl transformase cu forţa sau cu vorba bună dintr-un pacient legat de pat, care de-abia reuşea să ţină un pahar cu apă în mână, într-un om care putea umbla fără baston, care putea face trei tracţiuni într-o singură serie şi un tur complet al bazinului de la spital în cincizeci şi trei de secunde – nu era un record olimpic, dar nu era nici rău. Era necăsătorită şi locuia într-o casă mare pe Center Street din Oldtown împreună cu cele patru pisici ale ei. Avea o voinţă de fier şi nu accepta să i se spună că nu se poate.

Johnny se prăbuşi pe spate.

– Mnu, gâfâi el. Oh, nu cred că pot, Eileen.

– Sus, băiete! strigă ea cu o voce în care se simţea o undă de umor acid şi sadic. Sus! Sus! Încă trei şi poţi bea o Cola!

– Dă-mi o minge de patru kilograme şi eu îţi mai dau două abdomene.

– Mingea de patru kilograme va intra în *Cartea*

recordurilor ca şi cel mai mare supozitor din lume dacă nu-mi mai dai trei abdomene. *Sus!*

– *Arrrrrrrrhhhhhhh!* strigă Johnny, ridicându-se smucit în al optulea abdomen. Se lăsă să cadă la loc pe saltea, după care smuci din nou.

– Minunat! strigă Eileen. Încă unul, încă unul!

– *ARRRRRRRHHHHH!* ţipă Johnny şi se ridică în capul oaselor pentru a zecea oară. Se prăbuşi la podea, lăsând mingea medicinală să i se rostogolească de pe abdomen. – Am făcut hernie, eşti fericită, mi s-au desprins toate mațele şi acum plutesc aiurea în mine, o să te dau în judecată, sadică ce eşti.

– Iisuse, cât eşti de copil! spuse Eileen, oferindu-i mâna ca sprijin. Asta e nimic față de ce ți-am pregătit pentru data viitoare.

– Poți s-o uiți, spuse Johnny. Data viitoare nu voi face decât să înot în...

Se uită la ea, o expresie surprinsă lățindu-i-se pe față. O strânse mai tare de mână, până ce începu s-o doară.

– Johnny? Care e problema? Ai un cârcel?

– O, Doamne, spuse Johnny fără suflu.

– *Johnny?*

Încă o mai ținea strâns de mână; se uita în ochii ei cu o privire distantă, visătoare, care o sperie. Auzise unele lucruri despre Johnny Smith, zvonuri pe care nu le luase în seamă datorită pragmatismului neclintit de cercetaş care o caracteriza. Se spunea că prevăzuse că se va face bine fiul Mariei Michaud, chiar înainte ca doctorii să fie sută la sută siguri că vor să încerce să-i facă operația aceea riscantă. Alt zvon era legat de doctorul Weizak: se

povestea că Johnny îi spuse că nu murise mama lui şi că aceasta trăia undeva pe Coasta de Vest sub un alt nume. În ceea ce o privea pe Eileen Magown, poveştile acestea erau doar nişte scorneli, aşa cum găseai în toate revistele populare, în istorisirile dulci-amărui de dragoste pe care le citeau atât de multe asistente la camera de gardă. Însă felul în care o privea Johnny acum o făcu să-i fie teamă. Parcă se uita înăuntrul ei.

– Johnny, te simţi bine?

Erau singuri în sala de terapie recuperatorie. Uşile mari şi duble cu sticlă semimată care dădeau spre piscină erau închise.

– Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Johnny. Ai face mai bine... da, încă mai este timp. Foarte puţin.

– Despre ce vorbeşti?

Atunci, el îşi reveni la normal. Dădu drumul mâinii ei... însă o strânsese destul de tare să-i lase urme albe de degete pe dosul palmei.

– Sună la Pompieri, spuse el. Ai uitat să închizi aragazul. Îţi iau foc perdelele.

– Cum... ?

– Flacăra a aprins prosopul de bucătărie şi aceasta a aprins perdelele, spuse Johnny în grabă. Fugi şi sună-i. Vrei să-ţi ardă casa din temelii?

– Johnny, n-ai de unde şti...

– Lasă de-o parte ce ştiu eu, spuse Johnny, prinzând-o de cot.

O forţă să se mişte şi merseră împreună spre ieşire. Johnny şchiopăta pronunţat cu piciorul stâng, aşa cum făcea de fiecare dată când era ostenit. Traversară încăperea unde se afla piscina, călcâiele lor

scoțând sunete reverberate pe dalele de gresie, după care ieşiră pe coridorul de la primul etaj şi coborârâ la camera de gardă. Acolo, două asistente beau cafea şi o a treia vorbea la telefon, povestind cuiva de la celălalt capăt al firului cum îşi reamenajase ea apartamentul.

– Ai de gând să suni tu sau sun eu? – întrebă Johnny.

Lui Eileen i se învârtea capul. Rutina ei de dimineață era la fel de bine pusă la punct cum trebuie să fie a oricărei persoane care locuieşte singură. Se ridicase din pat şi-şi fiersese un singur ou în vreme ce mâncase un grepfrut întreg fără zahăr şi un bol de cereale All-Bran. După micul dejun se îmbrăcase şi venise cu maşina la spital. Stinsese *într-adevăr* aragazul? Sigur că-l stinsese. Nu-şi amintea exact când îl stinsese, dar asta făcea parte din obişnuință. Trebuie să-l fi stins.

– Johnny, serios, nu ştiu de unde ți s-a năzărit ție...

– Bine, sun eu.

Se aflau acum în interiorul camerei de gardă, un separeu din sticlă utilat cu trei scaune cu spătar drept şi cu o plită electrică. Îngusta încăpere era dominată de un panou cu afişaj electric – şiruri întregi de beculețe care se înroşeau când apăsa vreun pacient butonul de semnal. Trei dintre acestea pâlpâiau acum. Cele două asistente continuară să-şi bea cafeaua şi să discute despre un doctor care îşi făcuse apariția beat la restaurantul Benjamin's. Cea de-a treia părea că discută cu cosmeticiana ei.

– Scuză-mă, trebuie să dau un telefon, spuse Johnny.

Asistenta acoperi receptorul cu mâna.

– Există un telefon public în ho...

– Mulțumesc, spuse Johnny și-i luă receptorul din mână. Apăsă clapa și, când primi tonul, formă 0. Sună ocupat. – Ce-are aparatul ăsta?

– Hei! strigă asistenta care discutase cu cosmeticiana. Ce dracu' crezi că faci? Dă-mi-l înapoi!

Johnny își aminti că se afla într-un spital dotat cu o rețea internă de telefonie și formă 9 pentru o linie de exterior. După care, formă din nou 0.

Asistenta deposedată, cu obrajii încinși de mânie, se întinse după receptor. Johnny o împinse la o parte. Aceasta se răsuci pe călcâie, o observă pe Eileen și făcu un pas către ea.

– Eileen, ce-i cu țicnitul ăsta? întrebă ea strident.

Celelalte două asistente își așezaseră cafelele pe masă și se uitau cu gura deschisă la Johnny.

Eileen ridică din umeri stânjenită.

– Nu știu, pur și simplu...

– Centrala.

– Vreau să anunț un incendiu în Oldtown, spuse Johnny. Îmi puteți da numărul la care să sun, vă rog?

– Hei, spuse una dintre asistente. A cui casă a luat foc?

Eileen își schimbă agitată greutatea de pe-un picior pe celălalt.

– El spune că a mea.

Asistentei care discutase despre apartamentul ei cu cosmeticiana, i se lumină fața.

– O, Doamne, e tipul *ăla*, spuse ea.

Johnny arătă spre panou, unde acum pâlpâiau cinci sau șase beculețe.

– De ce nu mergeți să vedeți ce vor oamenii ăia?

Centralista îi făcuse legătura cu secția de Pompieri din Oldtown.

– Mă numesc John Smith și vreau să anunț un incendiu. E la adresa... – Se uită la Eileen. – Care e adresa ta?

Preț de o clipă, Johnny crezu că nu-i va spune. Gura ei se deschise, dar nu ieși nici un sunet. Cele două băutoare de cafea uitaseră complet de cești și se retrăseseră în colțul îndepărtat al camerei de gardă. Își șopteau ceva între ele ca două fetițe în closetul școlii generale. Aveau ochii larg deschiși.

– Domnule? spuse vocea de la celălalt capăt al firului.

– Spune *o dată*, insistă Johnny, vrei să-ți moară pisicile în flăcări?

– Center Street, nr. 624, spuse Eileen reținut. Johnny, ți-ai pierdut mințile.

Johnny repetă adresa în receptor.

– Focul e în bucătărie.

– Numele dumneavoastră, domnule?

– John Smith. Sun de la Centrul Medical Eastern Maine din Bangor.

– Pot să vă întreb de unde aveți această informație?

– Am sta la telefon tot restul zilei. Informația mea e corectă. Acționați în consecință.

Trânti receptorul în furcă.

– ... și-a spus că mama lui Sam Weizak este încă...

Asistenta se opri și se uită la Johnny. Pentru o clipă, lui i se păru că toate se uită la el, că privirile lor îi atârnă pe piele asemenea unor greutăți mici și

încinse, şi ştiu ce va ieşi din asta, iar stomacul i se chirci.

– Eileen, spuse el.

– Ce e?

– Ai vreun prieten prin vecini?

– Da... Burt şi Janice locuiesc aproape...

– E vreunul dintre ei acasă?

– Cred că Janice ar trebui să fie, sigur.

– De ce nu-i dai un telefon?

Eileen aprobă din cap, înţelegând pe dată la ce bătea el. Luă receptorul din mâna lui şi formă un număr cu prefixul 827. Asistentele rămaseră în apropiere urmărind însetate scena, ca şi când ar fi păşit din greşeală într-o emisiune de televiziune cu adevărat interesantă.

– Alo? Jan? Sunt Eileen. Eşti în bucătărie?... Vrei să te uiţi pe fereastră şi să-mi spui dacă totul pare, ei bine, în regulă, cu casa mea?... Păi, un prieten mi-a spus... Îţi povestesc după ce te uiţi, bine? – Eileen se îmbujorase. – Da, aştept. – Se uită la Johnny şi repetă: Ţi-ai pierdut minţile, Johnny.

Urmă o pauză care păru să continue la infinit. După care, Eileen începu să asculte din nou. Ascultă multă vreme şi apoi spuse pe un ton ciudat, reţinut, complet diferit de tonul ei obişnuit:

– Nu, nu e nevoie, Jan. Au fost anunţaţi. Nu... Nu-ţi pot explica acum, dar o să-ţi povestesc mai târziu. – Se uită la Johnny. – Da, ciudat că am ştiut... dar îţi pot explica. Cel puţin aşa cred. Pa.

Închise telefonul. Cu toţii se uitau la ea, asistentele animate de-o curiozitate avidă, Johnny animat doar de-o siguranţă placidă.

– Jan spune că iese fum pe fereastra de la bucă-

tărie, zise Eileen şi toate cele trei asistente suspinară la unison.

Ochii lor, larg deschişi şi într-un fel acuzatori, se întoarseră iarăşi spre Johnny. *Ochii juraţilor*, gândi el posomorât.

– Trebuie să merg acasă, spuse Eileen.

Terapeuta agresivă, insidioasă, optimistă, dispăruse, înlocuită de o femeie scundă care-şi făcea griji cu privire la pisicile şi la casa şi la lucrurile ei.

– Eu... Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, Johnny... Îmi pare rău că nu te-am crezut, dar...

Începu să lăcrimeze.

Una dintre asistente se apropie de ea, însă Johnny ajunse primul. Îşi petrecu un braţ pe după umerii ei şi o conduse afară pe coridor.

– Chiar poţi face asta, şopti Eileen. Ce-au spus ele...

– Du-te acum, zise Johnny. Sunt sigur că totul va fi bine. Va fi puţin miros de fum şi câteva neplăceri cauzate de apă, dar atâta tot. Posterul ăla la filmul *Butch Cassidy and the Sundance Kid*, cred că pe ăla îl vei pierde, dar nimic altceva.

– Da, bine. Mulţumesc, Johnny. Domnul să te binecuvânteze.

Îl sărută pe obraz, după care porni în pas rapid în josul coridorului. Se uită o singură dată înapoi şi expresia de pe faţa ei semăna foarte mult cu spaima superstiţiosului.

Asistentele se aliniaseră lângă geamul camerei de gardă şi se uitau ţintă la el. Pe dată, lui Johnny îi amintiră de nişte ciori care stau pe-un fir de telefon, ciori care se uită fix la ceva strălucitor, ceva care poate fi ciugulit şi distrus.

– Mergeți și vedeți ce vor pacienții, spuse el nervos, și ele tresăriră la auzul vocii lui.

Începu să șchiopăteze pe coridor în sus către lift, lăsându-le pe ele să pornească zvonurile. Era obosit. Îl dureau picioarele. I se părea că în încheieturile șoldului avea cioburi de sticlă. Voia să se pună în pat.

CAPITOLUL UNSPREZECE

1

– Ce ai de gând să faci? întrebă Sam Weizak.

– Christoase, habar n-am, spuse Johnny. Câți ai spus că sunt acolo afară?

– Vreo opt. Unul dintre ei e reprezentantul pentru Noua Anglie a AP[1]. Şi sunt câțiva de la două posturi de televiziune, cu camere de luat vederi şi cu reflectoare. Directorul spitalului e cam supărat pe tine, Johnny. Are impresia că ai fost neascultător.

– Pentru că era să ardă casa unei doamne? întrebă Johnny. Tot ce pot presupune e că astăzi a fost o zi săracă în evenimente.

– Că tot veni vorba, n-a fost. Ford a aprobat două propuneri legislative. OEP[2] a aruncat în aer un restaurant în Tel Aviv. Şi un câine polițist a descoperit la aeroport două sute de kilograme de marijuana.

– Atunci ce caută ei aici? întrebă Johnny.

Când intrase Sam şi-i adusese vestea că se adunau reporterii în holul de la intrare, primul lui gând fu ce ar crede mama lui despre asta. Vera se afla în Pownal alături de Herb, pregătindu-se pentru pelerinajul din California, care începea săptămâna

[1]Acronim pentru *Associated Press*, agenție internațională de presă – n. tr.

[2]Acronim pentru *Organizația de Eliberare a Palestinei* – n. tr.

viitoare. Nici Johnny şi nici tatăl lui nu credeau că e o idee bună această călătorie; vestea cum că fiul ei s-a transformat cumva într-o persoană cu puteri metapsihice ar face-o poate să renunţe la ea, însă, dată fiind situaţia, Johnny se temea foarte tare că vindecarea ar fi răul cel mai mare. Ceva de natura aceasta ar fi putut-o porni din nou.

Pe de altă parte – acest gând îi înflori brusc în minte cu toată forţa inspiraţiei – ar fi putut-o convinge să reînceapă tratamentul.

– Sunt aici pentru că ceea ce s-a întâmplat reprezintă o ştire, spuse Sam. Are toate ingredientele clasice.

– N-am făcut nimic, doar am...

– Doar i-ai spus Eileenei Magown că-i arde casa şi aşa era, zise Sam înţelegător. Haide, Johnny, trebuie să fi ştiut că, mai devreme sau mai târziu, se va întâmpla asta.

– Nu caut cu lumânarea să fiu în centrul atenţiei, spuse Johnny posomorât.

– Nu. N-am vrut să sugerez asta. Nici un cutremur nu caută să fie în centrul atenţiei. Însă reporterii se ocupă de el. Oamenii vor să afle.

– Ce s-ar întâmpla dacă aş refuza pur şi simplu să le vorbesc?

– Asta nu prea-i o alegere înţeleaptă, replică Sam. Vor pleca şi vor publica zvonuri prosteşti. După aceea, când vei părăsi spitalul, îţi vor cădea în spate. Îţi vor vârî microfonul sub nas ca şi când ai fi un senator sau un şef al crimei ogranizate, nu?

Johnny medită la aceste lucruri.

– E şi Bright printre ei?

– Da.

– Ce-ar fi să-l invit să urce? Îi spun lui povestea şi el o va spune mai departe celorlalţi.

– Asta poţi face, dar ceilalţi vor fi foarte amărâţi. Şi un reporter amărât îţi va fi duşman. Nixon i-a amărât şi ei l-au sfârtecat în bucăţi.

– Eu nu sunt Nixon, spuse Johnny.

Weizak rânji radiant.

– Slavă Domnului, spuse el.

– Ce-mi propui? întrebă Johnny.

2

Reporterii se ridicară şi se înghesuiră în faţă, când Johnny păşi prin uşile batante şi intră în holul de la intrare. Purta o cămaşă roşie cu gulerul descheiat şi o pereche de jeanşi prea mari pentru el. Chipul lui era palid, dar serios. Cicatricele operaţiilor la tendoanele gâtului ieşeau puternic în evidenţă. Bliţurile aparatelor de fotografiat îl asaltară şi-l făcură să se crispeze. Diverse întrebări îi fură adresate haotic.

– Atenţie! Atenţie! strigă Sam Weizak. E un pacient în perioada de convalescenţă! Vrea să facă o declaraţie scurtă şi va răspunde câtorva întrebări, dar numai dacă vă veţi comporta cumsecade! Acum, daţi-vă mai în spate şi lăsaţi-i loc să poată respira!

Două seturi de reflectoare de la camerele de luat vederi se aprinseră, îmbăind holul într-o strălucire nepământească. Doctorii şi asistentele se adunară lângă uşile sălii de aşteptare ca să vadă ce se întâmpla. Johnny se crispă din cauza luminii, întrebându-se dacă la asta se referea expresia „luminile

rampei". I se părea că totul e un vis.

– Cine sunteți? strigă unul dintre reporteri spre Weizak.

– Sunt Samuel Weizak, doctorul tânărului acesta, și numele meu se scrie cu doi X[3].

Urmă un hohot de râs general și tensiunea scăzu puțin.

– Johnny, te simți bine? întrebă Weizak.

Era începutul serii și brusca lui revelație că bucătăria lui Eileen Magown luase foc i se părea îndepărtată și neimportantă, nu era decât amintirea unei amintiri.

– Sigur, spuse el.

– Care e declarația dumneavoastră? strigă unul dintre reporteri.

– Păi, spuse Johnny, asta e. Terapeuta mea e o femeie pe nume Eileen Magown. E o femeie foarte simpatică și m-a ajutat să-mi recapăt forțele. Am avut un accident, știți, și... – Una dintre camerele video se apropie de el, se focalizează asupra lui, făcându-l să se piardă pentru o clipă. – ... și mi-am cam pierdut forțele. M-au cam lăsat mușchii. În dimineața aceasta eram amândoi în sala de terapie recuperatorie, tocmai terminam exercițiile, iar eu am avut senzația că luase foc casa ei. Adică, ca să fiu mai precis... – *Iisuse, vorbești ca un cretin!* – Am simțit că uitase să închidă aragazul și că erau pe cale să ia foc perdelele din bucătărie. Așa că, am mers și am sunat la Pompieri și atâta tot.

Urmă o pauză de un moment, un respiro, cât le luă reporterilor să rumege informația – *Am avut un*

[3]Trimitere la o butadă din epocă de-a președintelui Nixon – n. tr.

fel de sentiment şi asta e toată povestea – după care urmă iarăşi tirul de întrebări, toate amestecate laolaltă într-o ciorbă indigestă de voci. Johnny se uită neajutorat în jur, simţindu-se dezorientat şi vulnerabil.

– Pe rând! strigă Weizak. Ridicaţi mâna! N-aţi fost niciodată la şcoală?

Mâinile începură să fluture şi Johnny arătă cu degetul spre David Bright.

– Crezi că a fost o întâmplare de ordin metapsihic, Johnny?

– A fost mai degrabă un sentiment, răspunse Johnny. Tocmai terminam de făcut abdomene. Domnişoara Magown m-a luat de mână să mă ajute să mă ridic şi atunci am ştiut ce se întâmpla.

Arătă cu degetul spre altcineva.

– Mel Allen de la *Sunday Telegram* din Portland, domnule Smith. Semăna cu o fotografie? O fotografie proiectată în interiorul minţii dumneavoastră?

– Nu, deloc, spuse Johnny, însă nu reuşea să-şi amintească *ce* fusese de fapt.

– Ţi s-a mai întâmplat asta înainte, Johnny? întrebă o femeie îmbrăcată într-un costum larg.

– Da, de câteva ori.

– Ne poţi povesti despre celelalte incidente?

– Nu, aş prefera să n-o fac.

Unul dintre reporterii de televiziune ridică mâna şi Johnny îi făcu un semn cu capul.

– Aţi avut genul acesta de străfulgerări şi *înainte* de accident şi de coma care a urmat, domnule Smith?

Johnny ezită.

Oamenii din încăpere păreau încremeniţi. Simţea căldura reflectoarelor de la camerele de filmat,

era ca şi căldura unui soare strălucind la tropice.

– Nu, spuse el.

Un alt tir dezlănţuit de întrebări. Johnny se uită iarăşi neajutorat la Weizak.

– Stop! Stop! strigă acesta. Se uită la Johnny până ce rumoarea se domoli. – Ai încheiat, Johnny?

– Mai răspund la două întrebări, spuse Johnny. După care... chiar... a fost o zi lungă pentru mine... da, doamnă?

Arătă cu degetul spre o femeie durdulie care se postase între doi reporteri mai tineri.

– Domnule Smith, spuse aceasta cu o voce puternică, baritonală, cine va fi candidatul democraţilor pentru prezidenţialele de anul viitor?

– Nu ştiu să vă răspund, spuse Johnny, sincer surprins de întrebare. De unde să ştiu să răspund la asta?

Se ridicară şi alte mâini. Johnny arătă spre un bărbat înalt, cu trăsături serioase, îmbrăcat într-un costum negru. Acesta făcu un pas înainte. Emana un aer de eleganţă sclifosită şi de perfidie.

– Domnule Smith, sunt Roger Dussault de la revista *Sun* din Lewiston şi aş vrea să ştiu dacă aveţi vreo idee de ce posedaţi o asemenea abilitate extraordinară... dacă o posedaţi într-adevăr. De ce dumneavoastră, domnule Smith?

Johnny îşi curăţă gâtul.

– Dacă vă înţeleg bine... mă puneţi să justific ceva ce nu înţeleg. Nu pot face asta.

– Nu să justificaţi, domnul Smith. Să ne explicaţi.

Crede că le joc o farsă. Sau că încerc s-o joc.

Weizak păşi alături de Johnny.

– Cred că eu trebuie să răspund la asta, spuse el.

Sau, cel puțin, să încerc să vă explic de ce nu există un răspuns.

– Și dumneavoastră aveți abilități metapsihice? întrebă Dussault rece.

– Da, toți neurologii trebuie să aibă, e una dintre cerințele obligatorii, spuse Weizak.

Urmă un hohot general de râs și Dussault se îmbujoră.

– Doamnelor și domnilor din presă. Acest om și-a petrecut ultimii patru ani și jumătate în comă. Noi, cei care studiem creierul uman, nu avem idee de ce s-a întâmplat aceasta sau de ce și-a revenit din ea, și asta din simplul motiv că nu înțelegem ce e de fapt coma, la fel cum nu înțelegem somnul și simplul act al trezirii. Doamnelor și domnilor, nu înțelegem mecanismele creierului unei broaște sau ale creierului unei furnici. Mă puteți cita cu această afirmație... observați că sunt lipsit de frică, nu?

Alte hohote de râs. Îl plăceau pe Weizak. Dussault însă nu râse.

– Mă puteți cita, la fel, când vă spun că bănuiesc că omul acesta se află în posesia unei abilități umane foarte noi, sau a uneia foarte vechi. De ce? Dacă eu și cu colegii mei nu înțelegem cum funcționează creierul unei furnici, credeți că vă pot oferi un răspuns în cazul de față? Nu pot. Vă pot oferi niște bănuieli interesante, totuși, lucruri care pot sau nu să aibă acoperire științifică. O parte a creierului lui Johnny Smith a fost avariată definitiv – o parte foarte mică, însă toate părțile creierului s-ar putea să fie vitale. El numește partea asta „zona moartă". Acolo, se pare, se afla depozitată o serie de amintiri punctuale. Toate aceste amintiri pierdute par să

facă parte dintr-un „set" – acela al numelor unor străzi, drumuri şi şosele. Un subset al unui set cu acoperire mai largă, acela al amplasării în spaţiu. Avem de-a face cu o afazie insignifiantă, însă totală, care se pare că include atât limbajul specific, cât şi îndemânările de vizualizare mentală.

Ca o contrabalansare a acestor lucruri, o altă parte minusculă a creierului lui Johnny Smith pare că s-a *trezit la viaţă*. O porţiune din creierul mare localizată în lobul parietal. Aceasta e una dintre porţiunile cel mai profund circumvolute ale creierului „din faţă" sau „gânditor". Stimulii electrici din această porţiune a creierului domnului Smith depăşesc cu mult nivelul normal, nu? Vă mai spun încă un lucru. Lobul parietal are o anume legătură cu simţul tactil – cât de mult sau cât de puţin, asta nu ştim încă sigur – şi se află foarte aproape de zona creierului care cataloghează şi identifică formele şi texturile lucrurilor palpabile. Iar eu am observat că „străfulgerările" astea ale lui John sunt întotdeauna precedate de un anume contact tactil.

Tăcere. Reporterii luau înnebuniţi notiţe. Camerele de televiziune, care se focalizaseră asupra lui Weizak, se retraseră acum ca să-l includă în cadru şi pe Johnny.

– Asta e tot, Johnny? întrebă Weizak din nou.

– Aşa cred...

Dussault începu brusc să-şi croiască drum cu coatele prin ceata de reporteri. Pentru o clipă năucitoare, Johnny crezu că vrea să-i întâlnească în faţa uşilor, probabil cu scopul de a-i opri să plece. Apoi observă că acesta îşi scotea ceva din jurul gâtului.

– Hai să facem o demonstrație, spuse el. Ținea în mână un medalion prins pe un lanț subțire din aur. Să vedem ce știi să faci cu ăsta.

– Un asemenea lucru n-o să-l vedem, spuse Weizak. Sprâncenele lui grizonate se uniseră într-o încruntare și se uita la Dussault precum Moise. Omul acesta nu e actor de bâlci, domnule!

– Era cât pe ce să mă prosteşti, spuse Dussault. Fie poate, fie nu, corect? Cât te-ai obosit să sugerezi asta, eu mă oboseam să-mi sugerez mie ceva. Ce-mi sugeram era faptul că genul acesta de indivizi nu pot face niciodată nimic la cerere, fiindcă sunt cu toții la fel de veritabili ca și o bancnotă contrafăcută.

Johnny se uită la ceilalți reporteri. Cu excepția lui Bright, care părea mai degrabă stânjenit, cu toții urmăreau scena cu interes maxim. Dintr-o dată, se simți cum trebuie să se fi simțit creștinii în groapa cu lei. Orice aș face, ei câștigă, gândi el. Dacă pot să-i spun ceva, se aleg cu o știre de primă pagină. Dacă nu pot sau dacă refuz să încerc, se aleg cu un alt fel de știre.

– Ei bine? întrebă Dussault.

Medalionul se legăna dintr-o parte în cealaltă sub pumnul lui strâns.

Johnny se uită la Weizak, însă Weizak se uita dezgustat în altă parte.

– Dă-mi-l, spuse Johnny.

Dussault i-l înmână. Johnny își așeză medalionul în palmă. Era un medalion cu Sfântul Christopher. Lăsă lanțul subțire din aur să se adune într-o grămăjoară galbenă, sclipitoare, deasupra medalionului, și-l închise în palmă.

O tăcere de mormânt se pogorî în încăpere. Celor câțiva doctori și asistentelor stând lângă ușile sălii de așteptare li se alăturară vreo alți șase doctori, dintre care unii îmbrăcați de stradă, pregătiți să plece acasă. O grămadă de pacienți se adunaseră la capătul coridorului care ducea spre camera de recreere de la primul etaj. Cei veniți în vizită se adunaseră și ei în zonă. O tensiune densă plutea în aer asemenea unui cablu care geme de electricitate.

Johnny rămase tăcut, palid și slăbit, îmbrăcat cum era în cămașa lui albă și jeanșii prea largi pentru el. Strângea medalionul cu Sfântul Christopher atât de tare în pumn, încât venele de pe mână îi ieșeau puternic în evidență în lumina reflectoarelor de la camerele video. În fața lui, Dussault, cu o alură serioasă, impecabilă și judicioasă, dată de costumul negru, stătea în chip de adversar. Clipa se întindea parcă la nesfârșit. Nimeni nu tuși sau șușoti.

– O, spuse Johnny șters... apoi: Despre asta-i vorba?

Degetele i se relaxară ușor. Se uită la Dussault.

– Ei bine? întrebă Dussault, însă tonul stăpân pe sine îi dispăruse din glas.

Tânărul obosit și emoționat care răspunsese la întrebările reporterilor părea că dispăruse și el. Pe buzele lui Johnny apăru un zâmbet strâmb, însă nu inspira deloc căldură. Albastrul ochilor lui se întunecase. Privirea i se răcise și se detașase de lume. Weizak observă acest lucru și simți că i se face pielea de găină. Îi spuse mai târziu soției sale că acela fusese chipul unui om care se uită printr-un microscop performant și observă o specie interesantă de parameci.

– E medalionul surorii tale, îi spuse lui Dussault. O chema Anne, însă toată lumea îi spunea Terry. Sora ta mai mare. Ai iubit-o. Aproape că ai venerat pământul pe care călca.

Dintr-o dată, îngrozitor, vocea lui Johnny Smith începu să se ascută şi să se schimbe. Deveni vocea ezitantă, nesigură a unui adolescent.

– Să-l ai cu tine când traversezi Lisbon Street pe lumina roşie a semaforului, Terry, sau când mergi cu maşina cu unul dintre tipii ăia de la E.L. Să nu-l uiți, Terry... să nu-l uiți...

Femeia durdulie care-l întrebase pe Johnny pe cine vor propune democrații anul viitor scoase un geamăt scurt de teamă. Unul dintre cameramani murmură „Sfinte Iisuse" cu o voce groasă.

– Opreşte-te, şopti Dussault.

Fața lui căpătase o tentă cenuşie, bolnăvicioasă. Ochii îi ieşeau din orbite şi saliva îi strălucea asemenea unui ornament cromat pe buza de jos în lumina aceea nemiloasă. Mâinile lui se întinseră după medalionul al cărui lanț era acum înfăşurat în jurul degetelor lui Johnny. Însă mişcarea lui fu lipsită de putere sau de autoritate. Medalionul se legănă dintr-o parte în cealaltă, răspândind străfulgerări hipnotice de lumină.

– Să-ți aminteşti de mine, Terry, imploră vocea de adolescent. Nu te droga, Terry... te rog, pentru numele lui Dumnezeu, nu te droga...

– *Opreşte-te! Opreşte-te, bastardule!*

Acum, Johnny vorbi iarăşi pe vocea sa:

– A fost vorba de *speed*, nu-i aşa? După care a fost metadona. A murit de atac cardiac la vârsta de douăzeci şi şapte de ani. Însă l-a purtat vreme de

zece ani, Rog. Şi-a amintit de tine. N-a uitat niciodată. N-a uitat niciodată... niciodată... niciodată... niciodată.

Medalionul îi alunecă printre degete şi căzu pe podea cu un clinchet slab, muzical. Johnny se uită fix în gol pentru o clipă. Chipul lui era calm şi relaxat şi distant. Dussault se aruncă pe jos după medalion, plângând cu suspine în mijlocul tăcerii născute din uluire.

Blițul unui aparat de fotografiat se declanşă, iar chipul lui Johnny se lumină şi redeveni propriul lui chip. Îl năpădi mai întâi oroarea, apoi mila. Îngenunche stângaci lângă Dussault.

– Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare rău, n-am vrut să...

– Nemernicule, bastard farsor ce eşti! strigă Dussault la el. E o minciună! Totul e o *minciună*!

Îi aplică lui Johnny o lovitură stângace cu palma deschisă peste gât şi Johnny se prăbuşi la pământ, lovindu-se tare cu capul de podea. Văzu stele în fața ochilor.

Vacarm.

Era vag conştient că Dussault îşi croia drum cu forța prin mulțime, către ieşire. Oamenii se adunau în jurul lui Dussault, în jurul lui Johnny. Îl văzu pe Dussault printr-o pădure de picioare şi papuci. Apoi, Weizak se afla lângă el, îl ajuta să se ridice în picioare.

– John, te simți bine? Te-a rănit?

– Nu la fel de tare cum l-am rănit eu pe el.

Se ridică cu greu. Nişte mâini – poate ale lui Weizak, poate ale altcuiva – îl ajutară.

Se simțea amețit şi-i era rău, aproape că-i era

greață. Fusese o greşeală ceea ce făcuse, o greşeală îngrozitoare.

Cineva strigă ascuțit – femeia corpolentă care-l întrebase pe Johnny de democrați. Johnny îl văzu pe Dussault căzând în genunchi, prinzându-se de una dintre mânecile de la bluza femeii şi apoi lungindu-se pe dalele de gresie de lângă uşile de la ieşire, acolo unde voise el să ajungă. Încă mai ținea în mână medalionul cu Sfântul Christopher.

– A leşinat, spuse cineva. A leşinat ca din senin. Blestemat să fiu dacă nu.

– E vina mea, îi spuse Johnny lui Sam Weizak. Simțea că i se strânge gâtul de ruşine, de lacrimi. – E numai vina mea.

– Nu, spuse Sam. Nu, John.

Dar aşa era. Se smuci din brațele lui Weizak şi se duse acolo unde zăcea Dussault, care acum îşi revenea, clipind ameţit spre tavan. Doi dintre doctori veniseră să-i acorde primul ajutor.

– E teafăr? întrebă Johnny.

Se întoarse către reportera în costum larg şi aceasta se dădu în spate din calea lui. O crispare de teamă îi marcă fața.

Johnny se întoarse în cealaltă direcție, către reporterul de televiziune care-l întrebase dacă avusese străfulgerări înainte de accident. Dintr-o dată, i se părea foarte important să se explice cuiva.

– N-am vrut să-i fac vreun rău, spuse el. Jur pe numele lui Dumnezeu, nici o clipă n-am vrut să-i fac vreun rău. Nu ştiu...

Reporterul de televiziune făcu un pas în spate.

– Nu, spuse el. Sigur că n-ai vrut. Şi-a cerut-o, toată lumea a văzut asta. Doar... nu mă atinge, da?

Johnny se uită tâmp la el cu buzele tremurânde. Încă era sub imperiul şocului, dar începea să înţeleagă. O, da. Începea să înţeleagă. Reporterul de televiziune încercă să zâmbească şi nu reuşi decât un rictus de tigvă.

– Doar să nu mă atingi, Johnny. Te rog.

– Nu aşa se întâmplă, spuse Johnny – sau încercă să spună. Mai târziu, niciodată nu reuşi să-şi dea seama dacă îi ieşise vreun sunet din gură.

– Nu mă atinge, Johnny, bine?

Reporterul merse cu spatele spre locul unde cameramanul lui îşi strângea aparatura. Johnny rămase locului şi-l urmări din priviri. Începu să tremure din tot corpul.

3

– E spre binele tău, John, spuse Weizak.

Asistenta stătea în spatele lui, fantomă în alb, ucenic de vrăjitor, cu mâinile întinse deasupra troliului mic pentru medicamente, paradisul plin de vise dulci al unui narcoman.

– Nu, spuse Johnny. Încă mai tremura, iar acum mai era şi scăldat în sudori. – Nu mai vreau injecţii. Mi-au ajuns până peste cap injecţiile astea.

– O pilulă, atunci.

– Nu mai vreau nici pilule.

– Să te ajute să dormi.

– *El* va putea dormi? Bărbatul ăla, Dussault?

– Şi-a cerut-o, murmură asistenta, după care, când se întoarse Weizak spre ea, tresări. Weizak, însă, zâmbi şăgalnic.

– Are dreptate, nu? întrebă el. Tipul şi-a cerut-o. Credea că-l duci cu zăhărelul, John. După un somn bun o să înţelegi mai bine lucrurile.

– Adorm şi fără ajutor.

– Johnny, te rog.

Era unsprezece şi un sfert. Televizorul din partea cealaltă a încăperii tocmai fusese închis, Johnny şi cu Sam se uitaseră împreună la reportaj; fusese difuzat imediat după ştirea cu cele două propuneri legislative aprobate de Ford. Ştirea despre mine a fost mai bine montată, gândi Johnny morbid-comic. Materialul cu acel republican chel vorbind numai platitudini despre bugetul naţional, pur şi simplu nu se putea compara cu cel filmat la spital la începutul acelei seri. Materialul acesta se încheia cu Dussault prăbuşindu-se la podea, ţinând strâns în mână medalionul surorii sale, şi leşinând, prinzându-se de acea reporteră aşa cum s-ar prinde de un pai o persoană care stă să se înece.

Când prezentatorul de la ştiri trecu la materialul despre câinele poliţist şi cele două sute de kilograme de droguri, Weizak plecase pentru scurtă vreme din încăpere şi se întorsese cu vestea că centrala spitalului se blocase din cauza apelurilor venite pentru el chiar înainte ca reportajul să se fi încheiat. Asistenta cu troliul de medicamente apăruse câteva minute mai târziu, făcându-l pe Johnny să creadă că Sam mersese la camera de gardă şi pentru altceva, nu doar pentru a verifica apelurile primite.

În acel moment, telefonul sună.

Weizak înjură uşor în barbă.

– Le-am spus să nu dea nici o legătură. Nu răspunde, John, o să...

Însă Johnny răspunsese deja. Ascultă pentru o clipă, apoi aprobă din cap.

– Da, corect. – Acoperi receptorul cu mâna. – E tata, spuse el. Descoperi receptorul: Bună, tată, bănuiesc că ai...

Ascultă. Palidul zâmbet de pe buze îi dispăru şi fu înlocuit de o expresie îngrozită. Buzele i se mişcară fără să vorbească.

– Ce este, John? întrebă Weizak tăios.

– Bine, tată, spuse Johnny, aproape în şoaptă. Da. Spitalul General din Cumberland. Ştiu unde este. Dincolo de Jerusalem's Lot. Bine. Bine. Tată...

Vocea i se frânse. Nu avea lacrimi în ochi, însă aceştia sclipeau.

– Ştiu, tată. Şi eu te iubesc. Îmi pare rău.

Ascultă.

– Da. Aşa e, spuse Johnny. Ne vedem acolo, tată. Da. Pa.

Aşeză receptorul în furcă, îşi aşeză podul palmelor peste ochi şi masă.

– John?

Sam se aplecă înainte, îi luă una dintre mâini şi o ţinu cu blândeţe.

– E vorba de mama ta?

– Mda. Despre ea e vorba.

– Atac cardiac?

– Atac cerebral, spuse Johnny, iar Sam Weizak scoase un sâsâit scurt printre dinţi. Se uitau la ştiri... nici unul dintre ei nu ştia nimic... şi am apărut eu... iar ea a avut un atac de apoplexie. Christoase. E la spital. Dacă i se întâmplă ceva şi lui tata, suntem toţi trei rezolvaţi.

Scoase un hohot puternic de râs. Ochii i se mu-

tară sălbatici de la Sam la asistentă şi înapoi la Sam.

– E un talent excelent, spuse el. Toţi ar trebui să-l aibă.

Râsetul se declanşă iarăşi, un râset foarte asemănător cu un ţipăt!

– Cât de grav e? întrebă Sam.

– Nu ştie.

Johnny îşi coborî picioarele din pat. Se schimbase în halatul de spital şi avea tălpile goale.

– Ce crezi că faci? întrebă Sam tăios.

– Tu ce crezi?

Johnny se ridică şi, pentru o clipă, i se păru că-l va împinge Sam înapoi în pat. Însă acesta nu făcu decât să se uite la el cum şchiopătează spre dulap.

– Nu fi ridicol. Nu eşti pregătit pentru aşa ceva, John.

Fără să-i pese de asistentă – îl văzuseră în fundul gol de destule ori, pentru numele lui Dumnezeu – Johnny lăsă halatul să-i cadă la picioare.

Cicatricele groase, sinuoase i se vedeau pe partea din spate a genunchilor şi pe gambe. Începu să-şi caute frenetic hainele în dulap şi găsi cămaşa albă şi jeanşii pe care le purtase la conferinţa de presă.

– John, îţi interzic categoric să faci asta. În calitatea mea de doctor personal şi de prieten, îţi spun că e o nebunie.

– Interzice tot ce vrei, dar eu plec, spuse Johnny.

Începu să se îmbrace. Pe chipul lui se citea acea expresie de preocupare distantă pe care Sam o asocia cu transele. Asistenta tresări.

– Soră, la fel de bine ai putea pleca la camera de gardă, spuse Sam.

Aceasta merse cu spatele spre uşă, rămase acolo

o clipă, după care plecă. Nedumerită.

– Johnny, spuse Sam.

Se duse la el şi-şi aşeză o mână pe umărul lui.

– Nu tu ai fost de vină.

Johnny se scutură de atingerea lui.

– Ba sigur că eu am făcut-o, spuse el. Se uita la mine la televizor când s-a întâmplat.

Începu să-şi încheie cămaşa.

– Ai încercat s-o convingi să-şi continue tratamentul şi nu te-a ascultat.

Johnny se uită la Weizak pentru o clipă, după care reîncepu să-şi încheie cămaşa.

– Dacă nu s-ar fi întâmplat acum, s-ar fi întâmplat mâine, săptămâna viitoare, luna viitoare...

– Sau anul viitor. Sau peste zece ani.

– Nu. N-ar fi rezistat zece ani şi nici măcar unul singur. Ştii lucrul ăsta. De ce eşti atât de îndârjit să te învinovăţeşti? Din cauza reporterului ăluia îngust la minte? Să fie un fel de autocompătimire inversă? O pornire de-a crede că ai fost blestemat?

Chipul lui Johnny se contorsionă.

– Se uita la *mine* când s-a întâmplat. N-ai înţeles asta? Chiar atât de slab la minte eşti de nu pricepi?

– Se pregătea să plece într-o călătorie obositoare, taman până-n California şi înapoi, chiar tu mi-ai spus asta. Un soi de simpozion. Genul de lucru cu o încărcătură profund emoţională, din câte ai spus tu. Da? Da. Aproape sigur s-ar fi întâmplat atunci. Congestia cerebrală nu vine ca fulgerul din cer.

Johnny îşi încheie jeanşii şi se aşeză, de parcă l-ar fi obosit actul îmbrăcării prea tare ca să mai facă altceva. Avea picioarele încă goale.

– Mda, spuse el. Mda, s-ar putea să ai dreptate.

– Pricepe! În sfârşit pricepe! Slavă Cerului!

– Dar tot trebuie să merg, Sam.

Weizak îşi ridică mâinile în aer.

– Şi ce să faci? Se află în mâinile doctorilor şi ale Dumnezeului ei. Aşa se prezintă situaţia. Mai bine ca oricine, tu eşti cel care trebuie să înţeleagă asta.

– Va avea nevoie de mine tata, spuse Johnny reţinut. Şi asta o înţeleg.

– Cum o să mergi? E aproape miezul nopţii.

– Cu autobuzul. O să iau un taxi din faţa localului Pete's Candlelighter. Încă mai opresc acolo autobuzele celor de la Grayhound, nu-i aşa?

– Nu trebuie să faci asta, spuse Sam.

Johnny pipăia sub scaun în căutarea papucilor şi nu-i găsea. Sam îi luă de sub pat şi i-i dădu.

– O să te duc eu cu maşina.

Johnny ridică ochii spre el.

– Ai face aşa ceva?

– Dacă accepţi să iei un tranchilizant uşor, da.

– Însă soţia ta...

Îşi dădu seama într-un fel confuz că singura informaţie sigură pe care o avea despre viaţa personală a lui Weizak era că mama lui trăia în California.

– Sunt divorţat, spuse Weizak. Un doctor trebuie să fie disponibil la orice oră din noapte... doar dacă nu e ortoped sau dermatolog, nu? Soţia mea a observat că patul e pe jumătate mai mult gol decât plin. Aşa încât l-a umplut cu o mulţime de alţi bărbaţi.

– Îmi pare rău, spuse Johnny stânjenit.

– Ţi-ai pierdut prea mult timp părându-ţi rău, John.

Chipul lui Sam era blând, însă ochii-i erau severi.

– Încalţă-te.

CAPITOLUL DOISPREZECE

1

De la un spital la altul, gândi Johnny visător, plutind uşor pe valul calmant adus de micuţa pilulă albastră pe care o înghiţise înainte ca el şi cu Sam să părăsească Centrul Medical şi să urce în El Dorado-ul model '75 al lui Sam. *De la un spital la altul, de la o persoană la alta, de la o secţie la alta.*

Într-un fel deplasat, secret, se bucura de acest drum – era pentru prima dată când ieşea din spital într-un răstimp de aproape cinci ani.

Noaptea era liniştită, Calea Lactee se întindea pe cer ca un cadran luminos de ceas defect, o lună pe jumătate plină îi urmărea de deasupra crengilor copacilor, în vreme ce ei mergeau înspre sud, trecând prin Palmyra, Newport, Pittsfield, Benton, Clinton. Motorul maşinii torcea molcom în liniştea aproape generală. Muzica – Haydn – se auzea în surdină din cele patru difuzoare ale casetofonului de bord.

Am venit la un spital într-o ambulanţă a Serviciului de Urgenţe din Cleaves Mills, plec spre altul într-un Cadillac, gândi el. Nu permise acestui gând să-l deranjeze. Îi ajungea că trebuie să facă acest drum, să se lase purtat pe această cărare, să permită grijii faţă de mama lui, faţă de noua lui abilitate şi

față de oamenii care voiau să-i intre cu bocancii în suflet (*Şi-a cerut-o singur... doar să nu mă atingi, bine?*) să se odihnească într-un limb temporal. Weizak nu vorbea. Din când în când, fredona pasaje din muzica de la casetofon.

Johnny privi stelele. Se uită la autostrada aproape pustie la ora aceea târzie. Se derula fără încetare în fața ochilor lui. Trecură prin punctul de taxare de la intrarea în Augusta şi Weizak cumpără un bilet de liberă trecere. După aceea, îşi continuară drumul – Gardener, Sabbatus, Lewiston.

Aproape cinci ani, mai mult decât timpul pe care-l petrece un criminal la zdup.

Adormi.

Visă.

– Johnny, spuse mama lui în vis. Johnny, fă-mă să mă simt bine, însănătoşeşte-mă.

Era îmbrăcată în haine de cerşetoare. Se târa spre el pe macadam. Avea chipul alb. Genunchii îi sângerau. Păduchi albicioşi viermuiau prin părul ei rar. Întindea mâinile tremurânde spre el.

– În tine lucrează puterea Domnului, spuse ea. E o mare responsabilitate, Johnny. E o încredințare măreață. Trebuie să nu-I înşeli încrederea.

O prinse de mâini, le acoperi cu ale lui şi spuse:

– Spirite malefice, lăsați în pace această femeie.

Femeia se ridică în picioare.

– Sunt vindecată! strigă ea cu o voce plină de-o ciudată şi îngrozitoare izbândă. *Sunt vindecată! M-a vindecat fiul meu! Lucrarea lui e mare pe pământ!*

El încercă să protesteze, să-i spună că nu-şi dorea să facă lucruri mărețe, sau să vindece, sau să

vorbească limbi necunoscute, sau să prevadă viitorul, sau să găsească lucruri ce fuseseră pierdute. Încercă să-i spună toate acestea, însă limba nu voi să se supună ordinului său. După care, pe nesimțite, femeia trecu pe lângă el, păşind apăsat de-a lungul drumului pietruit, într-o postură aplecată şi servilă, însă, cumva, în acelaşi timp arogantă; tuna din gură ca dintr-o trompetă:

– *Sunt mântuită! Mântuitorul! Sunt mântuită! Mântuitorul!*

Şi, spre marea lui oroare, observă că în spatele lui se aflau mii de oameni, poate milioane, toți schilozi sau diformi sau cuprinşi de groază. Reportera aceea corpolentă era şi ea acolo, dorind să afle pe cine vor propune democrații pentru preşedinție în 1976; era un fermier orb de un ochi, îmbrăcat în salopetă, ținând în mâini fotografia fiului său, un bărbat tânăr, zâmbitor, îmbrăcat în uniforma albastră a Forțelor Aeriene, care fusese dat dispărut în misiune deasupra Hanoiului în 1972, dorind să ştie dacă fiul lui era mort sau viu; o femeie tânără care semăna cu Sarah pe ai cărei obraji netezi curgeau lacrimile, ținând deasupra capului un copil cu cap hidrocefalic pe care vinele albăstrii ieşeau în evidență ca nişte rune blestemate; un bătrân cu degetele transformate în gheare de artrită, şi alții. Şirul lor se întindea pe kilometri întregi, aşteptau cu răbdare, îl ucideau cu dorințele lor nerostite, amenințătoare.

– *Sunt mântuită!* continua să scandeze imperativ vocea mamei sale. *Mântuitorul! Sunt mântuită! Sunt mântuită!*

Încercă să le spună că nu putea nici să-i vindece,

nici să-i mântuiască, dar, înainte să apuce să deschidă gura pentru a-şi nega harul, prima persoană îl prinse şi începu să-l scuture.

Scuturătura era cât se poate de reală. Era vorba de Weizak, care-l prinsese de braţ. O lumină portocalie puternică umplea interiorul maşinii, strălucind la fel de puternic ca soarele în toiul zilei – era o strălucire coşmarescă, ce preschimba chipul lui Sam în chipul unui moroi. Preţ de o clipă, Johnny crezu că încă trăia coşmarul, după care observă că lumina venea de la felinarele parcării. Şi acestea se pare că se schimbaseră cât timp stătuse el în comă. Dintr-un alb orbitor, într-un portocaliu ciudat care se lipea de piele ca vopseaua.

– Unde suntem? întrebă el răguşit.

– La spital, spuse Sam. La Spitalul General din Cumberland.

– Oh. Bine.

Se îndreptă de spate. Visul părea să-l părăsească puţin câte puţin; încă mai murdărea podeaua minţii sale ca şi nişte cioburi mărunte care încă n-au fost măturate.

– Eşti pregătit să intrăm?

– Da, spuse Johnny.

Traversară parcarea împrejmuiţi de cântecul suav al greierilor din pădure. Gândacii de noapte bâzâiau prin întuneric. Imaginea mamei sale încă-l mai domina – dar nu la fel de puternic, încât să nu se poată bucura de mirosul subtil şi dulce al nopţii şi de senzaţia pe care i-o provoca uşoara adiere de vânt pe piele. Avea timp să se bucure de tăria nopţii şi de sentimentul salubru care-l năpădea. Având în vedere motivul pentru care se afla aici, gândul

acesta i se părea aproape obscen – dar numai aproape. Şi nu voia să-l părăsească.

2

Herb străbătu coridorul, venind să-i întâmpine, iar Johnny observă că tatăl său purta o pereche veche de pantaloni, că îşi încălţase pantofii fără să-şi ia şosete şi că rămăsese îmbrăcat în cămaşa de la pijama. Acestea îi spuneau multe lui Johnny despre felul neaşteptat în care se petrecuse totul. Îi spuneau mai multe decât voia el să afle.

– Fiule, spuse el.

Părea cumva mai scund. Încercă să mai spună ceva, dar nu reuşi. Johnny îl îmbrăţişă şi Herb izbucni în lacrimi. Suspina cu faţa înfundată în cămaşa fiului său.

– Tată, spuse el. E în regulă, tată, e în regulă.

Herb îşi aşeză braţele pe umerii lui şi plânse. Weizak îşi întoarse privirea în altă parte şi începu să studieze imaginile de pe pereţi, anodine picturi colorate în acuarelă ale artiştilor locali.

Herb începu să se reculeagă. Se şterse la ochi cu braţul şi spuse:

– Uită-te la mine, încă am cămaşa de la pijama pe mine. Şi am avut timp să mă schimb înainte să sosească ambulanţa. Cred că nici nu mi-a trecut prin minte să fac asta. Trebuie că mă senilizez.

– Nu, nu te senilizezi.

– Ei bine, ridică el din umeri. Te-a adus cu maşina prietenul tău, doctorul? Frumos din partea dumneavoastră, domnule doctor Weizak.

Sam ridică din umeri.

– N-a fost nimic.

Johnny şi cu tatăl său se îndreptară către îngusta sală de aşteptare şi se aşezară.

– Tată, mama se...

– Se scufundă, spuse Herb. Părea mai calm acum. E conştientă, dar se scufundă. A tot întrebat de tine, Johnny. Cred că pentru tine a rezistat atât.

– E vina mea, spuse Johnny. Toate astea sunt din vi...

Durerea din ureche îl luă prin surprindere şi se uită ţintă, uluit, la tatăl lui. Herb îl prinsese de ureche şi i-o sucise necruţător. Gata cu schimbul de roluri, când îi plânsese tatăl în braţe. Vechiul truc cu răsucitul urechii fusese pedeapsa pe care Herb o rezervase greşelilor cele mai grave. Johnny nu-şi amintea să-i mai fi răsucit urechea de când avea treisprezece ani şi se jucase cu vechiul lor Rambler. Din neatenţie trăsese frâna şi bătrâna maşină începuse să alunece încet la vale şi se oprise în şopronul din spatele casei.

– Niciodată să nu spui asta, zise Herb.

– *Iisuse, tată!*

Herb îi dădu drumul, un zâmbet slab tremurându-i în colţul buzelor.

– Ai uitat de răsucitul urechii, hă? Ai crezut probabil că şi eu am uitat. N-ai tu un asemenea noroc, Johnny.

Johnny se uită ţintă la tatăl său, încă uluit.

– *Niciodată* să nu te mai învinovăţeşti.

– Dar se uita la blestematele alea de...

– Ştiri, da. Era în extaz, era puternic emoţionată... după care era pe podea, sărmana ei gură se

deschidea şi se închidea de parcă ar fi fost un peşte pe uscat. – Herb se aplecă mai aproape de fiul lui. – Doctorul n-a vrut să-mi spună verde-n faţă, dar mi-a cerut încuviinţarea să ia „măsuri eroice". I-am spus să nu facă aşa ceva. Şi ea a comis propriul ei păcat, Johnny. A crezut că ştie ce vrea Domnul. Aşa încât, niciodată să nu te învinovăţeşti pentru greşeala ei. – Lacrimi proaspete îi sclipiră în ochi. Vocea lui se înăspri. – Dumnezeu ştie că toată viaţa am iubit-o şi ştie cât de greu mi-a fost în ultima vreme. Poate că acesta e chiar lucrul cel mai bun.

– Pot s-o văd?

– Da, e la capătul coridorului, camera 35. Te aşteaptă toţi, inclusiv ea. Încă un lucru, Johnny. Fii de acord cu tot ce-ţi va spune. N-o lăsa să moară spunându-şi că a făcut totul în van.

– Nu.

Făcu o pauză.

– Vii cu mine?

– Nu acum. Poate mai târziu.

Johnny aprobă din cap şi merse în susul coridorului. Intensitatea luminii era slăbită, fiind noapte. Scurtul moment petrecut în mijlocul nopţii blânde de vară i se părea acum îndepărtat, însă coşmarul pe care-l avusese în maşină i se părea foarte apropiat.

Camera 35. VERA HELEN SMITH, spunea plăcuţa de pe uşă. Ştiuse el că numele ei mijlociu era Helen? Probabil că da, deşi acum nu-şi amintea. Însă îşi amintea alte lucruri: cum îi adusese, zâmbitoare şi veselă, într-o zi strălucitoare de vară, când fuseseră pe plaja de la Old Orchards, un baton de îngheţată înfăşurat în batistă. Cum jucase

el cu mama şi cu tata cărţi pe chibrituri – mai târziu, după ce chestiunea religioasă începuse să-şi pună mai puternic pecetea asupra ei, Vera nu mai permisese să ţină cărţi de joc în casă, nici măcar pentru a juca *cribbage*. Îşi amintea ziua în care îl împunsese o albină şi fugise la ea, strigând din toţi rărunchii, iar ea îi sărutase umflătura şi-i scosese acul cu penseta, după care îi înfăşurase rana cu o bucată de material înmuiat în praf de copt.

Împinse uşa în lături şi intră. Ea era doar o vagă siluetă cocoşată stând în pat şi Johnny gândi: *Aşa arătam şi eu.* O asistentă îi lua pulsul; se întoarse când se deschise uşa şi lumina slabă de pe coridor îi făcu lentilele ochelarilor să sclipească.

– Dumneavoastră sunteţi fiul doamnei Smith?

– Da.

– *Johnny?*

Vocea ei se ridică dinspre cocoaşa din pat, o voce uscată şi cavernoasă, tremurând la apropierea morţii cum tremură porumbul la suflarea vântului.

Vocea aceasta – Dumnezeu să-i fie aproape – îi făcu pielea de găină. Se apropie mai mult. Partea stângă a feţei ei era contorsionată, alcătuind o mască rânjită. Mâna de pe plapumă era de fapt o gheară. *Atac cerebral*, gândi el. *Ceea ce bătrânii numesc şoc. Da. Aşa e mai bine. Aşa şi arată ea. Ca şi când ar fi suferit un şoc puternic.*

– Tu eşti, John?

– Eu sunt, mamă.

– Johnny? Tu eşti?

– Da, mamă.

Se apropie şi mai mult, şi se forţă să ia în mână gheara aceea osoasă.

– Îl vreau pe Johnny al meu, spuse ea miorlăit.

Asistenta îl fulgeră cu o privire plină de milă, iar el se trezi că-şi doreşte să-i şteargă privirea cu un pumn în plină faţă.

– Vrei să ne laşi singuri? întrebă el.

– N-ar trebui s-o fac, câtă vreme...

– Haide, e mama mea şi vreau să petrec un timp cu ea între patru ochi, spuse Johnny. Ce zici de asta?

– Păi...

– Adu-mi sucul, tată! strigă hârşâit mama lui. Mi se pare c-aş putea bea o găleată!

– Vrei să *pleci* de aici? strigă el la asistentă.

Era năpădit de-o durere îngrozitoare căreia nici măcar nu-i înţelegea sursa. I se părea a fi o vâltoare coborând în întunecimea apelor.

Asistenta plecă.

– Mamă, spuse el, aşezându-se alături de ea.

Sentimentul acela ciudat de întoarcere a situaţiei nu voia să-l părăsească. De câte ori nu şezuse ea pe patul lui cum făcea el acum, poate chiar ţinându-l de mâna cu pielea uscată şi vorbindu-i? Îşi amintea de vremea când încăperea i se părea atât de îngustă – ca văzută printr-o membrană placentară străvezie, chipul mamei sale aplecându-se asupra lui, tunând lent vorbe neauzite în faţa lui întoarsă spre tavan.

– Mamă, spuse el din nou şi sărută cârligul în care se transformase mâna ei.

– Dă-mi cuiele, mă descurc şi singură, spuse ea.

Ochiul ei stâng părea înţepenit în orbită, celălalt se răsucea cu sălbăticie. Era ochiul unui cal împuşcat în viscere.

– Îl vreau pe Johnny.

– Mamă, sunt aici.

– *John-ny! John-ny! JOHN-NY!*

– Mamă, spuse el, temându-se că va reveni asistenta.

– Tu... – Se întrerupse brusc şi capul i se întoarse uşor spre el. – Apleacă-te încoace unde să te pot vedea, şopti ea.

Johnny făcu aşa cum i se ceruse.

– Ai venit, spuse ea. Mulţumesc. Mulţumesc.

Lacrimile începură să-i curgă din ochiul sănătos. Cel afectat, cel de pe partea care părea că îi împietrise din cauza şocului, se uita indiferent în sus.

– Sigur că am venit.

– Te-am văzut, şopti ea. Ce putere-a pus Domnul în tine, Johnny! Nu ţi-am spus eu? Nu ţi-am spus că aşa va fi?

– Da, mi-ai spus.

– Are o misiune pentru tine, spuse ea. Să nu fugi de el, Johnny. Să nu te ascunzi în peşteră cum a făcut Ilie sau să-l faci să trimită un peşte mare ca să te înghită. Să nu faci asta, John.

– Nu, n-o voi face.

O ţinea de mâna ca o gheară. Capul îi pulsa.

– Nu eşti olarul, ci lutul olarului, John. Ţine minte.

– Bine.

– *Ţine minte asta!* spuse ea pe o voce stridentă, iar el gândi: *Iarăşi calcă pe tărâmul lipsei de logică.* Însă nu era aşa; cel puţin, nu călca pe tărâmul lipsei de logică mai departe decât călcase de când ieşise el din comă.

– Dă ascultare vocii tăcute când aceasta va răsuna, spuse ea.

– Da, mamă. Aşa voi face.

Capul ei se întoarse încă puţin pe pernă şi... chiar *zâmbea?*

– Crezi că-s nebună probabil. – Îşi răsuci capul puţin mai mult, ca să se poată uita direct în ochii lui. – Dar asta nu contează. O să recunoşti vocea când o vei auzi. Îţi va spune ea ce trebuie să faci. I-a spus şi lui Ieremia şi lui Daniel şi lui Amos şi lui Abraham. O vei auzi. Îţi va vorbi. Şi, când va face asta, Johnny... *fă-ţi datoria.*

– Bine, mamă.

– Ce putere! murmură ea. Vocea îi devenea îngălată şi indistinctă. Ce putere-a pus Domnul în tine... eu ştiu... întotdeauna am ştiut...

Vocea i se stinse. Ochiul sănătos i se închise. Celălalt se uită ţintă, gol, înainte.

Johnny şezu alături de ea pentru încă cinci minute, după care se ridică să plece. Ţinea mâna pe clanţă şi deschidea uşor uşa, când vocea ei uscată, tremurată se auzi din nou, tonul ei implacabil înfiorându-l:

– *Fă-ţi datoria, John.*

– Da, mamă.

Atunci vorbi cu ea pentru ultima dată. Muri la ora opt şi cinci minute în dimineaţa zilei de 20 august. Undeva la nord de ei, Walt şi Sarah Hazlett purtau o discuţie despre Johnny, care aproape că se transformase într-o ceartă, iar undeva la sud de ei, Greg Stillson avea de-a face cu un nemernic de primă mână.

CAPITOLUL TREISPREZECE

1

– Nu m-ai înțeles, îi spuse Greg Stillson pe un ton cât se poate de răbdător puștiului care ședea în camera de așteptare din spatele secției de poliție din Ridgeway. Puștiul, cu pieptul gol, stătea tolănit într-un scaun pliant și bea o sticlă de Pepsi. Zâmbea îngăduitor către Greg Stillson, fără să înțeleagă că Greg Stillson nu repeta niciodată mai mult de două ori un lucru, înțelegând că în încăpere se afla un nemernic de primă mână, însă neînțelegând încă cine era acesta.

Va trebui să fie ajutat să-și dea seama de acest lucru.

Cu forța, dacă era nevoie.

Afară, dimineața târzie de august era luminoasă și călduroasă. Păsările cântau în copaci. Iar Greg simțea că împlinirea destinului lui era mai aproape ca niciodată. Din această cauză trebuie să aibă grijă cu nemernicul ăsta de primă mână. Acesta nu era un nenorocit de motociclist cu părul lung, cu un picior deja în groapă; puștiul ăsta mergea la facultate, părul lui avea o lungime medie, dar scârțâia de curățenie, și era nepotul lui George Harvey. Nu că-i păsa lui George cine știe ce de el (George luptase în 1945 peste tot prin Germania și avea

doar trei cuvinte pentru nenorociții ăștia cu păr lung, iar acele cuvinte nu erau La Mulți Ani), însă-i era rudă de sânge. Iar George era o persoană influentă în consiliul orășenesc. *Vezi ce poți face cu el*, îi spusese George lui Greg când acesta îl informase că Șeriful Wiffins îl arestase pe fiul surorii sale. Însă ochii lui spuseseră: *Nu-i face vreun rău. E rudă de sânge.*

Puștiul se uita la Greg cu un dispreț leneș.

– Am înțeles, spuse el. Ajutorul ăla de șerif, Dawg, mi-a luat tricoul și-l vreau înapoi. Și-ai face bine *tu* să înțelegi un lucru. Dacă nu-l primesc înapoi, o să asmut pe curu' tău de țărănoi întreaga Uniune Americană a Drepturilor Civile.

Greg se ridică în picioare, se duse la fișierul gri din oțel din fața dozatorului de sucuri, își scoase inelul cu chei, alese una și deschise un sertar. De deasupra unui morman cu formulare în caz de accidente și de nereguli în trafic, luă un tricou roșu. Îl desfăcu, astfel încât înscrisul de pe el să fie vizibil: HAI SĂ NE FUTEM IUBITO.

– Erai îmbrăcat cu asta, spuse Greg pe același ton calculat. Pe stradă.

Puștiul legănă scaunul pe picioarele din spate și mai sorbi niște Pepsi. Zâmbetul acela ușor arogant care-i anima buzele – aproape că era un rânjet – nu se modifică.

– Întocmai, spuse el. Și-l vreau înapoi. E proprietatea mea.

Pe Greg începu să-l doară capul. Deșteptul ăsta nu-și dădea seama cât de ușor i-ar fi să-l rezolve. Încăperea era izolată fonic și se întâmplase de câteva ori ca izolația aceasta să amortizeze țipete. Nu –

nu-şi dădea seama. Nu *înţelegea.*

Nu-ţi pierde însă capul. Nu sări peste cal. Nu răsturna căruţa cu napi.

Uşor de spus. De obicei, uşor şi de făcut. Însă, uneori, temperamentul lui... temperamentul lui scăpa din hăţuri.

Greg căută în buzunar şi scoase o brichetă marca Bic.

– Aşa că poţi să-i spui gestapo-ostului tău de şerif şi fascistului de unchiu-meu că Primul Amendament... – Se opri, ochii lărgindu-i-se puţin. – Ce vrei să... ? Hei! *Hei!*

Fără să-l bage în seamă şi afişând cel puţin o mină calmă, Greg scăpără bricheta. Flacăra albastră a Bic-ului apăru cu un *vup!* şi Greg dădu foc tricoului puştiului. Arse nesperat de bine.

Picioarele scaunului pe care şedea puştiul coborâră şi puştiul ţâşni spre Greg, încă ţinând în mână sticla de Pepsi. Surâsul acela uşor afectat, trufaş, dispăruse, înlocuit de o expresie şocată şi surprinsă – înlocuit şi de mânia unui plod răsfăţat căruia i se făcuse pe plac de prea multe ori.

Nimeni nu i-a spus lui *pricăjit*, gândi Greg Stillson şi durerea de cap i se înrăutăţi. Oh, va trebui să aibă grijă pe viitor.

– Dă-mi-l! strigă puştiul.

Greg ţinea tricoul departe de corp; îl prinsese cu două degete de la guler, gata să-i dea drumul când avea să ajungă flacăra prea aproape de mână.

– Dă-mi-l, nenorocitule! E-al meu! E-al...

Greg îşi aşeză mâna în mijlocul pieptului gol al puştiului şi-l împinse cât de tare putu – adică foarte tare.

Puştiul zbură prin cameră, mânia dizolvându-i-se într-un şoc incomensurabil şi în ceea ce voia Greg – cel puţin – să vadă: frică.

Lăsă tricoul să cadă pe pardoseala din gresie, ridică sticla de Pepsi a puştiului şi turnă ce mai rămăsese înăuntru pe tricoul arzând mocnit. Acesta sfârâi amarnic.

Puştiul se ridica încet în picioare cu spatele lipit de perete. Greg îl privi ţintă în ochi. Ochii puştiului erau căprui şi foarte, foarte larg deschişi.

– O să încercăm să cădem la înţelegere, spuse Greg şi cuvintele rostite i se părură îndepărtate, undeva dincolo de bubuitul bolnăvicios din capul lui. O să ţinem un scurt seminar chiar aici, în camera asta din dos, să vedem cine-i nemernicul. Pricepi ce zic? O să ajungem la nişte concluzii. Nu asta vă place vouă, studenţilor, să faceţi? Să ajungeţi la nişte concluzii?

Puştiul inspiră sacadat. Îşi udă buzele, păru că vrea să vorbească, după care ţipă:

– *Ajutor!*

– Mda, ai nevoie de ajutor, sigur că da, spuse Greg. Şi-o să-ţi ofer eu câtva.

– Eşti nebun, spuse nepotul lui George Harvey, după care strigă iarăşi, mai tare: AJUTOR!

– Poate că sunt, spuse Greg. Sigur. Dar ce ne interesează pe noi, ţâcă, este cine-i nemernicul de primă mână. Pricepi ce zic?

Se uită la sticla de Pepsi pe care-o ţinea în mână şi, dintr-o dată, o avântă cu forţă de colţul fişierului din oţel. Se sparse şi, când văzu puştiul ciobu-rile de pe jos şi gâtul tăios al sticlei din mâna lui Greg aţintit spre el, ţipă. Partea din faţă a jeanşilor

lui, aproape albită din cauza spălării, se întunecă pe dată. Chipul lui căpătă culoarea pergamentului învechit. Şi, când păşi Greg spre el, spărgând cioburile de sticlă sub talpa bocancilor pe care-i purta fie vară, fie iarnă, se făcu mic lângă perete.

– Când eu ies pe stradă, port o cămaşă albă, spuse Greg. Rânjea, arătându-şi dinţii albi. – Uneori port şi cravată. Când ieşi tu pe stradă, porţi o buleandră cu o inscripţie scârboasă pe ea. Cine-i nemernicul atunci, ţâcă?

Nepotul lui George Harvey scânci ceva. Ochii lui bulbucaţi nu se dezlipiră nici măcar pentru o clipă de la sulițele transparente ițindu-se inegale din gâtul sticlei pe care o ţinea Greg în mână.

– Eu am stat aici în picioare şi sunt uscat, spuse Greg, apropiindu-se uşor de el, iar ţie-ţi curge pişatu' pe amândouă picioarele până-n pantofi. Cine-i nemernicul, atunci?

Începu să împungă uşor aerul cu gâtul sticlei spre bustul gol şi transpirat al puştiului, şi nepotul lui George Harvey începu să plângă. Ăsta-i genul de puşti care rup ţara-n două, gândi Greg. Vinul dens al furiei fermenta, curgea nestăvilit prin capul lui. Nemernici împuţiţi şi plângăcioşi, cu stomacul sensibil ca ăsta.

Ah, dar nu-i face vreun rău – nu răsturna căruţa cu napi...

– Eu vorbesc ca o fiinţă umană, spuse Greg, iar tu vorbeşti ca un porc într-o băltoacă, băiete. Cine-i nemernicul atunci?

Împunse iarăşi aerul cu sticla; una dintre muchiile ciobite se afundă uşor în pielea puştiului chiar sub sfârcul drept şi scoase la suprafaţă o boabă

mică de sânge. Puştiul urlă.

– Cu tine vorbesc, spuse Greg. Ai face bine să-mi răspunzi, aşa cum le răspunzi profesorilor tăi. Cine-i nemernicul?

Puştiul se smiorcăi, dar nu scoase nici un sunet distinctiv.

– Răspunde, dacă vrei să treci examenul ăsta, spuse Greg. Îţi vărs maţele pe toată podeaua, băiete.

Şi, chiar în acel moment, vorbise serios. Nu se putea uita direct la picătura aceea de sânge; l-ar scoate din minţi dacă ar face-o, fie că era vorba de nepotul lui George Harvey, fie că nu.

– Cine-i nemernicul?

– Eu, spuse puştiul şi începu să plângă cu suspine ca un copilaş speriat de omul negru, de Allamagoosalum care aşteaptă în spatele uşii de la dulap în orele târzii ale nopţii.

Greg zâmbi. Durerea de cap bubuia şi pâlpâia.

– Păi, e destul de bine, să ştii. E-un început. Încă nu-i încă suficient de bine. Vreau să spui: Sunt un nemernic.

– Sunt un nemernic, spuse puştiul, încă plângând cu suspine.

Mucii îi curgeau din nas şi-i atârnau de la nări într-un fuior. Şi-i şterse cu dosul mâinii.

– Vreau acum să spui: Sunt un nemernic de primă mână.

– Sunt... sunt un nemernic de primă mână.

– Mai spune acum încă un singur lucru şi poate că putem încheia afacerea. Spune: Mulţumesc pentru că mi-aţi ars tricoul ăla infect, domnule primar Stillson.

Puştiul se încălzise acum şi se vedea deja liber.

– Mulțumesc pentru că mi-ați ars tricoul ăla infect.

Dintr-o mișcare rapidă, Greg trecu unul dintre vârfurile ascuțite ale sticlei de-a curmezișul, de la stânga la dreapta burții moi a puștiului, creând o dungă sângerie. De-abia dacă plesni pielea, însă puștiul urlă de parcă toți dracii iadului l-ar fi încolțit din spate.

– Ai uitat să spui „domnule primar Stillson", zise Greg și uite-așa își recăpătă controlul.

Durerea de cap mai zvâcni o dată cu putere chiar între ochi și dispăru. Se uită tâmp la gâtul de sticlă din mână și de-abia dacă-și mai aminti cum de ajunsese acesta acolo. Ce mare prostie. Aproape că aruncase totul pe fereastră din cauza unui puști neisprăvit.

– Domnule primar Stillson! striga puștiul. Groaza îl cuprinsese, inexorabilă, pe de-a întregul. – Domnule primar Stillson! Domnule primar Stillson! Domnule pri...

– Te descurci bine, spuse Greg.

– ... mar Stillson! Domnule primar Stillson! Domnule primar Stillson! Domnule...

Greg îl lovi puternic cu palma peste față și puștiul se izbi cu capul de perete. Tăcu. Ochii lui erau larg deschiși și goi.

Greg se apropie foarte tare de el. Întinse brațele. Închise câte o palmă pe fiecare dintre urechile puștiului. Îi trase capul spre el până ce li se atinseră nasurile. Ochii le erau la mai puțin de trei centimetri unul de celălalt.

– Acum, unchiul tău reprezintă o forță în acest oraș, spuse el cu calm, ținând urechile puștiului ca pe niște mânere. Ochii acestuia erau imenși și

căprui şi înecaţi în lacrimi. – Şi eu sunt o forţă – voi fi una – dar nu sunt chiar George Harvey. El aici s-a născut, aici a crescut, tot tacâmul. Şi, dacă-i vei povesti unchiului tău ce s-a petrecut aici, s-ar putea să-i treacă prin minte să mă compromită în Ridgeway.

Buzele puştiului se mişcau într-o bălmăjeală aproape mută. Greg scutură uşor capul băiatului, ţinându-l de urechi, lovindu-şi nasurile în mod repetat.

– S-ar putea să n-o facă... era cam supărat de chestia cu tricoul ăla. Dar s-ar putea s-o facă. Legăturile de sânge sunt legături puternice. Aşa că, gândeşte-te la asta, fiule. Dacă-i vei povesti unchiului tău ce s-a întâmplat aici şi dacă unchiul tău îmi face vânt, cred că voi veni pe ascuns şi te voi omorî. Crezi chestia asta?

– Mda, şopti puştiul.

Obrajii lui erau uzi, străluceau.

– Da, domnule primar Stillson.

– Da, dom' primar Stillson.

Greg îl lăsă de urechi.

– Mda, spuse el. Te-aş omorî, dar mai întâi aş spune tuturor celor care m-ar asculta cum te-ai pişat pe tine şi cum îţi curgeau mucii din nas în timp ce plângeai.

Se întoarse şi se îndepărtă rapid de el, ca şi când puştiul ar fi mirosit rău, şi se duse iarăşi la fişier. Scoase o cutie de plasturi Band-Aid dintr-un sertar şi i-o aruncă puştiului, care închise speriat ochii şi nu le prinse. Se grăbi să le culeagă de pe podea, ca şi când Stillson l-ar putea ataca din nou pentru c-a ratat pasa.

Greg arătă cu degetul:

– Baia-i acolo. Curăță-te. O să-ți las un tricou cu AMICUL Ridgeway-ului scris pe el. Vreau să mi-l trimiți prin poștă înapoi, curat și fără pete de sânge. Ne-am înțeles?

– Da, șopti puștiul.

– DOMNULE! strigă Stillson la el. *DOMNULE! DOMNULE! DOMNULE! Poți ține minte lucrul ăsta?*

– Domnule, gemu puștiul. Dadomnule, dadomnule.

– Doar nu vă învață *degeaba* să fiți respectuoși, spuse Greg. Nu *degeaba*.

Durerea de cap încerca să revină. Inspiră adânc de mai multe ori și o reprimă – stomacul lui însă părea îngrozitor de deranjat.

– Bine, aici se încheie lecția. Mai vreau doar să-ți dau un sfat bun. Să nu faci greșeala de-a te întoarce la facultatea aia blestemată a ta în toamnă, sau când te-i întoarce tu, și să începi să-ți spui că nu e posibil să ți se fi întâmplat așa ceva. Nu încerca să te amăgești cu privire la Greg Stillson. Uită, puștiule, e mai bine. Pentru tine, pentru mine și pentru George. Cea mai gravă greșeală din viața ta ar fi să continui să-ți spui asta până ce te vei fi convins s-o încerci din nou. Poate fi chiar ultima ta greșeală.

Cu aceasta, Greg plecă, aruncând o ultimă privire disprețuitoare puștiului de acolo, cel cu pieptul și burta presărate cu câteva pete de sânge uscat, cu ochii larg deschiși, cu buzele tremurând. Semăna cu un copil de zece ani mult prea dezvoltat pentru vârsta lui care a fost faultat în timpul finalei din Liga de Juniori la fotbal american.

Greg făcu un pariu mental cu sine însuşi că nu va mai auzi despre şi nici nu-l va mai vedea vreodată pe puştiul acesta, şi fu un pariu câştigat. Mai târziu în săptămâna aceea, George Harvey trecu pe la frizeria unde Greg tocmai se bărbierea şi-i mulţumi că „îi băgase minţile în cap" nepotului său.

– Te pricepi cu puştii ăştia, Greg, spuse el. Nu ştiu... se pare că te respectă.

Greg îi spuse că fusese plăcerea lui.

2

În vreme ce Greg Stillson dădea foc în New Hampshire unui tricou pe care era inscripţionat un mesaj obscen, Walt şi Sarah Hazlett luau un mic dejun târziu în Bangor, statul Maine. Walt citea ziarul.

Aşeză ceaşca de cafea în farfurioară şi spuse:

– Vechiul tău iubit a apărut în ziar, Sarah.

Sarah îi dădea lui Denny să mănânce. Era îmbrăcată în capotul de baie, părul îi era oarecum în dezordine, avea ochii încă doar pe un sfert deschişi. Optzeci la sută din creierul ei era încă adormit. Avusese loc o petrecere ieri seară. Oaspetele de onoare fusese Harrison Fisher, membru al Congresului din partea celui de-al treilea district legislativ din New Hampshire de pe vremea când dinozaurii încă mai făceau umbră pământului, şi candidat perfect pentru a fi reales anul viitor. Fusese un gest politic din partea ei şi a lui Walt să meargă. *Politic.* Acesta era un cuvânt pe care Walt începu să-l folosească cu mult mai târziu. El băuse mai mult decât ea, iar, în dimineaţa aceasta, el era deja îmbrăcat şi

bine dispus, în vreme ce ea se simțea acoperită de-un munte de mizerii. Nu era corect.

– Albastru! remarcă Denny și scuipă afară un amestec de fructe.

– Nu-i frumos, îi spuse Sarah. Și către Walt: Vorbești de Johnny Smith?

– Unicul și inimitabilul.

Ea se ridică și merse lângă Walt.

– Nu a pățit nimic, nu-i așa?

– Se simte bine și sfidează nenorocul, după cum scrie aici, spuse Walt sec.

Avea o vagă bănuială că s-ar putea să fie ceva legat de ceea ce i se întâmplase ei când mersese să-l vadă pe Johnny, însă dimensiunea titlului o uimi: PACIENT TREZIT DIN COMĂ DĂ DOVADĂ DE ABILITĂȚI METAPSIHICE LA O TULBURĂTOARE CONFERINȚĂ DE PRESĂ. Știrea stătea sub semnătura lui David Bright. Fotografia ce însoțea articolul îl reprezenta pe Johnny arătând încă slăbit și, în lumina necruțătoare a blițului, năucit, inspirând milă, aplecat cum stătea deasupra corpului întins pe podea al unui bărbat pe care legenda de la subsol îl numea Roger Dussault, reporter la ziarul local din Lewiston. *Un Reporter Leșină după Revelație*, spunea legenda de la subsol.

Sarah se cufundă în scaunul de lângă Walt, luă ziarul și începu să citească articolul. Acest fapt nu-l mulțumi pe Denny, care începu să lovească în tava scaunului său special, cerând obișnuitul ou de dimineață.

– Cred că ești chemată, spuse Walt.

– Vrei să-i dai tu să mănânce, iubire? Oricum, de la tine mănâncă mai bine.

Continuare la pag. 9, col. 3. Ea deschise ziarul la pagina nouă.

– Cu linguşeala poţi ajunge oriunde, spuse Walt bine dispus. Îşi dădu jos bluza de la trening şi îmbrăcă şorţul ei de bucătărie. – Uite că vin, amice, spuse el şi începu să-i dea lui Denny să mănânce oul.

Când termină de citit articolul, Sarah o luă de la capăt şi-l mai citi o dată. Privirea i se tot întorcea la fotografia aceea, la chipul buimăcit, îngrozit al lui Johnny. Oamenii stând la distanţă de Dussault se uitau la Johnny cu o expresie aproape de frică. Asta o putea înţelege. Îşi amintea de momentul în care îl sărutase şi de mina aceea ciudată, preocupată care-i stăpânise atunci lui chipul. Iar, când îi spusese unde să caute verigheta demult pierdută, *ei* i se făcuse frică.

Însă, Sarah, tu nu te temeai tocmai de acelaşi lucru ca şi ei, nu-i aşa?

– Încă puţin, uriaşule, spunea Walt, parcă de la o mie de kilometri depărtare.

Sarah ridică ochii spre ei: stăteau împreună într-o trâmbă prăfoasă de lumină, şorţul ei de bucătărie se legăna între genunchii lui Walt, şi brusc i se făcu iarăşi frică. Văzu inelul scufundându-se pe fundul bideului, rotindu-se întruna. Auzi clinchetul slab atunci când acesta atinse porţelanul. Se gândi la măşti de Halloween, la puştiul acela spunând: *Ador să-l văd pe tipu' ăsta încasând-o.* Se gândi la promisiuni făcute şi niciodată respectate, şi ochii i se îndreptară spre chipul acesta slab din ziar, uitându-se la ea cu o mirare atât de buimacă, de amarnică.

– ... şmecherie, oricum, spuse Walt, atârnând şorţul în cuier.

Reuşise să-l facă pe Denny să mănânce oul, bucăţică cu bucăţică, iar acum fiul şi moştenitorul lor bea mulţumit din sticla cu suc natural.

– Hă?

Sarah ridică ochii atunci când Walt se apropie de ea.

– Am spus că, pentru cineva care trebuie să aibă de achitat facturi de spitalizare în valoare de aproape jumătate de milion de dolari, e o şmecherie a dracu' de bună.

– Despre ce *vorbeşti*? Cum adică, *şmecherie*?

– Simplu, spuse el, aparent neobservând mânia ei. Ar putea scoate şapte, poate zece mii de dolari scriind o carte despre accident şi despre comă. Dar, dacă a ieşit din comă cu puteri metapsihice, nimic nu-i mai stă în cale.

– Asta-i o acuzaţie a *dracu'* de gravă! spuse Sarah şi vocea ei era gâtuită de nervi.

Walt se întoarse spre ea, mina lui fiind mai întâi una surprinsă, după care una înţelegătoare. Expresia înţelegătoare o înfurie şi mai tare. Dacă ar fi primit câte zece cenţi de fiecare dată când crezuse Walt Hazlett că o înţelege, ar fi putut zbura către Jamaica la clasa întâi.

– Uite, îmi pare rău că am deschis subiectul, spuse el.

– Johnny n-ar minţi niciodată, aşa cum nici papa n-ar... n-ar... ştii tu.

El izbucni în râs şi, în clipa aceea, ea aproape că-i luă ceaşca de cafea şi i-o aruncă în faţă. În schimb, îşi împreună palmele sub masă şi strânse tare. Denny se holbă la tatăl lui, după care izbucni şi el în râs.

– Iubito, spuse Walt. Nu am nimic cu el, nu am nimic cu ceea ce face el. De fapt, îl respect pentru asta. Dacă beşinosul ăla bătrân de Fisher se poate transforma dintr-un avocat falit într-un milionar, după cincisprezece ani petrecuţi în Camera Reprezentanţilor, atunci ar trebui să fie dreptul neîndoielnic al tipului acesta să adune cât mai mult poate făcând pe metapsihicul...

– Johnny nu minte, repetă ea fără vlagă.

– E o şmecherie pusă la cale să-i prostească pe cei care citesc tabloidele şi care aparţin Clubului de Carte Univers, spuse el voios. Deşi recunosc că un strop de clarviziune ar prinde bine la alegerea juraţilor pentru blestematul ăsta de proces al lui Timmons.

– Johnny Smith nu minte, repetă ea, şi-l auzi pe el spunând: *Ţi-a alunecat de pe deget. Puneai ustensilele lui de bărbierit într-unul dintre buzunarele laterale şi, pur şi simplu, ţi-a alunecat... Du-te în pod şi uită-te, Sarah.* Însă nu-i putea spune de acest lucru lui Walt. Walt nu ştia că fusese să-l vadă pe Johnny.

N-ai greşit cu nimic mergând să-l vezi, îi spuse, neliniştită, vocea minţii.

Nu, dar cum ar reacţiona el la aflarea veştii că aruncase prima ei verighetă în toaletă şi că trăsese apa? S-ar putea să nu înţeleagă neaşteptata străfulgerare de teamă care o împinsese la acest gest – acelaşi gen de teamă pe care o vedea ea reflectată pe chipurile din ziar şi, într-o anume măsură, chiar pe chipul lui Johnny. Nu, s-ar putea ca Walt să nu înţeleagă deloc acest lucru. La urma urmei, gestul de a-ţi arunca verigheta în vasul de la toaletă şi de

a trage apoi apa era încărcat de-un anume simbolism vulgar.

– Prea bine, spunea Walt, nu minte. Dar eu pur şi simplu nu pot crede...

Sarah spuse cu calm:

– Uită-te la oamenii din spatele lui, Walt. Uită-te la feţele lor. *Ei* cred.

Walt aruncă fotografiei o privire furtivă.

– Sigur, aşa cum crede un puşti într-un magician atunci când acesta îşi face numărul.

– Crezi că tipul ăsta, Dussault, a fost un... cum îi zice?... o victimă plătită? Potrivit articolului, el şi cu Johnny nu s-au întâlnit niciodată înainte.

– Aşa se face când vrei să prindă iluzia, Sarah, spuse Walt îngăduitor. Pe un magician nu-l avantajează să scoată iepurele dintr-o bască, ci doar dintr-un joben. Fie ştia Johnny Smith ceva dinainte, fie a făcut o prezumţie a naibii de bună bazându-se pe comportamentul lui Dussault de la faţa locului. Însă, repet, îl respect pentru asta. A stârnit nişte valuri frumoase. Dacă se va alege şi cu nişte bănuţi, cu atât mai bine pentru el.

În clipa aceea, Sarah îl urî, îl disprețui pe acest bărbat cu care se căsătorise. De fapt, partea opusă bunătăţii, fidelităţii şi simţului său sănătos al umorului nu era chiar atât de îngrozitoare – era doar încredinţarea, aparent încrustată în zidul de piatră al inimii sale, că toată lumea caută să iasă pe primul loc, fiecare folosindu-se de propriile lui sau propriile ei accesorii. În dimineaţa aceasta, l-ar fi putut face chiar şi pe Harrison Fisher retrograd bătrân şi obez; seara trecută râsese cu hohote la istorisirile lui Fisher cu Greg Stillson, primarul scrântit al

cine-ştie-cărui-orăşel, care se părea că e suficient de scrântit să candideze ca independent pentru un fotoliu în Cameră la alegerile de anul viitor.

Nu, în lumea în care trăia Walt Hazlett, nimeni nu deţinea puteri metapsihice şi nu existau eroi, iar doctrina potrivit căreia *sistemul-trebuie-schimbat-din-interior* era atotputernică. Era un om bun, echilibrat, îi iubea pe ea şi pe Denny, însă, dintr-o dată, inima ei striga cu putere după Johnny şi după cei cinci ani de care fuseseră privaţi şi pe care i-ar fi putut petrece împreună. Sau după o viaţă întreagă pe care ar fi putut-o petrece împreună. După un copil cu părul ceva mai întunecat la culoare.

– Ai face bine să te pui în mişcare, iubire, spuse ea cu voce scăzută. O să-l scoată pe tipul vostru, pe Timmons, la bursa de mărfuri sau cine ştie ce altceva.

– Sigur. – Îi zâmbi, trăgând linie, încheind şedinţa. – Încă prieteni?

– Încă prieteni.

Dar a ştiut unde era inelul. A ştiut.

Walt o sărută, cu mâna dreaptă atingând-o uşor pe ceafă. Întotdeauna mânca acelaşi lucru la micul dejun, întotdeauna o săruta în acelaşi fel, într-o bună zi se vor muta la Washington şi nimeni nu avea puteri metapsihice.

Cinci minute mai târziu, el plecase, ieşind cu spatele pe Pond Street în micuţa lor Pinto roşie, claxonând scurt cum făcea de obicei şi îndepărtându-se. Rămase singură cu Denny, care aproape că se sugruma încercând să coboare pe sub tava montată la scaunul special.

– Nu aşa se face, zvârlugă mică, spuse Sarah, traversând bucătăria şi desprinzând tava de la locul ei.

– Albastru! spuse Denny, dezgustat de întreaga tărăşenie.

Speedy Tomato[1], motanul lor, intră nonşalant în bucătărie cu obişnuitul lui mers lent, legănând din şolduri ca un delincvent juvenil, iar Denny îl înhăţă, scoţând chicoteli scurte. Speedy îşi lăsă urechile pe spate şi parcă se resemnă.

Sarah zâmbi uşor şi curăţă masa. Inerţie. Un corp în repaos tinde să rămână în repaos, iar ea era în repaos. Să nu se lege de partea întunecată a lui Walt; şi ea o avea pe a ei. Nu intenţiona să facă altceva de Crăciun decât să-i trimită lui Johnny o felicitare. Aşa era mai bine, mai sigur – fiindcă un corp în mişcare tinde să-şi continue mişcarea. Viaţa ei era bună aşa cum era. Trecuse peste povestea cu Dan, trecuse peste povestea cu Johnny, cel care fusese atât de nedrept luat de lângă ea (însă atâtea lucruri sunt nedrepte în lumea aceasta), trecuse prin propriile ei ape zbuciumate ca să ajungă la aceste ape liniştite, şi aici avea de gând să rămână. Bucătăria năpădită de lumina soarelui nu era un loc rău. Era spre binele ei să uite de bâlciurile săteşti, de Roţi ale Norocului şi de chipul lui Johnny Smith.

Când lăsă apa să curgă în chiuvetă pentru a spăla vasele, deschise radioul şi prinse începutul buletinului de ştiri. Prima ştire o făcu să îngheţe cu o farfurie tocmai spălată într-o mână, uitându-se uşor contemplativ dincolo de micuţa lor grădină din spatele casei. Mama lui Johnny suferise un atac cerebral în vreme ce urmărea reportajul cu conferinţa

[1]Aprox. Pătlăgeaua vitezomană – n. tr.

de presă a fiului ei. Murise în dimineața aceasta, cu mai puțin de-o oră în urmă.

Sarah își uscă mâinile, închise radioul și-l luă cu forța pe Speedy Tomato din mâinile lui Denny. Își duse fiul în sufragerie și-l puse în rotomobil. Denny protestă cu strigăte puternice și pătimașe de indignare, pe care ea nu le băgă în seamă. Se duse la telefon și sună la Centrul Medical Eastern Maine. O operatoare care părea obosită să repete într-una aceeași informație îi spuse că John Smith părăsise Centrul din proprie inițiativă, ieri, cu puțin înainte de miezul nopții.

Așeză receptorul în furcă și se așeză într-un scaun. Denny continua să plângă în rotomobil. Apa curgea în chiuveta din bucătărie. După o vreme, se ridică, merse în bucătărie și o închise.

CAPITOLUL PAISPREZECE

1

Reporterul de la *Inside View* îşi făcu apariţia pe 16 octombrie, la puţină vreme după ce-şi luase Johnny corespondenţa de la cutia poştală.

Casa tatălui său era amplasată cam departe de drum; parcarea din faţă presărată cu pietriş era lungă de aproape patru sute de metri, trecând printr-un pâlc des de molizi şi de pini din a doua generaţie. Johnny făcea drumul până la cutia poştală şi înapoi în fiecare zi. Prima dată, se întorsese pe verandă tremurând de extenuare, picioarele arzându-i ca focul, şchiopătând atât de pronunţat încât, de fapt, mersul era o împleticeală. Acum însă, la o lună şi jumătate de la acea primă dată (când parcursese cei opt sute de metri într-o oră), plimbarea aceasta devenise una dintre plăcerile lui zilnice, ceva ce aştepta cu nerăbdare. Nu corespondenţa în sine, ci plimbarea.

Începuse să spargă lemne pentru iarna care se apropia, o îndeletnicire pentru care Herb voise să angajeze pe cineva, având în vedere că el însuşi era ocupat cu o lucrare de interior la o casă pe care o construia în Libertyville.

– Recunoşti clipa când bătrâneţea începe să ţi se uite peste umăr, John, îi spusese cu un zâmbet.

Atunci când începi să cauți lucrări de interior de îndată ce toamna e pe sfârșite.

Johnny urcă scările spre verandă și se așează în scaunul de răchită de lângă banca-leagăn, scoțând un geamăt slab de ușurare. Își propti piciorul drept pe balustrada verandei și, cu o grimasă de durere, se folosi de mâini să-l ridice și pe stângul. O dată acest lucru făcut, începu să-și deschidă corespondența.

Se redusese mult aceasta în ultima vreme. În primele săptămâni după ce se întorsese în Pownal, primise uneori chiar și două duzini de scrisori și opt sau nouă colete pe zi, cele mai multe retrimise de la Centrul Medical, câteva expediate către Oficiul Poștal din Pownal (cu diferite variante de ortografiere: Pownell, Poenul și, într-un caz memorabil, Poonuts[1]).

Cele mai multe dintre ele erau de la niște oameni debusolați, care păreau că trec prin viață orbecăind după un far călăuzitor. Îi scriseseră copii care-și doreau autograful lui, femei care voiau să se culce cu el, atât bărbați cât și femei care-i cereau sfatul în privința eșecului în dragoste. Unii îi trimiseseră amulete. Unii horoscoape. Foarte multe dintre scrisori erau de factură religioasă și, în aceste misive greșit ortografiate, scrise de obicei cu litere mari și atent trasate, însă doar cu un pas mai avansate de mâzgăliturile unui elev eminent din clasa primară, Johnny intuise fantoma mamei sale.

[1]Cuvânt compus din alipirea variantei scurte (*poo*) a cuvântului *poop* (= excrement, caca; mai cu seamă în vorbirea onomatopeică a copiilor) cu pluralul substantivului *nut* (= nucă, dar și termenul vulgar pentru „testicul"); în concluzie, aprox. *Boașe de caca* – n. tr.

Era un profet, îl asigurau aceste scrisori, venit să conducă obositul şi deziluzionatul popor american pe drumul afară din sălbăticii. El era un semn că Ultimele Vremuri se apropiau. Până la această dată, 16 octombrie, primise opt exemplare din *Fosta Măreaţă Planetă Pământ* a lui Hal Lindsey – mama sa cu siguranţă ar fi fost de acord cu aceasta. Era îndemnat să proclame natura divină a lui Christos şi să pună capăt moralei desfrânate a tinerilor.

Scrisorile acestea erau echilibrate de contingentul celor negative, care era mai restrâns, dar la fel de ritos articulat – chiar dacă, de obicei, marcat de anonimat. Unul dintre corespondenţi, scriind cu un creion negricios pe o foaie galbenă de hârtie, îl proclama Antichristul şi-l îndemna să se sinucidă. Patru sau cinci dintre expeditori îl întrebaseră ce simţi când îţi omori propria mamă. Mulţi îi scriau ca să-l acuze că pusese la cale o înşelătorie. Un spirit ager scrisese: „PRECOGNIŢIE, TELEPATIE, CĂCAT! SUGE-MI-AI PULA, PĂSĂROI EXTRASENZORIAL CE EŞTI!"

Şi mai trimiteau şi diverse *lucruri*. Asta era partea cea mai neplăcută.

În fiecare zi, la drumul de întoarcere acasă, Herb se oprea la oficiul poştal din Pownal şi lua coletele prea mari să intre în cutia lor poştală. Biletele care însoţeau obiectele erau în esenţă aceleaşi: un strigăt redus ca intensitate. *Spune-mi, spune-mi, spune-mi.*

Fularul acesta i-a aparţinut fratelui meu, care a dispărut într-o excursie de pescuit în munţii Allagash în 1969. Am un puternic sentiment că încă

mai trăieşte. Spune-mi unde se află.

Rujul acesta de buze l-am luat din trusa de machiaj a soţiei mele. Cred că are o aventură, dar nu sunt sigur. Spune-mi dacă are.

Aceasta e brăţara de identificare a fiului meu. Nu mai vine în ultima vreme direct acasă de la şcoală, stă afară până la ore târzii, mi-e o frică, de mor. Spune-mi ce se petrece.

O femeie din Carolina de Nord – Dumnezeu ştie de unde aflase de el; conferinţa de presă din august nu fusese preluată de mass-media naţională – îi trimisese o bucată de lemn înnegrit. Îi arsese casa din temelii, explica ea în scrisoare, şi soţul şi doi dintre cei cinci copii ai ei muriseră în incendiu. Pompierii din Charlotte spuseseră că focul se aprinsese din cauza unor cablaje prost îmbinate, însă ea pur şi simplu nu putea accepta această explicaţie. Trebuie să fi fost o mână criminală. Voia ca Johnny să atingă relicva trimisă împreună cu scrisoarea şi să-i spună cine o făcuse, în aşa fel ca monstrul acela să-şi petreacă restul vieţii putrezind în închisoare.

Johnny nu răspunse la nici o scrisoare şi returnă expeditorilor toate obiectele (până şi bucata de lemn carbonizat) pe cheltuială proprie şi fără vreun alt comentariu. Atinsese *într-adevăr* unele dintre ele. Cele mai multe, cum se întâmplase şi cu bucata înnegrită de grindă trimisă de femeia aceea lovită de necaz din Charlotte, nu-i spuseseră nimic. Însă, când atinsese câteva dintre ele, în minte i se iviseră imagini neliniştitoare, asemenea unor vise în stare de trezie. În cele mai multe cazuri, de-abia dacă înţelegea ceva; imaginea se forma şi dispărea în câteva secunde, lăsându-l fără absolut nimic

concret, doar cu un sentiment. Însă unul dintre obiecte...

Fusese vorba de femeia aceea care-i trimisese fularul în speranța că va afla ce se întâmplase cu fratele ei. Era un fular alb, croşetat, deloc diferit de alte un milion de fulare. Dar, pe când îl împacheta, sentimentul palpabilității casei tatălui său dispăruse, iar sonorul televizorului din cealaltă încăpere se ridicase şi scăzuse, se ridicase şi scăzuse, până ce devenise sunetul somnolent al insectelor vara şi bolborositul îndepărtat al unei ape curgătoare.

În nările lui, mirosurile pădurii. Trâmbe verzi de lumină străbătând printre crengile copacilor bătrâni şi înalți. Pământul fusese jilav în ultimele aproximativ trei ore, apos, aproape mlăştinos. Era speriat, foarte speriat, însă îşi păstrase cumpătul. Dacă te pierdeai în vastele păduri din nord şi intrai în panică, la fel de bine îți puteau ciopli deja lespedea funerară. Continuase să meargă spre sud. Trecuseră două zile de când se pierduse de Stiv şi de Rocky şi de Logan. Campaseră cu toții lângă

(informația aceasta însă nu voise să se arate, se afla în zona moartă)

un curs de apă, dădeau la păstrăvi, şi fusese numai vina sa blestemată; fusese cam a dracu' de beat.

Îşi vedea acum rucsacul sprijinit de trunchiul doborât, acoperit de muşchi şi alb al unui copac ale cărui crengi ieşeau ici şi colo din verdeața împrejmuitoare, asemenea unor oase, îşi vedea rucsacul, da, însă nu putea ajunge la el fiindcă se îndepărtase câțiva paşi pentru a se uşura şi fiindcă păşise într-un loc cu adevărat apos, se scufundase în noroi până

aproape la buza bocancilor L. L. Beans, şi încercase să iasă de acolo, să găsească un loc mai uscat unde să-şi facă nevoile, dar nu mai reuşise. Nu reuşise să iasă pentru că nu era de fapt noroi. Era... altceva.

Rămase locului, uitându-se în jur, căutând fără succes ceva de care să se poată apuca, aproape izbucnind în râs la cât de idiot putuse fi să calce într-o groapă cu nisip mişcător în vreme ce-şi căuta un loc de pişare.

Rămase locului, la început convins că trebuie să fie o groapă deloc adâncă, în cel mai rău caz se putea scufunda până la glezne, nimic altceva decât o poveste bună de spus după ce va fi găsit.

Rămase locului şi panica adevărată nu începu să-şi facă sălaş în el până ce nisipul mişcător nu i se revărsă implacabil mai sus de genunchi. Atunci începu să se lupte, uitând că, dacă reuşeai performanţa de-a călca în nisip mişcător, trebuia să rămâi cât mai imobil. Cât ai clipi, nisipul îl înghiţi până la brâu, după care îl acoperi până la piept, sorbindu-l aidoma unor imense buze maro, împiedicându-l să respire; începu să strige şi nu veni nimeni, nimic nu veni, cu excepţia unei veveriţe grăsulii care-şi alesese să treacă pe trunchiul doborât al copacului şi care se opri călare pe rucsacul lui şi se uită la el cu ochii ei sclipitori, negri.

Acum era îngropat până la gât, mirosul bogat, maroniu al nisipului îi umplea nările, iar strigătele lui se subţiară şi se gâtuiră în vreme ce nisipul mişcător îi scotea implacabil aerul din plămâni. Păsările zburau vioaie, ciripeau, se cicăleau una pe alta, trâmbele verzi de lumină asemănătoare cu nişte

bare mate de cupru cădeau printre frunzele copacilor, iar nisipul mişcător se înălţă până deasupra bărbiei lui. Singur, va muri singur; deschise gura să mai strige o ultimă dată şi nu se auzi nici un strigăt, fiindcă nisipul i se scurse în gură, i se revărsă peste limbă, îi curse printre dinţi în pârâiaşe subţiri, *înghiţi* nisip mişcător, iar strigătul nu se mai auzi...

Johnny îşi revenise din această transă acoperit de-o transpiraţie rece, cu carnea încreţită pe oase şi cu pielea de găină, cu fularul strâns puternic între mâini, respirând sacadat, gâtuit. Aruncase fularul pe podea şi acesta aterizase acolo aidoma unui şarpe alb, încovrigat. Nu mai voise să-l atingă din nou. Tatăl lui îl aşezase într-un plic şi-l trimisese înapoi prin poştă.

Acum însă, spre norocul lui, corespondenţa începuse să se subţieze. Nebunii lumii descoperiseră altă ţintă către care să-şi îndrepte obsesiile publice şi private. Nu-l mai sunau reporterii pentru a le acorda interviuri, în parte pentru că-şi schimbase numărul de telefon cu unul nelistat, în parte pentru că povestea lui se răsuflase.

Roger Dussault scrisese un articol lung şi mânios în ziarul la care lucra şi la care era redactor-şef adjunct. Numise întreaga poveste o înşelătorie plină de cruzime şi lipsită de bun gust. Johnny se documentase cu privire la incidentele din trecutul mai multor reporteri care puteau să vină la conferinţa de presă, doar pentru orice eventualitate. Da, recunoscuse el, porecla surorii sale Anne fusese Terry. Murise la o vârstă tânără şi era posibil ca amfetaminele să fi fost în parte de vină pentru aceasta. Însă toate astea erau informaţii accesibile

oricui voia să le descopere. Făcuse ca totul să pară suficient de logic. Articolul nu explicase cum putuse Johnny, care nu ieşise deloc din spital, să ajungă să deţină acele „informaţii accesibile", însă acesta fusese probabil un amănunt pe care cei mai mulţi cititori îl trecuseră cu vederea. Lui Johnny nu putea să-i pese mai puţin. Incidentul se încheiase, iar el nu avea intenţia să mai işte altele. La ce ar fi ajutat să-i scrie doamnei aceleia care-i trimisese fularul şi să-i spună că fratele ei se înecase, ţipând, în nisip mişcător, fiindcă mersese în direcţia greşită în căutarea unui loc unde să se uşureze? I-ar fi adus pacea în suflet sau ar fi ajutat-o să-şi trăiască pe viitor viaţa mai tihnită?

Corespondenţa de astăzi consta doar din şase scrisori. O vedere de la vărul lui Herb din Oklahoma. O doamnă care-i trimitea lui Johnny un crucifix cu PRODUS ÎN TAIWAN imprimat pe picioarele lui Christos în litere mici, aurite. Mai era un mesaj scurt de la Sam Weizak. Şi un plic mic a cărui adresă de expediţie îl făcu să clipească convulsiv şi să se îndrepte de spate. *S. Hazlett, Pond Street nr. 12, Bangor.*

Sarah. Desfăcu plicul, rupându-l.

Primise un mesaj de condoleanţe din partea ei, la două zile după ce se încheiase ceremonia funerară a mamei sale. Acela conţinuse, scrise de mâna ei sigură, cu literele înclinate uşor în dreapta, următoarele: „Johnny – îmi pare atât de rău că s-a întâmplat asta. Am auzit la radio că s-a stins mama ta – în unele privinţe, acesta mi s-a părut cel mai nedrept lucru dintre toate, că durerea ta personală a fost adusă la cunoştinţa publicului larg. Poate că

nu-ți amintești, dar am discutat puțin despre mama ta în seara în care ai avut accidentul. Te-am întrebat cum crezi că ar reacționa dacă ai aduce acasă o catolică nepracticantă și tu ai spus că ar zâmbi și că mi-ar ura bun venit și că mi-ar servi câteva pilde religioase. Felul în care ai zâmbit m-a făcut să-mi spun că o iubești. Știu de la tatăl tău că se schimbase, însă mare parte din această schimbare s-a petrecut pentru că te iubea foarte mult și pentru că nu putea accepta ceea ce se întâmplase. Și, într-un sfârșit, cred că i-a fost răsplătită credința. Te rog, acceptă condoleanțele mele, și dacă te pot ajuta cu ceva, acum sau mai târziu, te rog să apelezi la prietena ta – *Sarah*."

Aceasta fusese una dintre scrisorile cărora le răspunsese, mulțumindu-i atât pentru mesaj, cât și pentru gândul bun. Scrisese cu grijă, temându-se că s-ar putea înșela singur și ar putea spune ceea ce nu trebuia. Acum, ea era o femeie căsătorită, un fapt care depășea puterea lui de-a schimba lucrurile. Însă își amintea *într-adevăr* discuția lor despre mama lui – și atât de alte, multe, lucruri din acea seară. Biletul ei îi trezise toate aceste amintiri, iar el îi răspunsese într-un ton dulce-amar care era mai degrabă amar decât dulce. Încă o mai iubea pe Sarah Bracknell și trebuia să-și reamintească întruna că acea Sarah dispăruse, că fusese înlocuită de o altă femeie cu cinci ani mai în vârstă și mamă a unui băiețel.

Acum, Johnny scoase o singură foaie de hârtie din plic și-o scrută rapid cu privirea. Ea și cu fiul ei se îndreptau spre Kennebunk pentru a-și petrece o săptămână cu fosta colegă de cameră a lui Sarah

din timpul facultății, o fată pe care acum o chema Stephanie Constantine și pe care atunci o chemase Stephanie Carsleigh. Spunea că s-ar putea ca el să-și aducă aminte de ea, dar Johnny nu-și aducea. În orice caz, Walt trebuia să rămână în Washington pentru trei săptămâni cu niște afaceri legate atât de firmă, cât și de partid, iar Sarah se gândea că poate, într-o după-amiază, ar putea veni în Pownal să-i vadă pe el și pe Herb, dacă nu era vreun deranj.

„Mă poți suna la numărul de telefon al lui Steph, 814-6219, oricând între 17 și 23 octombrie. Desigur, dacă te-ar face să te simți cumva incomod, sună-mă doar și spune-mi, fie aici acasă, fie în K'bunk. O să înțeleg. Multă dragoste amândurora – *Sarah.*"

Ținând scrisoarea într-o mână, Johnny se uită dincolo de curte, spre pădurea care se arămise și se aurise parcă doar în ultima săptămână. În curând, frunzele vor începe să cadă și-atunci va veni vremea iernii.

Multă dragoste amândurora – Sarah. Își trecu gânditor degetele peste aceste cuvinte. Ar fi mai bine să n-o sune, să nu-i scrie, să nu facă nimic, gândi el. Va pricepe ea mesajul. Ca și femeia care-i trimisese fularul – la ce i-ar fi folosit să-i răspundă? De ce să lovești un câine care doarme? Probabil că Sarah putea să folosească expresia aceea, cu multă dragoste, fără urmă de regret, însă el nu putea. El nu trecuse peste durerile trecutului. Pentru el, timpul fusese pliat, sigilat și mutilat într-un fel plin de cruzime. Potrivit curgerii lui interioare a timpului, ea-i fusese iubită cu doar șase luni în urmă. Putea accepta la nivel intelectual coma și

pierderea timpului, sentimental, însă, refuza să le înțeleagă. Îi fusese greu să răspundă la mesajul ei de condoleanțe, însă, când scriai un bilețel, aveai mereu posibilitatea să mototolești hârtia și s-o iei de la capăt dacă lucrurile evoluau în direcția greșită, dacă începeau să treacă dincolo de hotarele prieteniei, prietenie care era acum singura formă de relație care le era permis s-o întrețină. Dacă ar vedea-o, ar putea face sau spune lucruri prosteşti. Era mai bine să n-o sune. Era mai bine să lase totul să se scufunde.

Însă o va suna, gândi el. O va suna și-o va invita la el.

Încurcat, vârî hârtia înapoi în plic.

Soarele se reflectă în ornamentele cromate, sclipi și-i trimise o săgeată de lumină în ochi. Un automobil Ford își croia drum pe pietrișul din fața casei către el. Johnny miji ochii și încercă să-și dea seama dacă era o mașină cunoscută lui. Rareori avea parte de vizitatori la domiciliu. Primise corespondență multă, însă nu trecuse nimeni pe la el decât de vreo trei sau patru ori. Pownal era un orășel mic pe hartă, și era greu de găsit. Dacă mașina aparținea într-adevăr unui căutător de senzațional, Johnny îl sau o va trimite rapid de unde venise, cât mai civilizat posibil, însă hotărât. Acesta fusese sfatul lui Weizak la despărțire. Bun sfat, gândi Johnny.

– Nu da voie nimănui să te transforme într-un oracol, John. Nu-i încuraja, și ei vor uita de tine. Poate că ți se va părea un gest inuman la început – majoritatea dintre ei sunt oameni debusolați cu prea multe probleme pe cap și animați de cele mai

bune intenții –, dar în joc e **viața ta, intimitatea ta.** Așa că fii hotărât.

Și chiar așa și fusese.

Ford-ul intră în spațiul dintre șopron și stiva de lemne și, când se întoarse, Johnny observă un mic abțibild al agenției de închiriat mașini Hertz, lipit în colțul parbrizului. Un bărbat foarte înalt, într-o pereche de jeanși foarte albaștri și o cămașă de vânătoare roșie care părea tocmai scoasă dintr-o cutie L.L. Bean, coborî și se uită în jur. Avea alura cuiva care nu e obișnuit cu viața la țară, a cuiva care știe că în Noua Anglie nu mai există lupi sau jaguari, dar care vrea totuși să se convingă singur. Un bărbat de la oraș. Înălță ochii spre verandă, îl văzu pe Johnny și ridică o mână a salut.

– Bună ziua, spuse el.

Avea și accent plat de orășean – de Brooklyn, își spuse Johnny – și părea că vorbește dintr-o pungă de biscuiți.

– Bună, spuse Johnny. V-ați rătăcit?

– Măi, să fie, sper că nu, spuse străinul, apropiindu-se de baza scărilor. Fie sunteți John Smith, fie fratele lui geamăn.

Johnny zâmbi.

– N-am un frate, așa încât bănuiesc c-ați ajuns unde doreați. Vă pot ajuta cu ceva?

– Păi, poate ne putem ajuta reciproc.

Străinul urcă scările de la verandă și întinse mâna. Johnny o scutură.

– Mă numesc Richard Dees. De la revista *Inside View*.

Părul lui era tuns la modă, lung până la urechi, și era aproape complet cărunt. Era vopsit cărunt, își

zise Johnny cu o urmă de amuzament. Ce-i poți spune unui tip care vorbește ca dintr-o cutie cu biscuiți și-și vopsește părul cărunt?

– Poate ați văzut revista.

– O, am văzut-o. Se vinde la casele de marcat de la supermagazin. Nu mă interesează un interviu. Îmi pare rău că a trebuit să bateți atâta drum pentru nimic.

Se vindea la supermagazin, sigur că da. Titlurile de pe prima pagină aproape că săreau la tine de pe hârtia velină și încercau să te agreseze. UN COPIL A FOST OMORÂT DE CREATURI VENITE DIN SPAȚIU, SUSȚINE MAMA ÎNNEBUNITĂ. ALIMENTELE CARE VĂ OTRĂVESC COPIII. 12 CLARVĂZĂTORI PREZIC UN CUTREMUR ÎN CALIFORNIA ÎN ANUL 1978.

– Ei bine, nu ne interesa tocmai un interviu, spuse Dees. Pot să stau jos?

– Serios, eu...

– Domnule Smith, am venit cu avionul de la New York și de la Boston am luat un avion micuț care m-a făcut să mă întreb ce va face soția mea dacă voi muri departe de casă.

– Linia aeriană Portland-Bangor? întrebă Johnny, surâzând.

– Întocmai, confirmă Dees.

– Prea bine, spuse Johnny. Curajul și dăruirea dumneavoastră pentru slujba pe care o aveți mă impresionează. Vă ascult, dar numai pentru vreo cincisprezece minute. Mi s-a spus să dorm în fiecare după-amiază.

Aceasta era o minciună albă pentru o cauză bună.

– Cincisprezece minute ar trebui să fie mai mult decât destul.

Dees se aplecă în față.

– Îmi dau şi eu cu presupusul, domnule Smith, însă aş estima că datorați undeva în jur de două milioane de dolari. Iar suma aceasta nici nu v-ar scoate din toate belele, nu-i aşa?

Zâmbetul lui Johnny se ofili.

– Dacă datorez ceva sau nu, spuse el, e treaba mea.

– Bine, desigur, cum ziceți. N-am vrut să vă ofensez, domnule Smith. *Inside View* ar vrea să vă ofere o slujbă. O slujbă chiar bine plătită.

– Nu. Categoric nu.

– Dacă-mi dați doar voie să vă explic termenii...

Johnny spuse:

– Nu sunt un mediu practician. Nu sunt o Jeane Dixon sau un Edgar Cayce sau un Alex Tannous. Am încheiat capitolul acesta. Ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi să-l repun pe tapet.

– Îmi acordați numai câteva secunde?

– Domnule Dees, mi se pare că nu înțelegeți ce vă...

– Numai câteva secunde?

Dees zâmbi cuceritor.

– Cum ați aflat unde să mă găsiți, totuşi?

– Avem un reprezentat la un ziar din Maine, *Jurnalul* de Kenebec. Acesta a spus că, deşi v-ați retras din arena publică, probabil că locuiți cu tatăl dumneavoastră.

– Ei bine, înseamnă că-i datorez multe mulțumiri, nu-i aşa?

– Sigur, spuse Dees degajat. Pariez că aşa veți

gândi după ce veți fi auzit întreaga tărășenie. Pot continua?

– Bine, puse Johnny. Dar n-o să mă răzgândesc numai pentru că ați zburat cu Linia Aeriană a Panicii.

– Păi, fie cum vreți. E-o țară liberă, nu-i așa? Sigur că e. *Inside View* e specializată pe partea metapsihică a lucrurilor, domnule Smith, după cum probabil că știți. Cititorii noștri, ca să fiu cât se poate de sincer, se dau peste cap pentru chestiile astea. Avem un tiraj săptămânal de trei milioane de exemplare. Trei milioane de cititori în fiecare săptămână, domnule Smith, nu vi se pare că-i un adevărat record? Cum reușim să facem asta? Ținem pasul cu gustul publicului, cu partea spirituală a...

– Gemeni Mâncați de un Urs Ucigaș, murmură Johnny.

Dees ridică din umeri.

– Sigur, ei bine, lumea e crudă, nu-i așa? Oamenii trebuie să fie informați despre aceste lucruri. E dreptul lor să știe. Însă, la fiecare articol de senzație, avem alte trei care le spun cititorilor noștri cum să slăbească fără efort, cum să-și găsească fericirea sexuală și compatibilitatea, cum să se apropie de Dumnezeu...

– Credeți în Dumnezeu, domnule Dees?

– Că tot veni vorba, nu, spuse Dees și declanșă zâmbetul lui cuceritor. Dar locuim într-o democrație, în cea mai măreață națiune de pe pământ, corect? Fiecare e stăpânul propriului său suflet. Nu, ideea e că *cititorii* noștri cred în Dumnezeu. Cred în îngeri și în miracole...

– Și în exorcizări și în diavoli și în Mise Negre...

– Corect, corect, corect. Ați priceput. E un public *spiritual*. *Cred* în toate neroziile astea metapsihice. Avem angajați un total de zece medii, inclusiv pe Kathleen Nolan, cel mai celebru profet din America. Am vrea să încheiem și cu dumneavoastră un contract, domnule Smith.

– Chiar așa?

– Chiar am vrea. Ce ar însemna asta pentru dumneavoastră? Fotografia dumneavoastră și o rubrică scurtă vor apărea în general de douăsprezece ori pe an, atunci când scoatem câte unul dintre numerele noastre speciale. Cei Mai Faimoși Zece Medii ai revistei *Inside View* Prevăd al Doilea Mandat al lui Ford, genul ăsta de lucruri. Întotdeauna scoatem un număr special cu ocazia Anului Nou și unul la fiecare Patru Iulie despre America anului care va urma – acesta e întotdeauna un număr foarte bogat, cu o mulțime de informații despre politica externă și cea financiară –, plus o varietate de alte bunătăți senzaționale.

– Nu cred că m-ați înțeles, spuse Johnny. Vorbea foarte rar, ca și cum i-ar fi vorbit unui copil. – Am avut vreo două răbufniri de precogniție – cred că ați putea spune că „am văzut viitorul" –, dar nu pot să le controlez în nici un fel. Nu pot face o previziune cu privire la al doilea mandat al lui Ford – dacă se va întâmpla așa ceva – mai mult decât pot mulge un taur.

Dees păru oripilat.

– Cine-a spus că puteți? Oamenii din redacție scriu în întregime rubricile astea.

– Oamenii din redacție... ?

Johnny se uită gură-cască la Dees, în sfârșit șocat.

– Desigur, spuse Dees nerăbdător. Uite. Unul dintre cei mai populari tipi ai noştri de-a lungul ultimilor doi ani a fost Frank Ross, cel care s-a specializat în dezastre naturale. Un tip al naibii de simpatic, însă, Iisuse Christoase, a abandonat şcoala în clasa a noua. A făcut de două ori valuri în armată şi, când l-am găsit noi, mătura prin autobuzele celor de la Greyhound la terminalul Port Authority din New York. Credeţi că i-am da voie să-şi scrie el rubrica? Ar scrie greşit până şi „pisică".

– Dar previziunile...

– O minte inventivă, nimic altceva decât o minte inventivă. Dar aţi fi surprins să aflaţi de câte ori tipii şi tipele astea dau peste câte o gogomănie adevărată.

– Gogomănie, repetă Johnny năucit.

Era puţin surprins să descopere că se enerva. Mama lui cumpărase *Inside View* de cât timp se ştia el, încă din vremurile când apăreau în revistă fotografii cu accidente sângeroase de maşină, decapitări şi execuţii. Fiecare cuvânt îi scotea o exclamaţie de uimire. Probabil că mare parte din ceilalţi 2.999.999 de cititori ai *Inside View*-ului făceau la fel. Şi iată-l acum, aici, pe tipul ăsta cu părul vopsit cărunt, cu pantofi de patruzeci de dolari şi cu o cămaşă pe care încă se mai vedeau dungile, cum fusese împachetată în magazin, vorbindu-i despre *gogomănii*.

– Dar totul se rezolvă, spunea Dees. Dacă rămâneţi vreodată în pană de inspiraţie, nu trebuie decât să ne sunaţi cu taxă inversă, iar noi luăm chestiunea în discuţie şi găsim o soluţie. Avem dreptul de-a antologa textele dumneavoastră în almanahul

nostru anual, *Inside View of Things to Come*[2]. Totuşi, sunteţi complet liber să semnaţi orice fel de contract cu vreo editură. Noi ne rezervăm doar dreptul de-a tipări în premieră, în cazul în care nu refuzăm s-o facem, iar noi rareori refuzăm acest lucru, vă pot asigura, materialele dumneavoastră publicistice. Şi plătim foarte onorabil. Iar tariful pentru aceste materiale suplimentare este peste sau deasupra sumei contractate iniţial. E sosul de pe piure, aţi putea spune.

Dees chicoti.

– Şi care ar fi acea sumă? întrebă Johnny cu voce scăzută.

Strângea cu forţă braţele scaunului. O venă îi pulsa ritmic la tâmplă.

– Treizeci de mii de dolari anual pe o perioadă de doi ani, spuse Dees. Şi, dacă se dovedeşte că sunteţi popular, suma aceasta va putea fi supusă negocierii. Acum, toţi mediii noştri au un domeniu de specialitate. Înţeleg că dumneavoastră vă pricepeţi cu obiectele. – Ochii lui Dees se îngustară, visători. – Întrevăd o rubrică regulată. Bilunară, poate – nu vrem să epuizăm un lucru bun. „John Smith îi invită pe cititorii *Inside View* să trimită obiecte personale spre examinare metapsihică..." Ceva de genul ăsta. Vom specifica, desigur, să ne trimită lucruri nu foarte valoroase, fiindcă nimic nu va fi înapoiat. Însă veţi fi surprins. Unii oameni sunt nebuni de legat, Domnul să-i aibă-n pază. Veţi fi surprins să vedeţi ce fel de obiecte vor veni. Diamante, monede de aur, verighete... şi-am putea

[2]Aprox. Previziunea vremurilor ce vor veni – n. tr.

stipula în contract că toate obiectele primite la redacție vor intra în posesia dumneavoastră.

Johnny începu acum să vadă nuanțe de roşu şters în fața ochilor.

– Oamenii vor trimite diverse obiecte şi eu le voi păstra pur şi simplu. Asta îmi spuneți.

– Sigur, nu văd unde e problema. Totul e doar o chestiune de-a stabili regulile de la început. Încă un pic de sos pentru piureul acela.

– Să presupunem, spuse Johnny, păstrând cu grijă un ton uniform, calm, să presupunem că... dau peste o gogomănie, cum spuneți dumneavoastră... şi că vă voi suna şi vă voi spune că preşedintele Ford va fi asasinat pe 31 septembrie 1976? Nu fiindcă aşa am simțit eu, ci pentru că peste asta am dat?

– Ei bine, septembrie nu are decât treizeci de zile, să ştii, spuse Dees. Dar, în schimb, cred că vei da lovitura. O să fii credibil, Johnny. Gândeşti la scară largă. Asta e bine. Ai fi surprins să afli câți dintre cei care lucrează pentru noi gândesc mărunt. Se tem să pupe locul unde le sunt banii, presupun. Unul dintre tipii noştri – Tim Clark din Idaho – ne-a scris acum două săptămâni şi ne-a spus că a avut o revelație cum că Earl Butz va fi forțat să-şi dea demisia anul viitor. Păi, scuză-mi franceza, dar cui mă-sa-i pasă? Cine-i Earl Butz pentru o gospodină din America? Însă tu emani energie pozitivă, Johnny. Ai fost făcut pentru aşa ceva.

– Energie pozitivă, murmură Johnny.

Dees se uita la el interesat.

– Te simți bine, Johnny? Par puțin cam alb.

Johnny se gândea la doamna care-i trimisese fu-

larul. Probabil că şi ea citea *Inside View*.

– Dă-mi voie să văd dacă am înţeles bine, spuse el. M-aţi plăti cu treizeci de mii de dolari doar ca să-mi folosiţi numele...

– Şi fotografia, nu uita.

– *Şi* fotografia, pentru o rubrică-fantomă. Şi, de asemenea, pentru o rubrică în care le spun oamenilor ce vor să afle despre obiectele pe care mi le trimit. Ca atracţie suplimentară, am dreptul să păstrez obiectele...

– Dacă reuşesc avocaţii să găsească o bază legală...

– ... ca aparţinându-mi personal. Asta e afacerea?

– Ăsta-i *scheletul gol* al afacerii, Johnny. E uimitor cum se îmbucă lucrurile. Vei lucra la domiciliu vreme de şase luni, după care nimic nu te mai opreşte. Apari la emisiunea lui Carson. Faci conferinţe de presă. Întâlniri cu cititorii. Scoţi o carte, desigur, îţi alegi editura, cei din Şirul Editorilor aruncă de-a dreptul cu bani în medii. Kathy Nolan a început cu un contract cum e acesta pe care ţi-l propunem ţie, iar acum scoate peste două milioane pe an. Şi-a mai fondat şi propria ei biserică şi Fiscul nu se poate atinge de nici un sfanţ din banii ei. Nu ratează nici o ocazie Kathy a noastră.

Dees se aplecă în faţă, rânjind.

– Îţi spun, Johnny, nimic nu te poate opri.

– Pun pariu.

– Ei bine? Ce părere ai?

Johnny se aplecă în faţă către Dees. Prinse cu o mână mâneca noii cămăşi L. L. Bean a lui Dees şi cu cealaltă îi prinse gulerul noii cămăşi L. L. Bean.

– Hei! Ce dracu' crezi că fa...

Johnny strânse bine de cămaşă şi-l trase pe Dees în faţă. Cinci luni de exerciţii fizice zilnice îi tonifiaseră uimitor de mult muşchii braţelor şi ai antebraţelor.

– M-ai întrebat ce părere am, spuse Johnny.

Începea să-l doară capul şi să-i bubuie.

– Îţi spun eu. Cred că eşti un profanator. Un hoţ de morminte şi de vise ale oamenilor. Cred că ar trebui să te pună cineva să tragi la jug. Cred că ar fi trebuit să moară maică-ta de cancer în ziua în care te-a conceput. Dacă există iad, sper să arzi în el.

– Nu poţi să-mi vorbeşti aşa! strigă Dees. (Vocea i se ascuţi într-un ţipăt de delfin.) Eşti nebun de legat! Uită ce ţi-am spus! Uită de întreaga poveste, ţărănoi prost şi fiu de căţea! Ţi-ai irosit ocazia! Să nu vii cu coada-ntre picioare înapoi...

– Mai presus de toate, vorbeşti parcă dintr-o pungă de biscuiţi, spuse Johnny, ridicându-se în picioare.

Îl ridică şi pe Dees o dată cu el. Poalele cămăşii sale ieşiră din baierele noilor săi jeanşi, scoţând la iveală tricoul cu ochiuri largi de dedesubt. Johnny începu să-l scuture pe Dees fără încetare, înainte şi înapoi. Dees uită să mai fie furios. Începu să vocifereze şi să răcnească.

Johnny îl târî spre scările de la verandă, ridică un picior şi-l proiectă direct în şezutul perechii noi de Levi's. Dees ajunse jos din doi paşi mari, încă vociferând şi răcnind. Căzu cât era de mare în praf. Când se ridică şi se întoarse ca să dea ochii cu Johnny, cămaşa lui de cow-boy era plină de praf. O făcea cumva să pară mai veritabilă, îşi spuse Johnny,

însă se îndoia că Dees ar fi de aceeaşi părere.

– Ar trebui să pun poliţaii pe tine, spuse el răguşit. Şi poate o s-o fac.

– Fă orice te satisface, spuse Johnny. Însă legea de aici nu-i tratează prea blând pe cei care-şi bagă nasul acolo unde n-au fost invitaţi s-o facă.

Chipul lui Dees se schimonosi de un amestec indigest de teamă, mânie şi şoc.

– Dumnezeu să te ajute dacă o să ai vreodată nevoie de noi, spuse el.

Pe Johnny îl durea acum crunt capul, însă păstră un ton calm:

– Ai perfectă dreptate, spuse el. Mai mult nici n-aş putea fi de acord.

– O să-ţi pară rău, să ştii. Trei milioane de cititori. Ăsta-i un cuţit cu două tăişuri. Când o să terminăm cu tine, oamenii ţării ăsteia n-o să te creadă nici dacă o să prezici că va fi primăvară în luna aprilie. N-o să te creadă nici dacă o să le spui că în octombrie începe Campionatul Mondial de baseball. N-o să te creadă nici dacă... dacă...

Dees se împiedică furios în cuvinte.

– Pleacă de-aici, pupincurist nemernic ce eşti, spuse Johnny.

– *Poţi să-ţi iei adio de la cartea aia!* strigă Dees, debitând parcă cel mai crunt lucru la care se putuse gândi. Datorită chipului său muncit şi cămăşii acoperite de praf, semăna cu un copil în plină criză de isterie. Accentul lui de Brooklyn devenise şi mai pronunţat, şi mai apăsat, transformându-se aproape într-un jargon propriu. – Vor râde de tine şi te vor scoate din orice clădire din New York! Nici cei de la Nightstand Readers nu se vor mai atinge de tine

după ce te voi fi terminat eu! Există căi special croite pentru a-i rezolva pe tipii ca tine, şi noi le deţinem, cap sec! Noi...

– Cred c-ar fi mai bine să-mi iau Remmy-ul şi să-mpuşc unul care mi-a călcat proprietatea, remarcă Johnny.

Dees se retrase spre maşina sa închiriată, încă strigând ameninţări şi obscenităţi. Johnny rămase pe verandă şi se uită la el, capul bubuindu-i amarnic. Dees se urcă la volan, tură fără milă motorul maşinii şi demară în trombă, ridicând nori de praf în urma lui. Pierdu controlul direcţiei doar atât cât, pe drumul de ieşire, să lovească capra de tăiat lemne de lângă şopron şi s-o proiecteze prin aer. Johnny surâse uşor văzând aceasta, în pofida durerii sale de cap. El putea aşeza la loc capra de tăiat lemne mult mai uşor decât va putea Dees să explice îndoitura din bara de protecţie faţă a Ford-ului celor de la Hertz.

Soarele de după-amiază sclipi iarăşi pe ornamentele cromate când Dees răscoli pietrişul în goana sa spre şosea. Johnny se aşeză la loc în scaunul de răchită, îşi aşeză fruntea în palme şi se pregăti să aştepte ca durerea de cap să treacă.

2

– *Ce* ai de gând să faci? întrebă bancherul.

Sub fereastră, maşinile se mişcau în ambele sensuri de-a lungul bucolicei străzi principale din Ridgeway, New Hampshire. Pe pereţii lambrisaţi cu lemn de pin ai biroului de la etajul trei se aflau

câteva picturi de Frederick Remington şi fotografii de-ale bancherului prezentându-l pe acesta la diverse întruniri locale.

Pe birou se vedea un cub translucid în care erau încastrate fotografii cu soţia şi fiul lui.

– Anul viitor voi candida pentru Camera Reprezentanţilor, repetă Greg Stillson.

Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni kaki de vară, într-o cămaşă albastră cu mânecile sumese şi la gât purta o cravată neagră cu un singur desen albastru pe ea. Părea cumva nelalocul lui în biroul bancherului, de parcă în orice clipă s-ar fi putut ridica în picioare şi ar fi putut porni ca un derviş prin încăpere, răsturnând mobila, doborând costisitoarele picturi Remington de pe pereţi, trăgând jos perdele.

Bancherul, Charles „Chuck" Gendron, preşedintele filialei locale a Clubului Lions, râse... puţin nesigur. Stillson reuşea cumva să-i facă pe oameni să se simtă nesiguri. Poate că în copilărie fusese foarte firav; îi plăcea să spună oamenilor că „un vânt mai puternic m-ar fi luat pe sus"; dar, într-un sfârşit, genele tatălui său ieşiseră la iveală şi, acum, şezând în biroul lui Gendron, semăna foarte mult cu petrolistul dur din Oklahoma care fusese tatăl său.

Se încruntă la chicotelile lui Gendron.

– Adică, s-ar putea ca George Harvey să aibă ceva de obiectat la asta, nu-i aşa, Greg?

George Harvey, pe lângă că era sufletul politicii locale, era din vremuri ancestrale şi reprezentantul republicanilor din cel de-al treilea district.

– George nu va spune nici mâr, zise Greg cu calm.

În păr îi ieşiseră fire cărunte, însă chipul lui semănă pe dată cu chipul celui care, cu mult timp în urmă, omorâse în bătaie un câine în curtea unei case din Iowa. Calmul i se citea în voce.

– George va rămâne pe tuşă, însă, dacă pricepi ce vreau să spun, va sta pe tuşă de partea mea. N-o să-l calc pe bătături, fiindcă voi candida ca independent. Nu am la dispoziţie douăzeci de ani pe care să-i petrec învăţând manevrele şi pupând funduri.

Chuck Gendron spuse ezitant:

– Glumeşti, nu-i aşa, Greg?

Greg iarăşi se încruntă. Arăta ameninţător.

– Chuck, eu nu glumesc niciodată. Oamenii... ei *cred* că glumesc. Cei de la *Union-Leader* şi zurbagiii ăia de la *Daily Democrat*, ei cred că glumesc. Dar du-te şi vorbeşte cu George Harvey. Întreabă-l pe *el* dacă am obiceiul să glumesc sau dacă mă pricep să rezolv lucrurile. Ar trebui şi tu să ştii asta. La urma urmei, am îngropat împreună nişte prieteni, nu-i aşa, Chuck?

Încruntătura se metamorfoză într-un rânjet care aproape că te îngheţa – care aproape că-l îngheţa pe Gendron, poate, fiindcă se lăsase târât de vreo două ori în maşinaţiunile lui Greg Stillson. Făcuseră bani, da, sigur că făcuseră, nu asta era problema. În afacerea cu pământ de la Sunningdale (şi, sincer să fie, şi în contractul cu Laurel Estates) existaseră însă câteva aspecte care nu fuseseră... ei bine, foarte legale. Mituiseră, de exemplu, un agent de la Agenţia de Protecţie a Mediului, dar acesta nici nu fusese cel mai grav lucru.

În afacerea Laurel Estates, un bătrân care locuia pe Back Ridgeway Road nu voise să-şi vândă

proprietatea şi, unu, cele patruzeci şi ceva de găini ale bătrânului muriseră din cauza unei boli suspecte; doi, locul de depozitare a cartofilor luase foc; trei, când bătrânul se întoarse acasă după ce-şi vizitase sora, care se afla într-un cămin pentru bătrâni din Keene, într-un week-end nu foarte îndepărtat, văzuse că cineva împrăştiase excremente de câine prin toată sufrageria şi bucătăria şi prin restul camerelor; patru, bătrânul, într-un sfârşit, vânduse, şi cinci: afacerea Laurel Estates se încheiase cu succes.

Şi, poate, şase: motociclistul acela ciudat, Sonny Elliman, îşi făcuse din nou apariţia prin oraş. El şi cu Greg erau buni amici şi singurul lucru care împiedica asta să devină bârfă era faptul că Greg putea fi văzut în compania multor chelioşi, hippy, boschetari şi motociclişti – urmare firească a Centrului de Consultanţă pentru Narcomani pe care-l înfiinţase, plus datorită ciudatului program pe care-l implementase în Ridgeway pentru pedepsirea celor care se drogau, beau în exces sau încălcau regulile de circulaţie. În loc să-i amendeze sau să-i închidă, autorităţile locale îi puneau să muncească. Fusese ideea lui Greg – şi fusese o idee bună, bancherul ar fi recunoscut primul lucrul acesta. Fusese unul dintre lucrurile care-l ajutaseră pe Greg să fie ales primar.

Dar asta – asta era nebunie curată.

Greg mai spusese ceva. Gendron nu era sigur ce.

– Scuză-mă, spuse el.

– Te-am întrebat dacă ai vrea să-mi fii preşedinte de campanie, repetă Greg.

– Greg...

Gendron trebui să-şi cureţe gâtul şi s-o ia de la capăt:

– Greg, am impresia că nu înţelegi. Harrison Fisher este reprezentantul Districtului al Treilea la Washington. Harrison Fisher e republican şi probabil că e nemuritor.

– Nimeni nu e nemuritor, spuse Greg.

– Harrison e al naibii de aproape de aşa ceva, spuse Gendron. Întreabă-l pe Harvey. Au fost la şcoală împreună. Prin 1800, cred.

Greg nu băgă în seamă această remarcă uşor sarcastică.

– O să mă proclam Struţocămilă sau ceva... şi toţi vor crede că glumesc... şi, într-un sfârşit, oneştii cetăţeni din Districtul al Treilea mă vor purta pe râsetele lor tot drumul până la Washington.

– Greg, eşti nebun.

Zâmbetul lui Greg dispăru de parcă nici n-ar fi existat. Se întâmplă ceva înspăimântător cu faţa lui. Deveni foarte ţeapănă, iar ochii i se căscară, că aproape nu se mai văzu decât partea lor albă. Semănau cu ochii unui cal care miroase ceva stricat.

– Nu e bine să spui aşa ceva, Chuck. *Niciodată.*

Bancherul se simţea acum mai mult decât doar înfrigurat.

– Greg, îmi cer scuze. Doar că...

– Nu, nu e bine să-mi spui aşa ceva, dacă nu vrei să te aştepte Sonny Elliman afară într-o după-amiază când vei merge să te urci la volanul împuţitului tău de Imperial.

Gura lui Gendron se mişcă, dar nu ieşi nici un sunet.

Greg zâmbi iarăşi şi zâmbetul semănă cu soarele

care răzbeşte brusc printre norii ameninţători.

– Nu contează. Nu trebuie să ridicăm praful dacă vrem să lucrăm împreună.

– Greg...

– Te vreau pe tine pentru că tu cunoşti fiecare blestemat de afacerist din partea asta de New Hampshire. O să avem suficient de mulţi bani o dată ce punem treaba asta pe roate, dar cred că va trebui să pornim de undeva. A sosit vremea să-mi întind puţin aripile, să încep să mă comport în acelaşi timp ca un om de stat şi ca un om al Ridgeway-ului. Cred că cincizeci de mii de dolari ajung pentru a însămânţa terenul.

Bancherul, care lucrase pentru Harrison Fisher în ultimele sale patru campanii, rămase uluit de naivitatea politică a lui Greg, încât, la început, nici nu ştiu ce să spună. Într-un târziu, zise:

– Greg. Afaceriştii contribuie la campanii electorale nu din bunătatea sufletului lor, ci fiindcă cel care iese câştigător le va rămâne dator cu ceva. Într-o competiţie strânsă, vor finanţa candidatul care are şanse de câştig. Expresia cu care trebuie să operăm este, aşadar, *şanse de câştig*. Ei bine, Fisher este...

– Imbatabil, interveni Greg. Din buzunarul din spate al pantalonilor săi scoase un plic. – Vreau să te uiţi la astea.

Gendron se uită neîncrezător la plic, apoi la Greg. Greg făcu încurajator un gest cu capul. Bancherul desfăcu plicul.

După ce Gendron inspiră adânc, în biroul lambrisat cu lemn de pin se lăsă o lungă tăcere. Era spartă doar de zumzetul vag al ceasului digital de

pe biroul bancherului şi de hârşâitul unui chibrit atunci când Greg îşi aprinse un trabuc Phillies. Pe pereţii biroului se aflau picturile lui Frederick Remington. În cubul translucid se aflau fotografiile de familie. Împrăştiate acum pe masă se aflau fotografii în care bancherul stătea cu capul îngropat între coapsele unei femei tinere cu păr negru – sau poate că era roşcat: fotografiile erau instantanee alb-negru mărite şi era greu să-ţi dai seama. Chipul femeii era foarte vizibil. Nu era chipul soţiei bancherului. Unii dintre locuitorii Ridgeway-ului l-ar fi recunoscut în chipul uneia dintre chelneriţele de la popasul pentru camionagii al lui Bobby Strang, aflat la două oraşe depărtare.

Fotografiile în care bancherul stătea cu capul între coapsele chelneriţei erau cele mai necompromiţătoare – chipul ei era vizibil, dar al lui nu. În altele, însă, l-ar fi recunoscut până şi bunica lui. Erau fotografii în care Gendron şi chelneriţa se dedau unei întregi serii de plăceri sexuale – nici pe departe toate poziţiile din Kama Sutra, dar apăreau câteva poziţii care cu siguranţă nu se regăsiseră niciodată la capitolul „Relaţii sexuale" din manualul de sănătate fizică pe care-l predau profesorii la liceul din Ridgeway.

Gendron ridică ochii; tenul îi pălise, mâinile îi tremurau. Inima îi galopa în piept. Se temea de un atac de cord.

Greg nici măcar nu se uita le el. Se uita afară pe fereastră la felia de-un albastru-deschis a cerului de octombrie, vizibilă între clădirea restaurantului local şi cea a magazinului universal.

– Au început să sufle vânturile schimbării, spuse

el şi chipul îi era preocupat şi visător, cuprins aproape de-o atingere mistică. Îşi întoarse ochii înapoi la Gendron. – Ştii ce mi-a dat unul dintre boschetarii ăia drogaţi de la Centru?

Chuck Gendron scutură neîndemânatic din cap. Cu una din mâinile sale tremurânde îşi masa partea dreaptă a pieptului – pentru orice eventualitate. Ochii i se tot întorceau la fotografii. Dacă va intra chiar atunci secretara? Încetă să se mai maseze şi începu să adune fotografiile, îndesându-le înapoi în plic.

– Mi-a dat cărţulia roşie a preşedintelui Mao, spuse Greg.

Un chicot urcă huruit din pieptul masiv care fusese cândva atât de costeliv, parte a unui corp care-l dezgustase aproape totdeauna pe tatăl pe care el îl idolatrizase.

– Şi unul dintre proverbele de acolo... nu-mi amintesc precis cum începea, dar era ceva de genul: „Cel care simte vântul schimbării nu trebuie să-şi construiască paravan, ci moară de vânt." Cam asta era esenţa, în orice caz.

Se aplecă în faţă.

– Harrison Fisher nu e imbatabil, e un trecut. Ford e un trecut. Muskie e un trecut. Humphrey e un trecut. O mulţime de politicieni locali sau de la centru, de pe tot cuprinsul ţării, se vor trezi în ziua de după alegeri şi vor descoperi că sunt la fel de morţi ca şi prepeliţele după o vânătoare. L-au debarcat forţat pe Nixon, iar în anul următor i-au debarcat pe toţi cei care l-au sprijinit în timpul audierilor. Anul viitor îl vor debarca pe Jerry Ford pentru acelaşi motiv.

Ochii lui Greg Stillson scânteiau uitându-se la bancher.

– Vrei să vezi care e tendința? Uită-te la Maine, la tipul ăla, Longley. Republicanii l-au propus pe un tip pe nume Erwin și Democrații pe unul Mitchell și, când au numărat voturile pentru postul de guvernator, au avut amândoi parte de-o mare surpriză, fiindcă oamenii au mers la vot și și-au ales un agent de asigurări din Lewiston care nu era membru în nici unul dintre cele două partide. Acum se vorbește despre el ca fiind candidatul călare pe-un cal negru, pornit în drum spre președinție.

Gendron tot nu putea vorbi.

Greg inspiră adânc.

– Toți vor crede că glumesc, vezi? Au crezut că și *Longley* glumea. Dar eu nu glumesc. Eu construiesc mori de vânt. Iar tu îmi vei furniza materia primă.

Se opri. Tăcerea se lăsă în birou, cu excepția zumzetului ceasului. Într-un sfârșit, Gendron șopti:

– De unde ai fotografiile astea? De la Elliman ăla?

– A, hei. Nu trebuie să discutăm despre asta. Uită de fotografii. Păstrează-le.

– Negativele la cine sunt?

– Chuck, spuse Greg serios, nu înțelegi. Îți ofer Washingtonul. Nimic nu te oprește, băiete! Nici măcar nu-ți cer să aduni foarte mulți bani. Cum ți-am spus: doar o găleată de apă ca să prindă rădăcini copacul. Când punem treaba pe roate, vor curge banii gârlă. Acum, tu îi cunoști pe cei care au bani. Iei prânzul cu ei la Caswell House. Joci cu ei pocher. Le-ai semnat împrumuturi fără acoperire la

o simplă cerere. Tu ştii cum să le pui sula în coaste.

– Greg, nu înţelegi, nu...

Greg se ridică în picioare.

– Aşa cum ţi-am pus şi eu sula în coaste, spuse el.

Bancherul se uită în sus la el. Ochii i se mişcară speriaţi în orbite. Lui Greg Stillson i se părea că seamănă cu o oaie adusă la măcelar.

– Cincizeci de mii de dolari, spuse el. Găseşte-i.

Ieşi din birou, închizând uşor uşa în urma lui. Gendron îi auzi vocea sonoră prin pereţii groşi când acesta schimbă câteva cuvinte cu secretara. Secretara era o gaiţă de şaizeci de ani, cu pieptul plat, iar Stillson probabil că o făcuse să chicotească precum o şcolăriţă. Era un mare bufon. Acest lucru, la fel de mult ca şi programul pentru reabilitarea infractorilor tineri, îl făcuse primar în Ridgeway. Însă oamenii nu alegeau bufoni pentru Washington.

Ei bine... aproape niciodată.

Asta nu era problema lui. Cincizeci de mii de dolari donaţie pentru campania electorală, asta era problema lui. Mintea lui începu să dea târcoale problemei aşa cum un şoarece alb de laborator dă târcoale unei farfurii cu brânză. Probabil că se putea rezolva. Da, probabil că se putea rezolva... dar ăsta să fie într-adevăr sfârşitul?

Plicul alb se găsea încă pe biroul lui. Soţia sa zâmbitoare se uita la el din cubul translucid. Îl luă dintr-o mişcare rapidă a mâinii şi-l vârî în buzunarul interior de la sacou. Elliman fusese, Elliman îl descoperise cumva şi îi făcuse pozele, era sigur de asta.

Însă Stillson fusese cel care-i spusese ce să facă.

Poate că tipul nu era totuşi un bufon. Consideraţiile sale cu privire la climatul politic al anilor 1975-1976 nu erau complet aiurea. *Să construiesc mori de vânt şi nu paravane... nimic nu mă poate opri.*

Dar asta nu era problema lui.

Cincizeci de mii de dolari erau problema lui.

Chuck Gendron, preşedinte al clubului Lions şi, în general, un tip cumsecade (anul trecut condusese una dintre acele motociclete mici şi haioase la parada de Patru Iulie din Ridgeway), scoase din sertarul de sus al biroului un carneţel cu file galbene şi începu să întocmească o listă de nume. Şoarecele alb de laborator la muncă. Jos, în Strada Principală, Greg Stillson ridică ochii spre soarele puternic de toamnă şi se felicită pentru o treabă bine făcută – sau bine începută.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

1

Mai târziu, Johnny bănui că motivul pentru care ajunsese să facă dragoste cu Sarah – la cinci ani după seara bâlciului – avea o anume legătură cu vizita lui Richard Dees, tipul de la *Inside View*. Motivul pentru care, în sfârşit, lăsase garda jos şi o sunase pe Sarah, invitând-o să-l viziteze, nu se depărtase prea mult de pornirea viscerală de-a putea discuta cu cineva plăcut pentru a-şi alunga din gură gustul amar. Sau aşa credea el.

O sună în Kennebunk şi-i răspunse fosta ei colegă de cameră, care-i spuse că i-o dă imediat pe Sarah. Receptorul fu aşezat pe masă şi urmă o clipă de linişte în care el cochetă (dar nu foarte serios) cu gândul de-a închide telefonul şi de-a încheia conturile pentru totdeauna. Apoi, vocea lui Sarah îi răsună în ureche:

– Johnny? Tu eşti?

– Întocmai.

– Cum eşti?

– Bine. Tu?

– Bine, spuse ea. Mă bucur c-ai sunat. Nu... nu ştiam dac-o vei face.

– Încă mai prizezi cocaină d-aia spurcată?

– Nu, acum m-am dat pe heroină.

– Fiul tău e cu tine?

– Desigur. Nu plec nicăieri fără el.

– Păi, atunci de ce nu treceți amândoi pe aici într-o zi, înainte să trebuiască să vă-ntoarceți acasă?

x

– Mi-ar face plăcere, Johnny, spuse ea cu căldură.

– Tata lucrează în Westbrook acum și am rămas eu pe postul de bucătar-șef și de spălător de sticle. El ajunge acasă în jur de patru și jumătate și mâncăm pe la cinci și jumătate. Ești binevenită oricând la cină, dar fii atentă: toate mâncărurile bune pe care le fac au ca ingredient de bază spaghetele Franco-American.

Ea chicoti.

– Invitație acceptată. Când e mai bine?

– Ce zici de mâine sau poimâine, Sarah?

– Mâine e bine, spuse ea după o ezitare de-o fracțiune de secundă. Ne vedem atunci.

– Ai grijă de tine, Sarah.

– Și tu.

Închise dus pe gânduri receptorul, simțindu-se emoționat și în același timp vinovat – pentru nici un motiv întemeiat. Dar gândul ți-a zburat acolo unde voiai tu, nu-i așa? Iar unde voia gândul lui să zboare acum era la întorsături de situație ce era mai bine să nu se petreacă.

Ei bine, știe ce trebuie să știe. Știe la ce oră vine tata acasă – ce altceva mai trebuie să știe?

Și vocea minții își răspunse singură: *Ce ai să te faci dacă apare la prânz?*

Nimic, răspunse el, deși nu credea asta în întregime. Doar gândindu-se la Sarah, la conturul buzelor ei, la linia ușor ridicată a ochilor ei verzi – aces-

tea erau de ajuns să-l facă să se simtă slăbit, vlăguit şi puţin disperat.

Johnny merse în bucătărie şi începu încet să gătească mâncarea pentru cina din seara aceasta, o cină nu foarte importantă, doar pentru două persoane. Pentru doi burlaci, tatăl şi fiul. Nu era chiar atât de rău. El încă era în convalescenţă. Discutase cu tatăl lui despre cei patru ani şi jumătate pe care-i pierduse, despre mama lui – abordase subiectul acesta cu grijă, însă de fiecare dată avea impresia că se apropia, într-o spirală tot mai strânsă, de miezul problemei. Nu voia să înţeleagă, poate, dar voia să se împace cu gândul. Nu, nu era chiar atât de rău. Era un fel de-a lămuri lucrurile. Pentru amândoi. Însă convieţuirea lor avea să se încheie în ianuarie, când se întorcea în Cleaves Mills la catedră. Primise săptămâna trecută prin poştă contractul pe un an şi jumătate de la Dave Pelsen, îl semnase şi-l trimisese înapoi. Ce va face după aceea tatăl lui? Îşi va continua viaţa, presupunea Johnny. Totdeauna oamenii reuşesc să facă lucrul ăsta cumva, să-şi continue pur şi simplu viaţa, să treacă de la o zi la alta fără drame majore, fără mare tamtam. Va veni să-l viziteze cât de des va putea, în fiecare week-end, dacă aşa va simţi că trebuie. Atât de multe lucruri se înstrăinaseră de el atât de repede, încât tot ce putea el face era să-şi croiască drumul încet, pe bâjbâite, ca un orb într-o cameră cu care nu e familiarizat.

Puse friptura în cuptor, merse în sufragerie, deschise televizorul, după care-l închise. Se aşeză şi se gândi la Sarah. *Copilul*, gândi el. *Copilul va juca rolul de bonă dacă vor ajunge mai devreme.* Aşadar,

totul era în regulă. Avea asigurate toate bazele.

Însă gândurile încă-i mai zburau departe, analizând fără odihnă fiecare detaliu.

2

Ajunse a doua zi la douăsprezece şi un sfert la volanul unui Pinto mic şi roşu, pe care-l parcă în faţa casei, după care coborî, înaltă şi frumoasă, cu părul ei de-un blond-închis fluturând în vântul slab de mijloc de octombrie.

– Bună, Johnny! strigă ea, ridicând o mână.

– Sarah!

Coborî scările de la verandă s-o întâmpine; ea îşi lăsă uşor capul pe spate şi el o sărută uşor pe obraz.

– Dă-mi voie să-l iau pe împărat, spuse ea, deschizând portiera din dreapta.

– Te pot ajuta?

– Na, ne descurcăm noi, nu-i aşa, Denny? Haide, puştiu'.

Cu mişcări dibace, Sarah descheie curelele care ţineau ţintuit în scaun un copilaş grăsuliu. Îl luă în braţe. Denny se uită cu ochi măriţi de-un interes solemn şi sălbatic în jurul lui, prin curte, după care ochii i se opriră asupra lui Johnny şi acolo rămaseră. Zâmbi.

– Olo! spuse Denny şi-şi scutură ambele mâini.

– Cred că vrea la tine, spuse Sarah. Foarte ciudat. Denny are aceleaşi sentimente republicane ca şi taică-său – e mai degrabă reţinut. Vrei să-l ţii?

– Bineînţeles, spuse Johnny, puţin nesigur.

Sarah surâse.

– Nu se va sparge şi nici n-o să-l scapi din braţe, spuse ea şi i-l dădu pe Denny. Dacă-l scapi, probabil c-o să-ţi sară înapoi în braţe ca un Hopa-Mitică. E un copil *dezgustător* de gras.

– Ici ine! spuse Denny, punându-şi cu nonşalanţă un braţ în jurul gâtului lui Johnny şi uitându-se încrezător la mama lui.

– E într-adevăr uimitor, spuse Sarah. Niciodată nu îndrăgeşte oamenii aşa de... Johnny? *Johnny?*

Când îşi aşezase copilul braţul în jurul gâtului lui Johnny, un val confuz de sentimente îl năpădise ca un duş cu apă călduţă. Nimic întunecat, nimic îngrijorător. Totul era foarte simplu. Gândurile copilului nu cunoşteau deloc termenul de viitor. Nici urmă de sentimente împovărătoare. Şi nici de nefericiri trecute. Nu existau cuvinte, doar imagini foarte puternice: căldură, uscat, mama, fiinţa umană care era el însuşi.

– Johnny?

Se uita la el temătoare.

– Hmmmm?

– E bine totul?

Mă întreabă despre Denny, îşi dădu el seama. E totul bine cu Denny? Vezi vreun necaz? Probleme?

– Totul e bine, spuse el. Putem intra în casă dacă vrei, dar eu mă odihnesc de obicei pe verandă. Vor veni curând ele vremurile când va trebui să stau lângă sobă toată ziua.

– Cred că veranda e perfectă. Şi se pare că lui Denny i-ar plăcea să se joace prin curte. *Minunată* curte, spune el. Corect, puştiu'?

Îi ciufuli părul şi Denny râse.

– N-o să păţească nimic?

– Atâta vreme cât nu încearcă să mănânce din lemnele alea.

– Le-am spart pentru la iarnă, spuse Johnny, aşezându-l pe Denny jos cu la fel de multă grijă ca şi pe un vas datând din timpul dinastiei Ming. E un exerciţiu foarte bun.

– Cum eşti? Din punct de vedere fizic?

– Cred, spuse Johnny, amintindu-şi de avântul pe care i-l dăduse lui Richard Dees cu câteva zile în urmă, că mă descurc atât de bine cât era de aşteptat.

– Asta-i bine. Când te-am văzut ultima dată, erai cam pierit.

Johnny aprobă din cap.

– Operaţiile.

– Johnny?

Se uită la ea şi simţi din nou în viscere amestecul acela ciudat de aşteptare, vină, şi ceva ce semăna cu anticiparea. Sarah se uita deschis şi fără ocolişuri la chipul lui.

– Mda?

– Ţi-aminteşti... de verighetă?

El aprobă.

– Acolo era. Unde ai spus tu că va fi. Am aruncat-o.

– Chiar aşa?

Nu era complet surprins.

– Am aruncat-o şi nu i-am spus nimic lui Walt. – Îşi scutură capul. – Şi nu ştiu de ce. De atunci mă preocupă gândul ăsta.

– Nu-i da voie.

Stăteau pe scări, faţă în faţă. Obrajii ei se coloraseră, dar nu-şi coborî privirea.

– Vreau să închei ceva, spuse ea simplu. Ceva ce n-am reuşit să încheiem.

– Sarah..., începu el şi se opri. Habar nu avea cum să continue. La baza scării, Denny făcu şase paşi legănaţi şi căzu puternic în fund. Râse vesel, deloc descurajat de întâmplare.

– Da, spuse ea. Nu ştiu dacă e bine sau rău. Îl iubesc pe Walt. E un om bun, uşor de iubit. Poate că singurul lucru pe care ştiu să-l fac e să deosebesc un om bun de unul rău. Dan – cel cu care eram în timpul facultăţii – făcea parte dintre cei răi. Tu mi-ai deschis apetitul pentru cei din tabăra adversă, Johnny. Fără tine, niciodată nu l-aş fi putut aprecia pe Walt.

– Sarah, nu trebuie să...

– Ba *trebuie* să, îl contrazise Sarah. Vocea ei era slabă şi hotărâtă. – Fiindcă astfel de lucruri nu pot fi spuse decât o singură dată în viaţă. Şi, indiferent de cum iese, bine sau rău, aşa rămâne, fiindcă e ceva prea greu să fie rostit şi a doua oară. – Se uită la el rugătoare. – Mă înţelegi?

– Da, cred că înţeleg.

– Te iubesc, Johnny, spuse ea. Niciodată n-am încetat să te iubesc. Am încercat să mă conving că a fost voia Domnului să ne despartă. Nu ştiu. Voia Domnului se poate manifesta printr-un hot dog stricat? Sau prin doi puşti care se iau la întrecere cu maşinile la miezul nopţii? Nu vreau decât... – Vocea ei dobândise o modulaţie ciudat de apăsată, care părea să se imprime în după-amiaza răcoroasă de octombrie, asemenea ciocănelului unui artizan într-o folie subţire şi preţioasă. – ... nu vreau decât ce ni s-a luat. – Glasul îi tremură. Îşi coborî

privirea. – Şi-mi doresc asta din tot sufletul, Johnny. Tu nu?

– Da, spuse el.

Întinse braţele şi nu mai ştiu ce să înţeleagă atunci când Sarah scutură din cap şi făcu un pas în lături.

– Nu în faţa lui Denny, spuse ea. E prostesc, poate, dar ar semăna un pic cam prea mult cu un act public de infidelitate. Vreau totul, Johnny. – Culoarea îi urcă iarăşi în obraji, şi bujorii ei frumoşi începură să-i hrănească lui emoţiile. – Vreau să mă ţii în braţe şi să mă săruţi şi să mă iubeşti, spuse ea. – Vocea-i tremură din nou, aproape întrerupându-se. – Cred că e greşit ce vreau să facem, dar nu mă pot înfrâna. E greşit, dar e corect. E *cinstit.*

El întinse un deget şi şterse o lacrimă care se scurgea încet pe obrazul ei.

– Şi se va întâmpla o singură dată, acum, nu-i aşa?

Ea aprobă din cap.

– O singură dată va trebui să ajungă pentru tot. Pentru tot ce ar fi putut fi, dacă lucrurile nu s-ar fi complicat.

Îşi ridică privirea; ochii, mai verzi ca niciodată, îi înotau în lacrimi.

– Putem face ca totul să fie răsplătit cu doar această singură dată, Johnny?

– Nu, spuse el, zâmbind. Dar putem încerca, Sarah.

Ea se uită iubitoare în jos la Denny, care încerca să se cațere pe butucul de tăiat lemne, fără prea mare succes.

– El va adormi, spuse ea.

3

Şezură pe verandă şi se uitară la Denny cum se joacă în curte sub cerul înalt şi albastru. Nu se grăbeau, nu erau nerăbdători, dar plutea între ei o doză din ce în ce mai mare de energie pe care amândoi o simţeau. Ea îşi descheiase haina şi se aşezase, încrucişându-şi gleznele, pe leagănul de pe verandă.

Era îmbrăcată într-o rochie de lână de un albastru-prăfos. Părul i se mişca nestingherit pe umeri când sufla vântul. Roşeaţa nu-i pierise complet din obraji. Deasupra, nori albi şi îndepărtaţi traversau cerul dinspre vest spre est.

Discutară despre tot soiul de lucruri neimportante – nu se grăbeau. Pentru prima dată de când îşi revenise din comă, Johnny simţea că timpul nu-i mai e duşman. Timpul le făcuse cadou această micuţă buclă, ca răscumpărare pentru toţi anii de care-i privase, şi avea să le stea la dispoziţie atât de mult cât aveau ei nevoie. Discutară despre cine se mai căsătorise, despre fata din Cleaves Mills care dobândise o bursă de merit, despre guvernatorul independent de Maine. Sarah îi spuse că semăna cu Lurch din vechiul serial de televiziune „Familia Addams" şi că gândea ca Herbert Hoover, şi râseră amândoi de asta.

– Uită-te la el, spuse Sarah, arătând cu capul spre Denny.

Acesta şedea pe iarbă lângă aracii cu iederă ai Verei Smith, ţinând degetul în gură şi uitându-se la ei cu ochi visători.

Ea îi scoase pătuţul de pe bancheta din spate a Pinto-ului.

– Va fi în siguranță pe verandă? îl întrebă ea pe Johnny. E atât de plăcut afară. Mi-ar plăcea să-l las să doarmă în aer liber.

– Nu va păți nimic, spuse Johnny.

Ea aranjă pătuțul la umbră, îl așeză pe Denny în el și-l acoperi până la bărbie cu două pături mici.

– Dormi, iubire, spuse Sarah.

Copilul îi zâmbi și închise imediat ochii.

– Atât de simplu? întrebă Johnny.

– Atât de simplu, confirmă ea.

Se apropie și-și puse brațele pe după gâtul lui. Cât se poate de clar, Johnny auzi foșnetul furoului ei sub rochie.

– Mi-ar plăcea să mă săruți, spuse ea cu calm. Am așteptat cinci ani să mă săruți din nou, Johnny.

Își petrecu brațele în jurul mijlocului ei și o sărută cu blândețe. Buzele ei se deschiseră.

– Oh, Johnny, rosti ea cu buzele lipite de gâtul lui. Te iubesc.

– Și eu te iubesc, Sarah.

– Unde putem merge? întrebă ea, depărtându-se.

Ochii ei erau acum la fel de limpezi și de întunecați ca și smaraldele.

– Unde?

4

Johnny întinse pătura spălăcită de armată, veche dar curată, pe paiele din al doilea porumbar. Aerul era înmiresmat, dulce. Deasupra lor se iscă un misterios ciripit și fluturat de aripi – rândunelele din hambar –, după care totul reveni la calmul dinain-

te. Hambarul avea o fereastră mică şi prăfuită care dădea spre casă şi spre verandă. Sarah curăţă o mică porţiune şi se uită la Denny.

– E bine? întrebă Johnny.

– Da. Mai bine aici decât în casă. Înăuntru ar fi fost ca şi când...

Ridică din umeri.

– L-am face pe tata părtaş?

– Da. Asta e doar între noi doi.

– E treaba noastră.

– Treaba noastră, fu ea de acord.

Se puse pe burtă, cu faţa aşezată pe pătura spălăcită, întoarsă într-o parte, cu genunchii îndoiţi. Se descălţă de pantofi, fără a se folosi de mâini, unul câte unul.

– Desfă-mi fermoarul, Johnny.

El îngenunche lângă ea şi trase fermoarul în jos. Sunetul răsună puternic în tăcerea din jur. Pielea ei avea nuanţa cafelei cu frişcă, contrasta cu albul furoului. O sărută între umeri şi ea tresări.

– Sarah, murmură el.

– Da?

– Trebuie să-ţi spun ceva.

– Ce?

– Doctorii au făcut o greşeală în timpul unei operaţii şi m-au castrat.

Ea îl lovi cu pumnul în umăr.

– Acelaşi Johnny, spuse. Iar unul dintre prietenii tăi şi-a rupt gâtul pe-un carusel la bâlciul din Topsham.

– Sigur, spuse el.

Atingerea mâinii ei, mişcându-se uşor de sus în jos, era mătăsoasă.

– Nu mi se pare că ţi-ar fi făcut ceva radical, spuse ea. Ochii ei aprinşi îi căutară pe ai lui. – Chiar deloc. Să ne uităm şi să ne convingem?

Johnny simţea mirosul dulce al fânului. Timpul continua să curgă. Simţea textura înţepătoare a păturii de armată, simţea catifelarea pielii ei, era conştient de goliciunea ei. Pătrunzând în ea era ca şi când ar fi pătruns într-un vis vechi, pe care, de fapt, nu-l uitase niciodată.

– Oh, Johnny, dragul meu...

Tonul vocii ei se ridica de emoţie. Şoldurile ei se mişcau într-un ritm din ce în ce mai rapid. Vocea ei era îndepărtată. Atingerea părului ei îi ardea umărul şi pieptul. Îşi cufundă faţa în el, pierzându-se în întunecimea lui blond-castanie.

Timpul, scurgându-se prin mirosul dulce al fânului. Textura dură a păturii. Hambarul, pârâind sporadic asemenea unui vapor sub suflarea vântului de octombrie. Lumina blândă şi albă pătrunzând prin crăpăturile din acoperiş, prinzând praful plevei într-o mie de raze subţiri. Praful de pleavă dansând şi rotindu-se în aer.

Sarah striga. La un anume moment, striga numele lui, iarăşi şi iarăşi şi iarăşi, asemenea unei incantaţii. Unghiile pătrunseră în carnea lui aidoma unor ghimpi. Călăreţul şi bidiviul. Vinul vechi se decantă în sfârşit, un vin de viţă bună.

Mai târziu, şezură lângă fereastră, uitându-se afară în curte. Sarah îşi trase rochia peste corpul gol şi-l lăsă singur pentru scurtă vreme. El rămase locului, gândindu-se la nimic, mulţumindu-se s-o urmărească reapărând în cadrul ferestrei, mai mică, şi traversând curtea spre verandă. Se aplecă

asupra copilului şi îi rearanjă păturile. Se întoarse, trăgându-şi jucăuş tivul rochiei în jos, vântul fluturându-i părul pe spate.

– Va mai dormi încă o jumătate de oră, spuse ea.

– Chiar aşa? zâmbi Johnny. Poate că şi eu o să dorm.

Sarah îşi plimbă degetele goale de la picioare peste stomacul lui.

– Ba mai bine nu.

Aşa că o luară de la capăt, şi, de data asta, ea stătu deasupra, aproape într-o postură de rugăciune, cu capul înclinat înainte, cu părul atârnându-i în faţă şi ascunzându-i trăsăturile. Mişcări lente. După care, se sfârşi.

5

– Sarah...

– Nu, Johnny. Mai bine n-o spune. A expirat timpul.

– Voiam să spun că eşti frumoasă.

– Sunt?

– Eşti, spuse el tandru. Scumpă Sarah.

– Am recuperat totul? îl întrebă ea.

Johnny zâmbi.

– Sarah, am făcut tot ce-am putut.

6

Herb nu păru surprins s-o vadă pe Sarah când ajunse acasă din Westbrook. Îi ură bun venit, se minună

de copil şi o mustră că nu-l adusese mai devreme.

– Are tenul şi trăsăturile tale, spuse Herb. Şi cred că va avea şi culoarea ochilor tăi când va fi mare.

– De-ar avea măcar mintea tatălui său, spuse Sarah.

Îşi pusese un şorţ peste rochia albastră din lână. Afară, soarele cobora spre asfinţit. Încă douăzeci de minute şi va fi întuneric.

– Să ştii că gătitul ar trebui să fie treaba lui Johnny, spuse Herb.

– N-am putut-o opri. Mi-a pus pistolul la tâmplă.

– Ei bine, poate e mai bine aşa, spuse Herb. Tot ce faci tu are gust de spaghete marca Franco-American.

Johnny îl ameninţă cu o revistă şi Denny râse – un sunet ascuţit, pătrunzător, care păru că umple casa.

Îşi dă oare seama? se întrebă Johnny. *Mi se pare că-mi stă scris mare pe faţă.* După care, privindu-l pe tatăl lui cum caută prin dulapul de la intrare cutia cu vechile lui jucării pe care n-o lăsase pe Vera să le arunce, îi veni un gând uimitor: *Poate că ne înţelege.*

Mâncară. Herb o întrebă pe Sarah ce făcea Walt în Washington şi ea le povesti despre conferinţa la care lua parte, ceva în legătură cu retrocedarea pământurilor către indieni. Întâlnirile republicanilor erau în mare parte doar vorbe-n vânt, spuse ea.

– Cei mai mulţi cu care se întâlneşte el sunt de părere că, dacă va fi nominalizat Reagan în locul lui Ford anul viitor, asta va însemna sfârşitul partidului, spuse Sarah. Şi dacă moare Bătrânul şi Marele Partid, înseamnă că Walt nu va mai putea can-

dida în 1978 pentru scaunul lui Bill Cohen, atunci când acesta va candida pentru locul lui Bill Hathaway din Senat.

Herb se uita la Denny cum mănâncă, serios, una câte una, păstăi de fasole, mestecându-le cu toți cei șase dinți ai lui.

– Nu cred că va mai putea aștepta Cohen până în '78 să intre în Senat. Va candida împotriva lui Muskie anul viitor.

– Walt spune că Bill Cohen nu-i chiar atât de nesătul, spuse Sarah. Va aștepta. Walt spune că-i va veni și lui rândul, și încep să-i dau crezare.

După cină, se mutară în sufragerie și discuțiile se îndepărtară de politică. Îl priviră pe Denny cum se joacă cu vechile mașini și basculante din lemn pe care un Herb Smith mult mai tânăr le făcuse pentru fiul său cu mai bine de un sfert de veac în urmă. Un Herb Smith mai tânăr care era căsătorit cu o femeie veselă ce mai bea din când în când câte o sticlă de Black Laber seara. Un bărbat cu nici un fir de păr cărunt în cap, întreținând cele mai mari speranțe pentru fiul său.

Chiar ne înțelege, gândi Johnny, sorbindu-și cafeaua. *Fie că știe ce s-a întâmplat între mine și Sarah în după-amiaza aceasta, fie că suspectează sau nu ce s-ar fi putut întâmpla, înțelege ceea ce e esențial. Nimic nu se poate schimba sau rectifica, cel mai bun lucru pe care-l poți face e să închei conturile. În după-amiaza asta, ea și cu mine am consumat o căsnicie care n-a existat niciodată. Iar acum, în seara asta, el se joacă cu nepotul lui.*

Se gândi la Roata Norocului, încetinindu-și rotația, oprindu-se.

Numărul casei. Toată lumea pierde.

Tristețea încerca să-şi facă loc, un simțământ sumbru al finalității, iar el o îndepărtă. Nu era acum momentul; nu-i dădea voie să fie acum.

Pe la opt şi jumătate, Denny începu să se foiască şi Sarah spuse:

– E vremea să plecăm, oameni buni. Îi dau să sugă din sticlă pe drum spre Kennebunk. După vreo şase kilometri, o să tragă pe dreapta. Mulțumim pentru tratament.

Ochii ei, de-un verde sclipitor, îi găsi pentru o clipă pe ai lui Johnny.

– A fost numai plăcerea noastră, spuse Herb, ridicându-se din scaun. Corect, Johnny?

– Corect, spuse el. Dă-mi voie să duc eu pătuțul, Sarah.

În pragul uşii, Herb îl sărută pe Denny pe creştetul capului (iar Denny îl prinse de nas cu pumnul lui grăsuliu şi-l strânse destul de tare, încât să-i facă lui Herb ochii să lăcrimeze) şi pe Sarah pe obraz. Johnny duse pătuțul la Pinto-ul roşu şi Sarah îi dădu cheile ca să poată pune totul pe banchetа din spate.

Când termină, ea se uita la el de lângă uşa şoferului.

– Am făcut tot ce am putut, spuse el şi zâmbi uşor.

Însă sclipirea din ochii ei îi spunea că se apropiau iarăşi lacrimile.

– Nu a fost deloc rău, spuse Johnny.

– Păstrăm legătura?

– Nu ştiu, Sarah. O păstrăm?

– Nu, presupun că nu. Ar fi prea uşor, nu-i aşa?

– Cam uşor, da.

Ea se apropie şi se întinse să-l sărute pe obraz. Johnny simţi mirosul curat şi înmiresmat al părului ei.

– Ai grijă de tine, şopti ea. O să mă gândesc la tine.

– Să fii cuminte, Sarah, spuse el şi îi atinse nasul.

Atunci, ea se întoarse, se urcă la volan: o femeie deşteaptă, stăpână pe sine, al cărei soţ era pe cale să se întoarcă acasă. Mă-ndoiesc că vor mai conduce un Pinto anul viitor, gândi Johnny.

Se aprinseră farurile, apoi motorul mic cât al unei maşini de cusut începu să duduie. Ea ridică spre el o mână, după care ieşi din parcare. Johnny rămase lângă butucul de tăiat lemne cu mâinile în buzunare şi o privi cum pleacă. I se părea că o uşă i se închisese în suflet. Nu era un sentiment puternic. Asta era partea cea mai rea – nu era deloc un sentiment puternic.

Se uită până ce dispărură din vedere stopurile maşinii, după care urcă treptele de la verandă şi intră în casă. Tatăl lui şedea în şezlongul din sufragerie. Televizorul era închis. Cele câteva jucării pe care le găsise în dulap erau împrăştiate pe covor şi Johnny se uită la ele.

– Mi-a părut bine s-o văd pe Sarah, spuse Herb. Voi doi aţi... – urmă o ezitare foarte scurtă – petrecut bine?

– Da, spuse Johnny.

– Va mai veni?

– Nu, nu cred.

Se uitau unul la celălalt.

– Păi, atunci, poate că aşa e mai bine, spuse Herb într-un sfârşit.

– Da. Poate că da.

– Tu te-ai jucat cu jucăriile astea, spuse Herb, lăsându-se pe genunchi şi începând să le adune. I-am dat o grămadă dintre ele lui Lottie Gedreau când a născut gemenii, dar ştiam că mi-au mai rămas câteva. Le-am pus la păstrare.

Le aşeză în cutie una câte una, răsucind-o pe fiecare în mâini, examinându-le. O maşină de curse. Un buldozer. O maşină de poliţie. Un camion mic cu cârlig de pe care se ştersese mare parte din vopseaua roşie, acolo unde o mânuţă de copil îl prinsese. Le duse înapoi la dulapul de la intrare şi le închise.

Johnny n-o mai văzu pe Sarah Hazlett în următorii trei ani.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

1

Ninsoarea veni mai devreme în anul acela. Pe 7 noiembrie, pământul era acoperit de un strat de cincisprezece centimetri de zăpadă, iar Johnny trebui să-şi lege şireturile la o pereche veche de cizme de gumă verzi şi să poarte vechea lui canadiană pentru a face drumul zilnic la cutia poştală. Cu două săptămâni înainte, Dave Pelsen îi expediase un colet conţinând manualele pe care avea să le folosească în ianuarie şi Johnny începuse deja să schiţeze nişte planuri de lecţie. De-abia aştepta să se întoarcă la catedră. Dave îi mai găsise şi un apartament pe Howland Street în Cleaves: Howland Street nr. 24. Johnny ţinea bucăţica de hârtie pe care era scrisă această informaţie în portmoneu, fiindcă numele şi numărul străzii aveau un fel enervant de a i se şterge din memorie.

În această zi, cerul avea culoarea ardeziei şi continua să se întunece, temperatura nu trecea deloc de minus şapte grade Celsius. Primii fulgi de zăpadă începură să cadă chiar atunci când Johnny îşi croia nepăsător drum înapoi spre verandă. Singur fiind, nu simţi nevoia să scoată limba şi să încerce să prindă pe ea vreun fulg. De-abia dacă mai şchiopăta acum şi se simţea bine. Nu mai avusese nici o

migrenă de două săptămâni sau chiar mai mult.

Corespondența consista dintr-un bilețel de publicitate, o revistă *Newsweek* şi un plic mic maro adresat lui John Smith, fără vreo adresă a expeditorului. Johnny îl deschise pe drumul de întoarcere, restul corespondenței ținând-o îndesată în buzunarul de la spate. Scoase o singură pagină de ziar, observă cuvintele *Inside View* din antet şi se opri în loc la jumătatea drumului către casă.

Era pagina a treia din numărul săptămânii trecute. Cea mai importantă ştire era despre legăturile unui reporter cu o frumoasă asistentă de emisie a unui spectacol televizat despre fenomenul criminalistic; frumoasa asistentă de emisie fusese exmatriculată de două ori în timpul liceului (în urmă cu doisprezece ani) şi fusese închisă pentru posesie de cocaină (cu şase ani în urmă). O ştire fierbinte pentru *hausfrau*-ele[1] din America. Mai era şi o cură de slăbire numai pe bază de cereale, o fotografie cu un copilaş frumos şi povestea unei fete de nouă ani care fusese vindecată miraculos de paralizie cerebrală în Lourdes[2] (DOCTORII SUNT ULUIȚI, proclama triumfal titlul). Aproape de josul paginii fusese încercuit un articol. „MEDIUL" DIN MAINE RECUNOAŞTE CACEALMAUA, spunea titlul. Articolul nu era semnat.

DINTOTDEAUNA, POLITICA REVISTEI

[1]Hausfrau = casnică (în germ., în original) – n. tr.

[2]Oraş din sud-vestul Franței, la poalele Munților Pirinei. E celebru pentru altarul romano-catolic ridicat pentru a celebra locul unde se presupune că Fecioara Maria i-a apărut Sfintei Bernadette (Marie Bernarde Soubirous, 1844-1879) în 1858. – n. tr.

Inside View a fost nu doar aceea de a vă prezenta medii pe care aşa-numitele „Ziare naţionale" îi ignoră, ci şi aceea de a-i expune pe acei scamatori şi şarlatani care au făcut ca legitimarea fenomenelor metapsihice să întârzie atât de mult.

Unul dintre aceşti scamatori a recunoscut recent în faţa unei surse a ziarului *Inside View* că tot ce a făcut nu a fost decât o cacealma. Acest aşa-numit „mediu", John Smith din Pownal, Maine, a recunoscut în faţa sursei noastre că „totul a fost o şmecherie înscenată pentru a-mi putea plăti facturile de spitalizare. Dacă va ieşi din asta şi o carte, s-ar putea să fac destui bani să-mi achit toate datoriile şi să mă mai pot şi retrage din activitate pentru vreo doi ani", a declarat Smith cu un rânjet. „În ziua de astăzi, oamenii ar crede orice – de ce să nu mă urc şi eu în trenul cu gologani?"

Graţie revistei *Inside View*, care şi-a avertizat întotdeauna cititorii că la fiecare adevărat mediu, sunt alţii doi falşi, trenul cu gologani al lui John Smith tocmai a deraiat. Şi vă reamintim că oferim 1.000 $ oricărei persoane ce poate dovedi că un mediu bine cunoscut este, de fapt, un impostor.

Păcălici şi şarlatani, fiţi cu ochii-n patru!

Johnny citi articolul de două ori în ninsoarea care începea să cadă din ce în ce mai des. Un rânjet de repulsie îi vicie trăsăturile feţei. Se pare că mereu-vigilenţilor ziarişti nu le place să fie aruncaţi de pe veranda unui bădăran de rând, gândi el. Introduse pagina de ziar în plic şi pe acesta îl vârî în

buzunarul de la spate alături de restul corespondenței.

– Dees, spuse el cu voce tare. Sper să nu-ți fi trecut vânătăile.

2

Tatăl lui nu păru la fel de amuzat. Herb citi articolul, după care-l trânti, dezgustat, pe masa din bucătărie.

– Ar trebui să-l dai în judecată pe fiu' ăla de curvă. Asta-i calomnie curată, Johnny. O chestie tăiată din topor cu rea-intenție.

– De-acord și de-acord, spuse Johnny.

Era întuneric afară. Ninsoarea blândă și tăcută de după-amiază se transformase în viscolul de iarnă timpurie de cu seară. Vântul țipa și huruia pe la streșini. Parcarea dispăruse sub noiane mereu spulberate, asemănătoare cu niște dune deșertice.

– N-am avut însă nici un martor la discuția pe care am purtat-o cu el, iar Dees știe asta a dracu' de bine. E cuvântul lui împotriva cuvântului meu.

– Nici măcar n-a avut curajul să-și pună numele pe minciuna asta, spuse Herb. Uite-aici: „o sursă a revistei *Inside View*". Care-i sursa asta? Pune-l s-o dea în vileag, eu așa spun.

– Oh, nu pot face asta, spuse Johnny, rânjind. Ar fi ca și când m-aș apropia de cel mai înrăit bătăuș de pe stradă purtând o pancartă pe care să scrie LOVEȘTE-MĂ TARE, lipită pe boașe. Ar transforma totul într-un război sfânt, ar pune-o pe prima pagină și tot tacâmul. Nu, mulțumesc. În ce mă

privește, mi-au făcut o favoare. Nu vreau să-mi fac o carieră din a le spune oamenilor unde și-a ascuns bunicu' certificatele de depozit bancar sau cine va câștiga pătrimile la Scarborough Downs. Sau ia spre exemplu noua organizare a loteriei.

Unul dintre lucrurile care-l surprinseseră cel mai tare pe Johnny după ce-și revenise din comă fusese să descopere că statul Maine și alte vreo douăsprezece state instituiseră jocul cu taloane dinainte completate.

– În ultima lună am primit șaisprezece scrisori de la oameni care voiau să le spun care vor fi numerele câștigătoare. E-o nebunie. Chiar dacă le-aș putea spune, ceea ce nu pot, la ce le-ar folosi? La loteria din Maine nu-ți poți alege tu numerele, iei ce ți se dă. Însă ei tot mi-au scris.

– Nu văd care e legătura cu articolul ăsta nerușinat.

– Dacă oamenii vor crede că-s un farsor, poate că mă vor lăsa în pace.

– Oh, spuse Herb. Mda, înțeleg ce zici. – Își aprinse pipa. – Nu te-ai simțit bine nici o clipă în postura asta, nu-i așa?

– Da, spuse Johnny. Și nici noi n-am prea discutat despre asta, ceea ce e oarecum o ușurare. Se pare că e singurul lucru despre care alții *vor* să discute.

Și nu se reducea totul doar la dorința de-a discuta; asta nu l-ar fi deranjat chiar atât de tare. Dar, când *se ducea* la magazinul Slocum's după șase doze de bere sau după o franzelă, fata de la ghișeu încerca să ia banii de la el fără să-i atingă mâna, iar privirea înspăimântată și ageră din ochii ei era greu de ocolit. Prietenii tatălui său îi făceau cu mâna în

loc să dea noroc. În luna octombrie, Herb angajase o liceană din localitate pentru a şterge o dată pe săptămână pragul şi pentru a aspira covoarele. După trei săptămâni, aceasta renunţase fără nici un motiv clar – probabil că-i spusese cineva de la şcoală pentru cine făcea curăţenie. Se părea că pentru fiecare om care de-abia aştepta să fie atins, să fie informat, să ia contact cu ciudatul talent al lui Johnny, exista un altul care-l privea ca pe un soi de lepros. În astfel de situaţii, Johnny se gândea la asistentele care se uitaseră ţintă la el în ziua în care-i spusese Eileenei Magown că-i luase foc casa, care se uitaseră ţintă la el ca nişte coţofene de pe-un cablu telefonic. Se gândea la cum se depărtase de el reporterul de televiziune după neaşteptatul sfârşit al conferinţei de presă, fiind de acord cu tot ce spusese el, dar nedorind să fie atins. Oricum ar fi, era ceva bolnăvicios la mijloc.

– Nu, nu discutăm despre asta, fu Herb de acord. Mă face să mă gândesc la mama ta, cred. Era atât de sigură că ţi-a fost dat acest... acest orice-ar-fi-el cu un motiv precis. Uneori mă întreb dacă n-avea cumva dreptate.

Johnny ridică din umeri.

– Nu-mi doresc decât o viaţă normală. Vreau să îngrop toată povestea asta blestemată. Şi dacă lepădătura asta mă ajută să o fac, cu atât mai bine.

– Dar încă o mai poţi face, nu-i aşa? întrebă Herb.

Se uita îndeaproape la fiul său.

Johnny se gândi la o noapte din urmă cu nici măcar o săptămână. Ieşiseră să ia cina în oraş, un eveniment ce se repeta rar datorită bugetului lor fran-

jurit. Merseseră la Cole's Farm în Gary, probabil cel mai bun restaurant din zonă, un local întotdeauna plin ochi. Fusese o seară răcoroasă, atmosfera dinăuntru fusese veselă şi călduroasă. Johnny dusese haina tatălui lui şi pe a sa la garderobă şi, pe când căuta printre hainele agăţate acolo după două umeraşe goale, o întreagă serie de impresii limpezi îi trecuseră prin minte. Uneori aşa i se întâmpla; altă dată ar fi putut atinge fiecare haină preţ de douăzeci de minute fără să simtă nimic. Dăduse peste haina cu guler de blană a unei femei. Avea o aventură cu unul dintre prietenii cu care juca pocher soţul ei, era speriată de moarte din cauza asta, dar nu ştia cum să-i pună capăt. Jacheta de jeanşi, tivită cu blană de oaie, a unui bărbat. Şi tipul acesta îşi făcea griji – pentru fratele lui, care fusese grav rănit pe şantier cu o săptămână în urmă. Canadiana unui băieţel – bunica lui din Durham îi dăduse un tranzistor radio în formă de Snoopy chiar în acea zi şi era furios fiindcă nu-l lăsase tata să-l ia cu el la masă. Şi încă una, un pardesiu simplu negru, care-l umpluse de groază şi care-i tăiase pofta de mâncare. Bărbatul care purta haina aceea înnebunea. Până acum reuşise să mascheze aparenţele – nici măcar soţia lui nu suspecta nimic –, însă viziunea lui asupra lumii era încet întunecată de o serie de fantezii paranoice din ce în ce mai puternice. Atingând haina aceea fusese ca şi când ar fi atins un cuib de şerpi.

– Da, încă o mai pot face, spuse Johnny scurt. Îmi doresc atât de mult să n-o mai pot face.

– Vorbeşti serios?

Johnny se gândi la pardesiul acela simplu negru.

Nu făcuse decât să ciugulească din mâncare, uitându-se când în stânga, când în dreapta, încercând să-l identifice pe bărbat, nereuşind s-o facă.

– Da, spuse el. Vorbesc serios.

– Atunci e mai bine să nu bagi în seamă articolul, spuse Herb şi-l lovi uşor cu palma peste umăr pe fiul său.

3

Şi, pentru aproximativ o lună şi ceva, i se păru că nu îl băgă în seamă. Johnny merse cu maşina în nordul statului, la liceu, la un consiliu al profesorilor suplinitori şi ca să ducă un transport din lucrurile personale la noul său apartament, pe care-l găsi mic, dar locuibil.

Luă maşina tatălui său şi, chiar înainte de-a pleca, Herb îl întrebase:

– Nu eşti emoţionat? În privinţa condusului?

Johnny scuturase din cap. Amintirile legate de accident îl supărau acum mai puţin. Dacă avea să se întâmple ceva cu el, se va întâmpla. Şi, adânc înlăuntrul său, era încredinţat că fulgerul nu lovea în acelaşi loc de două ori – nu credea că moartea îl va găsi într-un accident de maşină.

De fapt, lungul drum fu liniştit şi îl calmă, iar întâlnirea semănă oarecum cu Săptămâna Vechiului Cămin. Toţi vechii lui colegi care încă mai predau la LCM veniră să-i aducă urări de bine. Însă el nu se putu înfrâna să nu observe cât de puţini dintre ei chiar îi strânseră mâna şi i se păru că observă o anume rezervă, o precauţie în ochii lor. Pe drumul

de întoarcere, se convinse că probabil de vină fusese doar imaginația lui. Și dacă nu, ei bine... chiar și asta avea latura ei amuzantă. Dacă citiseră revista *Inside View*, știau că era doar un păcălici și că nu aveau de ce să-și facă griji.

O dată consiliul încheiat, nu avu altceva de făcut decât să se întoarcă în Pownal și să aștepte să vină și să treacă sărbătorile de Crăciun. Coletele conținând obiecte personale încetaseră să mai sosească, de parcă fusese apăsat un buton – puterea presei, îi spuse Johnny tatălui său. Fură înlocuite de câteva scrisori și bilete – în mare parte, anonime – în care oamenii care se pare că se simțiseră personal înșelați își revărsau mânia.

„Ar trebui s-arzi în I!A!D! pentru încercările tale infecte de a trage pe sfoară Republica Americană," scria într-o scrisoare, reprezentativă pentru toate celelalte. Mesajul fusese scris pe-o bucată mototolită de hârtie, ruptă dintr-un maculator, și fusese expediat din York, Pennsylvania. „Nu ești altceva decât un *Artist de Mahala* și un *trișor murdar și putred.* Mulțumesc lui Domnu pentru acel ziar care tea desconspirat. Ar trebui săți fie rușine de tine domnu. Biblia spune că păcătoși de rând vor fi aruncați într-un Lac DE F!O!C! și va fi mistuit dar un F!A!L!S! P!R!O!F!E!T va arde *mereu* și *PENTRU TOTDEAUNA!* Asta ești tu un Fals Profet care șia vândut Sufletu Nemuritor pentru o mână de bițtari ieftini. Deci ăstai sfârșitu scrisorii mele și sper pentru binele tău să nu te prind niciodată pe Străzile Orașului tău Natal. Semnat, UN PRIETEN (a lu Dumnezeu nu al tău domnu)!"

Mai bine de o duzină de scrisori folosind aproxi-

mativ acelaşi ton îi veniră de-a lungul a aproximativ douăzeci de zile după apariţia articolului în *Inside View*. Mai multe suflete întreprinzătoare îşi exprimară interesul de a i se alătura lui Johnny ca parteneri. „Am fost asistentul unui magician", se lăuda expeditorul uneia dintre aceste misive din urmă, „şi reuşeam să prostesc o curvă bătrână să-şi dea jos bikinii. Dacă pui la cale o chestie mentalistă, ai nevoie de mine!"

După aceea, scrisorile secară, aşa cum secase mai devreme şi revărsarea de cutii şi colete. Într-o zi de la sfârşitul lui noiembrie, când îşi verificase cutia poştală şi o găsise goală pentru a treia după-amiază la rând, Johnny se întoarse în casă amintindu-şi că Andy Warhol[3] prezisese că va veni ziua în care fiecare american va fi faimos pentru cincisprezece minute. Aparent, cele cincisprezece minute ale lui veniseră şi se duseseră, şi nimeni nu era mai fericit de asta decât el.

Dar, după cum evoluară lucrurile, povestea încă nu se încheiase.

4

– Smith? întrebă vocea de la telefon. John Smith?

– Da.

Era o voce pe care nu o recunoştea sau numărul.

[3]Andy Warhole (1930?-1987) – artist american; unul dintre promotorii mişcării artei populare; a pictat pânze şi a făcut desene cu peisaje comune, cum ar fi căni pentru supă şi portrete cu celebrităţi – n. tr.

Telefonul îl făcu să cadă puțin pe gânduri. Tatăl lui făcuse cerere pentru un număr nelistat în urmă cu aproape trei luni. Acum era 17 decembrie şi bradul se afla în colțul sufrageriei, cu partea de jos a tulpinii bine fixată în vechiul stativ pe care-l făcuse Herb pe vremea când Johnny nu era decât un puşti. Afară ningea.

– Numele meu este Bannerman. Şeriful George Bannerman, din Castle Rock. – Îşi drese vocea. – Am o... ei bine, cred că s-ar spune că am o propunere pentru dumneavoastră.

– Cum ați făcut rost de numărul ăsta de telefon?

Bannerman îşi drese iarăşi vocea.

– Păi, l-aş fi putut afla de la centrală, cred, fiind vorba de o chestiune polițienească. Dar, de fapt, l-am luat de la un prieten de-al dumneavoastră. Un doctor pe nume Weizak.

– Sam Weizak v-a dat numărul meu de telefon?

– Aşa e.

Johnny se aşeză în ungherul pentru telefon, complet uluit. Acum, numele de Bannerman îi spunea ceva. Dăduse peste el foarte recent într-un articol din suplimentul de duminică al ziarului. Era şeriful districtului Castle, care se afla la o bună distanță vest de Pownal, în regiunea Lacurilor. Castle Rock era capitala districtului, la vreo cincizeci de kilometri de Norway şi la vreo treizeci de Bridgton.

– Chestiune polițienească? repetă el.

– Ei bine, cred că i-ați putea spune aşa, mda. Mă întrebam dacă nu ne-am putea întâlni la o ceaşcă de cafea...

– Are vreo legătură cu Sam?

– Nu. Doctorul Weizak nu are nici o legătură,

spuse Bannerman. Mi-a dat numai un telefon şi a pomenit numele dumneavoastră. Asta s-a întâmplat cu... oh, o lună în urmă, cel puţin. Sincer să fiu, am crezut că e ţicnit. Dar acum am cam ajuns şi eu cu nervii la pământ.

– Din ce cauză? Domnule – *domnule şerif* – Bannerman, nu înţeleg despre ce vorbiţi.

– Ar fi mult mai bine dacă ne-am putea întâlni la o cafea, spuse Bannerman. În seara aceasta se poate? E un local numit Jon's pe principala din Bridgton. E cam la jumătatea drumului dintre oraşul dumneavoastră şi al meu.

– Nu, îmi pare rău, spuse Johnny. Trebuie să ştiu întâi despre ce e vorba. Şi cum de nu m-a sunat deloc Sam?

Bannerman suspină.

– Bănuiesc că sunteţi o persoană care nu citeşte ziarele, spuse el.

Dar asta nu era adevărat. Citise ziarele aproape din datorie de când îşi recăpătase cunoştinţa, în încercarea de a recupera lucrurile pe care le pierduse. Şi-i văzuse numele lui Bannerman foarte recent. Sigur. Fiindcă Bannerman stătea pe nişte cărbuni destul de încinşi. El era responsabil cu...

Johnny depărtă receptorul de ureche şi se uită la el cu o privire brusc înţelegătoare. Se uită la el aşa cum s-ar uita cineva la un şarpe de care tocmai şi-a dat seama că e otrăvitor.

– Domnule Smith? se auzi slab din receptor. Alo? Domnule Smith?

– Aici sunt, spuse Johnny, ducându-şi la loc receptorul la ureche.

Era conştient că întreţinea o mânie surdă împo-

triva lui Sam Weizak, împotriva lui Sam care-i spusese chiar în acea vară să-şi ţină capul la cutie şi care acum acţionase exact invers, dându-i acestui şerif de ţară toate informaţiile – pe la spatele lui.

– E vorba de chestia aia cu strangulatorul, nu-i aşa?

Bannerman ezită îndelung. După care, spuse:

– Putem discuta, domnule Smith?

– Nu. Categoric, nu.

Mânia surdă se augmentase într-o furie bruscă. În furie şi în încă ceva. Era speriat.

– Domnule Smith, e important. Astăzi...

– Nu. Vreau să fiu lăsat în pace. Pe lângă asta, n-aţi citit blestemata aia de *Inside View*? Oricum, sunt un farsor.

– Doctorul Weizak a spus...

– Nu avea dreptul să spună nimic! strigă Johnny. Tremura din cap până-n picioare. – La revedere!

Trânti receptorul în furcă şi ieşi din ungherul pentru telefon cu viteză, ca şi când asta l-ar fi făcut să nu mai sune. Simţea o migrenă dându-i târcoale pe la tâmple. Înţepături nedesluşite ca de burghiu. Poate că ar trebui s-o sun pe mama lui în California, gândi el. Să-i spun unde e micuţul ei ursuleţ. Să-i spun să ia legătura cu el. Dinte pentru dinte.

În schimb, căută pe apucate în cartea de telefon din sertarul măsuţei, găsi numărul lui Sam de la biroul din Bangor şi-l sună. De-ndată ce sună o singură dată, închise, iarăşi speriat. De ce-i făcuse Sam asta? Blestemăţie, de ce?

Se surprinse uitându-se la pomul de Crăciun.

Aceleaşi vechi decoraţiuni. Le coborâseră din

pod din nou şi le scoseseră din nou din ambalajele lor de hârtie şi le agăţaseră din nou, în urmă cu doar două seri. Nu rămâneau multe lucruri neatinse an după an, pe măsură ce o persoană înainta în vârstă. Nu erau multe linii de continuitate, nu erau multe obiecte fizice care puteau deservi atât copilul, cât şi adultul. Hainele tale de copil erau date mai departe sau trimise la Armata Salvării; ceasului cu Răţoiul Donald i se rupea arcul principal; cizmele Red Ryder de cow-boy se toceau. Portmoneul pe care ţi-l făcuseşi în timpul orelor de artizanat în prima ta tabără era înlocuit cu un Lord Buxton, şi-ţi schimbai trenuleţul roşu şi bicicleta cu jucării mai mature – o maşină, o rachetă de tenis, poate unul dintre acele noi jocuri de hochei pe televizor. Nu erau decât puţine lucruri de care să nu te descotoroseşti. Câteva cărţi, poate, sau o monedă norocoasă, sau colecţia de timbre pe care ai păstrat-o şi ai îmbunătăţit-o.

La astea se adăugau ornamentele pentru pomul de Crăciun din casa părinţilor.

Aceiaşi îngeraşi ciobiţi, an după an, şi aceeaşi stea de staniol din vârf; plutonul supravieţuitor din ceea ce fusese cândva un întreg batalion de globuri (şi noi nu-i uităm niciodată pe martiri, gândi el – acesta a murit din cauza unei mâini hrăpăreţe de copil, acesta a căzut pe când încerca tata să-l agaţe şi s-a spart pe podea, pe cel roşu pe care e pictată Steaua de la Bethleem l-am găsit simplu şi misterios spart, într-un an când le-am coborât din pod, şi eu am plâns); stativul pentru pom însuşi. Dar, uneori, gândi Johnny, masându-şi absent tâmplele, părea că ar fi mai bine, mai milostiv, dacă ai pierde

legătura chiar şi cu aceste ultime vestigii ale copilăriei. Niciodată nu te poţi bucura la fel de cărţile care te-au incitat când le-ai citit prima dată. Moneda norocoasă nu te-a protejat de nici una dintre nedreptăţile şi batjocurile şi suferinţele unei vieţi obişnuite. Şi, când te uiţi la ornamente, îţi aminteşti că a fost cândva o mamă de faţă care să coordoneze operaţiunea de împodobire, întotdeauna pregătită şi chiar enervându-te, spunând „puţin mai sus" sau „puţin mai jos" sau „cred că ai pus prea multă beteală pe partea stângă, dragă". Te uiţi la ornamente şi-ţi aminteşti că doar voi doi a trebuit să-l împodobiţi anul ăsta, doar voi doi fiindcă mama ta a înnebunit şi apoi a murit, dar fragilele ornamente de brad încă sunt aici, încă sunt la îndemână să decoreze un alt brad luat din micuţa pădurice din spatele casei şi nu se spune cumva că oamenii se sinucid în jurul Crăciunului în număr mai mare decât oricând altcândva de-a lungul anului? Pentru Dumnezeu, nu era de mirare.

Ce putere-a pus Domnul în tine, Johnny.

Sigur, corect, Domnu-i un adevărat prinţ. M-a aruncat prin parbrizul unui taxi şi mi-am rupt picioarele şi am petrecut aproape cinci ani în comă şi trei oameni au murit. Fata pe care o iubeam s-a căsătorit. A născut fiul care ar fi trebuit să fie al meu, l-a făcut cu un avocat care-şi roade coatele ca să ajungă la Washington pentru a putea da o mână de ajutor la condusul trenului ăstuia mare. Dacă stau în picioare mai mult de două ore o dată, mi se pare că cineva a luat o aşchie lungă şi mi-a vârât-o prin picior până-n boaşe. Dumnezeu joacă într-adevăr corect. E un jucător atât de corect încât a pus în

scenă o lume ca o operetă comică, în care o mână de globuri pentru bradul de Crăciun îți pot supraviețui. Minunată lume, și la cârma ei e un Dumnezeu într-adevăr de mare clasă. Trebuie să ne fi ținut partea în Vietnam, fiindcă așa are el grijă de lucruri încă de la începutul timpurilor.

Are o misiune pentru tine, Johnny.

Să scoată din foc castanele unui polițist bleg de țară pentru ca acesta să poată fi reales anul viitor?

Să nu fugi de el, Johnny. Să nu te ascunzi în peșteră.

Își masă tâmplele. Afară, vântul se întețea. Spera ca tata să aibă grijă la drumul de întoarcere.

Se ridică în picioare și îmbrăcă un pulover gros. Merse în hambar, privindu-și respirația cum îngheață în aerul din fața lui. La stânga lui se afla stiva de lemne pe care le spărsese chiar în toamna care trecuse, toate tăiate egal pe dimensiunea sobei. Lângă ea se afla o cutie cu surcele și lângă aceasta era un teanc de ziare vechi. Se lăsă pe vine și începu să le frunzărească. Mâinile îi amorțiră repede, dar el continuă și, într-un sfârșit, ajunse la ceea ce căuta. Ziarul de duminică, din urmă cu trei săptămâni.

Îl duse în casă, îl trânti pe masa din bucătărie și începu să întoarcă paginile cu viteză. Găsi articolul pe care-l căuta la rubrica de știri de ultimă-oră și se așeză să-l citească.

Articolul era însoțit de mai multe fotografii, una dintre ele arătând o femeie bătrână încuindu-și ușa, o alta arătând o mașină de poliție patrulând pe o stradă aproape pustie, alte două arătând două magazine aproape goale. Titlul spunea: VÂNĂTOAREA

STRANGULATORULUI DIN CASTLE ROCK CONTINUĂ... ŞI TOT CONTINUĂ.

Cu cinci ani în urmă, potrivit articolului, o femeie tânără pe nume Alma Frechette care lucra la un restaurant local fusese violată şi strangulată în drumul spre casă de la muncă. Crima fusese anchetată de oameni trimişi de procurorul general şi de oamenii şerifului din districtul Castle. Rezultatul fusese nul. Un an mai târziu, o femeie mai în vârstă, de asemenea, violată şi strangulată, fusese descoperită în micuţul ei apartament de pe Strada Carbine din Castle Rock. O lună mai târziu, ucigaşul lovise din nou; de data aceasta, victima fusese o fetiţă eminentă de gimnaziu.

Avusese loc o anchetă şi mai amănunţită. Fusese folosită tehnica din dotarea FBI, tot fără vreun rezultat. În noiembrie următor, şeriful Carl M. Kelso, care ocupase postul de şerif al districtului cam din vremea Războiului Civil, pierduse alegerile şi George Bannerman le câştigase, în mare parte ca urmare a unei campanii agresive pentru prinderea „Strangulatorului din Castle Rock".

Trecuseră doi ani. Strangulatorul nu fusese prins, dar nu mai avuseseră loc nici alte crime. Apoi, în luna ianuarie a anului trecut, fusese descoperit de către doi băieţi mici cadavrul lui Carol Dunbarger, în vârstă de şaptesprezece ani. Fata soţilor Dunbarger fusese dată dispărută. Avusese nenumărate probleme la Liceul Castle Rock unde deţinea recordul la întârziere şi la chiul cronic, fusese arestată de două ori pentru furt din magazine şi mai fugise de acasă o dată, când ajunsese chiar până la Boston. Atât Bannerman, cât şi poliţia statală pre-

supuseseră că plecase cu autostopul – şi că o luase cu maşina un ucigaş. Un dezgheţ de mijloc de iarnă îi scosese la iveală cadavrul lângă Pârâul Strimmer's, unde o descoperiseră doi băieţi mici. Examenul medico-legal spunea că murise de vreo două luni.

Apoi, în 2 noiembrie a anului acesta, mai avusese loc o crimă. Victima era o mult-iubită profesoară de gimnaziu din Castle Rock, pe nume Etta Ringgold. Era membră de-o viaţă a bisericii metodiste din localitate, deţinătoare a unui master în pedagogie elementară şi figură frecventă la operele de caritate locale. Fusese pasionată de scrierile lui Robert Browning, iar cadavrul ei fusese găsit îndesat într-un canal de scurgere care trecea pe sub un drum secundar nepavat. Zarva iscată de uciderea domnişoarei Ringgold se propagase în tot nordul Noii Anglii. Fură făcute comparaţii cu Albert DeSalvo, Strangulatorul din Boston, comparaţii care nu făcură decât să toarne ulei peste apele zbuciumate. *Union-Leader* al lui William Loeb din nu atât de îndepărtatul Manchester, New Hampshire, publicase un editorial foarte util intitulat POLIŢIŞTII BUNI DE NIMIC DIN STATUL SORĂ CU NOI.

Articolul din suplimentul de duminică, acum vechi de patru săptămâni şi mirosind înţepător a hambar şi a închis, cita doi psihiatri din localitate care se bucuraseră să poată dinamita situaţia atâta vreme cât nu le apărea numele în ziar. Unul dintre ei menţiona o anume deviere sexuală – pornirea de-a comite un act violent în momentul orgasmului. Frumos, gândi Johnny, făcând o grimasă. Le strângea de gât până la moarte în vreme ce ejacula.

Migrena continua să i se înrăutățească.

Celălalt psiholog evidenția faptul că toate cele cinci crime fuseseră comise la sfârșitul toamnei sau la începutul iernii. Și, chiar dacă personalitatea maniaco-depresivului nu se conforma unui tipar anume, se întâmpla destul de des ca o asemenea persoană să sufere schimbări de dispoziție care să se suprapună aproape perfect cu schimbarea anotimpurilor. Poate că avea o perioadă „proastă" care ținea de la mijlocul lui aprilie și până pe la sfârșitul lui august, după care începea să se schimbe, atingând „culmea" pe la vremea la care fuseseră comise crimele.

În timpul stadiului maniacal sau „bun", persoana în discuție era posibil să fie intens excitată, activă, îndrăzneață și optimistă. „E posibil ca el să creadă că poliția nu-l poate prinde", încheiase psihiatrul fără nume. Articolul concluziona spunând că, până acum, persoana în discuție avusese dreptate.

Johnny așează ziarul jos, se uită la ceas și observă că tatăl lui ar trebui să ajungă acasă din clipă în clipă, dacă nu întârzia cumva din cauza ninsorii. Duse ziarul vechi la soba cu lemne și-l aruncă înăuntru.

Nu-i treaba mea. La naiba cu Sam Weizak.

Să nu te ascunzi în peșteră, Johnny.

Nu se ascundea într-o peșteră, nu era vorba de așa ceva. Se întâmplase doar să aibă parte de-o pauză destul de neplăcută. Să pierzi o halcă mare din viață, asta se califica pentru statutul de pauză neplăcută, nu-i așa?

Și pentru toată autocompătimirea pe care o poți înfuleca?

– Pe-a mă-tii, își spuse șoptit.

Se duse la fereastră şi se uită afară. Nimic de văzut cu excepţia ninsorii care cădea în rafale grele, duse de vânt. Spera ca tata să aibă grijă, dar mai spera şi ca tata să apară curând să pună capăt acestui val nestăpânit şi nefolositor de introspecţii. Se duse iarăşi lângă telefon şi rămase acolo, indecis.

Autocompătimire sau nu, *chiar* îşi pierduse o halcă bunicică din viaţă. *Cei mai frumoşi ani*, dacă voiai să te exprimi aşa. Muncise din greu să se repună pe picioare. Nu merita oare puţină intimitate? Nu avea oare dreptul la ceea ce se gândise în urmă cu numai câteva minute: o viaţă normală.

Nu există aşa ceva, prietene.

Poate că nu, dar cu siguranţă exista o viaţă anormală. Chestia aia de la Cole's Farm. Să atingă hainele oamenilor şi, dintr-o dată, să ştie care sunt temerile lor mărunte, secretele lor insignifiante, izbânzile lor meschine – asta era anormal. Era un talent, era un blestem.

Presupunând că s-ar întâlni cu şeriful ăsta? Nu era nici o garanţie că i-ar putea spune ceva. Şi presupunând că i-ar putea spune? Ar începe iarăşi ceva asemănător cu conferinţa de presă de la spital, un circ pe trei nivele ridicat la îngrozitoarea putere de n.

Un cântecel începu să-i răsune înnebunitor prin capul său cuprins de dureri, de fapt, nimic altceva decât un clinchet. Un cântec învăţat la şcoala duminicală în copilărie: *Luminiţa asta a mea... o s-o las să stea... luminiţa asta a mea... o s-o las să stea... să stea, stea, stea, să stea...*

Ridică receptorul şi formă numărul lui Weizak de la birou. Era destul de sigur acum că trecuse de

ora cinci. Weizak trebuie să fi plecat acasă, iar neurologii importanți nu-și listau numerele de telefon de acasă. Telefonul sună de șase sau șapte ori și Johnny dădu să închidă, când i se răspunse și însuși Sam îi spuse:

– Bună! Alo?

– Sam?

– John Smith?

Bucuria din vocea lui Sam era ușor de recunoscut – dar mai era oare și o undă de disconfort în ea?

– Mda, eu sunt.

– Ce zici de ninsoarea asta? întrebă Weizak, poate puțin cam prea pătimaș. Ninge și la tine?

– Ninge.

– Aici a pornit cam acum o oră. Au spus... John? Din cauza șerifului? Din cauza asta pari atât de rece?

– Păi, m-a sunat, spuse Johnny, și mă cam întrebam ce s-a întâmplat. De ce i-ai dat numărul meu. De ce nu m-ai sunat să mă anunți că ai... și de ce nu m-ai sunat întâi să mă întrebi dacă poți.

Weizak suspină.

– Johnny, ți-aș putea spune o minciună, dar n-ar ajuta la nimic. Nu te-am întrebat înainte pentru mă temeam că vei spune nu. Și nu ți-am spus după aceea că am făcut-o, fiindcă șeriful mi-a râs în nas. Când îți râde cineva în nas după ce-i dai o sugestie, presupun, nu?, că sugestia nu va fi urmată.

Johnny se masă la o tâmplă cu mâna liberă și închise ochii.

– Dar de ce, Sam? Știi care e părerea mea despre asta. Chiar tu mi-ai spus să-mi țin capul la cutie și să aștept să treacă. Chiar tu mi-ai spus asta.

– A fost vorba de articolul din ziar, spuse Sam. Mi-am spus: Johnny locuieşte pe-aproape. Şi mi-am spus: cinci femei moarte. Cinci.

Vorbea încet, ezitant şi era stânjenit. Îl făcea pe Johnny să se simtă şi mai rău auzindu-l vorbind aşa. Îşi dorea să nu-l fi sunat.

– Două dintre ele erau adolescente. Una era o mamă tânără. Una era o profesoară care-l adora pe Browning. Totul sună atât de comun, nu? Atât de comun, încât cred că nu vor face niciodată un film sau o emisiune despre asta. Dar, chiar şi aşa, e aievea. Cel mai mult m-am gândit la profesoară. Îndesată într-un canal de scurgere ca un sac cu gunoi...

– Nu aveai nici un drept să mă incluzi în propriile tale procese de conştiinţă, spuse Johnny cu voce groasă.

– Nu, poate că nu.

– Nici un poate!

– Johnny, te simţi bine? Pari...

– Sunt bine! strigă Johnny.

– Nu pari în apele tale.

– Am o migrenă cruntă, ţi se pare chiar atât de surprinzător? Îmi doresc *atât* de mult să nu fi făcut nimic. Când ţi-am spus de mama ta, n-ai sunat-o. Fiindcă ai spus...

– Am spus că e mai bine ca unele lucruri să rămână negăsite. Dar asta nu-i întotdeauna adevărat, Johnny. Omul ăsta, oricine ar fi el, are o personalitate îngrozitor de deviată. S-ar putea să se sinucidă. Sunt sigur că, atunci când n-a mai comis crime vreme de doi ani, poliţia a crezut că a făcut-o. Dar un maniaco-depresiv are uneori lungi perioade de

acalmie – acestea se cheamă „întinderi de normalitate" –, după care revine la aceeaşi natură schimbătoare. Se poate să se fi sinucis după ce a omorât-o pe profesoara aceea luna trecută. Dar dacă n-a făcut-o, ce se întâmplă? S-ar putea să mai ucidă o persoană. Sau două. Sau patru. Sau...

– Opreşte-te.

Sam spuse:

– De ce te-a sunat şeriful Bannerman? Ce l-a făcut să se răzgândească?

– Nu ştiu. Presupun că stă electoratul cu ochii pe el.

– Îmi pare rău că l-am sunat, Johnny, şi că te-a supărat povestea asta. Dar îmi pare şi mai rău că nu te-am sunat să-ţi spun ce făcusem. Am greşit. Numai Dumnezeu ştie cât de îndreptăţit eşti să-ţi trăieşti viaţa în tihnă.

Să-şi audă propriile gânduri repetate ca de-un ecou nu-l făcu să se simtă mai bine. În schimb, se simţi mai mizerabil şi mai vinovat ca niciodată înainte.

– Bine, spuse el. E în regulă, Sam.

– N-o să mai spun nimic nimănui vreodată. Presupun că asta e ca şi când aş pune un lacăt nou pe uşa de la grajd după ce a avut deja loc furtul calului, dar e tot ce pot spune. Am fost indiscret. La un doctor, asta e de rău.

– Bine, spuse Johnny iarăşi.

Se simţea neajutorat şi stânjeneala cu care vorbea Sam îi agrava sentimentul.

– Ne vedem curând?

– Luna viitoare voi fi în Cleaves ca să încep să ţin cursurile. O să-ţi fac o vizită.

– Bine. Încă o dată, scuzele mele sincere, John. *Nu mai spune asta!*

Îşi luară rămas-bun şi Johnny închise receptorul, dorindu-şi să nu fi sunat. Poate că nu voise ca Sam să recunoască atât de uşor că ceea ce făcuse fusese greşit. Poate că ceea ce voise cu adevărat să audă de la Sam era: *Sigur că l-am sunat. Am vrut să te fac să te ridici din cur şi să faci ceva.*

Merse nehotărât către fereastră şi se uită afară în întunericul străbătut de vânturi. *Îndesată într-un canal de scurgere ca un sac cu gunoi.*

Dumnezeule, ce tare-l durea capul.

5

Herb ajunse acasă o oră mai târziu, se uită la chipul alb al lui Johnny şi spuse:

– Migrenă?

– Mda.

– Rea?

– Nu atât de rea.

– Să ne uităm la ştirile naţionale, spuse Herb. Mă bucur că am ajuns acasă la timp. Au fost în după-amiaza asta o mulţime de oameni de la NBC în Castle Rock să filmeze. A fost acolo şi reportera aia care ţi se pare ţie foarte drăguţă. Cassie Mackin.

Clipi, mirat de felul în care reacţionă Johnny. Pentru o clipă i se păru că întreaga faţă a lui Johnny e doar un ochi mare, uitându-se ţintă la el, plin de-o durere aproape inumană.

– Castle Rock? Încă o crimă?

– Mda. În dimineața asta au descoperit în parc o fetiță. Cel mai trist lucru pe care-l poți auzi. Cred că avea învoire de la școală să traverseze grădina publică spre bibliotecă, pentru un proiect la care lucra. A ajuns la bibliotecă, dar n-a mai ajuns și înapoi... Johnny, arăți îngrozitor, băiete.

– Câți ani avea?

– Doar nouă, spuse Herb. Omul care e în stare să facă așa ceva ar trebui spânzurat de boaşe. Așa cred eu.

– Nouă, spuse Johnny și se așează greoi pe scaun. Blestemăție.

– Johnny, eşti sigur că te simți bine? Eşti alb ca varul.

– Sunt bine. Deschide televizorul.

La scurt timp, John Chancellor era în fața lor, având cu el tolba lui din fiecare seară plină cu aspirații politice (campania lui Fred Harris nu făcea prea multă vâlvă), decrete guvernamentale (orașele din America vor trebui odată și odată să învețe să-și gestioneze bugetele, potrivit spuselor președintelui Ford), incidente internaționale (o grevă la nivel național în Franța), indicele de bursă Don Jones (în creştere) și o știre „înduioşătoare" despre un băiat cu pareză cerebrală care avea grijă de o vacă.

– Poate că au tăiat-o, spuse Herb.

Dar, după o pauză de publicitate, Chancellor spuse:

– În vestul statului Maine se află un orăşel plin, în seara asta, de oameni speriați și mânioși. Acest orăşel este Castle Rock, și de-a lungul ultimilor cinci ani, au avut loc acolo cinci crime oribile –

cinci femei cuprinse între vârsta de şaptezeci şi unu şi paisprezece ani au fost violate şi strangulate. Astăzi a avut loc o a şasea crimă în Castle Rock şi victima a fost o fetiţă în vârstă de nouă ani. Catherine Mackin se află la faţa locului pentru a ne vorbi despre cele întâmplate.

Şi acolo era, semănând cu o plăsmuire a imaginaţiei, cu grijă suprapusă peste un decor real. Stătea vizavi de clădirea Administraţiei Locale. Primii fulgi ai ninsorii de după-amiază care se transformase în viscolul de cu seară îi prăfuiau umerii hainei şi părul blond.

– O panică în continuă creştere pluteşte în acest orăşel forestier din Noua Anglie în după-amiaza aceasta, începu ea. Orăşenii din Castle Rock stau cu sufletul la gură de multă vreme din pricina necunoscutului pe care presa locală l-a supranumit „Strangulatorul din Castle Rock" sau uneori „Ucigaşul lunii noiembrie". Tensiunea aceasta s-a transformat în groază – nimeni de aici nu crede că termenul acesta e prea dur – după descoperirea cadavrului lui Mary Kate Hendrasen în grădina publică, nu departe de estrada unde a fost descoperit cadavrul primei victime a Ucigaşului lunii noiembrie, o chelneriţă pe nume Alma Frechette.

Un cadru de ansamblu cu grădina publică, având un aspect sumbru şi mort în căderea de zăpadă. Acesta fu înlocuit de o fotografie şcolară cu Mary Kate Hendrasen, care zâmbea larg, scoţând la iveală un aparat gros de corecţie a danturii. Părul ei era de un frumos blond-albicios. Rochia era de un albastru electric. Foarte probabil, era rochia ei cea mai bună, gândi Johnny sumbru. Mama o îmbrăca-

se în rochia ei cea mai bună, pentru fotografia şcolară.

Reportera continuă transmisia – acum treceau în revistă crimele de dinainte –, însă Johnny vorbea la telefon; mai întâi cu centrala şi apoi cu administraţia locală din Castle Rock. Forma numerele încet; îi zvâcnea capul.

Herb veni din sufragerie şi se uită curios la el.

– Pe cine suni, fiule?

Johnny scutură capul şi ascultă telefonul sunând la celălalt capăt al firului. Cineva ridică:

– Biroul şerifului districtului Castle.

– Aş vrea să vorbesc cu şeriful Bannerman, vă rog.

– Îmi spuneţi numele dumneavoastră?

– John Smith, din Pownal.

– Rămâneţi la aparat, vă rog.

Johnny se uită la televizor şi-l văzu pe Bannerman aşa cum arătase în acea după-amiază, încotoşmănat într-o canadiană groasă cu epoleţi de şerif districtual pe umeri. Părea incomodat şi debusolat încercând să facă faţă întrebărilor reporterilor. Era un bărbat cu umeri laţi, cu un cap mare, cu trăsături triste, acoperit cu păr negru cârlionţat. Ochelarii fără rame pe care-i purta arătau ciudat şi nelalocul lor, aşa cum arată mereu ochelarii la bărbaţii foarte masivi.

– Urmăm o serie de indicii, spuse Bannerman.

– Alo? Domnule Smith? spuse Bannerman.

Avu din nou bizarul sentiment de dedublare. Bannerman era în două locuri în acelaşi timp. În doi *timpi* în acelaşi timp, dacă voiai să priveşti situaţia în acest fel. Johnny se simţi pentru o clipă

cuprins de un vertij nestăpânit. S-a simțit, Domnul să-l ajute, așa cum te simți când te dai pe una dintre mașinăriile alea precare de la bâlci, pe Ciocan sau pe carusel.

– Domnule Smith? Ești acolo, omule?

– Da, aici sunt. – Înghiți. – M-am răzgândit.

– Așa te vreau! Sunt a dracu' de fericit să aud asta.

– S-ar putea, totuși, să nu vă pot ajuta, să știți.

– Știu asta. Dar... dacă nu încerci, nu câștigi. – Bannerman își drese vocea. – M-ar alunga din oraș cât ai clipi dacă ar ști că am ajuns să cer consultanță unui mediu.

Chipul lui Johnny fu atins de fantoma unui zâmbet.

– Și, pe deasupra, unui mediu *discreditat.*

– Știți unde e Jon's în Bridgton?

– Îl găsesc eu.

– Ne putem întâlni la ora opt?

– Da, așa cred.

– Mulțumesc, domnule Smith.

– Nici o problemă.

Închise receptorul. Herb îl privea îndeaproape. În spatele lui, pe ecran defilau numele realizatorilor „Știrilor de noapte".

– Te-a sunat mai devreme, hă?

– Mda, m-a sunat. I-a spus Sam Weizak că aș putea să-l ajut.

– Crezi că poți?

– Nu știu, spuse Johnny, dar m-a mai lăsat durerea de cap.

6

Ajunse la restaurantul Jon's din Bridgton cu o întârziere de cincisprezece minute; părea că e singurul local încă deschis pe strada principală din oraş. Plugurile pentru zăpadă nu făceau faţă situaţiei şi, în mai multe locuri, se formaseră troiene pe şosea. La intersecţia dintre Route 307 şi 117, semaforul de atenţionare se legăna în vântul ţiuitor. O maşină a poliţiei pe portiera căreia scria cu litere aurii ŞERIFUL DISTRICTULUI CASTLE era parcată în faţa localului. Johnny parcă în spatele ei şi intră.

Bannerman şedea la o masă cu o ceaşcă de cafea şi cu o farfurie de *chili* în faţă. Nu era un bărbat masiv, era un bărbat imens. Johnny se apropie de el şi se prezentă.

Bannerman se ridică în picioare şi strânse mâna pe care Johnny i-o oferise. Uitându-se la chipul alb şi tensionat al lui Johnny şi la felul în care trupul lui slab părea să plutească în jacheta de armată de culoarea mazărei, primul gând al lui Bannerman fu: *Tipul ăsta e bolnav – probabil că nu va mai trăi mult.* Doar ochii lui mai păreau cât de cât însufleţiţi – erau de un albastru-uniform, pătrunzător, şi rămaseră fixaţi asupra propriilor ochi ai lui Bannerman cu o curiozitate ascuţită, sinceră. Şi, când se atinseră mâinile lor, Bannerman avu un sentiment ciudat de surpriză, o senzaţie pe care mai târziu avea s-o descrie cu termenul de *sorbire*. Semăna puţin cu şocul pe care ţi-l produce atingerea unui cablu electric neizolat. Apoi, acesta dispăru.

– Mă bucur că aţi putut veni, spuse Bannerman. O cafea?

– Da.

– Ce spuneți de-o farfurie de *chili*? Fac un *chili* al naibii de bun aici. Nu ar trebui să mănânc așa ceva din cauza ulcerului, dar nu mă pot abține. – Observă mina surprinsă a lui Johnny și zâmbi. – Știu, nu pare adevărat, un tip mare ca mine să aibă ulcer, nu-i așa?

– Bănuiesc că oricine poate face așa ceva?

– Aici aveți dreptate, spuse Bannerman. Ce v-a făcut să vă răzgândiți?

– Știrile. Fetița. Sunteți sigur că e vorba de același individ?

– A fost același individ. Același M.O.[4]. Și același tip de spermă.

Când sosi chelnerița, Bannerman urmărea trăsăturile feței lui Johnny.

– Cafea? întrebă aceasta.

– Ceai, spuse Johnny.

– Și aduceți-i o farfurie de *chili*, domnișoară, spuse Bannerman. Când plecă chelnerița, îl întrebă: Doctorul de care vorbeam, el spunea că, dacă atingeți ceva, uneori vă faceți o idee de unde provine obiectul, al cui poate fi, genul ăsta de lucruri.

Johnny zâmbi.

– Păi, spuse el, nu v-am strâns decât mâna și știu că aveți un setter irlandez pe care-l cheamă Rusty. Și mai știu că e bătrân și că orbește și că vă gândiți că a sosit clipa să-l adormiți, dar nu știți cum ați putea explica asta fiicei dumneavoastră.

Bannerman își lăsă lingura să-i cadă în *chili* – *pleosc*. Se uită fix la Johnny cu gura deschisă.

[4] *Modus operandi* – n. tr.

– Pentru Dumnezeu, spuse el. Aţi aflat astea de la mine? Tocmai acum?

Johnny aprobă din cap.

Bannerman scutură din cap şi murmură:

– Să auzi ceva de genul ăsta e un lucru şi alta e... nu vă seacă de puteri?

Johnny se uită surprins la şeriful Bannerman. Era o întrebare care nu-i mai fusese adresată până acum.

– Da. Da, mă seacă.

– Dar aţi ştiut. *Blestemat* să fiu.

– Însă, uite, domnule şerif.

– George. Pur şi simplu, George.

– Bine, eu sunt Johnny, pur şi simplu, Johnny. George, ce nu ştiu despre tine ar umple cinci cărţi. Nu ştiu unde ai crescut sau unde ai făcut şcoala de poliţie sau cine sunt prietenii tău sau unde locuieşti. Ştiu că ai o fetiţă şi că o cheamă parcă Cathy, dar nu-s prea sigur. Nu ştiu ce ai făcut săptămâna trecută sau ce bere îţi place sau care e emisiunea ta preferată.

– Pe fiica mea o cheamă Katrina, spuse Bannerman încet. Are nouă ani. A fost în clasă cu Mary Kate.

– Ce încerc să spun e că... puterea mea de cunoaştere e un lucru destul de limitat. Din pricina zonei moarte.

– Zona moartă?

– De parcă unele semnale nu pot fi interceptate, spuse Johnny. Nu pot niciodată să văd numele străzilor sau numerele caselor. E greu cu numerele, dar în unele situaţii le pot vedea.

Chelneriţa se întoarse cu ceaiul şi *chili*-ul lui

Johnny. Gustă din *chili* şi dădu aprobator din cap către Bannerman.

– Ai dreptate. E bun. Mai cu seamă într-o seară ca asta.

– Dă-i bătaie, spuse Bannerman. Omule, ador un *chili* bun. Ulcerul meu se dă de ceasul morţii din cauza lui. Să-l ia dracu' de ulcer, spun eu. Ducă-se pe gârlă.

Rămaseră tăcuţi pentru o clipă. Johnny mâncă din *chili*-ul lui şi Bannerman se uită la el curios. Bănuia că ar fi putut afla Johnny că pe câinele lui îl chema Rusty. Ar fi putut afla chiar şi că Rusty era bătrân şi aproape complet orb. Şi chiar mai departe: dacă ştia numele Katrinei, putea face chestia aia cu „o cheamă parcă Cathy, dar nu-s prea sigur" doar pentru a da impresia unei ezitări. Dar *de ce*? Şi nici unul dintre lucrurile astea nu explicau sentimentul bizar şi electrizant pe care-l încercase când îi atinsese Smith mâna. Dacă era un escroc, era unul al naibii de bun.

Afară, vântul se intensifică până la un ţipăt care păru să scuture micuţa clădire din fundaţii. Un val de zăpadă spulberată mătura strada de la un capăt la celălalt.

– Ascultă ce-i afară, spuse Bannerman. Spuneau că va ţine toată noaptea. Să nu-mi spui *mie* că va fi o iarnă blândă.

– Aveţi vreun obiect? întrebă Johnny. Ceva care să-i fi aparţinut tipului pe care-l căutaţi?

– Noi credem că da, spuse Bannerman, după care-şi scutură capul. Dar e destul de puţin.

– Spune-mi.

Bannerman îi explică situaţia. Şcoala primară şi

biblioteca se aflau față în față, despărțite de grădina publică. Era ceva obișnuit să-i trimiți pe elevi dincolo de parc atunci când aveau nevoie de o carte pentru un proiect sau un referat. Profesorul le dădea un bilet de învoire, pe care-l semna bibliotecarul înainte să-i trimită înapoi la școală. Aproape de mijlocul parcului, terenul se adâncea ușor. Pe partea vestică a coborâșului se afla estrada. Chiar în coborâș se aflau vreo douăzeci și cinci de bănci pe care ședeau oamenii în timpul concertelor în aer liber și al ceremoniei de selectare a echipei de fotbal din toamnă.

– Noi credem că pur și simplu a stat pe o bancă și a așteptat să vină un copil. Era ferit vederii acolo din ambele părți ale grădinii. Dar trotuarul trece de-a lungul părții nordice a coborâșului, aproape de bănci.

Bannerman scutură încet din cap.

– Ceea ce înrăutățește situația e faptul că femeia aceea, Frechette, a fost ucisă chiar *pe* estradă. O să fiu împroșcat cu rahat cu privire la asta la întâlnirea consiliului orășenesc din martie – asta dacă voi mai fi prin zonă în martie. Ei bine, le pot arăta un memoriu pe care l-am trimis primarului, cerând însoțitori pentru copiii care trebuie să traverseze parcul în timpul orelor de școală. Nici nu mă gândeam la criminalul ăsta atunci, Christoase, nu. Nici în visele mele cele mai îngrozitoare nu m-am gândit că se va întoarce la fața locului.

– Primarul a refuzat cererea?

– Prea puțini bani, spuse Bannerman. Desigur, el poate da vina mai departe pe consilierii locali, iar ei vor încerca s-o paseze asupra mea și iarba va

continua să crească pe mormântul lui Mary Kate Hendrasen şi...

Făcu o pauză de un moment, sau poate că lucrurile pe care le povestea îl făcură să se înece. Johnny se uită înţelegător la capul lui coborât spre pământ.

– S-ar putea să nu fi schimbat cu nimic situaţia oricum, continuă Bannerman pe un ton mai sec. Cei mai mulţi dintre însoţitorii pe care-i folosim sunt femei, iar nemerniculuı ăstuia pe care-l căutăm se pare că nu-i pasă cât de în vârstă sau cât de tinere sunt ele.

– Dar crezi că a aşteptat pe una dintre băncile alea?

Bannerman aşa credea. Găsiseră vreo douăsprezece chiştoace de ţigări la capătul uneia dintre bănci şi alte patru chiar în spatele estradei, împreună cu un pachet gol. Ţigări Marlboro, din păcate – a treia sau a patra cea mai fumată marcă din ţară. Celofanul de pe pachet fusese căutat de amprente şi nu le oferise nici una.

– Chiar nici una? spuse Johnny. Asta-i puţin ciudat, nu-i aşa?

– De ce spui asta?

– Păi, ai putea bănui că ucigaşul purta mănuşi chiar şi dacă nu se gândea la amprente – era frig afară –, dar tipul care i-a vândut pachetul...

Bannerman rânji.

– Ai fler pentru genul ăsta de lucruri, spuse el, dar nu eşti un fumător.

– Nu, spuse Johnny. Am fumat câteva ţigări în timpul facultăţii, dar mi-am pierdut obişnuinţa după accident.

– Cei mai mulți își țin pachetul în buzunarul de la piept. Îl scot de acolo, își iau o țigară, pun pachetul înapoi. Dacă porți mănuși și nu lași amprente proaspete de fiecare dată când scoți câte un fir, nu faci decât să cureți celofanul cu care e învelit pachetul. Pricepi? Și ți-a mai scăpat un lucru, Johnny. E nevoie să-ți spun eu?

Johnny căzu puțin pe gânduri, după care spuse:

– E posibil ca pachetul de țigări să fi fost scos dintr-un cartuș. Iar cartușele acelea sunt ambalate mecanic.

– Corect, spuse Bannerman. Chiar *te pricepi* la asta.

– Cum rămâne cu timbrul de pe pachet.

– Din Maine, spuse Bannerman.

– Așadar, dacă ucigașul și fumătorul ar fi unul și același..., spuse Johnny gânditor.

Bannerman ridică din umeri.

– Sigur, există posibilitatea să nu fie. Dar am încercat să-mi închipui cine ar putea să stea pe o bancă din parc într-o zi friguroasă și înnorată de iarnă suficient de mult timp cât să fumeze douăsprezece sau șaisprezece țigări, și n-am ajuns la nici un rezultat.

Johnny își sorbi ceaiul.

– Nici unul dintre ceilalți copii care au trecut pe acolo n-a văzut nimic?

– Nimic, spuse Bannerman. Am vorbit cu toți cei care au avut bilet de învoire pentru bibliotecă în dimineața asta.

– Asta-i mult mai ciudat decât chestia cu amprentele. Nu ți se pare?

– Mi se pare a dracu' de înfricoșător. Uite, tipul

şade acolo pe bancă şi nu aşteaptă decât un copil – o *fetiţă* – care să vină singură. Îi aude pe copii apropiindu-se. Şi de fiecare dată se ascunde în spatele estradei.

– Urme de paşi, spuse Johnny.

– În dimineaţa asta, nu. Nu era zăpadă pe jos. Doar pământul îngheţat. Aşadar, gunoiul ăsta nebun, căruia ar trebui să i se taie testiculele şi să-i fie servite la cină, stă acolo, ascunzându-se în spatele estradei. Pe la 8:50 dimineaţa, Peter Harrington şi cu Melissa Loggins sunt în trecere. Şcoala a început deja de douăzeci de minute. Când aceştia dispar, el se întoarce la bancă. La 9:15 dispare iarăşi în spatele estradei. De data aceasta sunt două fetiţe, Susan Flarhaty şi Katrina Bannerman.

Johnny aşează cana cu ceai pe masă cu un pocnet. Bannerman îşi scosese ochelarii şi îi curăţa cu mişcări apucate.

– *Fiica* ta a trecut pe acolo dimineaţă? Iisuse!

Bannerman îşi puse ochelarii la loc. Chipul lui era întunecat de furie. Şi îi este teamă, observă Johnny. Nu se teme că oamenii nu-l vor mai vota sau că ziarul *Union-Leader* va publica un alt editorial despre poliţiştii nepricopsiţi din vestul Maineului, ci se teme fiindcă, dacă s-ar fi întâmplat ca fiica lui să meargă singură la bibliotecă în dimineaţa aceasta...

– Fiica mea, aprobă Bannerman reţinut. Cred că a trecut la doisprezece metri de... animalul ăla. Ştii cum mă face asta să mă simt?

– Pot bănui, spuse Johnny.

– Nu, nu cred că poţi. Mă face să mă simt de parcă aproape aş fi păşit în casa goală a liftului. De

parcă aş fi refuzat ciupercile la cină şi altcineva ar fi murit otrăvit. Şi mă face să mă simt murdar. Mă face să mă simt *infect*. Cred că poate asta explică şi de ce, într-un sfârşit, te-am sunat pe tine. Aş face orice acum să pun laba pe individul ăsta. Absolut orice.

Afară, un plug portocaliu gigantic apăru din ninsoare asemeni unei bestii dintr-un film de groază. Parcă şi apoi coborâră doi bărbaţi. Traversară strada spre Jon's şi se aşezară la tejghea. Johnny îşi termină ceaiul. Nu-i mai trebuia *chili*-ul.

– Tipul se întoarce la bancă, reluă Bannerman, dar nu pentru mult timp. Pe la 9:25 îi aude pe fiul soţilor Harrington şi pe fiica soţilor Laggins întorcându-se de la bibliotecă. Aşa că se duce iarăşi în spatele estradei. Trebuie să se fi întâmplat pe la 9:25, fiindcă bibliotecarul le-a semnat biletul de învoire la 9:18. La 9:45, trei băieţi din clasa a cincea au trecut pe lângă estradă în drum spre bibliotecă. Unul dintre ei crede că a văzut „un tip" stând de partea cealaltă a estradei. Asta e toată descrierea pe care o avem despre el. „Un tip." Ar trebui să dăm sfară în ţară, ce zici? Să punem oamenii să caute un tip.

Bannerman scoase un râset scurt asemănător cu un lătrat.

– La 9:55, fiica mea împreună cu prietena ei Susan se întorc la şcoală. Apoi, pe la 10:05, a trecut Mary Kate Hendrasen... singură. Katrina şi Sue au întâlnit-o pe scările din faţa şcolii, când ele urcau. S-au salutat.

– Bunule Dumnezeu, murmură Johnny.

Îşi trecu degetele prin păr.

– În cele din urmă, 10:30 dimineața. Cei trei băieți din clasa a cincea se întorc. Unul dintre ei vede ceva pe estradă. E Mary Kate, cu pantalonii şi cu chiloţeii traşi în vine, cu picioarele însângerate, cu fața... cu fața...

– Ia-o încet, spuse Johnny şi-şi aşează palma pe mâna lui Bannerman.

– Nu, n-o pot lua încet, spuse Bannerman. Vorbi aproape cu umilință. – Niciodată n-am mai văzut ceva asemănător, niciodată în optsprezece ani de muncă în poliție. A violat-o pe micuță şi doar asta ar fi fost îndeajuns... îndeajuns să, ştii tu, s-o omoare... medicul care i-a examinat cadavrul a spus că felul în care a violat-o... că i-a rupt ceva şi că... mda, că probabil ar fi, ei bine... omorât-o... dar a mai trebuit apoi s-o şi stranguleze. Avea nouă ani şi a strangulat-o şi a lăsat-o... a lăsat-o pe estradă cu chiloţeii traşi în vine.

Brusc, Bannerman începu să plângă. Lacrimile îi umplură ochii în spatele ochelarilor, după care i se rostogoliră pe față în două pârâiaşe. La tejghea, cei doi indivizi din echipa de deszăpezire a Bridgtonului discutau despre Super Bowl[5]. Bannerman îşi scoase ochelarii din nou şi-şi tamponă ochii cu batista. Umerii îi tremurau din cauza suspinelor. Johnny aşteptă, amestecând fără noimă în *chili*.

După scurtă vreme, Bannerman îşi vârî batista în buzunar. Ochii îi erau roşii, şi Johnny se mira de cât de ciudat de dezgolită părea fața lui fără ochelari.

[5]Campionatul Național de Fotbal American, care se ține în luna ianuarie a fiecărui an, din 1865 încoace – n. tr.

– Îmi pare rău, omule, spuse el. A fost o zi foarte lungă.

– Nu face nimic, spuse Johnny.

– Ştiam că voi face asta, dar credeam că mă voi putea abține până să ajung acasă la soția mea.

– Ei bine, cred că atunci ar fi trebui să aştepți prea mult.

– Eşti un tip înțelegător. – Bannerman îşi puse ochelarii înapoi pe nas. – Nu, eşti mai mult decât atât. Ai ceva anume. Blestemat să fiu dacă ştiu ce, dar este ceva.

– Ce alte informații mai aveți?

– Nimic. Eu sunt cel mai expus, dar nici poliția statală nu a făcut tocmai mare lucru. La fel, nici investigatorul special trimis de procurorul general sau tipul nostru de curte de la FBI. Cei de la laborator au reuşit să identifice tipul de spermă, dar asta nu ne ajută cu nimic în stadiul în care ne aflăm. Lucrul care mă deranjează cel mai tare este absența firelor de păr sau a pielii sub unghiile victimelor. Toate trebuie să se fi luptat, însă noi nu avem nici măcar un centimetru de piele. Trebuie că diavolul e de partea tipului ăsta. N-a scăpat nici măcar un nasture sau o listă de cumpărături. N-a lăsat nici cea mai mică urmă. Ne-a venit din Augusta şi un psiholog, grație tot procurorului general, şi acesta ne-a spus că genul ăsta de indivizi se predau mai devreme sau mai târziu. Ce liniştitor! Ce ne facem dacă e mai târziu... să zicem, peste douăsprezece alte cadavre de acum încolo?

– Pachetul de țigări e în Castle Rock?

– Da.

Johnny se ridică în picioare.

– Ei bine, hai la drum.

– Cu maşina mea?

Johnny zâmbi uşor, în vreme ce, afară, vântul se înteți, țipând.

– Într-o noapte ca asta, merită să fii în compania unui polițist, spuse el.

7

Furtuna de zăpadă era în toi şi le trebui o oră şi jumătate să ajungă în Castle Rock cu maşina de patrulă a lui Bannerman. Era douăsprezece şi douăzeci când intrară în foaierul clădirii Municipalității şi-şi curățară cizmele de zăpadă.

În hol erau vreo şase reporteri, majoritatea şezând pe o bancă sub un oribil portret în ulei al unui anume tată fondator al oraşului, povestindu-şi reciproc ultimele ştiri. Cât ai clipi, se ridicară şi-i împrejmuiră pe Bannerman şi pe Johnny.

– Domnule şerif Bannerman, este adevărat că au apărut dovezi noi în acest caz?

– Nu vă pot oferi nici o informație acum, spuse Bannerman nepăsător.

– Circulă zvonul că ați luat în custodie un bărbat din Oxford, domnule şerif, este adevărat?

– Nu. Oameni buni, dacă binevoiți să mă scuzați...

Însă atenția lor se întorsese către Johnny, iar lui îi coborî inima în stomac când recunoscu cel puțin două chipuri care fuseseră la conferința de presă de la spital.

– Sfinte Dumnezeule! exclamă unul dintre ei. Eşti John Smith, nu-i aşa?

Johnny simți o pornire nebună de a nega totul precum un gangster în fața comitetului de audiere al Senatului.

– Da, spuse el. Eu sunt.

– Mediul? întrebă un altul.

– Hei, lăsați-ne să trecem! spuse Bannerman, ridicând vocea. Nu aveți nimic altceva mai bun de făcut decât să...

– Potrivit revistei *Inside View*, sunteți un farsor, spuse un tânăr îmbrăcat într-un parpalac greoi. Este adevărat?

– Tot ce pot declara referitor la asta este că *Inside View* tipărește ce vrea, spuse Johnny. Uite, serios...

– Negați afirmațiile din articolul apărut în *Inside View*?

– Uite, chiar nu vă pot spune nimic altceva.

În vreme ce treceau prin canaturile ușii din sticlă securizată și intrau în biroul șerifului, reporterii fugiră spre telefoanele cu plată montate pe peretele de lângă biroul ofițerului de serviciu.

– Acum chiar că am dat de belea, spuse Bannerman nefericit. Jur pe Dumnezeu că nici nu m-am gândit că tot aici vor fi într-o seară ca asta. Ar fi trebuit să intrăm prin spate.

– Oh, ai știut? întrebă Johnny înțepător. Adorăm publicitatea. Noi, toate mediile, am intrat în afacere doar pentru publicitate.

– Nu, asta n-o pot crede, spuse Bannerman. Cel puțin nu tu. Ei bine, s-a întâmplat. Nu se mai poate face nimic.

Dar, în minte, Johnny vedea deja titlurile: niște condimente în plus aruncate într-un ceaun cu tocăniță care deja fierbea vioi. ȘERIFUL DIN CAS-

TLE ROCK AJUTAT DE MEDIUL DIN ZONĂ ÎN CAZUL STRANGULATORULUI. „UCIGAŞUL DIN LUNA NOIEMBRIE" VA FI CĂUTAT DE UN PROFET. SMITH PROTESTEAZĂ: ARTICOLUL DESPRE RECUNOAŞTEREA FARSEI ESTE O CALOMNIE.

În anticamera biroului se aflau doi ajutori de şerif: unul moţăia, celălalt bea cafea şi se uita posac printr-un teanc de rapoarte.

– L-a alungat soţia de acasă cumva? întrebă Bannerman, arătând cu capul spre cel care dormea.

– Tocmai s-a întors din Augusta, spuse ajutorul.

Era cu puţin mai mare decât un puşti şi avea sub ochi cercuri întunecate de oboseală. Se uită la Johnny cu curiozitate.

– Johnny Smith, Frank Dodd. Frumoasa adormită de colo e Roscoe Fisher.

Johnny salută cu o plecăciune a capului.

– Roscoe spune că procurorul general vrea să preia tot cazul, îi spuse Dodd lui Bannerman. Privirea lui era mânioasă şi sfidătoare şi cumva patetică. Halal cadou de Crăciun, hă?

Bannerman aşeză o mână pe gâtul lui Dodd şi-l scutură uşor.

– Îţi faci prea multe griji, Frank. Şi-ţi petreci şi prea mult timp lucrând la cazul ăsta.

– Îmi tot spun că trebuie neapărat să fie ceva în rapoartele astea... – Ridică din umeri şi apoi frunzări prin ele cu un deget. – *Ceva.*

– Du-te acasă şi odihneşte-te, Frank. Şi ia-o şi pe frumoasa adormită cu tine. Nu ne mai lipseşte decât să-l pozeze unul dintre fotografii ăia. Ar apărea în ziar cu o legendă spunând: „În Castle Rock, an-

cheta continuă la fel de în forță", și-o să ne trezim cu toții măturând străzile.

Bannerman îl duse pe Johnny în biroul său. Masa de lucru era plină de hârtii. Pe pervaz se afla un triptic de fotografii arătându-i pe Bannerman, pe soția și pe fiica lui, Katrina. Diploma lui atârna frumos înrămată pe perete și, lângă ea, tot în ramă, atârna și prima pagină a ziarului *Call* din Castle Rock în care era anunțată victoria lui în alegeri.

– Cafea? îl întrebă Bannerman, descuind un sertar.

– Nu, mulțumesc, rămân la ceai.

– Doamna Sugarman își păzește ceaiul cu strășnicie, spuse Bannerman. Și-l ia acasă cu ea în fiecare zi, scuze. Ți-aș oferi o apă minerală, dar ar trebui să trecem prin furcile caudine din hol ca să ajungem la automat. Iisuse Christoase, cât îmi doresc să plece acasă.

– Nu face nimic.

Bannerman scoase din sertar un plic mic.

– Ăsta e, spuse el.

Ezită preț de o clipă, după care-i înmână plicul.

Johnny îl luă, dar nu-l deschise imediat.

– Atâta vreme cât înțelegi că nu pot garanta nimic. Nu pot promite nimic. Uneori îmi iese, alteori nu.

Bannerman ridică obosit din umeri și repetă:

– Nu riști, nu câștigi.

Johnny desfăcu plicul și-și scutură în palmă un pachet gol de țigări Marlboro. Un pachet roșu cu alb. Îl ținu în mâna stângă și se uită la zidul din față. Un zid cenușiu. Un zid de-un cenușiu industrial. Își trecu pachetul de țigări în mâna cealaltă, după care-l ținu în amândouă. Așteptă să se întâmple ceva, orice. Nimic nu se întâmplă. Îl mai ținu o

vreme, sperând în van, ignorând faptul că, atunci când vedea unele lucruri, le vedea dintr-o dată.

Într-un sfârşit, îl înmânã înapoi.

– Îmi pare rău, spuse el.

– Nimic, hă?

– Nu.

Se auzi o bătaie slabă la uşă şi Roscoe Fisher îşi vârî capul înăuntru. Părea puţin ruşinat.

– Frank şi cu mine plecăm acasă, George. Cred că m-ai prins moţăind.

– Doar să nu te prind moţăind în maşină, spuse Bannerman. Salut-o pe Deenie din partea mea.

– Sigur că da.

Fisher aruncă o privire scurtă spre Johnny, după care închise uşa.

– Ei bine, spuse Bannerman. A meritat să încercăm, cred. Te duc înapoi...

– Vreau să mergem în parc, spuse brusc Johnny.

– Nu, nu ajută la nimic. E sub treizeci de centimetri de zăpadă.

– Poţi găsi locul, nu-i aşa?

– Sigur că pot. Dar la ce-o să ne ajute?

– Nu ştiu. Dar hai să mergem.

– Reporterii ăia o să ne urmărească, Johnny. Poţi fi sigur de asta.

– Ai spus ceva despre o uşă din dos.

– Mda, dar e ieşirea de incendiu. La intrare e bine, dar dacă încercăm să ieşim, se declanşează alarma.

Johnny fluieră printre dinţi.

– Lasă-i să ne urmărească, atunci.

Bannerman se uită la el gânditor pentru mai multe momente, după care aprobă din cap.

– Bine.

8

Când ieşiră din birou, reporterii se ridicară şi-i înconjurară imediat. Lui Johnny situaţia îi aminti de bordeiul murdar al unei ciudate femei bătrâne din Durham unde aceasta creştea nişte câini rasa *collie*. Aceştia porneau pe urmele tale, lătrând şi mârâind şi speriindu-te de moarte până-n măduva oaselor, de fiecare dată când treceai pe acolo cu undiţa în spate. Te prindeau cu dinţii, dar nu te muşcau cu adevărat.

– Ştii cine a făcut-o, Johnny?

– Ai vreo idee?

– Aţi captat nişte unde psihice, domnule Smith?

– Domnule şerif, a fost ideea dumneavoastră să apelaţi la un mediu?

– Poliţia statală şi procurorul general ştiu despre această etapă a anchetei, domnule şerif Bannerman?

– Crezi că poţi rezolva cazul, Johnny?

– Domnule şerif, l-aţi numit ajutor de şerif pe tipul ăsta?

Bannerman îşi croi încet şi implacabil drum printre aceştia, încheindu-se la haină.

– Fără comentarii, fără comentarii.

Johnny nu spuse absolut nimic.

Reporterii se bulucirăîn foaier când Johnny şi Bannerman coborâră scările. Doar atunci când aceştia trecură pe lângă maşina de patrulă şi când începură să traverseze la pas strada, unul dintre ei îşi dădu seama că se duceau spre grădina publică. Mai mulţi dintre ei fugiră înapoi înăuntru să-şi ia hainele. Cei care erau deja îmbrăcaţi pentru vre-

mea de afară, când Bannerman şi Johnny ieşiseră din birou, se avântară acum în jos pe scările clădirii Administraţiei Locale, pe urma lor, strigând aidoma unor copii.

9

Blituri clipocind în întunericul nins. Vântul urla, făcând zăpada să circule în toate direcţiile, în valuri rătăcitoare.

– N-o să poţi vedea absolut nimic, spuse Bannerman. N-o să... *căcat!*

Aproape că fu doborât când un reporter îmbrăcat cu geacă dolofană şi cu o beretă scoţiană bizară pe cap alunecă şi se lovi de el.

– Scuze, domnule şerif, spuse acesta behăit. E alunecos. Mi-am uitat galoşii.

În faţă, din obscuritate, apăru o bucată lungă de bandă galbenă din nailon. De ea era prins un însemn care se legăna sălbatic în vânt şi pe care scria: ANCHETĂ POLIŢIENESCĂ.

– Ţi-ai uitat şi creierii, spuse Bannerman. Stai de-o parte, acum, staţi cu toţii de-o parte! Staţi foarte de-o parte!

– Parcul e proprietate publică, domnule şerif! strigă unul dintre reporteri.

– Adevărat, iar asta e o chestiune poliţienească. Fie staţi în spatele benzii ăsteia, fie o să vă petreceţi noaptea în celula de detenţie.

Cu fasciculul lanternei le arătă banda, după care o ridică în aşa fel încât să poată trece Johnny pe sub ea. Merseră în josul pantei spre gâlmele din ză-

padă ale băncilor. În spatele lor, reporterii se adunară în spatele benzii, trimițând spre ei fasciculele puținelor lor lanterne, astfel că Johnny și George Bannerman mergeau însoțiți de-un soi de spot luminos cețos.

– Zburăm pe beznă, spuse Bannerman.

– Păi, oricum nu e nimic de văzut, spuse Johnny. Nu-i așa?

– Nu, nu acum. I-am spus lui Frank că poate lua jos banda aia oricând. Acum mă bucur că nu a executat ordinul. Vrei să mergem lângă estradă?

– Nu încă. Arată-mi unde erau chiștoacele de țigări.

Mai merseră puțin și Bannerman se opri.

– Aici, spuse el, și arătă cu lanterna banca ce nu era mai mult de o vagă cocoașă ieșind dintr-un troian de zăpadă.

Johnny își scoase mănușile și le vârî în buzunarele hainei. Apoi îngenunche și începu să curețe zăpada de pe bancă. Iarăși, Bannerman fu izbit de paloarea chipului acestui om. Îngenuncheat în fața băncii, acesta arăta ca un penitent religios, un bărbat cufundat într-o rugă disperată.

Mâinile lui Johnny se răciră, apoi îi amorțiră aproape complet. Zăpadă topită îi curgea de pe degete. Ajunse la suprafața aspră, bătută de vreme a băncii. I se părea că o vede foarte limpede, cu o forță parcă amplificată. Cândva fusese verde, dar acum mare parte din vopsea se cojise și se ștersese. Scaunul băncii era fixat în două piroane din oțel ruginite.

Prinse cu amândouă mâinile de bancă și îl năpădi o neașteptată senzație de anormal – nu mai sim-

ţise ceva atât de intens înainte şi va mai simţi ceva atât de intens numai încă o dată în viaţă. Se uită ţintă la bancă, încruntându-se, strângând-o cu forţă în mâini. Era...

(*O bancă de vară*)

Câţi oameni diferiţi se aşezaseră aici într-un moment dat, ascultând „God Bless America", „Stars and Stripes Forever" („*Be kind to your web-footed friends... for a duck may be somebody's mooootther...*")[6], ascultând imnul de luptă al echipei Pumele din Castle Rock? Frunze verzi de vară, ceaţa fumurie a toamnei confundându-se cu amintirea vatei pe băţ şi a bărbaţilor care greblează în apusul pârguit. Bubuitul tobei celei mari. Trompete şi tromboane de-un auriu sclipitor. Uniforme ale formaţiei şcolii...

(*for a duck... may be... somebody's mother...*)

Oameni cinstiţi, turişti, şezând aici, ascultând, aplaudând, ţinând în mâini foile cu programul, foi concepute şi tipărite în cabinetul de artă grafică a Liceului Castle Rock.

Dar, în dimineaţa asta, aici a şezut un criminal. Johnny îl putea *simţi*.

Crengi întunecate se profilează pe cerul împovărat de zăpadă aidoma unor rune. El (eu) şed aici, fumând, aşteptând, simţindu-se bine, simţindu-se ca şi când el (eu) aş putea sări peste acoperişul lumii şi aş ateriza în picioare. Fredonând un cântec. Ceva de Rolling Stones. Nu pricepe ce, dar e foarte limpede că totul e... e cum?

[6]Cântece patriotice americane – „*Fii amabil cu prietenii tăi cu labe de înotătoare... căci şi o raţă poate fi mama cuiva...*" – n. tr.

Perfect. *Totul e perfect, totul e cenuşiu şi aşteaptă să ningă, iar eu sunt...*

– Viclean, murmură Johnny. Sunt viclean. Sunt atât de viclean.

Bannerman se aplecă înainte, neputând înţelege cuvintele din cauza urletului vântului.

– Cum?

– Viclean, repetă Johnny.

Ridică privirea spre Bannerman şi şeriful făcu involuntar un pas în spate. Ochii lui Johnny erau reci şi cumva inumani. Părul lui negru îi flutura sălbatic în jurul feţei albe şi, deasupra capetelor lor, vântul iernatic ţipa prin cerul întunecat. Mâinile lui părea sudate de bancă.

– *Sunt atât de a dracu' de viclean*, spuse el clar.

Un zâmbet de triumf i se formase pe buze. Ochii lui priveau ţintă prin Bannerman. Bannerman credea. Nimeni nu putea juca un asemenea rol. Şi partea cea mai îngrozitoare era... că-i *amintea* de cineva. Zâmbetul... tonul vocii... Johnny Smith dispăruse; părea că fusese înlocuit de un cofraj uman. Şi, pândind dincolo de planşele trăsăturilor lui normale, aproape suficient de aproape s-o atingi, se afla un alt chip. Chipul ucigaşului.

Chipul cuiva *cunoscut* lui.

– N-o să mă prinzi niciodată, că-s prea viclean pentru tine. – Îi scăpă un râset scurt, plin de sine, uşor zeflemitor. – O îmbrac de fiecare dată şi, dacă încearcă să mă zgârie... sau să mă muşte... nu reuşesc nimic... fiindcă *sunt atât de VICLEAN!*

Vocea i se subţie până ce ajunse un strigăt nebunesc de triumf care concura cu strigătul vântului, iar Bannerman mai făcu un pas în spate, pielea

făcându-i-se instinctiv de găină, boaşele urcându-i şi ascunzându-se lângă viscere.

Pune-i capăt, gândi el. *Pune-i capăt acum. Te rog.*

Johnny îşi aplecă fruntea deasupra băncii. Zăpadă topită îi picura dintre degetele goale.

(*Ninsoare. Ninsoare tăcută, ninsoare tainică...*)

(*Mi-a pus o clemă de rufe pe el, ca să ştiu cum e. Cum e când te îmbolnăveşti. O boală luată de la futangiii ăia abjecţi, cu toţii sunt nişte futangii abjecţi şi trebuie să fie opriţi, da, opriţi, opreşte-i, opreşte, oprire, OPRIRE – OH DUMNEZEULE SEMNUL DE OPRIRE...!*)

Era iarăşi mic. Mergea la şcoală prin ninsoarea tăcută, tainică. Şi, prin albul schimbător, se întrezărea un bărbat, un bărbat înspăimântător, un bărbat negru înspăimântător care rânjea, cu ochii strălucindu-i la fel de tare ca nişte monede, şi, într-una dintre mâinile lui înmănuşate, ţinea un semn roşu de OPRIRE... el!... el!... *el!*

(*OH DUMNEZEULE... NU-L LĂSA SĂ MĂ PRINDĂ... MAMĂ... NU-L LĂSA SĂ MĂ PRINDĂĂĂĂĂ...*)

Johnny strigă şi căzu pe spate lângă bancă, cu mâinile ţinute apăsate pe obraji. Bannerman se lăsă pe vine lângă el, serios, speriat. În spatele benzii, reporterii se agitară şi vociferară.

– Johnny! Revino-ţi! Ascultă, Johnny...

– Viclean, şopti Johnny.

Se uită în sus la Bannerman cu o privire rănită, înspăimântată. În minte încă mai vedea silueta neagră cu ochi sclipitori ca două monede, estompată de ninsoare. Vintrele îi pulsau cu o durere surdă din pricina clemei de rufe pe care-l forţase mama

ucigaşului s-o poarte. Atunci nu fusese un ucigaş, oh, nu, nu fusese un animal, nu fusese un scărmănos sau un neisprăvit sau cum îi mai spusese Bannerman, nu fusese decât un băieţel speriat cu o clemă de haine prinsă pe... pe...

– Ajută-mă să mă ridic, şopti el.

Bannerman îl ajută.

– La estradă acum, spuse Johnny.

– Nu, cred c-ar trebui să ne întoarcem, Johnny.

Johnny trecu pe lângă el încăpăţânat, împingându-l la o parte, şi începu să înainteze greoi spre estradă, o umbră circulară mare înainte. Îşi schimba dimensiunile şi forma în întuneric, acest loc al morţii. Bannerman fugi şi-l prinse din urmă.

– Cine e, Johnny? Ştii cine...?

– N-ai găsit nici urmă de ţesut cutanat sub unghiile lor fiindcă purta un impermeabil, spuse Johnny. Cuvintele îi ieşiră pe gură gâfâite. – Un impermeabil cu glugă. Un impermeabil alunecos din vinilin. Mai uită-te o dată prin rapoarte. Mai uită-te o dată prin rapoarte şi-o să te convingi. Ploua sau ningea de fiecare dată. Sigur c-au încercat să-l zgârie. I-au opus rezistenţă. Sigur că da. Dar degetele lor n-au făcut decât să alunece pe haina lui.

– Cine, Johnny? Cine?

Se împiedică de prima treaptă dintre cele şase care duceau pe estradă, bâjbâind ca să-şi găsească echilibrul, şi ar fi căzut dacă nu l-ar fi prins Bannerman de braţ. După aceea, ajunseră sus pe scenă. Stratul de zăpadă era subţire aici, de-abia o prăfuială, datorită acoperişului conic. Bannerman plimbă lumina lanternei pe podea şi Johnny se lăsă în patru labe şi începu să se târască. Mâinile lui erau

de-un roşu-intens. Bannerman îşi spunea că trebuie să fie deja ca nişte bucăţi de carne crudă.

Johnny se opri brusc şi rămase ţeapăn locului asemenea unui câine ajuns la os.

– Aici, şopti el. Chiar aici a făcut-o.

Imagini şi texturi şi senzaţii îl năpădiră. Gustul arămiu al exaltării, la care se adăuga posibilitatea de a fi văzut. Fata se zvârcolea, încerca să ţipe. Îi acoperise gura cu o mână. Teribil de exaltat. Niciodată n-o să mă prindă, sunt Omul Invizibil, e suficient de abject acum pentru tine, mamă?

Johnny începu să geamă, scuturându-şi capul de la stânga la dreapta.

Sunet de haine sfâşiindu-se. Căldură. Ceva scurgându-se. Sânge? Spermă? Urină?

Începu să tremure din toate încheieturile. Părul îi atârna în faţă. Faţa lui. Faţa lui zâmbitoare, vizibilă între marginile circulare ale glugii impermeabilului atunci când mâinile lui (ale mele) se închid în jurul gâtului în momentul orgasmului şi strâng... şi strâng... şi strâng.

Puterea i se scurse din braţe în vreme ce imaginile începură să se disipeze. Căzu în faţă, zăcând acum complet întins pe scenă, plângând în hohote. Când îl atinse Bannerman pe umăr, Johnny strigă şi încercă să se ferească; chipul lui era contorsionat de frică. Apoi, puţin câte puţin, îşi reveni. Îşi sprijini capul iarăşi de balustrada estradei şi închise ochii. Fiorii îi străbăteau corpul asemenea curentului electric. Pantalonii şi haina lui erau presărate cu zăpadă.

– Ştiu cine este, spuse el.

10

Cincisprezece minute mai târziu, Johnny se afla iarăşi în biroul lui Bannerman, dezbrăcat până la boxeri şi şezând cât putea de aproape de un radiator electric. Încă mai părea că-i e frig şi că se simte mizerabil, însă încetase să mai tremure.

– Eşti sigur că nu vrei nişte cafea?

Johnny scutură din cap.

– Nu pot suferi cafeaua.

– Johnny... – Bannerman se aşeză pe scaun. – Chiar ştii ceva?

– Ştiu cine le-a omorât. Într-un sfârşit, l-ai fi prins. Pur şi simplu erai prea aproape de el. L-ai văzut până şi îmbrăcat în impermeabil, impermeabilul ăla lucios de la guler până la poale. Fiindcă el îi trece pe copii strada dimineaţa. Are un semn de oprire cu băţ şi-i trece pe copii strada în fiecare dimineaţă.

Bannerman se uită la el, ca lovit de trăsnet.

– Vorbeşti de Frank? De Frank *Dodd*? Eşti nebun?

– Frank Dodd le-a omorât, spuse Johnny. Frank Dodd le-a omorât pe toate.

Bannerman părea că nu ştie dacă să râdă de Johnny sau să-i dea un şut cum scrie la carte.

– E cea mai ciudată chestie pe care am auzit-o, spuse el în cele din urmă. Frank Dodd e un ofiţer şi o persoană respectabilă. Îşi va depune candidatura în noiembrie pentru postul de şef al poliţiei municipale, şi-o va face cu binecuvântarea mea. – Acum, mina lui era una de amuzament amestecat cu un dispreţ obosit. – Frank are douăzeci şi cinci

de ani. Asta înseamnă că trebuie să fi avut doar nouăsprezece când a început nebunia asta. Locuieşte în bună pace cu mama lui, care nu se simte foarte bine – e hipertensivă, are probleme cu tiroida şi e aproape diabetică. Johnny, ai călcat în străchini. Frank Dodd nu e un ucigaş. Mi-aş pune viaţa chezăşie că am dreptate.

– Crimele s-au oprit pentru doi ani, spuse Johnny. Unde era atunci Frank Dodd? Era în oraş?

Bannerman se întoarse către el. Amuzamentul obosit îi părăsise chipul şi acum părea doar crispat. Crispat şi furios.

– Nu mai vreau să ascult aşa ceva. Ai avut dreptate la început: nu eşti decât un farsor. Ei bine, presa te-a luat în vizor, dar asta nu înseamnă că sunt nevoit să te ascult discreditând un ofiţer bun, un om pe care eu...

– Un om pe care tu-l consideri fiul tău, spuse Johnny cu voce slabă.

Buzele lui Bannerman se subţiară şi, mare parte din culoarea care i se urcase în obraji cât timp stătuseră afară, îi părăsi acum chipul. Arăta ca un om care fusese lovit în vintre. Apoi, reacţia se stinse şi chipul lui rămase inexpresiv.

– Ieşi de aici, spuse el. Pune-l pe unul dintre prietenii tăi reporteri să te ducă acasă. Pe drum poţi ţine şi o conferinţă de presă. Dar jur pe Dumnezeu, jur pe *Dumnezeu Cel Sfânt* că, dacă pomeneşti numele lui Frank Dodd, îţi voi face o vizită şi-ţi voi rupe spinarea. Mă-nţelegi?

– Sigur, amicii mei din presă! strigă Johnny brusc la el. Ai dreptate! N-ai văzut cum le-am răspuns la toate întrebările? Cum am stat să mă fotografieze,

asigurându-mă că m-au luat din partea mea bună? Cum am insistat să-mi noteze numele corect?

Bannerman păru uluit, după care iarăşi crispat.

– Mai încet.

– Nu, blestemat să fiu dac-o să vorbesc mai încet! spuse Johnny şi vocea lui se ridică şi mai mult în intensitate şi volum. Cred că ai uitat cine pe cine a sunat! Îţi împrospătez eu memoria. *Tu* ai fost, tu m-ai sunat pe *mine*. Ca să vezi cât am fost eu de nerăbdător să vin aici!

– Asta nu înseamnă că nu ai...

Johnny se duse lângă Bannerman, ţinând degetul arătător îndreptat spre el ca un pistol. Era cu câţiva centimetri mai scund şi probabil cu vreo treizeci şi cinci de kilograme mai uşor, însă Bannerman se dădu cu un pas în spate – aşa cum făcuse şi în parc. Obrajii lui Johnny căpătaseră un roşu-mat. Buzele îi erau uşor întinse peste dinţi.

– Nu, ai dreptate, faptul că tu m-ai sunat pe mine nu face nici o diferenţă, spuse el. Însă nu *vrei* să fie Dodd ucigaşul, nu-i aşa? Poate fi altcineva, atunci putem merge mai departe cu ancheta, dar să nu fie bunul şi bătrânul Frank Dodd. Fiindcă Frank e extraordinar, Frank are grijă de mama lui, Frank îl apreciază pe bunul şi bătrânul şerif George Bannerman, oh, Frank e însuşi Christos coborât de pe cruce, cu excepţia momentelor când violează şi strangulează femei bătrâne şi fetiţe, şi-ar fi putut fi *fiica* ta, Bannerman, nu înţelegi că ar fi putut fi *propria ta fii*...

Bannerman îl lovi. Îşi retrase pumnul în ultimul moment, dar lovitura fu totuşi suficient de serioasă să-l dea pe spate pe Johnny; se împiedică de un pi-

cior de la scaun şi căzu, lungindu-se pe podea. Sângele începu să-i curgă din obraz, acolo unde-l lovise inelul de la Academia de Poliţie al lui Bannerman.

– Ţi-ai cerut-o, spuse Bannerman, însă nu era nici urmă de siguranţă în vocea lui. Îi trecu prin minte că, pentru prima dată în viaţa lui, lovise un infirm – sau o persoană aproape infirmă.

Lui Johnny i se păru că aude o mulţime de clopoţei în cap. Vocea lui i se părea că aparţine altcuiva, unui prezentator radio sau unui actor de filme de duzină.

– Ar trebui să îngenunchezi şi să-i mulţumeşti lui Dumnezeu că n-a lăsat nici un indiciu, fiindcă le-ai fi trecut cu vederea, ţinând cont de ce părere ai despre Dodd. Şi-atunci te-ai fi putut socoti răspunzător de moartea lui Mary Kate Hendrasen, aşa, ca pandantiv.

– Asta nu-i decât o minciună sfruntată, spuse Bannerman încet şi rar. L-aş aresta până şi pe fratele meu dacă el ar fi ucigaşul. Ridică-te de pe jos. Îmi pare rău că te-am lovit.

Îl ajută pe Johnny să se ridice şi se uită la zgârietura de pe obrazul lui.

– Iau trusa de prim ajutor şi te dau cu nişte iod.

– Las-o baltă, spuse Johnny. Mânia îi pierise din glas. – Cred că am cam întins coarda, nu-i aşa?

– Îţi spun, nu poate fi Frank. Bine, nu eşti un vânător de publicitate. În privinţa asta m-am înşelat. M-am lăsat purtat de val. Însă vibraţiile sau planul tău astral sau ce-o fi, cu siguranţă te-au indus în eroare de data asta.

– Atunci, verifică, spuse Johnny. Prinse privirea

lui Bannerman şi i-o susţinu. – *Verifică.* Demonstrează-mi că greşesc. – Înghiţi. – Verifică orele şi zilele cu condica de lucru a lui Frank. Poţi face asta?

Reţinut, Bannerman spuse:

– Registrele din dulapul din spate merg până cu paisprezece sau cincisprezece ani în urmă. Bănuiesc c-aş putea verifica.

– Atunci, fă-o.

– Domnule... – Se opri. – Johnny, dacă l-ai *cunoaşte* pe Frank, ai râde de tine. Vorbesc serios. Nu e vorba numai de mine, întreabă pe oricine...

– Dacă voi fi greşit, voi fi fericit s-o recunosc.

– E o nebunie, murmură Bannerman, dar se duse la dulapul unde erau depozitate vechile condici şi-l deschise.

11

Trecură două ore. Era acum aproape unu după-amiaza. Johnny îl sunase pe tatăl său şi-i spusese că-şi va găsi în Castle Rock unde să doarmă; furtuna ajunsese şi rămăsese la o intensitate furioasă şi i-ar fi aproape imposibil să conducă înapoi spre casă.

– Ce se petrece acolo? întrebă Herb. Îmi poţi spune?

– Mai bine nu ţi-aş spune la telefon, tată.

– Bine, Johnny. Să nu te oboseşti.

– Nu.

Însă *era* obosit. Era mai obosit decât îşi putea aminti că fusese de la primele zile de terapie recuperatorie cu Eileen Magown încoace. O femeie simpatică, îşi spuse el fără nici o noimă. O femeie

simpatică şi *prietenoasă*, cel puţin până să-i spun că-i arde casa. După aceea devenise distantă şi stângace. Îi mulţumise, sigur, însă... îl mai atinsese oare după aceea? Îl mai atinsese? Johnny credea că nu. Şi la fel se va întâmpla şi cu Bannerman după ce se va termina chestia asta. Păcat. Ca şi Eileen, şi el era un om cu suflet bun. Însă oamenii devin foarte agitaţi când sunt în preajma unora care, la simpla atingere a unor lucruri, le pot spune totul despre ei.

– Nu dovedeşte nimic, spunea acum Bannerman.

În vocea lui tremura îmbufnarea rebelă a unui băieţel. Însă Johnny era prea obosit.

Se uitau la schiţa unui grafic pe care-l făcuse Johnny pe spatele unei circulare pentru interceptarea maşinilor cu plăcuţele de înmatriculare expirate. Pe biroul lui Bannerman erau împrăştiate şapte sau opt bileţele cu datele crimelor, iar pe sertarul de sus al etajerei pentru corespondenţă a lui Bannerman se aflau bileţelele cu informaţiile referitoare la Frank Dodd din acele date, încă din 1971, când acesta se alăturase departamentului şerifului. Graficul arăta astfel:

CRIMELE	FRANK DODD
Alma Frechette (chelneriţă) 15:00, 11/12/70	Pe atunci lucra la Main Street Gulf Station
Pauline Toothaker 10:00, 11/17/71	În afara serviciului

Cheryl Moody (elevă de gimnaziu) 14:00, 12/16/71	În afara serviciului
Carol Dunbarger (liceană) 11/?/74	Concediu de două săptămâni
Etta Ringgold (profesoară) 10/29(?)/75	În patrulă, conform programului
Mary Kate Hendrasen 10:10, 12/17/75	În afara serviciului

Toate orele reprezintă „timpul estimativ al morții", informații furnizate de Medicul Legist al Statului.

– Nu, nu dovedește nimic, fu Johnny de acord, masându-și tâmplele. Dar nici nu-l scoate din discuție.

Bannerman bătu cu degetul în grafic.

– Când a fost ucisă domnișoara Ringgold, el era la datorie.

– Mda, dacă aceasta a fost într-adevăr ucisă pe douăzeci și nouă a lui octombrie. Dar s-ar putea să fi fost douăzeci și opt sau douăzeci și șapte. Și, chiar dacă a fost la datorie, cine suspectează un polițist? Bannerman se uita foarte atent la graficul acela sumar.

– Cum rămâne cu pauza? spuse Johnny. Pauza de doi ani?

Bannerman frunzări printre condici.

– Frank a fost chiar aici la datorie pe tot cuprinsul

lui 1973 şi al lui 1974. Ai văzut şi tu.

– Atunci, poate că nu i-a venit în acel an pofta. Cel puţin, din câte ştim noi.

– Din câte ştim noi, nu ştim nimic, îl contrazise Bannerman imediat.

– Cum rămâne cu 1972? Sfârşitul lui 1972 şi începutul lui 1973? Pentru această perioadă nu sunt condici. A fost în concediu?

– Nu, spuse Bannerman. Frank şi cu un tip pe nume Tom Harrison au urmat un curs de un semestru despre Forţele Poliţieneşti din Mediul Rural la o filială a Universităţii din Colorado din Pueblo. E singurul loc din ţară unde se face aşa ceva. E un curs cu o durată de opt săptămâni. Frank şi cu Tom au fost plecaţi acolo din 15 octombrie până aproape de Crăciun. O parte din cheltuială e plătită de stat, districtul plăteşte o parte şi guvernul nostru plăteşte a treia parte, potrivit Legii Forţelor Poliţieneşti din 1971. Eu i-am ales pe Harrison – el e acum şeful poliţiei din Gates Falls – şi pe Frank. Frank aproape că era să nu plece, fiindcă îşi făcea griji s-o lase singură pe mama lui. Sincer să fiu, cred că ea a încercat să-l convingă să rămână acasă. Eu l-am convins să plece. Vrea să fie ofiţer de carieră şi un curs cum e cel pentru Forţele Poliţieneşti din Mediul Rural dă al naibii de bine în fişa personală. Îmi amintesc că, atunci când s-au întors, el şi cu Tom, în decembrie, Frank prinsese un virus pasager şi arăta îngrozitor. Slăbise cu nouă kilograme. Spunea că nimeni de-acolo din districtul vacilor nu ştia să gătească aşa cum gătea mama lui.

Bannerman căzu în tăcere. Părea că-l deranjează ceva din ceea ce spusese.

– Şi-a luat o săptămână liberă în perioada sărbătorilor şi, după aceea, şi-a revenit, reluă Bannerman, aproape defensiv. S-a întors la serviciu cel târziu în cincisprezece ianuarie. Verifică singur condicile.

– Nu e nevoie. Aşa cum nu trebuie nici să-ţi spun care e următorul pas pe care trebuie să-l faci.

– Nu, spuse Bannerman. Se uită la mâinile lui. – Ţi-am spus că ai fler pentru chestiile astea. Poate că aveam mai multă dreptate decât credeam. Sau îmi doream să am.

Ridică receptorul şi scoase din sertarul de jos al biroului o carte de telefon groasă, cu o copertă de un albastru uniform. Dând pagină după pagină, fără să-şi ridice ochii, îi spuse lui Johnny:

– Asta o am tot datorită acelei Legi a Forţelor Poliţieneşti. Numerele tuturor birourilor de şerifi din toate districtele Statelor Unite.

Găsi numărul dorit şi-l apelă.

Johnny îşi schimbă poziţia în scaun.

– Alo, spuse Bannerman. Biroul şerifului din Pueblo?... Bun. Numele meu este George Bannerman, sunt şeriful districtual al Districtului Castle, din vestul Maineului... da, chiar asta am spus. Statul Maine. Cu cine vorbesc, vă rog?... Bine, ofiţer Taylor, lucrurile stau astfel: Ne confruntăm cu o serie de crime aici, viol şi strangulare, şase de-a lungul ultimilor cinci ani. Toate au avut loc la sfârşitul toamnei sau la începutul iernii. Avem un... – Ridică ochii spre Johnny pentru o clipă; avea o privire rănită şi neajutorată. Apoi îşi coborî privirea înapoi spre telefon. – Avem un suspect care s-a aflat în Pueblo între 15 octombrie 1972 şi... ăă, 17

decembrie, cred. Ce vreau să aflu e dacă aveți vreo crimă nerezolvată în registrele din acea perioadă, victima femeie, fără o vârstă anume, violată, cauza morții: strangulare. Mai departe, aș vrea să știu tipul de spermă al făptașului dacă ați avut o asemenea crimă și dacă s-a luat o mostră de spermă. Cum?... Da, bine. Mulțumesc... Aici voi fi, aștept. La revedere, ofițer Taylor.

Închise telefonul.

– Va verifica identitatea mea, apoi va verifica informațiile pe care i le-am dat, apoi mă va suna înapoi. Vrei o ceașcă de... nu, tu nu bei cafea, nu?

– Nu, spuse Johnny. Mă mulțumesc cu un pahar cu apă.

Se duse spre răcitorul mare din sticlă și-și luă un pahar din hârtie cu apă. Afară, furtuna urla și dădea din copite.

În spatele lui, Bannerman spuse cu fereală:

– Mda, bine. Ai avut dreptate. El e fiul pe care mi-ar plăcea să-l am. Soția mea a născut-o pe Katrina prin cezariană. Nu mai poate naște un alt copil, doctorul a spus c-ar omorî-o. Ea și-a făcut operație de obstrucție și eu mi-am făcut o vasectomie. Ca să fim siguri.

Johnny se duse la fereastră și se uită afară în întuneric, ținând paharul cu apă în mână. Nu vedea altceva decât zăpadă, dar, dacă se întorcea, Bannerman avea să izbucnească în lacrimi – nu trebuia să fii mediu să știi asta.

– Tatăl lui Frank a lucrat pentru firma de transport B&M și a murit într-un accident când Frank avea vreo cinci ani. Era beat, a încercat să cupleze pentru tractare două mașini fiind într-o stare în care

s-ar fi putut pișa pe el și tot nu și-ar fi dat seama. A fost strivit între două transportoare. De atunci, Frank a trebuit să fie bărbatul în casă. Roscoe spune că a avut o iubită în liceu, dar că doamna Dodd a alungat-o cât ai clipi.

Ba bine că nu, gândi Johnny. *O femeie care ar face chestia aia... chestia aia cu clema de rufe... propriului ei fiu... genul ăsta de femeie nu s-ar opri de la nimic. Trebuie că e la fel de nebună ca și el.*

– A venit la mine când avea șaisprezece ani și m-a întrebat dacă există funcția de polițist cu jumătate de normă. A spus că asta e singura meserie pe care vrea s-o aibă încă de când era doar un puști. L-am luat în ochi buni imediat. L-am angajat să facă diverse lucruri menajere și l-am plătit din propriu-mi buzunar. L-am plătit cu cât am putut, știi?, și nu s-a plâns niciodată de salariu. Era genul de puști care ar fi lucrat și pe gratis. S-a înscris pentru o slujbă cu normă întreagă cu o lună înainte să absolve liceul, dar atunci nu aveam nici un loc liber. Așa că s-a dus să lucreze la terenul de golf al lui Donny Haggars și s-a înscris la un curs seral de procedură polițienească la Universitatea din Gorham. Cred că doamna Dodd a încercat să-l împiedice să facă și asta – i se părea că e prea mult timp singură sau ceva –, dar, atunci, Frank i-a ținut piept... încurajat de mine. L-am angajat în iulie 1971 și de atunci face parte din departament. Iar acum tu-mi spui chestia asta și eu mă gândesc că și Katrina a fost acolo ieri dimineață, plimbându-se pe lângă cine-o fi făcut-o... și aproape că mi se pare un fel de incest murdar. Frank a fost în casa noastră, a mâncat la noi, a făcut pe bona cu Katie o dată

sau de două ori... şi tu-mi spui...

Johnny se întoarse. Bannerman îşi scosese ochelarii şi-şi ştergea iarăşi ochii.

– Dacă poţi într-adevăr vedea astfel de lucruri, mi-e milă de tine. Eşti o ciudăţenie de-a lui Dumnezeu, cu nimic diferită de vaca cu două capete pe care am văzut-o odată la carnaval. Îmi pare rău. E urât să vorbesc aşa, ştiu.

– Biblia spune că Dumnezeu îşi iubeşte toate creaturile, zise Johnny.

Îi tremură puţin vocea.

– Mda? dădu Bannerman din cap şi-şi masă locurile roşii de pe-o parte şi de cealaltă a nasului unde se sprijineau ochelarii. Are un fel ciudat de-a arăta asta, nu-i aşa?

12

Cu vreo douăzeci de minute mai târziu, telefonul sună şi Bannerman răspunse energic. Vorbi puţin. Ascultă. Johnny îi privi chipul cum îmbătrâneşte. Închise şi se uită la Johnny pentru multă vreme fără să vorbească.

– 12 noiembrie 1972, spuse el. O studentă. Au găsit-o pe un câmp de pe marginea şoselei. Ann Simons, aşa o chema. Violată şi strangulată. În vârstă de douăzeci şi trei de ani. Nu s-a identificat tipul de spermă. Tot nu e o dovadă, Johnny.

– Nu cred că, înlăuntrul tău, mai ai nevoie de vreo altă dovadă, spuse Johnny. Şi cred că dacă-i vei pune în faţă ce ai aflat, va mărturisi totul.

– Şi dacă nu?

Johnny își aminti viziunea cu estrada. Se întoarse spre el asemenea unui bumerang bizar, letal. Senzația aceea de rupere. Durerea plăcută, durerea care rechema durerea pricinuită de clema de rufe, durerea care reconfirma totul.

– Pune-l să-și dea jos pantalonii, spuse Johnny.

Bannerman se uită la el.

13

Reporterii încă mai erau în hol. De fapt, probabil că nu s-ar fi mișcat din loc nici dacă n-ar fi bănuit că se făcuse o descoperire în acest caz – sau că avusese loc, cel puțin, o evoluție bizară. Drumurile care ieșeau din oraș erau impracticabile.

Bannerman și cu Johnny ieșiră pe fereastra încăperii pentru provizii.

– Ești sigur că procedăm cum trebuie? întrebă Johnny și furtuna încercă să-i smulgă cuvintele din gură. Îl dureau picioarele.

– Nu, spuse simplu Bannerman, dar cred că ar trebui să iei și tu parte. Cred că poate ar trebui să aibă ocazia de-a te privi în ochi, Johnny. Haide. Locuința familiei Dodd e la doar două cvartale de aici.

Porniră la drum cu glugile trase peste cap și cu cizmele în picioare, două umbre pereche în ninsoarea furioasă. Sub haină, Bannerman purta pistolul de serviciu. Cătușele îi atârnau la centură. Înainte să fi străbătut un cvartal prin zăpada adâncă, Johnny șchiopăta deja rău, dar se abținu cu stoicism să se plângă.

Însă Bannerman observă acest lucru. Se opriră în pragul reprezentanței Western Auto.

– Care-i problema, fiule?

– Nimic, spuse Johnny.

Începea acum să-l doară din nou și capul.

– Cu siguranță e ceva. Parcă ai umbla pe două picioare rupte.

– Au trebuit să mă opereze la picioare după ce mi-am revenit din comă. Mi se atrofiaseră mușchii. Începuseră să se topească, după cum s-a exprimat doctorul Brown. Încheieturile mi se înțepeniseră. Le-au reparat cât au putut de bine cu fibre sintetice...

– Ca și Omului de Șase Milioane de Dolari, hă?

Johnny se gândi la teancul frumos aranjat de facturi de spitalizare de acasă, din sertarul de sus al scrinului din sufragerie.

– Da, ceva asemănător. Când stau în picioare prea mult timp, mi se înțepenesc. Asta-i tot.

– Vrei să ne întoarcem?

Ba bine că nu! Să mă întorc și să nu mai trebuiască să mă gândesc vreodată la afacerea asta tenebroasă. Îmi doresc să nu fi venit deloc. Nu-i problema mea. Ăsta e tipul care m-a comparat cu o vacă bicefală.

– Nu, sunt bine, spuse el.

Păşiră afară din cadrul uşii şi vântul îi înhăță şi încercă să-i rostogolească pe strada pustie. Se luptară să înainteze sub pâlpâirea aspră, sugrumată de ninsoare, a felinarelor cu sodiu, aplecați contra vântului. Cotiră pe o stradă lăturalnică şi, după ce trecură de cinci case, Bannerman se opri în fața unei clădiri micuțe şi nepretențioase, ca o cutie de

chibrituri, construită în stil specific Noii Anglii. Asemenea celorlalte case de pe stradă, era întunecată şi mohorâtă.

– Asta-i casa, spuse Bannerman cu o voce ciudat de inexpresivă.

Îşi croiră drum prin troienele pe care le făcuse vântul la baza verandei şi urcară scările.

14

Doamna Henrietta Dodd era o femeie masivă, al cărei schelet purta pe el povara unei mari cantităţi de carne moartă. Johnny nu mai văzuse niciodată înainte o femeie care să arate atât de bolnavă. Pielea ei avea o culoare gălbui-cenuşie. Mâinile ei erau aproape reptiliene datorită unei iritaţii asemănătoare cu o eczemă. Şi, în ochii ei strânşi în orbitele buhăite atât de tare, încât nu erau decât două tăieturi sticloase, Johnny vedea ceva ce-i amintea în mod neplăcut de felul în care arătaseră uneori ochii mamei sale, atunci când Vera Smith era transpusă într-una din transele ei mistice.

Ea le deschisese uşa după ce Bannerman bătuse în ea fără încetare vreme de aproape cinci minute. Johnny stătea lângă el, durându-l picioarele, spunându-şi că noaptea aceasta nu se va sfârşi niciodată. Pur şi simplu va tot continua să se deruleze, până ce spectacolul se va fi acumulat destul de mult încât să pornească o avalanşă şi să-i îngroape pe ei toţi.

– Ce doreşti în crucea nopţii, George Bannerman? întrebă ea suspicioasă. Asemenea multor fe-

mei grase, vocea ei era un instrument ce producea sunete ascuțite, țiuite, ca de fluier – semăna puțin cu un țânțar sau o muscă prinsă într-o sticlă.

– Tre' să vorbesc cu Frank, Henrietta.

– Vorbește atunci cu el dimineață, spuse Henrietta Dodd și dădu să le închidă ușa în nas.

Bannerman opri traiectoria ușii cu una din mâinile sale înmănușate.

– Îmi pare rău, Henrietta. Acum tre' să-i vorbesc.

– Ei bine, n-am de gând să-l trezesc! strigă ea, fără să se dea la o parte din prag. Doarme ca un buștean oricum! Câteodată, noaptea, sun după el, uneori am palpitații îngrozitoare, și crezi că vine? Nu, doarme în continuare, și-ntr-o dimineață s-ar putea trezi și să mă găsească moartă de infarct în pat, când s-ar aștepta să-i duc blestematul ăla de ou prăjit moale! Fiindcă-l pui să muncească prea mult!

Rânji ca de un soi de izbândă amară; rufele murdare fuseseră spălate și ciorapii puși la uscat pe sârmă.

– Toată ziua, toată noaptea, toate schimburile, gonind după bețivi în toiul nopții, și oricare dintre ei ar putea avea un pistol de calibru .32 sub banchetă, în drumul lor spre spelunci și lupanare, oh, lumea-i dură acolo afară, dar puțin îți pasă ție! Cred că pot bănui ce se petrece în locurile alea, femeile alea ieftine, curviștine, care-ar fi bucuroase să-i dea unui băiat bun ca Frank o boală incurabilă la un sfert din prețul unei beri!

Vocea ei, acel instrument țiuitor, se modula și bâzâia. Lui Johnny îi pulsa și-i bubuia capul în contratimp. Își dorea ca ea să tacă. Era o halucinație, știa asta, oboseala și stresul acestei nopți groaz-

nice îşi spuneau cuvântul, dar începuse să i se pară din ce în ce mai puternic că în faţa lui stătea chiar mama sa, că în orice clipă se putea întoarce de la Bannerman spre el şi să înceapă să-i împuie capul despre ce talent minunat îi dăduse Dumnezeu.

– Doamnă Dodd... Henrietta..., începu Bannerman răbdător.

Atunci ea chiar se întoarse spre Johnny şi se uită la el cu nişte ochi micuţi, deştepţi-stupizi, de porcuşor.

– Ăsta cine-i?

– Ajutorul special de şerif, spuse Bannerman prompt. Henrietta, îmi asum eu responsabilitatea dé a-l trezi pe Frank.

– Oooh, *responsabilitatea!* gânguri cu un sarcasm monstruos, zumzăitor, şi Johnny îşi dădu seama dintr-o dată că femeii îi era frică. Frica radia din ea în valuri pulsatile, respingătoare – asta-i înrăutăţea lui migrena. Nu simţea şi Bannerman asta? – Reespon-sa-*bili*-tatea! Câtă *generozitate* din partea ta, pentru Dumnezeu! Ei bine, n-o să permit ca fiul meu să fie trezit în toiul nopţii, George Bannerman, aşa că tu şi cu *ajutorul tău special* puteţi pleca să vă mâzgăliţi blestematele voastre de hârtii!

Încercă să închidă uşa din nou şi, de data aceasta, Bannerman o dădu cu totul de perete. Vocea lui trăda o mânie reţinută şi, dincolo de asta, o tensiune îngrozitoare.

– Deschide uşa, Henrietta, vorbesc serios acum.

– Nu poţi face asta! ţipă ea. Nu suntem într-un stat poliţienesc! O să fac să fii concediat! Să-ţi văd mandatul!

– Nu, ai dreptate, dar voi sta de vorbă cu Frank,

spuse Bannerman şi trecu pe lângă ea, împingând-o la o parte.

Johnny, abia conştientizând ce făcea, îl urmă. Henrietta Dodd dădu să-l prindă. Johnny apucă de încheietura mâinii – şi o durere îngrozitoare îi umplu capul, estompând bubuitul înfundat al migrenei. *Iar femeia simţi şi ea acest lucru.* Se uitară amândoi unul la celălalt pentru o clipă ce păru să dureze la nesfârşit, o înţelegere teribilă, perfectă. În acea clipă, părură sudaţi la un loc. Apoi ea făcu un pas în spate, strângându-şi cu mâinile pieptul de căpcăun.

– Inima mea... inima mea...

Dibui în buzunarul capotului şi scoase o cutie cu pilule. Faţa ei căpătase culoarea aluatului nedospit. Scoase capacul cutiei şi împrăştie pilule minuscule pe toată podeaua, reuşind să prindă una în palmă. O strecură pe aceasta sub limbă. Johnny rămase locului, uitându-se la ea cuprins de-o groază paralizantă. Îşi simţea capul ca pe o vezică plină de sânge, crescând din ce în ce mai mare.

– *Ştiai*? şopti el.

Gura ei grasă, ridată se deschise şi se închise, se deschise şi se închise. Nu ieşi nici un sunet din ea. Era gura unui peşte eşuat pe uscat.

– În tot acest timp *tu ai ştiut*?

– Eşti diavolul! strigă ea la el. Eşti un monstru... un diavol... oh, inima mea... oh, mor... cred că mor... sună la doctor... *George Bannerman, nu urca acolo să-l trezeşti pe puiul meu!*

Johnny îi dădu drumul femeii şi, frecându-şi inconştient mâna de haină ca pentru a o curăţa de o pată, se împletici pe scări în sus pe urmele lui Ban-

nerman. Vântul suspina afară pe la streşini asemenea unui copil pierdut. La jumătatea scărilor, aruncă o privire înapoi. Henrietta Dodd şedea într-un scaun de răchită, un munte de carne dărâmat, respirând sacadat şi ţinând în fiecare mână câte un sân enorm. Încă i se mai părea că i se umflă capul şi-şi spuse ca prin vis: *Curând va exploda pur şi simplu şi ăsta va fi sfârşitul. Slavă Domnului.*

Un covor bătrân şi rărit acoperea coridorul îngust de la etaj. Tapetul era filigranat. Bannerman bătea la o uşă închisă. Aici sus era cu cel puţin trei grade mai răcoare.

– Frank? Frank! Sunt George Bannerman! Trezeşte-te, Frank!

Nu primi nici un răspuns. Bannerman roti clanţa şi dădu uşa de perete. Mâna i se dusese la patul pistolului, dar nu-l scosese. Asta ar fi putut fi o greşeală fatală, însă camera lui Frank Dodd era goală.

Amândoi rămaseră în uşă pentru o clipă, uitându-se înăuntru. Era camera unui copil. Tapetul – de asemenea, filigranat – era acoperit cu clovni dansanţi şi cu căluţi legănaţi. Într-un scaun făcut pentru copii şedea o păpuşă Raggedy Andy care se uita înapoi la ei cu doi ochi negri lucioşi. Într-un colţ se afla o cutie cu jucării. În celălalt colţ se afla un pat îngust din arţar cu păturile date în lături. Atârnând de unul dintre stâlpii patului, nelalocul lui, se afla tocul de pistol al lui Frank Dodd.

– Dumnezeule, spuse Bannerman încet. Ce-i asta?

– Ajutor, se auzi de jos vocea doamnei Dodd. Ajutaţi-mă...

– Ea ştia, spuse Johnny. A ştiut de la început, de

când cu femeia aia, Frechette. I-a spus el. Iar ea l-a acoperit.

Bannerman ieşi încet cu spatele din cameră şi deschise o altă uşă. Privirea lui arăta uluită şi rănită. Acesta era dormitorul neocupat pentru oaspeţi. Deschise dulapul, care era gol cu excepţia unei tăvi frumos aranjate pe jos cu otravă D-Con pentru şobolani. O altă uşă. Dormitorul acesta nu era terminat şi aerul dinăuntru era suficient de rece să-i transforme lui Bannerman respiraţia în aburi. Se uită împrejur. Mai era o uşă, situată la capul scărilor. Se îndreptă spre ea şi Johnny îl urmă. Uşa aceasta era încuiată.

– Frank? Eşti înăuntru? – Scutură clanţa. – Deschide, Frank!

Nu primi nici un răspuns. Bannerman ridică un picior şi lovi, izbind uşa chiar sub clanţă. Se auzi un pârâit scurt care lui Johnny i se păru că-i reverberează în cap asemenea sunetului produs de-o tavă de oţel scăpată pe-o podea din gresie.

– O, Dumnezeule, spuse Bannerman pe o voce plată, gâtuită. Frank.

Johnny vedea totul peste umărul lui; vedea chiar prea mult. Frank Dodd şedea pe capacul coborât al vasului de toaletă. Era dezbrăcat, cu excepţia impermeabilului negru lucios, pe care şi-l agăţase pe umeri; gluga neagră a impermeabilului (*gluga călăului*, îşi spuse Johnny sumbru) stătea căzută pe capacul rezervorului pentru apă, asemenea unui cocon grotesc, dezumflat. Reuşise cumva să-şi taie singur gâtul – Johnny n-ar fi crezut niciodată că aşa ceva era posibil. Pe marginea chiuvetei zăcea un pachet de lame de ras Wilkinson Sword Blade.

O singură lamă zăcea pe podea, strălucind morbid. Tăişul îi era împodobit de câteva picături de sânge. Sângele scurs din vena lui jugulară şi din artera carotidă se împrăştiase peste tot. Băltea în pliurile părţii de jos a impermeabilului. Se vedea pe cortina de la duş, cortină imprimată cu nişte raţe înotând cu umbrelele ţinute deasupra capetelor. Se vedea pe tavan.

La gâtul lui Frank Dodd atârna un carton pe care era scris cu ruj de buze. Spunea: MĂRTURISESC.

Durerea de cap a lui Johnny începu să urce la cote insuportabile, trepidante. Dibui cu mâna după un punct de sprijin şi dădu de canatul uşii.

A ştiut, gândi el fără coerenţă. *Cumva a ştiut când m-a văzut. A ştiut că se terminase totul. A venit acasă. A făcut asta.*

Cercuri concentrice întunecate la culoare îi viciau vederea, se propagau asemenea unor tremurări ameninţătoare de apă.

Ce talent ţi-a dat Domnul, Johnny.

(MĂRTURISESC)

– Johnny?

De foarte departe.

– Johnny, te simţi bi...

Dispărând. Dispărând totul în neant. Asta era bine. Ar fi fost mai bine dacă nu şi-ar fi revenit deloc din comă. Ar fi fost mai bine din toate punctele de vedere. Ei bine, şansa îi fusese oferită.

– ... Johnny...

Frank Dodd urcase aici şi, cumva, îşi tăiase gâtul de la o ureche până la proverbiala cealaltă ureche, în vreme ce furtuna urla afară asemenea unei arătări întunecate a pământului scăpată din frâu. Am

dat de petrol, după cum spusese tatăl lui în acea iarnă în urmă cu aproximativ doisprezece ani, când înghețaseră și explodaseră țevile din beci. Am dat de petrol. Sigur ca moartea că da. Țâșnise petrolul până pe tavan.

Probabil că atunci strigase, dar, după aceea, niciodată nu fu sigur dacă o făcuse. Poate că doar își imaginase că strigase. Dar își *dorise* să strige; să elibereze prin strigăt toată groaza și mila și agonia din sufletul lui.

După aceea, căzu cu capul înainte în întunecime și fu fericit să cadă. Johnny își pierdu cunoștința.

15

Din *New York Times*, 19 decembrie 1975:

UN MEDIU DIN MAINE ÎL ÎNDRUMĂ PE ȘERIF SPRE CASA AJUTORULUI DE ȘERIF UCIGAJ, DUPĂ VIZITAREA SCENEI CRIMEI

(Special) John Smith din Pownal poate că nu e chiar un mediu, dar ar fi greu ca cineva să-l convingă de acest lucru pe șeriful George F. Bannerman din Districtul Castle, Maine. Disperat, după o serie de șase crime petrecute în orășelul Castle Rock din vestul Maineului, șeriful Bannerman l-a sunat pe domnul Smith și l-a invitat să vină în Castle Rock și să-i dea, dacă poate, o mână de ajutor. Domnul Smith, care s-a bucurat de atenția întregii națiuni mai devreme în acest an, când

s-a trezit dintr-o comă profundă după cincizeci şi cinci de luni de inconştienţă, a fost condamnat de tabloidul săptămânal *Inside View* că este un farsor, însă, la o conferinţă de presă, ieri, şeriful Bannerman n-a vrut să declare decât că: „Noi, cei de aici din Maine, nu punem prea mult preţ pe ce gândesc reporterii ăia din New York."

Potrivit şerifului Bannerman, domnul Smith s-a târât pe mâini şi genunchi la scena celei de-a şasea crime, care s-a petrecut în parcul din Castle Rock. Acesta s-a ales astfel cu o formă uşoară de degerătură şi cu numele ucigaşului – ajutorul de şerif Franklin Dodd, care s-a aflat pe statul de plată al şerifului din Districtul Castle vreme de cinci ani, de când Bannerman însuşi este şerif.

Cu câtva timp în urmă, domnul Smith a iscat un val de controverse în statul său natal când a avut o viziune în care casa terapeutei sale ardea. Viziunea s-a dovedit a fi nimic mai mult decât adevărată. La conferinţa de presă care a urmat, un reporter l-a instigat să...

Din *Newsweek*, pagina 41, săptămâna lui 24 decembrie 1975:

NOUL HURKOS

S-ar putea ca primul mediu veritabil de la Peter Hurkos încoace să se fi descoperit în ţara aceasta – Hurkos a fost profetul de origine germană care s-a dovedit capabil să le spună interogatorilor totul despre vieţile lor private atingându-le

doar mâinile, argintăria sau diverse lucruri din genţile lor.

John Smith este un tânăr timid şi modest din Pownal, un oraş din mijlocul statului Maine. La începutul acestui an, el şi-a recăpătat cunoştinţa după o perioadă de mai mult de patru ani petrecuţi în comă profundă ca urmare a unui accident de maşină (vezi foto). Potrivit neurologului care s-a ocupat de cazul lui, doctorul Samuel Weizak, Smith şi-a „revenit într-un mod absolut uluitor". Astăzi, el se întremează după un caz uşor de degerătură şi după patru ore de inconştienţă care s-au petrecut ca urmare a finalizării bizare a unui caz de crimă multiplă din oraşul...

27 decembrie 1975

Dragă Sarah,

Tata şi cu mine ne-am bucurat de scrisoarea ta, care ne-a venit chiar în după-amiaza aceasta. Eu chiar sunt bine, aşa că poţi să nu te mai îngrijorezi, bine? Dar îţi mulţumesc pentru grijă. „Degerătura" a fost foarte exagerată în ziare. Doar câteva pete pe vârfurile a trei degete de la mâna stângă. Inconştienţa n-a fost de fapt decât un banal leşin, „provocat de supraîncărcarea emotivă", zice Weizak. Da, a trecut personal pe la mine şi a insistat să mă ducă cu maşina la spital în Portland. Doar să-l vezi în acţiune face să merite să accepţi. I-a forţat să-i dea un cabinet de consultaţii şi un electroencefalograf şi un tehnician care să-l folosească. A spus că n-a găsit nici o contuzie

nouă a creierului sau alte semne ale unor contuzii incipiente. Vrea să facă o serie întreagă de teste, dintre care unele par absolut inchizitoriale – „Renunță, ereticule, sau o să-ți mai facem o scanare pneumo-cerebrală!" (Ha-ha, și mai prizezi blestemata aia de cocaină, iubito?) În orice caz, am refuzat generoasa ofertă de a fi iarăși înțepat și tăiat. Tata e cam supărat pe mine că am refuzat testele; continuă să facă asemănări între refuzul meu și refuzul mamei de a-și lua medicamentele. E foarte greu să-l fac să înțeleagă că, dacă ar găsi într-adevăr ceva Weizak, șansele ca el să poată face ceva pentru a mă repara sunt de unu la nouă.

Da, am văzut articolul din Newsweek. *Fotografia e de la conferința de presă, dar decupată. Arăt ca o persoană pe care n-ai vrea s-o întâlnești pe-o alee întunecată, așa-i? Ha-ha! Sfinte Jesuse (după cum îi place atât de mult să spună prietenei tale Anne Strafford), dar mi-aș dori să nu fi publicat articolul ăla. Au început să vină iarăși coletele, biletele și scrisorile. Nu deschid nici unul dintre ele dacă nu recunosc expeditorul, le marchez doar cu „Se întoarce expeditorului". Sunt prea patetice, prea pline de speranțe și de ură și de credință și de necredință, și, cumva, îmi amintesc toate de felul cum era mama.*

Ei, nu vreau să sune atât de sumbru, nu-i chiar atât de rău. Dar nu vreau să ajung mediu practicant, nu vreau să plec în turneu sau să apar la televizor (un zălud de la NBC a făcut rost, cine știe cum, de numărul nostru de telefon și-a vrut să știe dacă mă voi gândi „să apar în emisiunea lui Carson". Halal idee, hă? Poate că Don Rickles va in-

*sulta nişte oameni, o starletă oarecare îşi va putea arăta nurii şi eu voi putea face câteva predicţii. Toate acestea vă sunt prezentate de General Foods.) Nu vreau să fac C*Ă*C*A*T*U*R*I d-astea. Ce-mi doresc mult e să mă întorc la Cleaves Mills şi să mă scufund în anonimatul unui profesor de literatură engleză. Şi să-mi folosesc viziunile premonitorii doar pentru competiţiile fotbalistice.*

Cred că asta e tot pentru acum. Vă doresc, ţie şi lui Walt şi lui Denny, un Crăciun fericit. Cred că aşteptaţi cu nerăbdare (din ce-ai spus tu, sunt sigur că Walt, cel puţin, de-abia aşteaptă) Anul Bravelor Alegeri Bicentenale. Mă bucur să aflu că soţul tău a fost ales să candideze pentru un loc în Senatul statului vostru, dar ţine-ţi degetele încrucişate, Sarey – '76 nu prea se preconizează a fi un an propice iubitorilor de elefanţi. Mulţumeşte pentru asta precedentului din San Clemente.

Tata îţi trimite salutări şi vrea să-ţi transmit mulţumiri pentru fotografia cu Denny, care l-a impresionat de-adevăratelea. Şi eu îţi trimit cele mai călduroase urări. Mulţumesc că mi-ai scris şi pentru îngrijorarea ta nefondată (nefondată, dar foarte binevenită). Sunt bine *şi de-abia aştept să urc iarăşi în şa.*

Cu dragoste şi urări de bine,
Johnny,

P.S. Îţi zic pentru ultima dată, puştoaico, renunţă la cocaina aia.

J.

29 decembrie 1975

Dragă Johnny,

Cred că asta e cea mai grea şi mai amară scrisoare pe care am scris-o în şaisprezece ani de când conduc şcoala – nu doar pentru că-mi eşti un prieten bun, ci şi fiindcă eşti un profesor al naibii de bun. N-am cum drege busuiocul acum, aşa că nici n-o voi face.

Aseară a avut loc o întrunire specială a conducerii şcolii (la cererea expresă a doi membri pe care nu-i voi numi, dar care făceau parte din conducere şi când predai tu, aşa că probabil că-ţi dai seama cine sunt) şi s-a aprobat cu 5 la 2 să ţi se rezilieze contractul de muncă. Motivul: eşti o persoană prea controversată ca activitatea ta de profesor să dea roade. Aproape că mi-am prezentat demisia, atât am fost de dezgustat. Dacă nu m-aş fi gândit la Maureen şi la copii, cred că aş fi făcut-o. Debarcarea asta nici măcar nu se poate compara cu interzicerea de-a preda la clasă Rabbit, Run[7] *sau* De veghe în lanul de secară[8]. *E mult mai rău. Pute.*

Le-am spus şi lor asta, dar la fel de bine aş fi putut vorbi limba Esperando sau papuaşa veche. Eu nu ştiu decât că ţi-a apărut fotografia în Newsweek *şi în* New York Times *şi că povestea aia de*

[7]Roman publicat în 1960 al scriitorului american John Updike (n. 1932) care tratează viaţa grea a americanilor din suburbii – n. tr.
[8]Roman publicat în 1951 al scriitorului american J. D. Salinger (n. 1919), care vorbeşte despre experienţele trăite de un tânăr rebel (Holden Caulfield), care fuge de la internat – n. tr.

la Castle Rock a fost preluată de rețelele naționale de mass-media. Prea controversat! Cinci boșorogi cu burtiere, genul de persoane interesate mai mult de lungimea părului decât de manuale, mai implicați în a afla cine fumează iarbă în incinta școlii decât în găsirea unei modalități de a echipa atelierul de știință cu aparatură demnă de secolul douăzeci.

Am semnat o scrisoare de protest către consiliul executiv și, dacă insist, cred că-l pot convinge pe Irving Finegold s-o semneze și el. Dar te-aș minți la fel de mult dacă ți-aș spune că există vreo speranță să-i facem pe boșorogii ăia cinci să se răzgândească.

Sfatul meu sincer este să-ți angajezi un avocat, Johnny. Ai semnat contractul în condiții legale și cred că poți stoarce de la ei fiecare cent din salariu, fie că faci sau nu un pas într-o sală de clasă din Cleaves Mills. Și sună-mă când simți nevoia să discutăm.

Din toată inima, îmi pare rău.

Prietenul tău,
Dave Pelsen

16

Johnny rămase lângă cutia poștală cu scrisoarea lui Dave în mână, uitându-se la ea năucit. Era ultima zi a anului 1975, o zi senină și crunt de rece. Respirația îi ieșea din nări în două fuioare perfecte de aburi.

– Rahat, șopti el. O, la dracu', o, rahat.

Amorțit, încă neînțelegând complet mesajul, se aplecă să vadă ce-i mai adusese poștașul. Ca de obicei, cutia era plină ochi. Doar un joc al hazardului făcuse ca scrisoarea lui Dave să fie prima.

Primise un bilețel lung și alb care-l anunța să meargă la oficiul poștal după colete, inevitabilele colete. M-a părăsit soțul în 1969, vă trimit o pereche din șosetele lui, spuneți-mi unde este, ca să-l pot face pe nemernic să plătească alocația de întreținere pentru copii. Copilul meu a murit înecat anul trecut, vă trimit zornăitoarea lui, vă rog scrieți-mi și spuneți-mi dacă e fericit alături de îngeri. Nu l-am botezat fiindcă nu m-a lăsat tatăl lui și acum mi se frânge inima. Aceeași nesfârșită litanie.

Ce talent ți-a dat Domnul, Johnny.

Motivul: ești o persoană prea controversată ca activitatea ta de profesor să dea roade.

Cuprins de un acces brusc de nervi, începu să tragă scrisorile și plicurile cele mari din cutie, aruncându-le în zăpadă. Inevitabila migrenă începu să i se adune pe la tâmple precum doi nori negri care, curând, se vor uni, împresurându-l în durere. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji fără să-și dea seama și, în frigul paralizant, înghețară aproape instantaneu.

Se aplecă și începu să adune scrisorile; văzu una dintre ele dublată și triplată prin prisma lacrimilor, adresa de destinație era scrisă apăsat în creion negru: către JOHN SMITH GHICITOR-PROFET.

Ghicitor-profet, ăsta-s eu. Mâinile începură să-i tremure puternic și scăpă totul, inclusiv scrisoarea lui Dave. Alunecă spre pământ ca o frunză și aterizează cu partea scrisă în sus printre celelalte scrisori,

printre toate celelalte scrisori. Prin lacrimile nestăvilite, Johnny observă antetul şi motoul de sub torţă:

SĂ PREDAI, SĂ ÎNVEŢI, SĂ ŞTII, SĂ SERVEŞTI

– Să serveşti pe curu' meu, nenorociţi împuţiţi, spuse Johnny.

Căzu în genunchi şi începu să adune scrisorile, adunându-le la un loc cu mănuşile. Degetele îi zvâcneau de durere, ca amintire a degerăturii, ca amintire a lui Frank Dodd călărind un vas de toaletă spre eternitate, sângele împodobindu-i părul lui blond de american sadea. MĂRTURISESC.

Ridică scrisorile şi se auzi bolborosind încontinuu, asemenea unui disc stricat:

– Mă omorâţi, mă omorâţi cu zile, lăsaţi-mă în pace, nu vedeţi că mă omorâţi?

Se forţă să se oprească. Nu trebuia să se comporte aşa. Viaţa va continua. Într-un fel sau altul, viaţa va continua mai mult ca sigur.

Johnny porni înapoi spre casă, întrebându-se ce mai putea face acum. Poate că i se va oferi ceva. În orice caz, îndeplinise profeţia mamei sale. Dacă ar fi avut Dumnezeu o misiune pentru el, atunci o împlinise. Acum nu mai conta că fusese o misiune kamikaze. O împlinise.

Îşi reglase conturile.

Partea a doua

TIGRUL CARE RÂDE

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

1

Băiatul citea rar, urmărind cuvintele cu degetul, ţinându-şi picioarele lungi şi bronzate, de jucător de fotbal, întinse pe şezlongul de lângă piscină în lumina puternică şi limpede de iunie.

– „Desigur că tânărul Danny Ju... Juniper... tânărul Danny Juniper era mort şi pres... presupun că puţini ar fi spus că nu-şi me... mer... meri..." O, rahat, nu ştiu.

– „Puţini ar fi spus că nu-şi meritase moartea", zise Johnny Smith. Nu-i decât un mod puţin mai pretenţios de a spune că cei mai mulţi ar fi căzut de acord că moartea lui Danny fusese un lucru bun.

Chuck se uita la el şi chipul lui de obicei plăcut era străbătut de obişnuitul amestec de sentimente: amuzament, indignare, ruşine şi o urmă de ursuzenie. Apoi, băiatul suspină şi-şi coborî iarăşi privirea la romanul western al lui Max Brand.

– „Meritase moartea. Dar marea mea tra... traj...

– Tragedie, îl ajută Johnny.

– „Dar marea mea *tragedie* a fost că murise tocmai când era pe punctul de a-şi răscumpăra unele dintre faptele sale murdare printr-un mare serviciu adus lumii.

Desigur că asta m-a... sâc... asta mă scâ... scâ..."

Chuck închise cartea, ridică ochii spre Johnny şi zâmbi larg.

– Hai să încheiem pentru astăzi, Johnny, ce spui? – Era cel mai cuceritor zâmbet al lui Chuck, cel care probabil că le făcuse pe majoretele de pe tot cuprinsul statului New Hampshire să se frământe noaptea în pat. – Nu-i aşa că arată bine piscina? Sigur că da. Uite, îţi transpiră fizicu' slab şi subnutrit prin fiecare por.

Johnny trebuia să recunoască – cel puţin sieşi – că piscina arăta într-adevăr bine. Primele două săptămâni ale Verii Bicentenare a anului '76 fuseseră nefiresc de călduroase şi de înăbuşitoare. Din spatele lor, de partea cealaltă a clădirii albe, mari şi graţioase, venea până la ei zbârnâitul adormitor al maşinii de tuns iarba pe care Ngo Phat, îngrijitorul de origine vietnameză, o folosea să aranjeze ceea ce Chuck numea terenul din faţă. Era un sunet care te făcea să-ţi doreşti să bei două pahare de limonadă rece şi apoi să tragi un pui de somn.

– Fără comentarii depreciative la adresa fizicului meu slab, spuse el. Pe lângă asta, de-abia am început capitolul.

– Sigur, dar înainte de ăsta am mai citit încă două.

Se linguşea.

Johnny suspină. De obicei reuşea să-l convingă pe Chuck să continue, dar nu şi în după-amiaza aceasta. Totuşi, puştiul reuşise astăzi să-şi croiască drum hotărât prin poveste, aflând despre cum îşi distribuise John Sherburne gardienii în jurul închisorii din Amity şi despre cum maleficul de Red

Hawk[1] reuşise să străpungă barajul şi să-l omoare pe Danny Juniper.

– Mda, ei bine, termină doar pagina asta, atunci, spuse el. Cuvântul la care te-ai blocat e „scârbit". Nu te muşcă, Chuck.

– Ce bine! – Zâmbetul se lărgi. – Şi nici nu mă ia la întrebări, nu-i aşa?

– Ei bine... poate doar puţin.

Chuck se posomorî, dar nu făcea decât să se prefacă; scăpa uşor şi ştia asta. Deschise cartea în ediţie de buzunar pe a cărei copertă un pistolar intra pe uşile batante ale unui local, şi începu să citească rar pe tonul său ezitant... un ton atât de diferit de tonul său obişnuit, încât ar fi putut aparţine unui cu totul alt tânăr.

– „Desigur că asta m-a scâ... scârbit din prima. Dar nu a fost... a fost nimic pe lângă ceea ce m-a aşteptat la căpătâiul sărmanului de Tom Keyn... Kenyon.

Fusese împuşcat şi glonţul îi străbătuse corpul şi mânca văzând cu ochii când am..."

– Murea, spuse Johnny prompt. Contextul, Chuck. Citeşte după context.

– Mânca căzând cu ochii, spuse Chuck şi chicoti. Apoi reluă: „... şi *murea* văzând cu ochii când am so-so... când am sosit eu."

Johnny se simţi copleşit de un sentiment de tristeţe pentru Chuck, văzând cum stătea băiatul cocoşat peste ediţia de masă a romanului *Fire Brain*, o telenovelă western bine scrisă pe care ar fi trebuit s-o citească şnur – şi, în schimb, uite cum urmărea

[1]Poreclă: Şoimul Roşu – n. tr.

Chuck proza simplă, metodică, a lui Max Brand cu un deget mişcat atât de laborios. Tatăl lui, Roger Chatsworth, deţinea firma Chatsworth Mills & Weaving[2], o afacere foarte bine dezvoltată în sudul New Hampshire-ului. Deţinea casa aceasta cu şaisprezece camere din Durham şi personalul de întreţinere era format din cinci oameni, inclusiv Ngo Phat, care mergea o dată pe săptămână în Portsmouth la un curs pentru dobândirea cetăţeniei americane. Chatsworth conducea un Cadillac decapotabil, model 1957, restaurat. Soţia lui, o femeie atrăgătoare, cu vederi progresiste, în vârstă de patruzeci şi doi de ani, conducea un Mercedes. Chuck avea un Corvette. Averea familiei era undeva în vecinătatea a cinci milioane de dolari.

Iar Chuck, la şaptesprezece ani, era ceea ce-şi dorise Dumnezeu să facă atunci când suflase viaţă în statuia de lut, îşi spunea deseori Johnny. Era o fiinţă umană admirabilă din punct de vedere fizic. Avea un metru optzeci şi opt în înălţime şi avea o greutate sănătoasă de optzeci şi şase de kilograme. Chipul lui poate că nu era suficient de interesant să fie într-adevăr chipeş, dar nu avea urme de acnee şi de coşuri, şi era luminat de o pereche uluitoare de ochi verzi – care-l făcuseră pe Johnny să-şi spună că singura persoană pe care o mai ştia că are ochi într-adevăr verzi era Sarah Hazlett. La liceu, Chuck era apoteoza elevului popular, era aproape ridicol de popular. Era căpitanul echipelor de baseball şi de fotbal, şef al generaţiei sale în anul şcolar care tocmai se încheiase şi, din toamna care urma,

[2]Aprox. Manufacturile şi Ţesătoriile Chatsworth – n. tr.

preşedinte ales al Consiliului Elevilor. Şi, cel mai uimitor lucru, asta nu i se urcase deloc la cap. În exprimarea lui Herb Smith, care venise o dată în vizită să vadă cum se descurca Johnny, Chuck era „un tip obişnuit". În vocabularul lui Herb nu exista un termen de preţuire mai mare ca acesta. Şi-n plus de asta, într-o bună zi avea să fie un tip obişnuit, exorbitant de bogat.

Şi uite-l cum stă aplecat, uitându-se încruntat la carte, aşa cum s-ar uita un pistol mitralieră către un turn de veghe părăsit, împuşcând cuvintele unul după altul, pe măsură ce le întâlnea. Făcuse din povestea emoţionantă şi alertă a lui Max Brand, despre rătăcitorul John „Fire Brain" Sherburne şi despre confruntarea lui cu rebelul Comanche Red Hawk, ceva ce părea la fel de emoţionant ca o reclamă la semiconductori sau la componente radio.

Însă Chuck nu era prost. Notele sale la matematică erau bune, avea memorie bună şi era îndemânatic. Problema lui era că întâmpina greutăţi în asimilarea cuvintelor tipărite pe hârtie. Vocabularul său oral era bun şi pricepea în teorie cum stă treaba cu fonetica, dar se părea că are probleme cu practica; uneori îţi putea spune o propoziţie fără să facă nici o greşeală, după care să se blocheze când îl pui s-o reformeze. Tatăl lui se temea ca el să nu fie dislexic, dar Johnny nu credea că este – niciodată, din câte-şi amintea, nu întâlnise un copil dislexic, deşi mulţi părinţi luau cuvântul acesta în braţe pentru a explica sau pentru a scuza problemele de citire ale copiilor lor. Problema lui Chuck părea mai generalizată – o fobie laxă, atotcuprinzătoare, pentru citit.

Era o problemă ce devenise din ce în ce mai evidentă în ultimii cinci ani de şcoală ai lui Chuck, însă părinţii lui începuseră să-i acorde serios atenţie – aşa cum îi acorda deja Chuck – doar atunci când participarea lui la competiţiile sportive începuse să fie ameninţată. Iar asta nici nu era cea mai gravă problemă. În iarna aceasta, Chuck trebuia neapărat să promoveze la materiile de bază, dacă voia să înceapă colegiul în toamna lui 1977. Matematica nu reprezenta o problemă cine ştie cât de mare, dar restul examenelor... ei bine... dacă i s-ar citi întrebările cu voce tare, ar putea scoate note de la satisfăcător la bun. Cinci sute[3], fără nici un efort. Însă nu aveai voie să aduci cu tine o persoană care să-ţi citească la examenul de bacalaureat, nici chiar dacă tatăl tău este mare biban în lumea afacerilor din New Hampshire.

– „Dar l-am găsit un om scî... un om schimbat. Ştia ce-l aşteaptă şi era foarte cu... cura... curajos. Nu cerea nimic; nu regreta nimic. Toată teroarea şi nerv... nervozitatea care-l pus... pose... *posedaseră* atâta vreme cât fusese pus la încurcare... *încercare* de către o soartă necunoscută..."

Johnny citise anunţul pentru angajarea unui profesor particular în *Maine Times* şi îşi înaintase

[3]La SATs („Standard Assessment Tasks" în Marea Britanie şi „Scholastic Aptitude Tests" în SUA – examene de treaptă organizate la nivel naţional, cuprinzând probe la matematica, engleză şi ştiinţă, cu un mare grad de generalitate, dorind să testeze în primul rând abilităţile de comunicare verbală şi cele de calcul matematic ale elevilor) 500 de puncte reprezintă un rezultat mediu, de trecere. Rezultatul maxim, prin adunarea şi împărţirea la doi a punctelor acumulate la testul verbal şi la cel de matematică, este de 800 de puncte – n. tr.

oferta fără prea multe speranțe. Se mutase în Kittery la mijlocul lunii februarie, mai mult din dorința de a pleca din Pownal, din dorința de a scăpa de cutia poștală zilnic plină de scrisori, de reporterii care începuseră să vină într-un număr din ce în ce mai mare, de femeile corpolente cu priviri rănite care „dăduseră pe acolo" doar fiindcă „se întâmplase să fie prin zonă" (una dintre acestea care dăduseră pe acolo fiindcă se întâmpla să fie prin zonă avea mașina înmatriculată în Maryland; o alta conducea un Ford vechi și obosit cu plăcuțe de Arizona). Mâinile lor, întinzându-se să-l atingă...

În Kittery, descoperise pentru prima dată în viață că un nume anonim precum John-fără-inițială-de-mijloc-Smith prezenta propriile lui avantaje. În a treia zi de când se afla în oraș, își depusese dosarul pentru funcția de bucătar la un fast-food, trecând la experiențe în domeniu activitatea sa de la sărbătorile în aer liber organizate de Universitatea Maine din Orono și faptul că făcuse pe bucătarul într-o vară la o tabără pentru băieți desfășurată la Rangley Lakes. Proprietăreasa restaurantului, o văduvă dură ca piatra pe nume Ruby Pelletier, se uitase peste CV-ul lui și spusese:

– Ești o țârucă prea educat pentru a prăji carne pe plită. Știi asta, nu-i așa, asule?

– Așa e, spusese Johnny. M-am dus să mă educ chiar din spatele tejghelei.

Ruby Pelletier își așezase mâinile în șoldurile ei osoase, își aruncase capul pe spate și izbucnise în râs.

– Crezi că poți să nu-ți pierzi capu' la două noaptea când intră doișpe cow-boy deodată și co-

mandă papară, cârnaţ, şuncă, pâine în ou şi clătite?

– Probabil că da, spusese Johnny.

– Probabil că poate habar n-ai despre ce vorbesc, spusese Ruby, dar o să-ţi dau undă verde, domnule educat. Du-te şi fă-ţi un control medical, ca să n-avem discuţii cu direcţia sanitară, şi adă-mi o ţidulă curată. Şi-o să te trec imediat pe răboj.

Aşa făcuse şi, după primele două săptămâni de trebuşoare neînsemnate (care includeau şi câteva beşici urâte pe mâna dreaptă fiindcă scăpase cartofii pai puţin prea repede în uleiul încins), el controla situaţia, nu invers. Când văzuse anunţul dat de Chatsworth, îşi trimisese CV-ul la adresa menţionată. Trecuse în acesta specializările sale în domeniul educaţiei, care includeau un seminar de un semestru despre dificultăţile de învăţare şi problemele de citire.

În ultimele zile ale lunii aprilie, pe când încheia a doua lună de lucru la restaurantul fast-food, primise o scrisoare de la Roger Chatsworth, în care-l solicita pentru un interviu pe data de 5 mai. Făcuse demersurile necesare pentru a primi acea zi liberă şi, la ora 2 şi 10 minute, într-o minunată după-amiază de primăvară, şedea în biroul lui Chatsworth în mână cu un pahar înalt plin cu Pepsi-Cola şi gheaţă, ascultându-l pe Stuart vorbind despre problemele de citire ale fiului său.

– Vi se pare că ar fi vorba de dislexie? întrebase Stuart.

– Nu. Mi se pare că e vorba de o fobie generalizată pentru citire.

Chatsworth îi trăsese cu ochiul.

– Sindromul lui Jackson?

Johnny fusese impresionat – aşa cum, fără-ndoială, şi trebuia să fie. Michael Carey Jackson era un specialist în „citire şi gramatică" de la Universitatea Californiei de Sud care agitase întrucâtva apele în urmă cu nouă ani cu o carte intitulată *The Unlearning Reader*[4]. În carte era descris un număr mare de probleme de citire care de atunci erau cunoscute sub numele de Sindromul lui Jackson. Era o carte bună dacă reuşeai să treci de sufocantul jargon academic. Faptul că, aparent, Chatsworth reuşise să facă lucrul acesta, îi spusese lui Johnny o mulţime de lucruri despre dăruirea cu care omul acesta se dedica rezolvării problemei fiului său.

– Ceva de genul acesta, fusese Johnny de acord. Dar trebuie să înţelegeţi că eu încă nici nu l-am întâlnit pe fiul dumneavoastră şi nici nu l-am auzit citind.

– Are de recuperat nişte cursuri din anul trecut. Scriitori americani, un curs de istorie de nouă săptămâni şi *drepturile şi îndatoririle cetăţeneşti*, dacă vă vine să credeţi. Şi-a căzut examenul la aceasta din urmă fiindcă n-a fost în stare să citească nenorocitul ăla de manual. Aveţi certificat de profesorat valabil în New Hampshire?

– Nu, spusese Johnny, dar îl pot primi cu uşurinţă.

– Şi cum v-aţi gândit să procedaţi?

Johnny îi schiţase felul în care avea să procedeze. O mulţime de lecturi cu voce tare din partea lui Chuck, aplicate cu predilecţie pe texte de mare impact cum sunt romanele *fantasy*, science-fiction, western şi poveşti juvenile despre primul

[4]Aprox. „Cititorul neatent/steril" – n. tr

contact al băieților cu o mașină. Întrebări continue despre fragmentul tocmai citit. Și o tehnică de relaxare descrisă în cartea lui Jackson.

– Cei care vor să ajungă departe suferă de obicei cel mai mult, spusese Johnny. Își dau prea mult străduința și nu fac decât să întărească blocajul. E un fel de bâlbâială mentală care...

– Asta o spune Jackson? intervenise Chatsworth tăios.

Johnny zâmbise.

– Nu, eu spun asta, zisese el.

– Bine. Continuați.

– Uneori, dacă elevul poate să-și golească complet mintea imediat după ce a citit și să nu resimtă presiunea de-a repovesti imediat totul, circuitele par să se curețe singure. Când începe să se întâmple asta, elevul începe să-și regândească linia de atac. E o chestie de gândire pozitivă...

Ochii lui Chatsworth scânteiaseră. Johnny tocmai atinsese șplintul propriei sale filozofii – acel șplint folosit probabil pentru a fixa convingerile majorității oamenilor autodidacți.

– Nimic nu se aseamănă cu gustul succesului, spusese el.

– Păi, da. Ceva de genul ăsta.

– Cât v-ar lua să dobândiți un certificat pentru New Hampshire?

– Doar atât cât le ia lor să-mi proceseze cererea. Două săptămâni, poate.

– Atunci puteți începe pe douăzeci?

Johnny clipise, nevenindu-i să creadă.

– Vreți să spuneți că sunt angajat?

– Dacă vreți slujba, sunteți angajat. Puteți locui

în casa pentru oaspeți, asta-mi va face rudele să stea la distanță în vara asta, ca să nu mai pomenesc de prietenii lui Chuck – și chiar îmi doresc ca el să-și vadă de treburile importante. Vă voi plăti șase sute de dolari pe lună, nu-i un salariu regesc, dar, dacă Chuck face progrese, vă voi acorda un bonus substanțial. Substanțial.

Chatsworth își scosese ochelarii și-și trecuse palma peste față.

– Îmi iubesc fiul, domnule Smith. Nu vreau decât ce e mai bine pentru el. Dați-ne o mână de ajutor dacă puteți.

– Voi încerca.

Chatsworth își reașezase ochelarii pe nas și ridicase iarăși CV-ul lui Johnny.

– N-ați mai predat de cam multicel. Nu vă plăcea?

Uite că-ncepe, gândise Johnny.

– Îmi plăcea, spusese el, dar am avut un accident.

Privirea lui Chatsworth se dusese către cicatricele de pe gâtul lui Johnny, acolo unde fuseseră parțial reparate tendoanele atrofiate.

– Accident de mașină?

– Da.

– Ceva grav?

– Da.

– Acum păreți sănătos, spusese Chatsworth.

Ridicase CV-ul, îl vârâse într-un sertar și, uimitor, acesta fusese sfârșitul interviului. Așa se făcea că, după cinci ani, Johnny preda din nou, chiar dacă și numai unui singur elev.

2

– „În ceea ce mă priveşte pe mine, cel care i-am cau... cauz... cauzat i... indirect moartea, mie mi-a apucat mâna într-o strânsoare slabă şi mi-a zâmbit a ier... iertare. A fost un moment dificil, şi am plecat simţind că am provocat mai mult rău în lume decât aş putea vreodată în... îndrepta."

Chuck închise cartea.

– Poftim. Ultimul care ajunge în apă e o maimuţă.

– Stai o clipă, Chuck.

– Ahhhhh...

Chuck se aşeză la loc, greoi, chipul schimbându-i-se în ceea ce deja Johnny numea expresia *acum vin întrebările*. Predomina buna dispoziţie răbdătoare, dar, dincolo de ea, Johnny vedea uneori un alt Chuck: trist, îngrijorat şi speriat. Foarte speriat. Fiindcă trăia într-o lume a cititorilor, aliteraţii din America erau simpli dinozauri împleticindu-se pe o alee întunecată, iar Chuck era suficient de deştept să ştie lucrul acesta. Şi era foarte speriat de ce i s-ar putea întâmpla când se va întoarce în toamnă la şcoală.

– Numai vreo două întrebări, Chuck.

– De ce te oboseşti? Ştii că nu le voi putea răspunde.

– O, ba da. De data aceasta vei putea răspunde la toate.

– Niciodată nu înţeleg ce citesc, ar trebui să ştii asta deja. – Chuck părea posomorât şi nefericit. – Nici măcar nu ştiu de ce-ţi mai pierzi vremea pe aici, poate doar pentru verzişori.

– Vei putea răspunde la întrebările astea pentru

că nu se referă la carte.

Chuck ridică privirea.

– Nu-s despre carte? Atunci de ce mi le pui? Credeam...

– Fă-mi doar pe plac, bine?

Lui Johnny îi bătea puternic inima şi nu fu complet surprins să descopere că-i era teamă. Plănuia de multă vreme să facă asta, aşteptase doar confluenţa potrivită de circumstanţe. De o ocazie mai bună ca acum nu va mai avea parte vreodată. Doamna Chatsworth nu se plimba acum neliniştită prin jur, sporindu-i lui Chuck şi mai tare emoţiile. În piscină nu se bălăcea nici unul dintre prietenii lui, care să-l facă să conştientizeze că citeşte cu voce tare ca un elev tomnatic de clasa a patra. Şi, cel mai important, tatăl lui, bărbatul pe care Chuck voia să-l mulţumească mai mult ca pe oricine altcineva pe lume, nu era de faţă. Era în Boston la un congres organizat de Comisia pe Probleme de Mediu din Noua Anglie, despre poluarea apelor.

Din *Un studiu despre dificultăţile de învăţare* a lui Edward Stanney:

„Subiectul, Rupert J., şedea în rândul trei într-o sală de cinema. Era mai aproape de ecran cu mai mult de şase rânduri decât restul oamenilor şi era singurul capabil să observe că se iscase un foc mic în mizeriile de pe jos. Rupert J. se ridică şi strigă: «F-F-F-F-F...», în vreme ce oamenii din spatele lui strigau să se aşeze şi să tacă.

«Cum te-a făcut să te simţi?» l-am întrebat pe Rupert J.

«Nici într-o mie de ani n-aş putea descrie cum m-am simţit», a răspuns el. «Eram speriat, dar mai

mult decât speriat, eram frustrat. M-am simțit inadaptat, simțeam că nu am calitățile necesare pentru a face parte din rasa umană. Întotdeauna m-a făcut să mă simt așa bâlbâitul, dar atunci m-am mai simțit și neputincios.»

«Ai mai simțit ceva?»

«Da, am simțit gelozie, fiindcă avea să vadă altcineva focul și avea... știți...»

«Avea să primească gloria că l-a descoperit?»

«Da, întocmai. Eu am văzut cum s-a aprins focul, doar eu. Și n-am putut spune decât F-F-F-F, ca un afurisit de disc stricat. Că n-am calitățile necesare pentru a face parte din rasa umană descrie cel mai bine situația.»

«Și cum ai spart blocajul?»

«Cu o zi înainte fusese ziua mamei mele. I-am cumpărat de la florărie șase trandafiri. Cum stăteam acolo și toți strigau la mine, mi-am spus: O să deschid gura și o să strig TRANDAFIRI! cât pot de tare. Am rostit cuvântul ăsta fără nici o problemă.»

«După care ce ai făcut?»

«Am deschis gura și am strigat FOC! din toți bojocii.»"

Trecuseră opt ani de când citise Johnny acest caz în introducerea lucrării lui Stanney, dar nu-l uitase niciodată. Întotdeauna crezuse că, în povestea lui Rupert J. despre derularea evenimentelor, cuvântul-cheie era *neputincios*. Dacă ești convins că actul sexual este cel mai important lucru din lume într-un anumit moment, riscul să nu ai erecție crește de zece sau de o sută de ori. Iar dacă ești convins că cititul este cel mai important lucru din lume...

– Care e numele tău mijlociu, Chuck? întrebă el.

– Murphy, spuse Chuck, zâmbind uşor. Ce zici de asta? Numele de fată al mamei. Spune-i asta lui Jack sau lui Al, şi-o să fiu nevoit să-ţi desfiinţez o bună parte din corpul tău slab.

– Nici o teamă, spuse Johnny. Când e ziua ta de naştere?

– Pe 8 septembrie.

Johnny începu să pună întrebările mai repede, nedându-i lui Chuck timp să se gândească – însă nu erau întrebări la care trebuia să te gândeşti.

– Cum o cheamă pe iubita ta?

– Beth. O cunoşti pe Beth, Johnny...

– Care e numele ei mijlociu?

Chuck râse cu subînţeles.

– Alma. Cam oribil, corect?

– Care e numele bunicului tău din partea tatălui?

– Richard.

– Cu cine ţii în Campionatul Estic de Fotbal American anul ăsta?

– Cu Yankees. Fără-ndoială.

– Cu cine ţii la preşedinţie?

– Mi-ar plăcea să câştige Jerry Brown.

– Ai de gând să-ţi schimbi Vette-ul?

– Nu anul ăsta. Poate anul viitor.

– E ideea mamei tale?

– Poţi fi sigur. Spune că nu are pace sufletească din cauza ei.

– Cum a trecut Red Hawk de gărzi şi l-a omorât pe Danny Juniper?

– Sherburne n-a acordat destulă atenţie trapei ăleia care ducea în podul închisorii, spuse Chuck prompt, fără să se gândească, iar Johnny simţi o undă neaşteptată de triumf ameţindu-l ca o duşcă

de whisky curat. Funcționase. Reușise să-l facă pe Chuck să vorbească despre trandafiri, iar el răspunsese cu un sănătos și binevenit strigăt de *foc!*

Chuck se uita la el cuprins aproape complet se surprindere.

– Red Hawk a intrat în pod prin lucarnă. A deschis trapa cu piciorul. L-a împușcat pe Danny Juniper. L-a împușcat și pe Tom Kenyon.

– Corect, Chuck.

– Mi-am amintit, șopti el, după care își ridică privirea spre Johnny: avea ochii larg deschiși, un zâmbet îi înflorea la colțurile gurii. M-ai păcălit să-mi amintesc!

– N-am făcut decât să te iau de mână și să te trec dincolo de ce ți-a stat în cale încă de la început, spuse Johnny. Însă, orice ar fi, încă e acolo, Chuck. Nu încerca să te păcălești. Cine era fata de care s-a îndrăgostit Sherburne?

– Era...

Închise puțin ochii și scutură nervos din cap.

– Nu-mi amintesc.

Își lovi brusc coapsa cu ciudă.

– Nu-mi pot aminti *nimic*! Sunt atât de a dracu' de *prost*!

– Îți amintești dacă ți s-a povestit vreodată cum s-au întâlnit tatăl cu mama ta?

Chuck se uită la el și zâmbi ușor. Pe coapsă, acolo unde se lovise, se vedea o pată de un roșu intens.

– Sigur. Ea lucra pentru firma de închirieri auto Avis din Charleston, Carolina de Sud. I-a închiriat lui tata o mașină cu o roată dezumflată. – Chuck râse. – Ea pretinde că s-a căsătorit cu el fiindcă un bărbat la a doua căsătorie își dă mai tare silința.

– Şi cine era fata care i-a picat cu tronc lui Sherburne?

– Jenny Langhorne. Mare belea pe capul lui. Era iubita lui Gresham. O roşcată. Ca şi Beth. Ea...

Se opri, uitându-se ţintă la Johnny de parcă acesta tocmai ar fi scos un iepure din buzunarul de la piept al cămăşii.

– Iar mi-ai făcut-o!

– Nu. Tu ţi-ai făcut-o. E o şmecherie simplă de distragere a atenţiei. De ce spui că Jenny Langhorne e o mare belea pentru John Sherburne?

– Păi, fiindcă Gresham e marele mahăr din oraşul ăla...

– Care oraş?

Chuck îşi deschise gura, dar nu ieşi nici un sunet. Dintr-o dată, îşi dezlipi privirea de la chipul lui Johnny şi se uită la piscină. Apoi zâmbi şi se uită înapoi.

– Amity. Ca şi în filmul ăla, *Fălci.*

– Bun! Cum ai făcut să-ţi aminteşti numele?

Chuck rânji.

– Nu are nici o noimă ce-ţi spun, dar am început să mă gândesc să intru în echipa de înot şi mi-a venit în minte. Ce mai şmecherie. Ce şmecherie nemaipomenită.

– Bine. Ajunge pentru astăzi, cred.

Johnny se simţea obosit, transpirat şi foarte, foarte bine.

– Tocmai ai făcut un progres uimitor, în caz că nu ţi-ai dat seama. Hai să înotăm. Ultimul e o maimuţă.

– Johnny?

– Ce e?

– Va funcționa întotdeauna?

– Dacă-ți faci un obicei din asta, da, spuse Johnny. Și, de fiecare dată când vei ocoli blocajul acela în loc să încerci să-l străpungi prin mijloc, îl vei face puțin mai mic. Și mai cred că vei începe să observi o îmbunătățire a citirii cuvânt cu cuvânt nu peste multă vreme. Mai știu încă vreo câteva alte șmecherii mici.

Căzu în tăcere. Ce-i servise acum lui Chuck era mai degrabă o sugestie hipnotică decât un adevăr.

– Mulțam, spuse Chuck. Masca bunei dispoziții răbdătoare dispăruse, înlocuită fiind de o recunoștință veritabilă. – Dacă mă ajuți să trec peste asta, o să... ei bine, cred c-o să mă pun în genunchi și-o să-ți pup picioarele dacă asta o să vrei. Uneori mă simt atât de speriat, am impresia că-l dezamăgesc pe tata...

– Chuck, nu știi că tocmai asta e o parte a problemei tale?

– Chiar așa?

– Mda. Îți... îți pui prea multe întrebări. Ai prea multe îndoieli. Ai prea multe din toate. Și s-ar putea să nu fie vorba doar de un blocaj psihologic, să știi. Sunt unii oameni care cred că unele probleme de citire, Sindromul Jackson, fobiile de lectură, toate la un loc, s-ar putea să fie un soi de... semn din naștere mental. Un circuit defect, un releu căzut, o z...

Își închise gura cu un pocnet.

– O ce? întrebă Chuck.

– O zonă moartă, spuse Johnny încet. Ceva. Numele nu contează. Ci rezultatele. Șmecheria cu distragerea atenției de fapt nu e o șmecherie deloc. E

încercarea de-a educa o parte nedezvolată a creierului să facă treaba acelei mici părți defecte. În cazul tău, asta înseamnă să apelezi la partea orală a memoriei de fiecare dată când ajungi în impas. De fapt, nu faci decât să schimbi locul din care creierul tău emite gândul. Înseamnă să înveți să apeşi comutatorul.

– Dar pot eu face asta? Crezi că sunt în stare?

– Sunt sigur că poți, spuse Johnny.

– Bine. Atunci o s-o fac.

Chuck se aruncă în apa piscinei şi reveni la suprafață, scuturându-şi părul lung, iscând o ploaie în jurul lui.

– Intră! E perfectă!

– Voi intra, spuse Johnny, dar, pentru moment, se mulțumea doar să stea pe bordura din gresie a piscinei şi să-l urmărească pe Chuck cum înoată plin de forță către fundul bazinului şi să savureze acest succes. Nu fusese încercat de un sentiment la fel de plăcut ca şi acesta nici atunci când ştiuse dintr-o dată că perdelele de la bucătărie ale lui Eileen Magown luaseră foc şi nici atunci când dăduse în vileag numele lui Frank Dodd. Dacă-i dăduse Dumnezeu un talent, acesta era talentul de profesor, nu acela de a şti lucruri pe care nu avea cum să le ştie. Pentru genul acesta de lucruri fusese el făcut şi, când încă preda la Cleaves Mills, în 1970, ştiuse asta. Mai important decât atât, copiii ştiuseră asta, şi asta făcuse ca activitatea lor să dea roade, aşa cum se întâmplase acum cu Chuck.

– Ai de gând să stai acolo ca o momâie? întrebă Chuck.

Johnny sări în piscină.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

1

Warren Richardson ieşi din clădirea mică pentru birouri pe care o deţinea, aşa cum făcea întotdeauna. Coti spre parcare şi-şi îndesă corpul de nouăzeci de kilograme în spatele volanului automobilului său Chevy Caprice şi porni motorul. Totul potrivit rutinei. Ceea ce nu se potrivea cu rutina era chipul care apăru dintr-o dată în oglinda retrovizoare – o faţă cu tenul măsliniu, cu barbă ţepoasă, încadrată de păr lung şi evidenţiată de nişte ochi la fel de verzi ca şi ai lui Sarah Hazlett sau ai lui Chuck Chatsworth. Warren Richardson nu se mai speriase atât de tare de când fusese copil, şi inima îi făcu în piept un salt mare şi periculos.

– Salutare, spuse Sonny Elliman, aplecându-se peste scaun.

– Cine..., fu tot ce Richardson reuşi să spună în cele din urmă, articulând cuvântul o dată cu o expirare hârşâită de groază. Îi bătea inima atât de tare, încât scântei întunecate îi dansau şi-i pulsau în faţa ochilor în ritm cu bătăile ei. Se temea că va suferi un atac de cord.

– Uşurel, spuse bărbatul care se ascunsese pe bancheta din spate. Ia-o uşurel, omule. Ascultă la mine.

Şi Warren Richardson fu încercat de un sentiment absurd. Recunoştinţă. Bărbatul care-l speriase, nu avea de gând să-l mai sperie. Trebuia să fie un om simpatic, trebuia să fie...

– Cine eşti? reuşi să spună de data aceasta.

– Un prieten, spuse Sonny.

Richardson dădu să se întoarcă şi nişte degete la fel de dure ca o pereche de cleşti se înfundară într-o parte a gâtului său flasc. Durerea fu teribilă. Richardson trase aer în plămâni într-un scâncet convulsiv, sacadat.

– Nu e nevoie să te întorci, omule. Mă poţi vedea atât de bine cât ai nevoie în oglinda retrovizoare. Pricepi ce zic?

– Da, spuse Richardson suspinând. Da, da, da dă-mi doar drumul!

Cleştele începu să se slăbească şi, din nou, el fu încercat de acel sentiment iraţional de recunoştinţă. Însă nu se mai îndoia că bărbatul de pe bancheta din spate era periculos, sau că se afla în maşina aceasta cu un scop anume, deşi nu-şi putea da seama de ce ar vrea cineva...

Atunci, îşi *putu* da seama de ce ar vrea cineva, de ce s-ar *putea* ca cineva să vrea, cel puţin; nu era genul de lucru pe care te-ai aştepta să-l facă un candidat obişnuit pentru Senat, dar Greg Stillson nu era obişnuit, Greg Stillson era un nebun şi...

Foarte încet, Warren Richardson începu să se smiorcăie.

– Tre' să vorbesc cu tine, omule, spuse Sonny.

Vocea lui era blândă şi plină de regret, dar în oglinda retrovizoare ochii-i sclipeau verzi de plăcere.

– Tre' să-ți vorbesc așa cum ți-ar vorbi un unchi neamț.

– Stillson e, nu-i așa? Este...

Cleștele se întoarse imediat, degetele bărbatului se îngropară în gâtul lui, iar Richardson scoase un țipăt ascuțit.

– Fără nume, îi spuse bărbatul îngrozitor de pe bancheta din spate pe același ton blând-și-totuși-plin-de-regret. Trage singur concluziile, domnule Richardson, dar ține numele pentru tine. Unul dintre degetele mele mari stă chiar pe artera ta carotidă iar celelalte degete pe jugulară, și te pot transforma într-o legumă umană dacă-mi pun asta-n cap.

– Ce vrei de la mine? întrebă Richardson.

Nu gemu, nu tocmai, dar fu pe aproape; niciodată în viață nu-i venise mai mult ca acum să geamă. Nu-i venea să creadă că se petrecea așa ceva în parcarea din spatele clădirii sale cu birouri, cea în care încheia tranzacții imobiliare, în Capital City, New Hampshire, într-o zi luminoasă de vară. Vedea ceasul încastrat în cărămida roșie a turnului de la primărie. Spunea că e cinci fără zece minute. Acasă, Norma probabil că băga cotlete de porc, frumos acoperite cu praf Shake'n Bake, în cuptor pentru a se prăji. Sean probabil că se uita la televizor la Sesame Street. Iar în spatele lui stătea un bărbat care-l amenința că-i oprește curgerea de sânge către creier și că-l transformă într-un idiot. Nu, nu era adevărat; semăna cu un coșmar. Genul de coșmar care te face să gemi în somn.

– Eu nu vreau nimic, spuse Sonny Elliman. Contează doar ceea ce vrei tu.

– Nu înțeleg despre ce vorbești.

Se temea însă îngrozitor că înțelegea.

– Știrea aia din *Jurnalul* de New Hampshire despre afaceri imobiliare dubioase, spuse Sonny. Da' chiar că ai avut multe de zis, domnule Richardson, nu-i așa? Mai cu seamă despre... anumiți oameni.

– Eu...

– Chestiile alea despre Capital Mall, de exemplu. Făceai aluzie la sule în coaste și comisioane și la cum o mână o spală pe alta. Tot *căcatul* ăla.

Degetele se strânseră iarăși pe gâtul lui Richardson și, de data aceasta, el chiar gemu. Dar nu fusese pomenit numele lui în știre, nu se spusese decât „o sursă informată". De unde știuseră ei? De unde știuse *Greg Stillson*?

Bărbatul din spatele lui începu acum să-i vorbească repede în ureche; respirația lui era caldă și gâdila.

– Poți băga anumiți oameni în belea dacă vorbești căcaturi de-alea, domnule Richardson, știi asta? Oameni care candidează pentru o funcție publică, să zicem. Când candidezi pentru o funcție publică e ca și când ai juca bridge, pricepi? Ești vulnerabil. Oamenii pot da în tine cu noroi d-ăla care rămâne lipit, mai ales în zilele noastre. Acum, încă nu este nici o problemă. Mă bucur să-ți pot spune asta, fiindcă dacă *ar fi fost* vreo problemă, acum ai fi ocupat să-ți aduni dinții din nas în loc să porți o conversație frumoasă cu mine.

În pofida inimii sale zbuciumate, în pofida fricii, Richardson spuse:

– Această... această persoană... tinere, ești nebun dacă crezi că-l poți proteja. A întins coarda mai ceva ca un contorsionist. Mai devreme sau mai târziu...

Un deget i se îndesă în ureche, săpând. Durerea fu incomensurabilă, incredibilă. Capul lui Richardson se lovi de parbriz şi bărbatul ţipă în gura mare. Orbeşte, dibui după butonul claxonului.

– Dacă apeşi claxonul, te omor, şopti vocea.

Richardson îşi lăsă mâinile să cadă. Degetul se decontractă.

– Ar fi bine să foloseşti nişte beţişoare cu vată, omule, spuse vocea. M-am umplut de ceară pe deget. Cam dezgustător.

Warren Richardson începu să plângă pe tăcute. Nu reuşi să se abţină. Lacrimile i se scurgeau pe obrajii graşi.

– Te rog să nu mă mai răneşti, spuse el. Te rog, nu. Te rog.

– Lucrurile stau cum ţi-am spus, îi vorbi Sonny. Contează doar ce-ţi doreşti tu. Treaba ta nu e să te îngrijeşti de ce ar avea de spus alţii despre aceste... aceste persoane anume. Treaba ta e să ai grijă la ce-ţi iese pe gură. Treaba ta e să gândeşti înainte să vorbeşti, data viitoare când vine tipul ăla de la *Jurnal*. Te-ai putea gândi la cât de uşor e să afli ce înseamnă „o sursă informată". Sau te-ai putea gândi ce nenorocire ar fi dacă ţi-ar lua foc casa. Sau te-ai putea gândi la modalităţi de achitare a facturii pentru operaţia de chirurgie plastică în cazul în care ar arunca cineva nişte acid de baterie pe faţa soţiei tale.

Bărbatul din spatele lui Richardson gâfâia acum. Făcea ca un animal în junglă.

– Sau te-ai putea gândi, ştii tu, pricepi, la cât de uşor i-ar fi cuiva să-l agaţe pe fiul tău când vine de la grădiniţă.

– Să nu spui aşa ceva! strigă Richardson răguşit. Să nu spui asta, bastard infect de eşti!

– Tot ce spun e că ai face bine să te gândeşti ce-ţi doreşti, spuse Sonny. Alegerile aparţin întregului popor american, ştii asta? Mai ales într-un an bicentenar. Toată lumea ar trebui să se simtă bine. Nimeni nu se simte bine dacă încep puţoi cretini ca tine să spună o mulţime de prostii. Puţoi *geloşi* şi amorţiţi ca tine.

Mâna dispăru cu totul de pe gâtul lui. Uşa din spate se deschise. O, slavă Domnului, slavă Domnului.

– Ai face bine să meditezi la asta, repetă Sonny Elliman. Aşadar, suntem înţeleşi?

– Da, şopti Richardson. Dar dacă crezi că Gr... o anumită persoană poate fi aleasă folosind tacticile astea, te înşeli amarnic.

– Nu, spuse Sonny. Tu eşti cel care se înşeală. Fiindcă toată lumea se simte bine. Asigură-te că nu vei fi lăsat pe dinafară.

Richardson nu răspunse. Şezu rigid în spatele volanului, gâtul pulsându-i, uitându-se la ceasul de pe clădirea Primăriei ca şi când acela ar fi fost singurul lucru normal din viaţa sa. Acum era aproape cinci fără cinci. Cotletele de porc probabil că erau deja în cuptor.

Bărbatul de pe bancheta din spate mai spuse un singur lucru şi apoi dispăru, îndepărtându-se în pas alert, părul lui lung fluturând pe spate, fără să se uite înapoi. Dădu colţul clădirii şi dispăru din raza sa vizuală.

Ultimul lucru pe care i-l spusese lui Warren Richardson fusese:

– Beţişoare cu vată.

Richardson începu să tremure din toate încheieturile şi se scurse multă vreme până ce fu în stare să pornească maşina. Primul lui sentiment definit fu mânia – o mânie îngrozitoare. Impulsul pe care-l aduse aceasta fu de a merge direct la departamentul de poliţie din Capital City (adăpostit în clădirea de sub ceas) şi de a raporta ce i se întâmplase – ameninţările la adresa soţiei şi a fiului său, abuzul fizic – şi cine pusese ca acest lucru să aibă loc.

Te-ai putea gândi la modalităţi de achitare a facturii pentru operaţia de chirurgie plastică... sau la cât de uşor i-ar fi cuiva să-l agaţe pe fiul tău...

Dar de ce? De ce să-şi asume riscul? Nu-i spusese nemernicului ăla decât adevărul simplu şi neviciat. Toţi cei din lumea afacerilor imobiliare din sudul New Hampshire-ului ştiau că Stillson juca murdar, scoţând profituri pe termen scurt care l-ar fi trimis la închisoare, nu mai devreme sau mai târziu, ci mai devreme sau chiar mai devreme. Campania lui electorală era un exerciţiu de idioţenie. Iar acum, tactica braţelor puternice! Nimeni nu scăpa basma curată cu aşa ceva în America – mai ales în Noua Anglie.

Dar lasă pe altcineva să tragă clopotul.

Cineva cu mai puţine lucruri de pierdut.

Warren Richardson porni maşina şi plecă acasă la cotletele sale de porc şi nu spuse nimic nimănui. Cu siguranţă că va pune altcineva capăt acestei poveşti.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

1

Într-o zi, nu cu mult după primul semn de progres din partea lui Chuck, Johnny Smith se afla în baia casei pentru oaspeți, trecându-şi un aparat de ras Norelco peste obraji. Uitându-se de-aproape la reflecția lui din oglindă îi dădea întotdeauna un sentiment ciudat în ultima vreme, ca şi când s-ar fi uitat la un frate mai mare şi nu la propria sa persoană. De-a latul frunții îi apăruseră linii orizontale adânci. Alte două îi puneau buzele între paranteze. Mai ciudat ca orice era faptul că-i apăruse o şuviță albă de păr; restul firelor începeau şi ele să încărunțească. Lui i se părea că acest lucru se întâmplase peste noapte.

Închise aparatul şi intră în combinația de bucătărie şi sufragerie. Cuib de lux, îşi spuse şi zâmbi uşor. Începea să i se pară iarăşi normal să zâmbească. Deschise televizorul, îşi luă un Pepsi din frigider şi se aşeză să urmărească ştirile. Roger Chatsworth trebuia să se întoarcă mai târziu, spre seară, şi, mâine, Johnny va avea deosebita plăcere de a-i spune că fiul lui începea să facă progrese reale.

Johnny mersese să-şi vadă tatăl cam o dată la două săptămâni. Herb se arătase mulțumit de noua slujbă a fiului său şi îl ascultase cu interes vădit

când îi povestise despre familia Chatsworth, despre casa din frumosul oraş universitar Durham şi despre problemele lui Chuck. În replică, Johnny ascultase despre lucrarea pe care tatăl lui o făcea pe gratis la casa lui Charlene MacKenzie din oraşul vecin New Gloucester.

– Soţul ei a fost un doctor al naibii de bun, dar nu se pricepea deloc la reparaţii, îi spusese Herb.

Charlene fusese prietenă cu Vera înainte ca Vera să se implice profund în aspectele stranii ale fundamentalismului religios. Acest lucru le făcuse să se înstrăineze. Soţul ei, medic generalist, murise în 1973 de infarct.

– Casa aia practic i se prăbuşea în cap femeii, îi spusese Herb. Măcar cu atât s-o ajut. Merg acolo sâmbăta şi ea îmi oferă cina înainte să mă întorc acasă. Trebuie să fiu sincer, Johnny, dar găteşte mai bine ca tine.

– Şi arată şi mai bine, spusese Johnny cu subînţeles.

– Sigur, e o femeie atrăgătoare, dar te rog să nu te gândeşti la *nimic*, Johnny. Maică-ta nu-i în mormânt nici măcar de-un an...

Însă Johnny bănuia că *ceva* tot trebuia să fie şi, în sinea lui, nu putea fi mai fericit. Nu-i plăcea gândul că tatăl lui îmbătrâneşte singur.

La televizor, Walter Cronkite prezenta ştirile politice ale serii. Acum, că se încheiase turul preliminar şi că mai erau doar câteva săptămâni până la congrese, se părea că Jimmy Carter îşi adjudecase candidatura din partea democraţilor. Bătălia se dădea acum la sânge între Ford şi Ronald Reagan, fost guvernator de California şi fostul prezentator

al emisiunii „GE Theater". Lupta era suficient de strânsă, încât fiecare vot să conteze, şi, într-una dintre rarele ei scrisori, Sarah Hazlett îi scrisese: „Walt îşi ţine degetele de la mâini (şi cele de la picioare) încrucişate pentru Ford. În calitatea lui de candidat pentru un loc în Senatul statului nostru, deja se gândeşte la urmările directe ale alegerilor. Şi spune că, cel puţin în Maine, Reagan nu are parte de nici o susţinere populară."

Pe când făcuse pe bucătarul în Kittery, Johnny îşi făcuse un obicei din a merge în Dover sau în Portsmouth, sau în oricare alt orăşel din apropierea New Hampshire-ului, cel puţin de două ori pe săptămână. Toţi candidaţii pentru preşedinţie treceau prin zonă, şi era o ocazie unică să-i vezi de aproape, neîmpiedicat de suita aproape regală de gărzi care mai târziu avea să-i însoţească pretutindeni. Devenise un soi de hobby pentru el, deşi, prin forţa împrejurărilor, era sortit să fie un hobby de scurtă durată; când avea să se încheie campania de lansare a candidaţilor în New Hampshire, aceştia aveau să meargă mai departe în Florida fără a arunca măcar o privire în urmă. Sigur că unii dintre ei, puţini, aveau să renunţe la ambiţiile politice undeva între Portsmouth şi Keene. Dacă înainte nu fusese deloc o fiinţă politică – cu excepţia perioadei Vietnam –, Johnny devenise un observator avid al fenomenului politic în perioada de întremare de după afacerea din Castle Rock – iar specialul lui talent, blestem sau ce-o fi fost, jucase şi el o parte în această devenire.

Dăduse mâna cu Morris Udall şi cu Henry Jackson. Fred Harris îl lovise amical pe spate. Ronald

Reagan îl bătuse pe umăr de două ori cu aerul unui politician exersat şi-i spusese: „Ieşi din sondaje şi ajută-ne dacă poţi." Johnny aprobase din cap cât mai convingător, nevăzând nici un folos în a-i clătina domnului Reagan convingerea că era un alegător sadea de New Hampshire.

Schimbase câteva vorbe cu Sarge Shriver chiar la intrarea în monstruosul Newington Mall, preţ de aproape cincisprezece minute. Shriver, cu părul proaspăt tuns şi mirosind a loţiune după ras, poate de disperare, era însoţit de un singur aghiotant care avea buzunarele înţesate cu fluturaşi şi de un tip de la Serviciul de Pază şi Protecţie care îşi tot scărpina pe furiş faţa plină de acnee. Shriver păruse excesiv de fericit că fusese recunoscut. Cu un minut sau două înainte ca Johnny să-şi ia rămas bun, un candidat care căuta un reprezentat al puterii locale se apropiase de Shriver şi-i ceruse să-i semneze hârtiile de recomandare. Shriver îi zâmbise cu blândeţe.

Johnny simţise diverse lucruri despre fiecare dintre ei, dar foarte puţine cu adevărat clare. Parcă transformaseră actul atingerii într-un ritual atât de instinctual, încât adevărata lor natură rămânea îngropată sub un strat ca de sticlă dură şi mată. Deşi îi întâlnise aproape pe toţi – cu excepţia preşedintelui Ford –, Johnny nu simţise decât o singură dată acea bruscă şi electrizantă fulgerare de cunoaştere pe care o asocia cu Eileen Magown – şi, într-un fel cu totul diferit, cu Frank Dodd.

Era şapte fără un sfert dimineaţa. Johnny venise în Manchester la volanul vechiului său Plymouth. Lucrase de la zece în seara precedentă şi până la

şase în acea dimineaţă. Era obosit, însă zorii tăcuţi ai acelei zile de iarnă erau prea frumoşi ca să-i doarmă. Şi-i plăcea Manchester-ul, Manchester-ul cu străzile lui înguste şi cu clădirile lui din cărămidă albită de vreme, cu morile lui sumbre de textile întinse de-a lungul râului asemenea unor mărgele de perioadă victoriană de mijloc. Nu intenţionase să vâneze politicieni în acea dimineaţă; voise să colinde străzile pentru o vreme, înainte ca acestea să se aglomereze, înainte ca vraja rece şi tăcută a lunii februarie să se spulbere, după care să se întoarcă în Kittery şi să doarmă câteva ore.

Dăduse un colţ şi văzuse trei maşini fără plăcuţe de înmatriculare parcate în faţa unei fabrici de pantofi, într-o zonă unde parcarea era interzisă. Lângă poarta gardului împrejmuitor stătea Jimmy Carter, strângând mâinile bărbaţilor şi ale femeilor care intrau în schimb. Aceştia duceau cu ei mâncarea în sufertaşe sau în pungi de hârtie, expirând norişori albicioşi, încotoşmănaţi în haine grele, cu somnul încă citindu-li-se pe feţe. Carter avea câte un cuvânt pentru fiecare dintre ei. Zâmbetul lui, pe atunci nu atât de cunoscut cum avea să devină mai târziu, era neobosit şi proaspăt. Nasul i se înroşise din cauza frigului.

Johnny parcase la două blocuri distanţă şi mersese pe jos spre poarta fabricii, pantofii lui păcănind şi scârţâind pe zăpada tasată. Agentul de pază şi protecţie care îl însoţea pe Carter îl fixase imediat cu privirea, după care revenise la treburile lui – sau aşa păruse că face.

– Votez cu oricine are de gând să scadă taxele, spunea un bărbat îmbrăcat într-o canadiană de schi

veche. Pe una dintre mâneci, haina avea o constelație de ceea ce păreau a fi arsuri de la acidul de acumulator. – Nenorocitele alea de taxe mă omoară, nu glumesc.

– Ei bine, o să ne ocupăm de problema asta, spuse Carter. O analiză a nivelului taxelor va fi una dintre primele noastre priorități după ce mă voi instala la Casa Albă.

În vocea lui se citea o încredere de sine degajată, care-l izbi pe Johnny și-l făcu să se simtă puțin neliniștit.

Ochii lui Carter, de un albastru-deschis aproape incredibil, se mutară spre Johnny:

– Salutare, spuse el.

– Bună ziua, domnule Carter, spuse Johnny. Nu lucrez aici. Treceam pur și simplu cu mașina prin zonă și v-am văzut.

– Păi, atunci mă bucur că te-ai oprit. Candidez la președinție.

– Știu.

Carter întinse mâna. Johnny i-o strânse.

Carter începu:

– Sper că vei...

Și se întrerupse.

Fulgerul veni, o străluminare bruscă și puternică, de parcă și-ar fi vârât degetele în priză. Privirea lui Carter se ascuți. Se uitară unul la celălalt, aparent pentru foarte mult timp.

Tipului de la Serviciul de Pază și Protecție nu-i plăcu asta. Se îndreptă către Carter și, cât ai clipi, îi descheie haina. Undeva în spatele lor, cu o mie de kilometri în spatele lor, sirena fabricii trimise un singur țiuit ce anunța ora șapte.

Johnny dădu drumul mâinii lui Carter, însă continuară să se privească unul pe celălalt.

– Ce *dracu'* a fost asta? întrebă Carter foarte încet.

– Probabil că mai trebuie să mergi undeva, nu-i aşa? spuse imediat tipul de la Serviciul de Pază şi Protecţie. Îşi puse o mână pe umărul lui Johnny. O mână mare. – Sigur că trebuie.

– E în regulă, spuse Carter.

– Veţi deveni preşedinte, spuse Johnny.

Mâna agentului încă era pe umărul lui Johnny, mai uşoară acum, dar încă era acolo, şi Johnny percepea ceva şi despre el. Tipului de la Serviciul de Pază şi Protecţie

(*ochi)*

nu-i plăceau ochii lui. Era de părere că erau

(*ochi de asasin, ochi de psihopat*)

reci şi străini, iar dacă tipul ăsta îşi băga şi numai o mână în buzunar, dacă lăsa impresia că va face aşa ceva, îl va doborî la pământ. În spatele analizei la secundă a agentului de pază şi protecţie, se repeta o litanie simplă, înnebunitoare:

(*laurel maryland laurel maryland laurel maryland laurel*)

– Da, spuse Carter.

– Va fi o cursă mai strânsă decât se aşteaptă toată lumea... mai strânsă decât vă aşteptaţi şi *dumneavoastră*, dar veţi câştiga. Se va faulta. Poland. Poland se va faulta singur.

Carter nu făcu decât să se uite la el, zâmbind cu jumătate de gură.

– Aveţi o fiică. Va merge la o şcoală publică din Washington. Va merge la... – Dar era în zona

moartă. – Cred că... e o şcoală numită după un sclav eliberat.

– Amice, vreau s-o tai de-aici, spuse agentul.

Carter se uită la el şi agentul se retrase.

– Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc, spuse Carter. Un pic cam descumpănitor, dar a fost o plăcere.

Dintr-o dată, Johnny era iarăşi el însuşi. Trecuse. Era conştient că urechile-i erau reci şi că trebuia să meargă la toaletă.

– Să aveţi o dimineaţă plăcută, spuse el împleticit.

– Da. Şi tu la fel.

Se întorsese la maşină, conştient că ochii agentului încă-l mai urmăreau. Pornise, năucit, maşina. La scurtă vreme după aceea, Jimmy Carter câştigase alegerile din New Hampshire şi plecase spre Florida.

2

Walter Cronkite termină cu politicienii şi continuă cu războiul civil din Liban. Johnny se ridică şi-şi împrospătă paharul cu Pepsi. Ridică paharul spre televizor. *În sănătatea ta, Walt. În cinstea celor trei de d: dispariţie fizică, distrugere şi destin. Ce ne-am face fără ele?*

Se auzi o bătaie uşoară la uşă.

– Intră, strigă Johnny, aşteptându-se la Chuck, venind probabil cu o invitaţie la cinematograful în aer liber din Somersworth. Dar nu era Chuck. Era tatăl lui Chuck.

– Bună, Johnny, spuse el. Purta o pereche de jeanşi spălăciţi şi o cămaşă sport veche din bum-

bac, cu poalele scoase din pantaloni. Pot să intru?

– Sigur. Credeam că nu vă întoarceți până mai târziu.

– Păi, m-a sunat Shelley. – Shelley era soția lui. Roger intră și închise ușa. – A fost Chuck s-o viziteze. A izbucnit în lacrimi, ca un copil mic. I-a spus că îți reușește, Johnny. I-a spus că crede că se va descurca, totuși.

Johnny își așeză paharul pe masă.

– Mai avem multe de făcut, spuse el.

– A venit Chuck să mă aștepte la aeroport. Nu l-am mai văzut arătând așa de când avea... cât? Zece ani? Unsprezece? Atunci când i-am făcut cadou arma cu aer comprimat pe care și-o dorea de cinci ani. Mi-a citit un articol din ziar. Îmbunătățirea e aproape... bizară. Am venit special să-ți mulțumesc.

– Mulțumiți-i lui Chuck, spuse Johnny. E un băiat adaptabil. Mare parte din îmbunătățire ține de gândirea puternic pozitivă. S-a convins să creadă că poate reuși și acum face progrese. Mai bine de atât nu știu cum să explic.

Roger se așeză.

– Mi-a spus că l-ai învățat să apese comutatorul.

Johnny zâmbi.

– Mda, așa trebuie să fie.

– Va fi în stare să-și ia bacalaureatul?

– Nu știu. Și mi-ar displăcea să-l văd dând cu banul și pierzând. Bacalaureatul oferă o situație foarte tensionată. Dacă se va bloca atunci când va intra în sală și va vedea foaia cu întrebările din fața lui și creionul IBM din mână, va suferi un șoc foarte puternic. V-ați gândit să-l dați pentru un an la o

şcoală pregătitoare bună? Aşa cum este Şcoala Specială din Pittsfield?

– Am cochetat cu ideea, dar, sincer, întotdeauna am fost de părere că asta n-ar însemna decât să amânăm inevitabilul.

– Acesta e unul dintre lucrurile care-l făcea pe Chuck să aibă probleme. Sentimentul că se află într-o situaţie fără întoarcere.

– Niciodată nu l-am supus pe Chuck presiunii.

– Nu intenţionat, ştiu asta. Ştie şi el. Pe de altă parte, sunteţi o persoană bogată, de succes, care a absolvit colegiul cu *summa cum laude*. Cred că Chuck se simte puţin ca şi când ar urma la aruncare după Hank Aaron[1].

– N-am cum schimba asta, Johnny.

– Cred că un an la o şcoală pregătitoare, departe de casă, după ultimul an de liceu, l-ar putea ajuta să înţeleagă singur situaţia. Şi, vara viitoare, are de gând să meargă să lucreze într-una dintre fabricile dumneavoastră. Dacă ar fi vorba de copilul meu şi dacă ar fi vorba de fabricile mele, i-aş da voie s-o facă.

– Vrea Chuck să facă asta? Cum de nu mi-a spus niciodată?

– Fiindcă n-a vrut să credeţi că e un pupincurist, spuse Johnny.

– Ţi-a spus ţie asta?

– Da. Vrea s-o facă fiindcă crede că-i va fi de

[1]Henry Aaron (sau Hank Aaron) – jucător de base-ball din secolul al douăzecilea; a înregistrat un record de 755 de tururi complete în timpul carierei sale în liga profesionistă (între anii 1954 şi 1976). Cel care a deţinut înaintea lui recordul a fost Baberuth, cu 714 de tururi complete – n. tr.

folos mai târziu să aibă experiență în câmpul muncii. Puștiul vrea să vă calce pe urme, domnule Chatsworth. Ați lăsat niște urme adânci în spate. Din această cauză s-a ridicat mare parte din blocajul pentru citire. Suferă de frisonul vânătorului începător.

Într-un anumit sens, minţise. Chuck făcuse aluzie la aceste lucruri, chiar menționase vag unele dintre ele, însă nu fusese niciodată atât de franc cum îl lăsase Johnny să creadă pe Roger Chatsworth. Nu verbal, cel puțin. Însă Johnny îl atinsese din când în când şi primise semnale în acest sens. Se uitase peste fotografiile pe care le ținea Chuck în portmoneu şi înțelesese ce sentimente întreținea pentru tatăl său. Erau unele lucruri pe care nu i le va putea spune niciodată acestui bărbat plăcut, dar destul de distant, care şedea în fața lui. Chuck idolatriza pământul pe care călca tatăl lui. Dincolo de atitudinea sa nepăsătoare (o atitudine foarte asemănătoare cu a lui Roger), băiatul era măcinat pe dinlăuntrul său de convingerea că niciodată nu se va putea ridica la rangul tatălui său. Roger Chatsworth reuşise să transforme o fabrică de lână cu profit de zece la sută, în scădere, într-un imperiu textil al Noii Anglii. Chuck credea că dragostea tatălui său pentru el atârna de abilitatea lui de-a mişca din loc niște munți la fel de mari. De a practica sport de performanță. De a fi admis într-un colegiu bun. De a *citi*.

– Cât de sigur eşti de lucrurile astea? întrebă Roger.

– Sunt destul de sigur. Dar v-aş rămâne recunoscător dacă nu i-ați spune lui Chuck că am purtat

discuția asta. E vorba despre secretele lui.

Și ăsta-i un adevăr mai mare decât veți cunoaște altul vreodată.

– Bine. Iar eu cu Chuck și cu mama lui vom discuta despre ideea cu școala pregătitoare. Între timp, ăsta îți aparține.

Scoase un plic simplu, alb, oficial, din buzunarul de la spate al pantalonilor și i-l înmână lui Johnny.

– Ce-i înăuntru?

– Deschide-l și vezi.

Johnny îl deschise. Înăuntrul plicului se afla un cec bancar la purtător pentru cinci sute de dolari.

– Oh, hei...! Nu pot accepta așa ceva.

– Poți și-o să-i accepți. Ți-am promis un bonus dacă reușești să faci ceva, iar eu îmi țin promisiunile. Vei mai primi unul la plecare.

– Sincer, domnule Chatsworth, n-am făcut decât să...

– Șșș. Îți spun un lucru Johnny.

Se aplecă în față. Declanșă un zâmbet subțire și ciudat, iar lui Johnny i se păru brusc că poate vedea, dincolo de suprafața plăcută, bărbatul care făcuse posibile toate aceste lucruri: casa, terenul dimprejur, piscina, fabricile. Și, desigur, fobia de citit a fiului său, care probabil că putea fi clasificată drept nevroză isterică.

– Din experiență știu că nouăzeci și cinci la sută dintre oamenii care calcă pe pământ sunt pur și simplu inerți, Johnny. Unu la sută sunt sfinții și unu la sută sunt nemernicii. Ceilalți trei la sută sunt cei care fac ceea ce spun că pot face. Eu mă încadrez în aceste trei procente și la fel și tu. Meriți banii ăia. Sunt unii în fabricile mele care duc acasă

un milion o sută de mii de dolari anual pentru nimic altceva decât pentru că se joacă cu puța-n praf. Dar nu mă plâng. Sunt un om de lume, iar asta înseamnă că înțeleg ce face ca lumea să meargă. Amestecul de combustibil conține o parte de lichid cu o cifră octanică ridicată și nouă părți de bălegar curat. Tu nu faci parte dintre cei care vâră bălegarul în combustibil. Așa că pune-ți banii ăia în portmoneu și data viitoare încearcă să te vezi cu niște ochi mai buni.

– Bine, spuse Johnny. Am la ce-i folosi, n-o să vă mint în privința asta.

– Facturi la doctori?

Johnny ridică privirea spre Roger Chatsworth; ținea ochii întredeschiși.

– Știu totul despre tine, spuse Roger. Credeai că nu voi verifica trecutul celui pe care-l angajez să-mi mediteze fiul?

– Știați despre...

– Se spune că ești un fel de mediu. Ai dat o mână de ajutor la rezolvarea unui caz de crimă în Maine. Cel puțin, asta spun ziarele. Urma să te apuci din nou de profesorat în ianuarie, dar te-au aruncat ca pe-un cartof încins când ți-a apărut numele în ziare.

– Ați *știut*? De cât timp?

– Am știut dinainte să te stabilești aici.

– Și, totuși, m-ați angajat?

– Voiam un profesor particular, nu-i așa? Păreai că ești în stare să faci treabă bună. Cred că am dat dovadă de o judecată excelentă apelând la serviciile tale.

– Păi, mulțumesc, spuse Johnny.

Vocea lui era răgușită.

– Ţi-am explicat că nu e nevoie să spui asta.

Cât discutară ei, Walter Cronkite terminase cu adevăratele ştiri ale zilei şi trecuse la zvonurile nelipsite uneori de la sfârşitul unei emisiuni de ştiri. Spunea:

– ... votanţii din New Hampshire-ul de vest au în cursa electorală de anul acesta un candidat independent pentru districtul al treilea...

– Ei bine, o să-mi prindă bine banii ăştia, spuse Johnny. Sunt...

– Şşş. Vreau să aud asta.

Chatsworth se aplecă înainte, cu mâinile atârnându-i între genunchi, cu faţa luminată de-un zâmbet iscat de nerăbdare. Johnny se întoarse către televizor.

– ... Stillson, spuse Cronkite. Acest agent imobiliar şi de asigurări conduce cu siguranţă una dintre cele mai excentrice campanii ale anului electoral '76, însă atât candidatul republican din partea celui de-al treilea district, Harrison Fisher, cât şi oponentul lui democrat, David Bowes, dau dovadă de îngrijorare, fiindcă sondajele îl prezintă pe Greg Stillson ca favorit. George Herman ne prezintă ştirea.

– Cine-i Stillson? întrebă Johnny.

Chatsworth râse.

– Oh, tre' să-l vezi pe tipu' ăsta, Johnny. E nebun de legat. Dar cred cu toată convingerea că electoratul cu capul limpede din al treilea district o să-l propulseze în noiembrie la Washington. Asta doar dacă nu începe să se dea de pământ şi să facă spume la gură. Iar asta n-aş exclude-o complet din calcul.

Pe ecranul televizorului apăruse acum un bărbat tânăr îmbrăcat într-o cămaşă albă, descheiată la guler. Vorbea unei mulţimi restrânse de pe o scenă montată în parcarea unui supermagazin. Tânărul le făcea promisiuni celor din mulţime. Aceştia nu păreau foarte încântaţi. George Herman interveni peste:

– Acesta e David Bowes, candidatul democraţilor – un fel de miel de sacrificiu, ar spune unii – din partea celui de-al treilea district legislativ din New Hampshire. Bowes se aştepta la o luptă dificilă, fiindcă al treilea district din New Hampshire n-a fost *niciodată* condus de democraţi, nici măcar în timpul opulentei campanii din 1964 a lui LBJ[2]. Se aştepta însă ca oponent să-i fie acest om.

Pe ecranul televizorului apăru atunci un bărbat de vreo şaizeci şi cinci de ani. Ţinea un discurs la o cină simandicoasă pentru strângerea de fonduri. Mulţimea avea acel aspect durduliu, ţeapăn şi uşor constipat care pare a le aparţine în exclusivitate oamenilor de afaceri din GOP[3]. Vorbitorul semăna uimitor de tare cu Edward Gurney din Florida, deşi nu avea constituţia atletică şi vânoasă a acestuia.

– Acesta este Harrison Fisher, spuse Herman. Alegătorii din al treilea district l-au trimis la Washington o dată la doi ani din 1960 încoace. E o personalitate puternică în Camera Reprezentanţi-

[2]Lyndon Baines Johnson – politician american din secolul al XX-lea; a fost ales vicepreşedinte în 1960, în administraţia John F. Kennedy şi a devenit preşedinte după asasinarea lui Kennedy (22 noiembrie 1963). A fost preşedintele Statelor Unite până în 1969 – n. tr.

[3]Acronim pentru „Great Old Party" (Măreţul şi Bătrânul Partid), poreclă a Partidului Republican din America – n .tr.

lor, este membru în cinci comitete şi preşedinte al Consiliului cu privire la Parcuri şi Căi de comunicare nautice din cadrul Camerei. Se aştepta să-l înfrângă uşor pe tânărul David Bowes. Însă nici Fisher, nici Bowes n-au bănuit că va ieşi din pachetul de joc cartea cea mai buclucaşă. Cartea aceasta.

Imaginea se schimbă.

– Dumnezeule! spuse Johnny.

Lângă el, Chatsworth izbucni în râs şi se plesni peste coapse.

– *Ce* zici de tipul ăla?

Nici vorbă de parcare de supermagazin sau de feţe posomorâte în imaginea aceasta. Nici vorbă de petrecere comodă pentru strângerea de fonduri în Sala Statului Granitului de la hotelul Hilton din Portsmouth. Greg Stillson stătea pe o scenă montată în aer liber în Ridgeway, oraşul său de reşedinţă. În spatele lui se vedea silueta statuii Soldatului Unionist cu arma în mână şi cu chipiul tras peste ochi. Circulaţia era blocată şi strada era împânzită de oameni care ţipau bezmetic, tineri în general. Stillson purta jeanşi prespălaţi şi o cămaşă de armată cu două buzunare; pe unul dintre ele erau brodate cuvintele: DĂ PĂCII O ŞANSĂ şi pe celălalt: PLĂCINTA CU MERE A MAMEI. Pe cap purta o cască de constructor înclinată arogant într-o parte; pe partea din faţă a căştii era lipit un abţibild cu steagul american verde, al ecologiştilor. Lângă el se afla un fel de cărucior compact din oţel inoxidabil. Din cele două difuzoare se auzea vocea lui John Denver cântând: „Slavă Domnului că-s băiat de ţară."

– Ce-i cu căruciorul ăla? întrebă Johnny.

– O să vezi, spuse Roger, încă rânjind larg.

Herman spuse:

– Cartea buclucaşă este Gregory Ammas Stillson, patruzeci şi trei de ani, fost vânzător ambulant pentru Compania de Biblii Calea cea Dreaptă Americană, fost zugrav şi o singură dată, în Oklahoma, unde a crescut, vraci aducător de ploaie.

– Vraci aducător de ploaie, spuse Johnny năucit.

– O, asta-i una dintre găselniţele lui, spuse Roger. Dacă e ales, vom avea ploaie de câte ori va fi nevoie.

George Herman continuă:

– Platforma program a lui Stillson este... ei bine, răcoritoare.

John Denver termină de cântat cu un ţipăt ce stârni ca răspuns uralele mulţimii. Apoi începu Stillson să vorbească, vocea lui bubuind, amplificată la maximum de difuzoare. Măcar sistemul de sonorizare pe care-l folosea era sofisticat; de-abia dacă se simţea vreo distorsiune. Vocea lui îl făcu pe Johnny să se simtă vag neliniştit. Bărbatul vorbea cu aplombul, cu duritatea şi cu percutanţa unui predicator al noului val. Se vedea cum ţâşneşte saliva în norişori mici de pe buzele lui în vreme ce vorbea.

– Ce-o să facem în Washington? De ce ne dorim să ajungem la Washington? răcni Stillson. Care e programul nostru? Programul nostru are cinci obiective, prieteni şi vecini, cinci obiective majore! Şi care sunt ele? Vă zic io verde-n faţă! Primul obiectiv: *SĂ EXTERMINĂM BOSCHETARII!*

Un incredibil strigăt de aprobare se iscă din par-

tea mulțimii. Cineva aruncă două mâini de confeti în aer și altcineva țipă: *„Iaaaa-HAAA!"* Stillson se aplecă în față pe scenă.

– Vreți să știți de ce port casca asta, prieteni și vecini? Vă zic io de ce. O port pentru că, atunci când o să mă trimiteți la Washington, o să intru-n ei ca *știți-voi-ce* prin brânză! O să intru-n ei *exact așa!*

Și, în fața ochilor mirați ai lui Johnny, Stillson își lăsă capul în pământ și începu să alerge când pe scenă, când printre oameni, ca un taur, scoțând în același timp un țipăt ascuțit, de rebel dezlănțuit. Roger Chatsworth se prelinse pur și simplu în scaun, râzând nestăpânit. Mulțimea intră în delir. Stillson urcă în pas grăbit înapoi pe scenă, își scoase casca de constructor și-o aruncă spre mulțime. Se iscă imediat o îmbulzeală acolo unde aceasta căzu.

– Al doilea obiectiv! țipă Stillson în microfon. O să-i aruncăm din guvern pe toți, de la ăl mai mare, la ăl mai mic, pe toți ăia care se culcă cu tot felu' de fetișcane care nu le sunt și soții! Dacă vor să-și facă de cap, n-o s-o facă sugând de la țâța statului!

– Ce-a spus? întrebă Johnny, clipind des.

– Oh, asta nu e decât încălzirea, spuse Roger. Își șterse ochii înlăcrimați și izbucni într-un alt ropot de râsete. Johnny și-ar fi dorit să i se pară și lui la fel de comic.

– Al treilea obiectiv! răcni Stillson. O să trimitem toate materialele radioactive în spațiu! Le băgăm în containere metalice! Le băgăm în rezervoare etanșe! Le trimitem spre Marte, spre Jupiter și spre coroana lui Saturn! O să avem aer curat și apă curată și-o să le-avem pe toate în *ȘASE LUNI!*

Mulțimea atinsese paroxismul bucuriei. Johnny observă în mulțime mulți care se dădeau de ceasul morții râzând, așa cum făcea și Roger Chatsworth acum.

– Al patrulea obiectiv! O să avem tot gazul și petrolul din lume! O să terminăm cu jocurile cu arabii ăia și-o să lămurim odată pentru totdeauna problema! N-o să mai înghețe de frig nici un bătrân din New Hampshire în iarna care va veni, așa cum s-a întâmplat anul trecut!

Această afirmație stârni strigăte puternice de aprobare. În iarna trecută fusese găsit în apartamentul lui de la etajul trei din Portsmouth un bătrân mort de frig, aparent ca urmare a faptului că fusese deconectat de la rețeaua de gaz datorită neachitării facturilor de plată.

– Noi avem forța, prieteni și vecini, noi putem rezolva problema! E vreunul acolo care crede că nu putem?

– *NU!* răspunse mulțimea într-un singur glas.

– Ultimul obiectiv, spuse Stillson și se apropie de căruciorul din metal. Deschise capacul acestuia și dinăuntru ieși un nor de aburi. *HOT DOG-URI!!*

Începu să apuce cu amândouă mâinile hot dogurile din căruciorul în care Johnny recunoștea acum o masă portabilă cu aburi. Îi aruncă spre mulțime și se întoarse să mai ia. Peste tot zburau hot dog-uri.

– Hot dog-uri pentru fiecare bărbat, fiecare femeie și pentru fiecare copil din America! Și, când o să-l băgați pe Greg Stillson în Camera Reprezentanților, o să puteți spune *HOT DOG! ÎN SFÂRȘIT FACE CINEVA DREPTATE!*

Imaginea se schimbă. Podiumul era demontat de-o echipă de tineri pletoşi care arătau ca nişte rockeri hoinari. Alţi trei tineri curăţau mizeria lăsată în urmă de oameni. George Herman reluă:

– Candidatul democrat David Bowes îl numeşte pe Stillson un circar care încearcă să bage bâtul în spiţele procesului democratic. Harrison Fisher critică şi mai virulent. Îl numeşte pe Stillson un ruletist cinic de bâlci care face întreaga idee de alegeri libere să pară o glumă burlescă. În discursuri, el îl numeşte pe candidatul independent Stillson singurul membru al Partidului American al Hot Dogului. Realitatea însă e aceasta: ultimul sondaj realizat de CBS în al treilea district din New Hampshire arată că David Bowes adună douăzeci de procente din voturi, Harrison Fisher adună douăzeci şi şase – iar dizidentul Greg Stillson adună uluitorul procent de patruzeci şi doi la sută. Desigur, ziua alegerilor e încă destul de departe şi lucrurile se mai pot schimba. Dar pentru acum, Greg Stillson a vrăjit inimile – dacă nu chiar minţile – electoratului celui de-al treilea district din New Hampshire.

Cadrul îl arăta pe Herman de la brâu în sus. Amândouă mâinile fuseseră ascunse vederii. Acum, reporterul ridică una dintre ele şi în ea ţinea un hot dog. Luă o muşcătură mare.

– Sunt George Herman, pentru Ştirile CBS, din Ridgeway, New Hampshire.

Imaginea reveni la Walter Cronkite, în studioul ştirilor CBS. Chicotea.

– Hot dog-uri, spuse el şi chicoti iarăşi. Aşa este viaţa...

Johnny se ridică şi închise televizorul.

– Pur şi simplu nu-mi vine să cred, spuse el. Tipul acela într-adevăr candidează? Nu-i cumva o glumă?

– Fie că-i glumă, fie că nu, totul ţine de cum priveşti problema, spuse Roger, zâmbind, însă chiar a intrat în cursa electorală. Eu însumi sunt republican, născut şi crescut, dar trebuie să recunosc că mă dă pe spate tipul ăla, Stillson. Ştii că şi-a angajat vreo şase foşti motociclişti nelegiuiţi ca gărzi de corp? Călăreţi adevăraţi. Nu membri ai celor din Hell's Angels sau ceva de genul ăsta, dar cred că erau şi ei destul de duri. Se pare că i-a repus pe linie.

Motociclişti hoinari ca agenţi de pază. Lui Johnny nu-i prea plăcea cum suna asta. Motocicliştii fără casă fuseseră responsabili cu securitatea şi atunci când formaţia Rolling Stones ţinuse concertul acela gratis din Altamont Speedway, California. Lucrurile nu ieşiseră foarte bine.

– Şi oamenii sunt de-acord cu o... o gaşcă de motociclişti tălâmbi?

– Nu, nu e chiar aşa. Sunt destul de bine crescuţi. Iar Stillson are o reputaţie al naibii de bună prin Ridgeway pentru repunerea pe linia cea bună a puştilor zvăpăiaţi.

Johnny mormăi în barbă, neîncrezător.

– L-ai văzut, spuse Roger, arătând cu capul spre aparatul TV. Tipul e un clovn. Aleargă pe scenă ca un taur la fiecare întâlnire. Îşi aruncă în mulţime casca – cred că a schimbat deja o sută – şi dă tuturor hot dog-uri. E un clovn, şi ce dacă? Poate că oamenii au nevoie de puţină pauză de distracţie din când în când. Rezerva de petrol e pe terminate, inflaţia ne scapă uşor dar sigur de sub control, media

taxelor pe cap de locuitor nu a fost niciodată mai mare şi se pare că suntem gata să alegem la preşedinţia Statelor Unite un zgârie-brânză cu capul gol din Georgia. Aşa că oamenii vor să râdă puţin. Mai mult chiar, vor să arate cu degetul spre o clasă politică incapabilă să rezolve vreo problemă. Stillson e inofensiv.

– E pe orbită, spuse Johnny şi râseră amândoi.

– Avem o mulţime de politicieni zăluzi, spuse Roger. În New Hampshire îl avem pe Stillson, care vrea să-şi croiască drum spre Camera Reprezentanţilor cu hot dog-uri, şi ce dacă? În California îl au pe Hayakawa. Sau uită-te la propriul nostru guvernator, Meldrim Thomson. Anul trecut voia să înarmeze Garda Naţională din New Hampshire cu arme nucleare. Aş spune că o asemenea idee e o nebunie de zile mari.

– Vreţi să spuneţi că e în regulă ca oamenii din al treilea district să-l aleagă pe nebunul satului să-i reprezinte la Washington?

– N-ai priceput, spuse Chatsworth cu răbdare. Priveşte prin ochii unui alegător, Johnny. Oamenii aceia din al treilea district sunt în majoritatea lor manufacturişti şi proprietari de magazine. Părţile rurale ale districtului tocmai încep să-şi dezvolte un soi de potenţial turistic. Oamenii aceia se uită la David Bowes şi văd un puşti hulpav care vrea să fie ales datorită unui discurs bine ticluit şi unei asemănări vagi cu Dustin Hoffman. Ar trebui să creadă că e un om din popor doar pentru că poartă jeanşi.

Apoi, uită-te la Fisher. Omul meu, cel puţin pe linie de partid. Am organizat pentru el şi pentru alţi

candidați republicani din partea asta de New Hampshire petreceri pentru strângerea de fonduri. Se află în Congres de atâta timp, încât probabil că e de părere că domul Capitoliului s-ar crăpa în două dacă n-ar fi el prin preajmă să-i ofere suport moral. Niciodată în viață n-a avut o idee originală, n-a mers împotriva liniei de partid niciodată în viață. De numele lui nu stă prinsă nici o tinichea, fiindcă e prea prost ca să fie corupt, deși s-ar putea să iasă cu mâinile cam murdare după treaba asta cu Koreagate. Discursurile lui au toată sarea și piperul unui Almanah al Instalatorilor Independenți. Oamenii *habar* n-au despre lucrurile astea, dar uneori le intuiesc. Ideea că Harris Fisher face într-adevăr ceva pentru oamenii care l-au ales este de-a dreptul ridicolă.

– Soluția ar fi să alegem un descreierat?

Chatsworth zâmbi indulgent.

– Uneori, descreierații ăștia ajung să facă o treabă destul de bună. Uită-te la Bella Abzug[4]. Sub măștile astea de nebuni sadea se găsesc niște creiere al naibii de agere. Dar, chiar dacă Stillson se dovedește la Washington la fel de nebun ca și în Ridgeway, nu face decât să stea cu chirie pe fotoliul acela pentru doi ani. Îl vor debarca în '78 și o să pună în loc pe cineva care înțelege lecția.

– Lecția?

Roger se ridică în picioare.

[4]Bella Abzug (n. 1920) – politician american, membră în Camera Reprezentanților din partea statului New York (1971-1976), cunoscută pentru feminismul ei și pentru sprijinul acordat mișcării pacifiste – n. tr.

– Nu da peste bot oamenilor pentru prea multă vreme, spuse el. Asta-i lecția. Adam Clayton Powell[5] a aflat-o pe pielea lui. Agnew şi Nixon, la fel. Doar... să nu dai peste bot oamenilor pentru prea multă vreme. – Se uită la ceasul de la încheietura mâinii. – Haide până la noi la un pahar, Johnny. Eu şi cu Shelley ieşim în oraş mai târziu, dar avem timp pentru un păhărel.

Johnny zâmbi şi se ridică din scaun.

– Bine, spuse el. M-ați convins.

[5]Adam Clayton Powell Jr. (1908-1972) – politician american, membru în Camera Reprezentanților din partea statului New York (1945-1967 şi 1969-1971); a fost un avocat declarat al drepturilor civile – n. tr.

CAPITOLUL DOUĂZECI

1

La mijlocul lunii august, Johnny se trezi singur pe domeniul familiei Chatsworth, cu excepția lui Ngo Phat, care avea propriul său apartament deasupra garajului. Familia Chatsworth închisese casa și plecase în Montreal pentru o vacanță de trei săptămâni, înaintea noului an școlar și a forfotei de toamnă din fabrici.

Roger îi lăsase lui Johnny cheile Mercedesului soției sale și el plecase spre casa tatălui său din Pownal, simțindu-se ca un potentat. Negocierile lui Herb cu Charlene MacKenzie intraseră într-o stare critică și tatăl lui nu se mai complica să susțină că interesul lui se limita doar la grija de a nu-i cădea femeii casa în cap. De fapt, declanșase cu surle și trâmbițe campania de curtare și asta-l făcea pe Johnny să se simtă ușor agitat. După o vizită de trei zile, Johnny se întoarse la casa soților Chatsworth, își reluă lecturile și-și recuperă corespondența și se bucură de liniște.

Ședea în mijlocul piscinei într-un scaun gonflabil, bând un Seven-Up și citind *New York Times Book Review*, când Ngo veni lângă marginea bazinului, își scoase sandalele și-și scufundă picioarele în apă.

– Ahhh, spuse el. Mult mai bine. – Zâmbi către Johnny. – E liniște, hă?

– Foarte liniște, se arătă Johnny de acord. Cum merge cursul de cetățenie, Ngo?

– Merge foarte bine, spuse Ngo. Sâmbătă facem o excursie pe teren. Prima. Foarte palpitant. Toți din clasă vom veni.

– Merge, spuse Johnny, zâmbind închipuindu-și-i pe colegii de clasă ai lui Ngo Phat halucinând după o doză de LSD sau de psilocibin.

– Cum?

Ridică politicos din sprâncene.

– Toți din clasă vom merge.

– Da, mersi. Mergem să participăm la manifestația politică din Trimbull. Suntem cu toții foarte bucuroși că avem ocazia să urmăm cursul de cetățenie într-un an electoral. Este foarte instructiv.

– Da, sunt sigur că așa e. Pe cine mergeți să vedeți?

– Greg Stirrs... – Se opri și-l pronunță din nou, foarte atent: Greg Stillson, care candidează independent pentru un loc în Camera Reprezentanților.

– Am auzit de el, spuse Johnny. Ați discutat ceva despre el la clasă, Ngo?

– Da, am purtat unele discuții cu privire la omul acesta. S-a născut în 1933. A lucrat în multe locuri. A venit în New Hampshire în 1964. Îndrumătorul nostru ne-a spus că e prin zonă de destulă vreme ca oamenii să nu-l vadă ca pe-un terpăduș politic.

– Trepăduș, spuse Johnny.

Ngo se uită la el cu o politețe inexpresivă.

– Termenul e trepăduș politic.

– Da, mulțumesc.

– Crezi că Stillson e puțin ciudat?

– În America, poate că e ciudat, spuse Ngo. În Vietnam erau mulți ca el. Sunt oameni care...

Rămase pe gânduri, legănându-și picioarele mici și delicate în apa albastru-verzuie din piscină. După aceea își ridică iarăși privirea spre Johnny.

– Nu găsesc un cuvânt în limba engleză pentru ce vreau să spun. Oamenii de la mine din țară au un joc, se numește Tigrul care râde. E vechi și foarte iubit, cum e base-ballul la voi. Să vezi, un copil se îmbracă în tigru. Intră într-o piele. Și alți copii încearcă să-l prindă în vreme ce el fuge și dansează. Copilul îmbrăcat în piele râde, dar mai și mârâie și mușcă, fiindcă așa e jocul. În țara mea, înainte de comuniști, mulți dintre mai-marii satelor jucau Tigrul care râde. Cred că și Stillson ăsta cunoaște jocul nostru.

Johnny se uită tulburat la Ngo.

Ngo nu părea tulburat deloc. El zâmbi.

– Așa că vom merge cu toții să-l vedem cu ochii noștri. După, facem un picnic. Eu fac două plăcinte. Cred că va fi frumos.

– Sună minunat.

– Va fi foarte minunat, spuse Ngo, ridicându-se. După aceea, în clasă, vom discuta despre tot ce am văzut în Trimbull. Poate că vom scrie și niște compuneri. E mult mai ușor să scrii compuneri, fiindcă poți căuta cuvântul potrivit în dicționar. *Le mot juste.*

– Da, uneori e mai ușor să scrii. Însă eu n-am avut nici un elev la liceu care să spună asta.

Ngo zâmbi.

– Cum merge treaba cu Chuck?

– Se descurcă destul de bine.

– Da, acum e fericit. Nu se preface doar. E un băiat bun. – Se ridică. – Odihneşte-te, Johnny. Eu merg să trag un pui de somn.

– Bine.

Îl privi pe Ngo îndepărtându-se: un bărbat scund, suplu şi sprinten, îmbrăcat într-o pereche de jeanşi albaştri şi o cămaşă de lucru în carouri, spălăcită.

Copilul îmbrăcat în piele râde, dar mai şi mârâie şi muşcă, fiindcă aşa e jocul... Cred că şi Stillson ăsta cunoaşte jocul nostru.

Din nou, sentimentul înţepător de nelinişte.

Fotoliul gonflabil se legăna uşor. Soarele îl mângâia tandru. Deschise iarăşi revista *Book Review*, dar articolul pe care-l citea înainte nu-i mai trezi acum interesul. Aşeză revista jos, vâsli cu mâinile până ce ajunse la marginea piscinei şi ieşi afară. Trimbull se afla la mai puţin de cincizeci de kilometri de aici. Poate că va sări pur şi simplu în Mercedesul doamnei Chatsworth şi va merge sâmbăta asta până acolo. Să-l vadă pe Greg Stillson de aproape. Să se bucure de spectacol. Poate că... poate că-i va strânge şi mâna.

Nu. Nu!

Dar de ce nu? La urma urmei, îşi făcuse mai mult sau mai puţin un hobby din politicieni în acest an electoral. Ce-ar putea fi atât de neliniştitor să mai vadă unul?

Însă *era* neliniştit, fără îndoială. Inima îi bătea mai tare şi mai repede ca de obicei, şi reuşi performanţa să-şi scape revista în piscină. O pescui imediat, înjurând printre dinţi, înainte să se ude leoarcă.

Cumva, gândul la Greg Stillson îl făcu să se gândească la Frank Dodd.

Cât se poate de ridicol. Nu avea cum să întreţină vreun sentiment pentru Stillson, de orice fel, văzându-l doar la televizor.

Păstrează distanţa.

Ei bine, poate c-o va păstra, poate că nu. Poate că va merge în schimb la Boston sâmbăta asta. Să vadă un film.

Însă, un sentiment ciudat şi împovărător de teamă pusese stăpânire pe el pe când ajunsese înapoi la casa pentru oaspeţi şi-şi schimbase hainele. Într-un fel, sentimentul acesta semăna cu un vechi prieten – genul de vechi prieten pe care-l urăşti în sinea ta. Da, chiar va merge sâmbătă la Boston. Aşa ar fi mai bine.

Deşi retrăi ziua aceea întruna în lunile care-i urmară, Johnny nu-şi putu aminti niciodată cu exactitate cum sau în ce scop ajunsese el în Trimbull în cele din urmă. Pornise într-o altă direcţie, plănuind să ajungă la Boston şi să urmărească meciul din Fenway Park al celor de la Red Sox, după care poate să meargă în Cambridge şi să-şi vâre nasul prin librării. Dacă aveau să-i mai rămână destui bani (trimisese patru sute de dolari din bonusul primit de la Chatsworth tatălui său, care, la rândul lui, îi trimisese Centrului Medical Eastern Maine – un gest asemănător cu o picătură de apă aruncată într-un ocean) voia să meargă la Cinematograful Orson Wells să vadă filmul acela *reggae*: *The Harder They Come*. Un program cum scrie la carte şi o zi numai bună pentru a-l aplica; acea zi de 19 august se arătase încă din zori a fi o zi călduroasă, senină

şi aromată, apoteoza unei veritabile zile văratice de Noua Anglie.

Intrase în bucătăria casei celei mari şi-şi pregătise trei sandvişuri burduhănoase cu şuncă şi brânză pentru masa de prânz, le aşeză într-un vechi coşuleţ împletit din răchită, pentru picnic, pe care-l găsise în cămară şi, după o scurtă dezbatere lăuntrică, adăugase acestei poveri şi o legătură de şase beri Tuborg. În acel moment se simţise bine, absolut a-ntâia. Nu-i trecuse prin minte nici cel mai vag gând cu privire la Greg Stillson sau la gărzile lui de corp încropite ad-hoc dintr-o gaşcă de motociclişti nelegiuiţi.

Aşezase coşuleţul pentru picnic pe podeaua Mercedesului şi pornise spre sud, către şoseaua interstatală 95. Până să ajungă acolo, gândurile îi fuseseră senine. După aceea, însă, începuseră să i se insinueze tot soiul de lucruri. La început, amintiri legate de mama lui aflată pe patul de moarte. Chipul mamei sale, contorsionat într-un rictus îngheţat, mâna de pe bara de protecţie transformată într-o gheară, vocea ei răsunând de parcă ar fi avut de trecut printr-un strat gros de vată de sticlă.

Nu ţi-am spus eu? Nu ţi-am spus că aşa va fi?

Johnny dădu volumul radioului mai tare. Din difuzoarele stereo ale Mercedesului ţâşni muzică rock'n'roll de calitate. Dormise vreme de patru ani şi jumătate, însă rock'n'roll-ul supravieţuise şi era bine mersi, mulţumesc foarte mult. Johnny cântă o dată cu formaţia.

Are o misiune pentru tine. Să nu fugi de el, Johnny.

Radioul nu putu reduce la tăcere vocea mamei

sale moarte. Mama sa moartă era hotărâtă să-şi spună păsul. Chiar şi de dincolo de mormânt, ea voia să-şi spună păsul.

Să nu te ascunzi în peşteră sau să-l faci să trimită un peşte mare ca să te înghită.

Numai că el fusese înghiţit de-un peşte mare. Numele lui nu era leviatan, ci coma. Petrecuse patru ani şi jumătate în burta întunecată a acelui peşte şi-i ajunsese.

În faţa lui se ivi rampa de intrare pe autostradă – după care îi rămase în urmă. Fusese atât de rătăcit în gânduri, că uitase să cotească. Vechile fantome pur şi simplu nu voiau să renunţe şi să-l lase în pace. Ei bine, va întoarce maşina şi va pleca înapoi acasă de-ndată ce va găsi un loc propice.

Nu eşti olarul, ci lutul olarului, Johnny.

– O, slăbeşte-mă, murmură el. Trebuia să-şi alunge din minte bazaconiile astea, atâta tot. Mama lui fusese o maniacă religioasă; nu era un fel prea plăcut de-a rezuma problema, dar era totuşi un fel corect. Raiul aflat în constelaţia Orion, îngeri care conduc farfurii zburătoare, regate sub pământ. În felul ei, fusese la fel de nebună ca şi Greg Stillson.

O, pentru numele lui Christos, nu da vina pe tipul ăla.

„Şi, când o să-l băgaţi pe Greg Stillson în Camera Reprezentanţilor, o să puteţi spune HOT DOG! ÎN SFÂRŞIT FACE CINEVA DREPTATE!"

Ajunse la Route 63, din New Hampshire. Dacă o lua la stânga, ajungea la Concord, Berlin, Ridder's Mill, Trimbull. Johnny merse într-acolo fără ca măcar să conştientizeze acest lucru. Gândurile îi erau altundeva.

Roger Chatsworth, nici pe departe un tercheaberchea, râsese de Greg Stillson ca şi când acesta ar fi fost replica din anul acesta la George Carlin şi Chevy Chase[1], luaţi amândoi laolaltă. *Tipul e un clovn, Johnny.*

Şi dacă numai asta era Stillson, atunci nu reprezenta nici o problemă, nu-i aşa? Un excentric cu şarm, o bucată albă de hârtie pe care alegătorii să-şi poată scrie mesajul: *Voi, ceilalţi, sunteţi atât de duşi cu pluta, că ne-am hotărât să-l alegem pe nebunul ăsta.* Probabil că numai asta era Stillson, la urma urmei. Doar un nebun inofensiv, nu avea nici un motiv să-l asocieze cu nebunia ieşită din comun, distructivă a lui Frank Dodd. Şi totuşi... cumva... asta făcea.

Drumul se bifurca. Spre stânga ducea la Berlin şi Ridder's Mill, spre dreapta ducea la Trimbull şi Concord. Johnny o luă la dreapta.

Dar nu fac nici un rău dacă-i strâng doar mâna, nu?

Poate că nu. Încă un politician la colecţia lui. Unii colecţionau timbre, unii monede, iar Johnny Smith colecţiona strângeri de mână şi...

... şi recunoaşte-o. Încă de la început ai căutat cartea buclucaşă din pachet.

Gândul acesta îl zgudui atât de tare, că aproape opri maşina pe marginea şoselei. Prinse cu coada ochiului reflecţia sa în oglinda retrovizoare şi aceasta nu arăta chipul mulţumit, de totul-merge-ca-pe-roate cu care se trezise în acea dimineaţă. Acum era chipul de la conferinţa de presă şi chipul

[1]Celebri actori de comedie din anii '70-'80 – n. tr.

celui care se târâse în coate şi pe genunchi prin zăpada din parcul orăşelului Castle Rock. Tenul era prea alb, ochii erau înconjuraţi de cercuri maronii, aducând a vânătăi, ridurile erau mai adânci.

Nu. Nu e adevărat.

Dar era. Acum că aceasta ieşise la iveală, nu mai putea fi negată. În primii douăzeci şi trei de ani ai vieţii sale, strânsese mâna numai a unui politician; asta se întâmplase când venise Ed Muskie să le vorbească elevilor majori din clasa terminală, în 1966. În ultimele şapte luni, dăduse mâna cu mai bine de o duzină de nume mari. Şi nu-i trecuse cumva prin străfundul minţii de fiecare dată când aceştia întindeau mâna spre el: *Care-i treaba cu tipul ăsta? Ce vrea să-mi spună?*

Nu căutase cumva în tot acest timp echivalentul politic al lui Frank Dodd?

Dar, ideea era că nici unul dintre ei, cu excepţia lui Carter, nu-i transmisese nimic, iar presentimentele pe care le primise de la Carter nu fuseseră în mod deosebit alarmante. Când dăduse mâna cu Carter nu încercase acel sentiment sumbru pe care-l încercase doar privindu-l pe Greg Stillson la televizor. Avea impresia că Stillson dusese, poate, jocul Tigrului care râde cu un pas mai departe; înăuntrul pielii de bestie, stă un om, da.

Dar înăuntrul pielii de om, stă o bestie.

2

Oricare ar fi fost succesiunea evenimentelor, Johnny se trezi mâncându-şi sandvişurile din coş în

parcul din Trimbull, şi nu în tribunele din Fenway. Ajunsese cu puţin după prânz şi văzuse un anunţ pe afişierul din centru care spunea că întâlnirea va avea loc la ora trei după-amiaza.

Merse alene spre parc, aşteptându-se ca până la începerea mitingului să fie aproape singur acolo, însă alţi oameni îşi întindeau deja păturile, îşi pregăteau Frisbee-urile sau se apucau deja să mănânce ce-şi aduseseră de acasă.

În faţă, câţiva bărbaţi lucrau la scenă. Doi dintre ei decorau balustrada cu fâşii multicolore. Un altul era cocoţat pe-o scară, atârnând de suportul metalic fâşii de hârtie creponată colorată. Alţii puneau la punct sistemul de amplificare şi, aşa cum bănuise Johnny atunci când văzuse reportajul de pe CBS, nu era nici pe departe vorba de un echipament ieftin, de patru sute de dolari. Difuzoarele erau marca Altec-Lansings şi erau amplasate cu grijă să ofere o acustică perfectă.

Bărbaţii din faţa parcului (însă imaginea care persista în mintea lui era cea a unor tehnicieni de turneu ridicând scena pentru un concert al formaţiei Eagles sau al celor de la Geils) îşi continuară îndeletnicirile cu o precauţie profesionistă. Întreaga desfăşurare de forţe emana un ceva îndelung exersat, un ceva profesionist, care intra în discrepanţă cu postura în care poza Stillson, de Om Sălbatic binevoitor din Borneo.

Media diferenţei de vârstă a celor din parc era de douăzeci de ani, de la cincisprezece până la treizeci şi cinci. Se distrau de minune. Copiii mai mici se împleticeau prin parc, ţinând în mâini îngheţate Dairy Queen şi Slush Puppie care se topeau.

Femeile pălăvrăgeau una cu alta şi râdeau. Bărbaţii beau bere din pahare de polistiren. Câţiva câini tot săreau, prinzând ce era de prins, iar soarele îi îmbăia într-o lumină benignă pe toţi.

– Probă, spuse laconic în cele două microfoane unul dintre bărbaţii de pe scenă. Probă-unu, probă-doi... – Unul dintre difuzoarele din parc scoase un ţiuit puternic şi tipul de pe podium făcu un semn cum că voia ca acesta să fie mutat mai în spate.

Nu aşa te pregăteşti pentru un miting politic, gândi Johnny. *Se pregătesc pentru un festival al dragostei... sau pentru o orgie.*

– Probă-unu, probă-doi... probă, probă, probă.

Legau imensele difuzoare în copaci, observă Johnny. Nu le *băteau* în cuie, ci le *legau*. Stillson era un ecologist convins şi le spusese cineva celor din echipa de lucrători să nu facă rău nici măcar unui copac dintr-un parc. Operaţiunea aceasta îi lăsă impresia că fusese gândită în prealabil până în cel mai mic amănunt. Nu era vorba de-o chestie făcută în grabă.

Două autobuze galbene de şcoală opriră în parcarea mică (şi deja plină) din stânga parcului. Uşile glisară şi coborâră bărbaţi şi femei, care discutau cu patos între ei. Erau într-un contrast eclatant cu cei deja prezenţi în parc, fiindcă erau îmbrăcaţi în hainele lor cele mai bune – bărbaţii în costume sau haine sport, doamnele într-o combinaţie de fustă-cu-bluză sau în rochii scurte. Se uitau contemplativi în jur, cu nişte expresii aproape copilăreşti de mirare şi nerăbdare pe feţe, iar Johnny zâmbi. Sosiseră elevii cursului de cetăţenie al lui Ngo.

Se duse către ei. Ngo stătea alături de un bărbat

înalt îmbrăcat într-un costum ecosez şi de două femei, amândouă chinezoaice.

– Salut, Ngo, spuse Johnny.

Ngo zâmbi larg.

– Johnny! spuse el. Mă bucur să te văd, omule! E o zi mare pentru statul New Hampshire, bine zic?

– Aşa cred, spuse Johnny.

Ngo i-i prezentă pe colegii lui. Bărbatul în costum ecosez era polonez. Cele două femei erau surori venite din Taiwan. Una dintre ele îi spuse lui Johnny că spera mult să dea mâna cu candidatul la terminarea programului, după care, timid, îi arătă lui Johnny caietul cu autografe pe care-l ţinea în poşetă.

– Mă bucur atât de tare să mă aflu în America, spuse ea. Dar e ciudat, nu-i aşa, domnule Smith?

Johnny, care era de părere că întreaga tărăşenie era ciudată, fu de acord.

Cei doi îndrumători ai cursului adunau grupul la un loc.

– Ne vedem mai târziu, Johnny, spuse Ngo. Trebuie să vin.

– Merg, spuse Johnny.

– Da, mersi.

– Simte-te bine, Ngo.

– O, da, sunt sigur că aşa va fi. – Şi ochii lui Ngo părură să sclipească de-o bucurie secretă. – Sunt sigur că va fi foarte distractiv, Johnny.

Grupul, vreo patruzeci de oameni în total, merse în partea de sud a parcului să se aşeze la picnic şi să mănânce. Johnny se întoarse la locul lui şi se forţă să mănânce unul dintre sandvişurile pe care şi

le pregătise. Avea gust de hârtie şi de lipici.

O puternică senzaţie de tensiune începuse să i se insinueze în corp.

3

La ora două şi jumătate, parcul era complet plin; oamenii stăteau înghesuiţi aproape umăr la umăr. Forţele poliţieneşti din localitate, la care se adăugase un contingent redus de poliţişti de la Poliţia Statală, blocaseră străzile care duceau la parcul din centru. Asemănarea cu un concert de muzică rock era mai evidentă ca înainte. Muzica populară[2] se scurgea din difuzoare, veselă şi alertă. Nori graşi şi albi pluteau în derivă pe cerul de-un albastru inocent.

Dintr-o dată, oamenii se ridicară în picioare şi începură să-şi lungească gâturile. Era un fel de val care străbătea mulţimea. Se ridică şi Johnny, întrebându-se dacă nu ajunsese cumva Stillson mai devreme. Acum auzea răcnetul egal al motocicletelor, bubuitul motoarelor lor umplând după-amiaza de vară pe măsură ce acestea se apropiau. Ochii lui Johnny fură săgetaţi de nişte raze de soare reflectate pe ornamentele lor cromate şi, câteva clipe mai târziu, zece motociclete cotiră în parcarea unde staţionau şi autobuzele celor de la cursul de

[2]Blue-grass music (în original) – gen de muzică folk (populară) cântată prima dată în sudul Statelor Unite, de obicei, la banjouri şi chitare, caracterizată de un tempo alert şi de improvizaţii ca la jazz – n. tr.

cetățenie. Nu-i însoțea nici o mașină. Johnny bănuia că aceştia reprezentau avangarda.

Sentimentul lui de neliniște se adânci. Motocicliştii arătau suficient de bine, erau îmbrăcați în mare parte în jeanşi curați, spălăciți şi în cămăşi albe, dar motocicletele, Harley şi BSA, în general, fuseseră modificate aproape să nu le mai recunoşti: ghidoane răsucite, grilaje cromate la colectoare şi ciudate ornamente cu nemiluita.

Proprietarii lor opriră motoarele, coborâră din şei şi se duseră către scenă în şir indian. Numai unul dintre ei se uită în urmă. Ochii lui se mişcară fără grabă pe deasupra enormei mulțimi; chiar şi de la o distanță apreciabilă, Johnny reuşi să observe că irişii omului erau de un verde-intens. Părea foarte atent. Se uită spre stânga la patru sau cinci polițişti care stăteau sprijiniți de gardul cu lanț din spatele terenului de base-ball pentru juniori. Făcu cu mâna. Unul dintre polițişti se aplecă în față şi scuipă. Actul păru oarecum ceremonios, iar neliniştea lui Johnny se adânci chiar mai tare. Bărbatul cu ochi verzi urcă degajat pe scenă.

Deasupra neliniştii, care servea acum drept bază celorlalte sentimente ale lui, Johnny simți un amestec indigest, predominant de oroare şi ilaritate. Avea visătoarea senzație că intrase într-unul din tablourile acelea în care locomotive cu aburi ies din şemineuri de cărămidă sau în care cadrane de ceasuri zac topite pe crengile unui copac. Motociclistul semăna cu un figurant dintr-un film cu hoinari pe roți, produs de American-International, care se hotărâse definitiv să Termine cu Prostiile de Dragul Iubitei. Jeanşii lor noi, prespălați aveau

manşetele trase peste nişte cizme cu botul teşit, pentru ingineri, şi, nu doar la o singură pereche, Johnny observă lanţuri nichelate prinse la curbura tălpii. Nichelul scânteia bezmetic în lumina soarelui. Expresia feţelor lor era aproape una şi aceeaşi: un soi de bună dispoziţie care părea îndreptată către mulţime. Sub ea însă, poate că nu era decât o simplă mulţumire pentru aplauzele pe care le primeau de la muncitorii din morărit, de la studenţii de vară care veniseră de la Universitatea New Hampshire din Durham şi de la muncitorii din fabrici. Fiecare dintre aceştia purta câte două ecusoane cu mesaje politice. Pe unul dintre ele era reprezentată o cască galbenă de constructor pe care era lipit un abţibild verde al ecologiştilor. Pe celălalt se putea citit motoul: STILLSON I-A PUS PE TOŢI LA PODEA.

Şi, ieşind din fiecare buzunar drept de la spate al pantalonilor, se vedea câte un tac de biliard înjumătăţit.

Johnny se întoarse spre omul de lângă el, care venise împreună cu soţia şi cu copilul lor.

– Sunt legale chestiile alea? întrebă el.

– Cui dracu'-i pasă, răspunse tânărul, râzând. Nu-s decât de spectacol, oricum. – Bărbatul continua să aplaude. – *Şo-pă-ei-Greg!* ţipă el.

Garda de onoare de motociclişti se postă în jurul scenei într-un cerc şi luă poziţia de drepţi.

Aplauzele încetară, însă vociferările continuară la o scară mai mare. Gura mulţimii primise aperitivul şi-l găsise gustos.

Extremişti, gândi Johnny, aşezându-se. *Nu-s decât nişte extremişti.*

Ei bine, şi ce dacă? Poate că ăsta era chiar un lucru bun. Americanii manifestaseră dintotdeauna o toleranţă scăzută pentru fascism – până şi inflexibilii de dreapta ca Reagan nu înghiţeau mişcarea asta; ăsta era adevărul, indiferent de cât tam-tam făceau cei din Noua Stângă sau de câte cântece compunea Joan Baez. Cu opt ani în urmă, metodele fasciste aplicate de poliţia din Chicago îl ajutaseră pe Hubert Humphrey să piardă alegerile. Lui Johnny nu-i păsa cât de îngrijit era aspectul acestor indivizi; dacă lucrau în slujba unuia care candida pentru Camera Reprezentanţilor, atunci Stillson nu mai avea mult până ce se depăşea pe sine. *Dacă n-ar fi atât de ciudat totul, ar fi într-adevăr distractiv.*

Chiar şi aşa, îşi dorea să nu fi venit.

4

Cu puţin înainte de ora trei, bubuitul unei tobe cu alămuri îşi făcu auzită prezenţa, fu simţit cu un tremur în picioare înainte să fie de fapt auzit cu urechile. Alte instrumente începură rând pe rând să i se alăture, şi toate se dezvoltară într-un sunet de fanfară cântând o melodie de Sousa[3]. Zarvă de campanie într-un oraş mic, confiscând atmosfera unei întregi zile de vară.

[3]John Philip Sousa (1854 – 1932) – supranumit „Regele Marşurilor", dirijor şi compozitor de muzică de fanfară, autor al unor librete de operă comică şi al unor marşuri precum „Stars and Stripes Forever" (1897) – n. tr.

Mulțimea se ridică iarăși în picioare și se forță să se uite în direcția din care se auzea muzica. Curând, formația își făcu apariția – mai întâi o fată care răsucea un baston, îmbrăcată într-o fustă scurtă, păşind țanțoş pe nişte cizme albe cu ciucuraşi, apoi două majorete, apoi doi băieți cu coşuri pe fețele serioase, care purtau o pancartă ce proclama că aceasta era FORMAȚIA DE MARŞ A LICEULUI TRIMBULL, şi-ai face bine să nu uiți asta. După aceea venea şi formația, strălucitoare şi năduşită, îmbrăcată în uniforme de-un alb orbitor cu nasturi de alamă.

Mulțimea le făcu loc să treacă, după care izbucni într-un ropot de aplauze, în vreme ce aceştia începură să bată pasul pe loc. În spatele lor se vedea o dubă Ford albă. Şezând cu picioarele lăbărțate pe acoperişul ei, cu fața arsă de soare şi căscată într-un rânjet monstruos sub casca de constructor dată pe spate, se afla candidatul în persoană. Ridică o portavoce alimentată de la baterie şi strigă în ea cu un entuziasm ieşit din comun:

– *SALUTARE TUTUROR!*

– *Salut, Greg!* îi răspunse mulțimea cu promptitudine.

Greg, îşi spuse Johnny cu o uşoară undă de isterie. *Am ajuns la per tu cu tipul.*

Stillson sări de pe capota dubei, reuşind să facă mişcarea să pară floare la ureche. Era îmbrăcat aşa cum îl văzuse Johnny la ştiri, jeanşi şi cămaşă kaki. Începu să-şi croiască drum prin mulțime spre scenă, strângând mâini, atingând mâinile întinse peste capetele celor din primul rând. Mulțimea se împleticea şi se lupta în delir să ajungă la el, iar Johnny

simți, în contrapartidă, o împleticire a propriilor sale viscere.

N-am de gând să-l ating. Nici pomeneală.

Însă, în fața lui, mulțimea se depărtă dintr-o dată puțin, iar el păși în locul acela rămas liber și se trezi imediat în primul rând. Era destul de aproape de suflătorul în tubă din Formația de Marș a Liceului Trimbull, încât să-l poată prinde de mână și să-i sfarme degetele pe butoanele instrumentului dacă ar fi vrut.

Stillson trecu repede prin rândurile formației ca să strângă mâinile și celor de pe partea cealaltă, iar Johnny îl pierdu complet din vedere; nu vedea decât casca lui galbenă săltăreață. Se simți ușurat. Așa era mai bine, totuși. Nu pui mâna, nu te murdărești. Asemenea fariseului din celebra poveste, avea de gând să treacă pe cealaltă parte a drumului. Bine. Minunat. Și, când Stillson va ajunge pe scenă, Johnny își va aduna lucrurile și se va pierde în orele după-amiezei. Destul însemna destul.

Motocicliștii se postaseră de-o parte și de alta a culoarului făcut prin mulțime pentru a preveni ca oamenii să cadă și să-l sufoce sub greutatea lor pe candidat. Toate bucățile de tacuri erau încă în buzunarele din spate ale pantalonilor, dar deținătorii lor păreau încordați și gata să preîntâmpine orice pericol. Johnny nu știa cu exactitate la ce fel de pericol se așteptau ei – o savarină Brownie Delight aruncată în fața candidatului, poate – dar, pentru prima dată, motocicliștii păreau alerți.

Apoi, chiar se întâmplă ceva, însă Johnny nu fu în stare să-și dea seama despre ce fusese vorba. Mâna unei femei se întinsese către casca galbenă

săltăreață, poate numai pentru a o atinge în speranța că-i va aduce noroc, când unul dintre amicii lui Stillson se apropiase cât ai clipi. Se auzi un țipăt de consternare și mâna femeii dispăru imediat. Însă totul se petrecuse de partea cealaltă a formației de marș.

Vacarmul mulțimii era incomensurabil, și gândul îl duse pe Johnny încă o dată la concertele rock la care fusese. Așa s-ar fi manifestat oamenii dacă s-ar fi hotărât Paul McCarthy sau Elvis Presley să coboare în mulțime și să dea mâna cu ei.

Îi strigau numele într-un singur glas:

– *GREG... GREG... GREG...*

Tânărul de lângă Johnny care-și adusese întreaga familie își ținea fiul pe umeri ca să poată vedea. Un tânăr cu o cicatrice mare și zbârcită pe un obraz flutura o pancartă pe care scria: FII LIBER SAU MORI, PENTRU GREG SUNTEM EROI! O fată incredibil de frumoasă de vreo optsprezece ani ținea ridicată în aer o felie de pepene verde și sucul rozaliu i se scurgea pe braț. Era o confuzie în masă. Emoția puternică zumzăia prin mulțime asemenea unei serii de cabluri de înaltă tensiune.

Și, dintr-o dată, iată-l pe Greg Stillson, țâșnind înapoi prin formație, înapoi pe partea de mulțime unde se afla Johnny. Nu se opri din mers, dar își găsi totuși timp să-l lovească pe spate prietenos și sănătos pe cântărețul la tubă.

Mai târziu, Johnny întoarse întâmplarea pe toate părțile în gând și încercă să-și spună că nu avusese când să se piardă înapoi în mulțime; încercă să-și spună că practic mulțimea îl *depusese* cu forța în brațele lui Stillson. Încercă să-și spună că Stillson

aproape îi furase mâna. Nimic nu era adevărat. Avu timp, fiindcă o femeie grasă îmbrăcată într-o absurdă pereche de pantaloni pescăreşti galbeni îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Stillson şi-i oferi un sărut pornit din suflet, căruia Stillson îi răspunse cu un râset şi cu: „Să ştii că pe *tine* chiar o să te ţin minte, iubire." Femeia cea grasă izbucni într-un râset ţipător.

Johnny simţi cum îl năpădeşte acea răceală compactă, familiară, prevestitoare a unei transe. Sentimentul că nimic altceva nu conta decât ca el să *ştie*. Chiar zâmbi uşor, dar zâmbetul nu-i aparţinu. Îşi întinse mâna, iar Stillson i-o prinse într-ale sale şi începu să i-o scuture sus-jos.

– Hei, omule, sper c-o să ne susţii în...

Atunci Stillson se întrerupse. Aşa cum făcuse şi Eileen Magown. Aşa cum făcuse şi doctorul James (ca şi cântăreţul de muzică soul) Brown. Aşa cum făcuse şi Roger Dussault. Ochii i se deschiseră larg, apoi i se umplură de... spaimă? Nu. În ochii lui Stillson se citea *teroarea*.

Momentul fu nesfârşit. Timpul obiectiv fu înlocuit de altceva, de o perfectă ipostază temporară, atât cât ei se uitară ţintă unul în ochii celuilalt. Lui Johnny i se păru că se află iarăşi în acel coridor cromat, aseptic, doar că de data aceasta era şi Stillson cu el şi împreună împărţeau... împărţeau

(*totul*)

Niciodată nu fusese atât de puternic sentimentul pentru Johnny, niciodată. Totul se avântă asupra lui dintr-o dată, un conglomerat compact, ţipând aidoma unui mărfar ce goneşte, semnalizând sonor, printr-un tunel îngust, o locomotivă în viteză cu un

singur felinar atârnat în față, iar felinarul era îndemnul să *cunoască totul* și lumina lui îl țintuia pe Johnny Smith așa cum o gânganie e țintuită de un ac în insectar. Nu avea unde fugi și cunoașterea completă îl doborî la pământ, îl lăți ca pe-o foaie de hârtie când acel tren de noapte îl călcă sub roți.

Îi veni să țipe, dar nu putu, nu avea voce.

Singura imagine pe care nu o trecu cu vederea

(*în vreme ce filtrul albastru începea să se infiltreze înăuntru*)

fu cea a lui Greg Stillson depunând jurământul suprem. Această ceremonie era condusă de un bătrân cu privirea umilă și speriată a unui șoarece de câmp prins de un

(*tigru*)

motan de curte teribil de priceput și cu multe cicatrice de război pe piele. Una dintre mâinile lui Stillson stătea așezată pe o Biblie, cealaltă era ridicată în aer. Totul se petrecea la mulți ani distanță de prezent, fiindcă Stillson era aproape chel. Bătrânul spunea ceva, Stillson repeta. Stillson spunea

(*filtrul albastru se apropie, acoperă lucrurile, estompându-le bucată cu bucată, un nemilos filtru albastru, fața lui Stillson e dincolo de albastru... și de galben... de galbenul ca dungile unui tigru*)

o va spune: „Așa să-l ajute Dumnezeu". Chipul lui era solemn, serios, neclintit, însă o bucurie enormă i se zbătea în piept și-i răcnea în creier. Fiindcă bărbatul cu privirea de șoarece de câmp speriat era Președintele Curții Supreme a Statelor Unite și

(*o Dumnezeule bun filtrul filtrul filtrul albastru dungile galbene*)

acum totul începu să dispară încet în spatele filtrului albastru – doar că nu era vorba de un filtru; era ceva real. Era

(*în viitor în zona moartă*)

ceva din viitor. Viitorul lui? Al lui Stillson? Johnny nu ştia.

Avea senzaţia că zboară – că zboară prin albastru – deasupra unor peisaje de-o devastare cruntă ce nu putea fi prea bine observată. Şi, străpungând prin aceasta, auzi vocea acorporală a lui Greg Stillson, vocea unui Dumnezeu la jumătate de preţ sau a unui bufon dintr-o operă comică despre lumea morţilor:

– O SĂ INTRU-N EI CA HRIŞCA PRINTR-O GÂSCĂ! O SĂ INTRU-N EI CA RAHATU' PRINTR-O ROGOJINĂ!

– Tigrul, murmură Johnny răguşit. Tigrul stă-n spatele albastrului. În spatele galbenului.

Apoi totul, ipostaze, imagini şi cuvinte, se frânseră în larma crescândă şi dulce a uitării. I se păru că simte un iz dulce, arămiu, ca de cabluri de înaltă tensiune arzând. Pentru o clipă, acel ochi al minţii păru că se deschide şi mai larg, căutând ceva; albastrul şi galbenul care ecranaseră totul părură că se solidifică în... în ceva şi că, de undeva dinlăuntrul lui, distant şi plin de teroare, auzi ţipătul unei femei:

– Dă-mi-l înapoi, bastardule!

Apoi dispăru.

Cât de mult am stat la un loc aşa? se va întreba mai târziu. Bănuiala lui era că cinci secunde. După aceea, Stillson îşi trase mâna înapoi, şi-o *smulse* înapoi, holbându-se la Johnny cu gura căscată,

culoarea dispărându-i de sub tenul măsliniu de candidat promovându-se în aer liber pe timp de vară. Johnny reuşi să vadă plombele din dinţii lui negri.

Mina lui era una de oroare revoltată.

Bine! vru Johnny să strige. *Bine! Tremură pân' ce te faci bucăţi! Mierleşte-o! Autodistruge-te! Fă implozie! Dezintegrează-te! Fă lumii o favoare!*

Doi dintre motociclişti se grăbeau spre ei şi acum *într-adevăr* scoseseră tacurile înjumătăţite, iar Johnny simţi o undă de spaimă stupidă că-l vor lovi, că-l vor lovi peste cap cu tacurile, că se vor preface că scăfârlia lui Johnny Smith este bila cu numărul opt şi c-o vor trimite direct în buzunarul din colţ al mesei, direct înapoi în întunecimea comei şi că, de data aceasta, el nu-şi va mai reveni, nu va mai putea spune tuturor ce-a văzut sau nu va putea schimba nimic.

Sentimentul acela de distrugere – Dumnezeule! Însemnase *totul*!

Încercă să meargă cu spatele. Oamenii se împrăştiară, se repliară, ţipară de teamă (sau poate de bucurie). Stillson se întorcea spre gărzile de corp, recăpătându-şi deja stăpânirea de sine, scuturându-şi capul, reţinându-i.

Johnny nu apucă să vadă ce urmă. Se legănă pe picioare cu capul lăsat în pământ, clipind încet ca un beţiv aflat la sfârşitul unui chef lung de-o săptămână. După aceea, larma crescândă şi dulce a uitării îl copleşi şi Johnny nu opuse rezistenţă; bucuros, nu opuse rezistenţă. Îşi pierdu cunoştinţa.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

1

– Nu, spuse şeful poliţiei din Trimbull ca răspuns la întrebarea lui Johnny, nu eşti acuzat de nimic. Şi nu eşti obligat să-mi răspunzi la întrebări. Ţi-am fi însă foarte recunoscători dacă ai face-o.

– *Foarte* recunoscători, spuse ca un ecou bărbatul îmbrăcat în costum standard de afacerist. Numele lui era Edgar Lancte.

Era de la departamentul din Boston al Biroului Federal de Investigaţii. Era de părere că Johnny Smith arăta ca un om foarte bolnav. Deasupra sprâncenei sale stângi, avea un hematom umflat care căpăta cu rapiditate culoarea purpurie. Când îşi pierduse cunoştinţa, Johnny căzuse la pământ cu toată greutatea – fie pe pantoful unui membru din formaţia de marş, fie pe vârful teşit al unei cizme de motociclist. Lancte înclina în gând spre cea din urmă variantă. Şi era foarte probabil ca cizma de motociclist să fi fost în mişcare la momentul contactului.

Smith era prea palid, iar mâinile îi tremurară tare atunci când bău apa din paharul de hârtie pe care i-l dăduse şeriful Bass. Una dintre pleoape i se zbătea fără încetare. Semăna cu un asasin în devenire, clasic, chiar dacă cel mai letal dintre obiectele gă-

site asupra lui era o unghieră. Totuşi, Lancte nu se putea lepăda de acea primă impresie, fiind ceea ce era.

– Ce să vă spun? întrebă Johnny.

Se trezise lungit pe priciul dintr-o celulă descuiată. Avusese o durere de cap orbitoare. Acum se retrăgea, făcându-l să se simtă ciudat de gol pe dinăuntru. Se simţea ca şi când i-ar fi fost scoase viscerele cu polonicul şi înlocuite cu frişcă Reddi Wip. În urechi auzea un sunet înalt şi constant – nu tocmai un ţârâit; mai degrabă un bâzâit ascuţit şi egal. Era ora nouă seara. Simpatizanţii lui Stillson părăsiseră demult oraşul. Se mâncaseră toate hot dog-urile.

– Ne poţi spune ce s-a întâmplat de fapt acolo, zise Bass.

– Era cald. Cred că m-am surescitat şi am leşinat.

– Eşti invalid sau ceva? întrebă Lancte pe şleau.

Johnny se uită la el cu o privire fixă.

– Nu vă jucaţi cu mine, domnule Lancte. Dacă ştiţi cine sunt, spuneţi-o pe şleau.

– Ştiu, spuse Lancte. Poate că *eşti* un mediu.

– Nu ţine de metapsihic să bănuieşti când un agent FBI o dă cotită, spuse Johnny.

– Eşti din Maine, Johnny. Născut şi crescut. Ce caută un tip din Maine în New Hampshire?

– Predă în particular.

– Băiatul familiei Chatsworth?

– Vă spun pentru a doua oară: dacă ştiţi deja, de ce mai întrebaţi? Doar dacă nu mă bănuiţi de ceva.

Lancte îşi aprinse o ţigară Vantage Green.

– Sunt o familie bogată.

– Da. Sunt.

– Eşti fan Stillson, nu-i aşa, Johnny? întrebă Bass.

Lui Johnny nu-i plăcea de indivizii care-i spuneau pe numele mic de la prima întâlnire şi amândoi indivizii ăştia aşa i se adresau. Îl făcea să se simtă agitat.

– Eşti? întrebă el.

Bass scoase un pufăit obscen.

– În urmă cu vreo cinci ani am organizat un concert de muzică folk-rock pe durata unei întregi zile în Trimbull. Pe proprietatea lui Hank Jamieson. Consiliul local a avut unele reţineri, dar au dat undă verde, fiindcă tre' să aibă şi puştii un motiv de distracţie. Am bănuit că se vor aduna vreo două sute de copii din oraş să asculte muzică pe păşunea lui Hank. În schimb, ne-am ales cu o mie şase sute, toţi fumând iarbă şi bând chestii tari chiar din gâtlejul sticlei. Au făcut o mizerie de nedescris şi consiliul s-a înfuriat şi-a spus că nu va mai organiza un alt concert şi ei s-au întors cu coada între picioare şi cu ochii plânşi şi-au spus: „Care-i problema? N-a fost rănit nimeni, nu-i aşa?" Credeau că e în regulă să devastezi totul dacă n-a fost rănit nimeni. La fel îl văd şi pe Stillson ăsta. Mi-amintesc că o dată...

– Nu-i porţi nici un fel de pică lui Stillson, nu-i aşa, Johnny? întrebă Lancte. Nu-i nimic personal între tine şi el?

Declanşă un zâmbet patern, care spunea: „Poţi să scapi de povară dacă doreşti."

– Nici măcar nu ştiam cine e până cu şase săptămâni în urmă.

– Da, bine, dar asta nu prea răspunde la întrebarea mea, nu crezi?

Johnny rămase tăcut pentru scurtă vreme.

– Mă tulbură, spuse el într-un sfârşit.

– Nici asta nu prea răspunde la întrebarea pe care ţi-am pus-o.

– Ba da, cred că răspunde.

– Nu ne ajuţi atât cât ne-ar plăcea, spuse Lancte cu regret.

Johnny îşi plimbă privirea spre Bass.

– Toţi cei care leşină la o adunare publică în oraşul dumneavoastră primesc tratament FBI, domnule şerif Bass?

Bass păru stingherit.

– Păi... nu. Sigur că nu.

– Dădeai mâna cu Stillson atunci când te-ai dat pe spate, spuse Lancte. Păreai bolnav. Chiar şi Stillson părea speriat de moarte. Eşti un tânăr foarte norocos, Johnny. Eşti norocos că nu ţi-au transformat bunii lui amici capul într-o urnă votivă. Au crezut c-ai scos pistolul la el.

Johnny se uita la Lancte cu o surprindere nounăscută. Se uită la Bass, apoi înapoi la agentul FBI.

– Erai *acolo*, spuse el. Nu te-a chemat Bass prin telefon. Erai *acolo*. La miting.

Lancte îşi strivi ţigara.

– Da. Eram.

– De ce e interesat FBI-ul de Stillson?

Johnny aproape că lătră întrebarea aceasta.

– Hai să discutăm puţin despre tine, Johnny. Care e...

– Nu, hai să discutăm despre Stillson. Hai să discutăm despre bunii lui amici, cum le spui tu. E legal să poarte cu ei tacuri tăiate în două?

– Este, spuse Bass. Lancte îi aruncă o privire

prevenitoare, însă fie că Bass nu observă, fie c-o ignoră. Tacuri, bâte de base-ball, crose de golf. Nu există vreo lege împotriva lor.

– Am auzit pe cineva spunând că tipii ăia erau înainte niște proscrișI. Membrii unei găști de motocicliști.

– Unii dintre ei erau în clubul din New Jersey, unii în cel din New York, asta e...

– Șerife Bass, îl întrerupse Lancte, nu cred că acum e momentul...

– Nu văd de ce nu i-aș spune, zise Bass. Sunt niște vagabonzi, niște mere putrede, niște păduchioși. Unii dintre ei alcătuiau o gașcă în Hamptons cu vreo patru-cinci ani în urmă, când cu revoltele alea nasoale. Unii dintre ei erau afiliați unui club de motocicliști numit Devil's Dozen, care s-a despărțit în 1972. Mâna dreaptă a lui Stillson e un tip pe nume Sonny Elliman. El era președintele celor din Devil's Dozen. A fost arestat de vreo șase ori, dar niciodată n-a fost condamnat pentru ceva anume.

– Te-nșeli în privința asta, șerife, spuse Lancte, aprinzându-și o nouă țigară. A fost citat în statul Washington în 1973 pentru că a luat-o la stânga pe contrasens. A semnat dispensa și-a plătit o amendă de douăzeci și cinci de dolari.

Johnny se ridică și traversă încet încăperea spre răcitorul pentru apă, de la care-și împrospătă paharul. Lancte îl urmări cu interes.

– Așadar, n-ai făcut decât să leșini, corect? spuse Lancte.

– Nu, spuse Johnny, fără să se întoarcă spre el. Aveam de gând să-l împușc cu o bazooka. Dar, în

momentul crucial, mi s-au ars toate circuitele bionice.

Lancte suspină.

Bass spuse:

– Eşti liber să pleci când vrei.

– Mulţumesc.

– Dar te-aş sfătui ceea ce te-ar sfătui şi domnul Lancte. În viitor, în locul tău aş sta la distanţă de alte mitinguri ale lui Stillson. Asta dacă vrei să-ţi păstrezi capul pe umeri. Par să se întâmple tot felul de lucruri celor care nu-i plac lui Greg Stillson...

– Chiar aşa? întrebă Johnny.

Îşi bău apa.

– Astea-s lucruri care nu te privesc, şerife Bass, spuse Lancte. Ochii lui păreau două bucăţi de oţel mat care se uitau la Bass foarte intens.

– Bine, spuse Bass ascultător.

– Nu cred că fac vreun rău dacă-ţi spun că au mai existat incidente şi la alte mitinguri, zise Lancte. În Ridgeway, o femeie gravidă a fost bătută atât de rău, că a avortat. Asta s-a întâmplat chiar după mitingul lui Stillson filmat de CBS. Ea a spus că nu-l poate identifica pe atacator, dar noi credem că a fost unul dintre motocicliştii lui Stillson. În urmă cu o lună, un puşti de paisprezece ani s-a trezit cu craniul fracturat. Avea în mâini o puşcă de plastic cu apă. Nici el nu l-a putut identifica pe atacator. Dar puşca cu apă ne face să credem că a fost vorba de-un exces de zel din partea celor responsabili cu securitatea.

Frumos zis, gândi Johnny.

– N-aţi găsit pe nimeni care să fi văzut cu ochii lui incidentul?

– Nimeni care să vrea să vorbească. – Lancte zâmbi fără umor şi scuturâ scrumul din vârful ţigării. – E alesul oamenilor.

Johnny se gândi la tânărul care-l ţinea pe fiul său ridicat pe umeri ca să-l poată vedea pe Greg Stillson: *Cui dracu'-i pasă? Nu-s decât de spectacol, oricum.*

– Aşadar are propriul său agent FBI de curte.

Lancte ridică din umeri şi zâmbi dezarmant.

– Păi, ce pot eu să zic? Doar că, pentru cunoştinţa ta generală, vreau să-ţi spun că nu-i o misiune roză, Johnny. Uneori mi se face frică. Tipul generează a dracu' de mult magnetism. Dacă m-ar arăta cu degetul de pe scenă şi ar spune mulţimii cine sunt, cred că acesta m-ar agăţa de primul stâlp.

Johnny se gândi la mulţimea din acea după-amiază şi la fata aceea drăguţă care flutura în aer felia de pepene verde.

– Cred că ai dreptate, spuse el.

– Aşa că, dacă ştii ceva ce m-ar putea ajuta..., Lancte se aplecă înainte. Zâmbetul dezarmant devenise uşor răpitor. – Poate c-ai avut şi o strălucire metapsihică. Poate că asta te-a dat peste cap.

– Poate că da, spuse Johnny, fără să zâmbească.

– Ei bine?

Preţ de o clipă nesăbuită, Johnny luă în calcul să le spună tot ce ştia. Apoi îşi reprimă gândul.

– L-am văzut la televizor. N-aveam nimic deosebit de făcut astăzi, aşa că mi-am spus să vin aici şi să-l văd în persoană. Pariez că n-am fost singurul din afara oraşului care să facă asta.

– Fii sigur că *n-ai* fost, spuse Bass vehement.

– Şi asta-i tot? întrebă Lancte.

– Asta-i tot, spuse Johnny şi apoi ezită. Doar că... cred că va câştiga alegerile.

– Noi suntem siguri de asta, spuse Lancte. Dacă nu reuşim să-l înfundăm cu ceva până atunci, cel puţin. Între timp, sunt complet de acord cu şeriful Bass. Stai departe de mitingurile lui Stillson.

– Nu-ţi face griji. – Johnny mototoli paharul de hârtie şi-l aruncă la gunoi. – Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, domnii mei, dar am de făcut drum lung înapoi spre Durham.

– Te-ntorci curând în Maine, Johnny? întrebă Lancte nepăsător.

– Nu ştiu. – Se uită la Lancte, slab şi impecabil, lovind o ţigară neaprinsă de cadranul ceasului său digital de la încheietura mâinii, şi apoi la Bass, un bărbat masiv şi obosit, cu faţă de baset. – Crede vreunul dintre voi că va candida pentru un loc mai înalt în ierarhia politică? Dacă va câştiga locul acesta din Camera Reprezentanţilor?

– Doamne fereşte, spuse Bass şi-şi dădu ochii peste cap.

– Indivizii de genul ăsta vin şi pleacă, spuse Lancte. Ochii lui, atât de căprui încât aproape că erau negri, nu încetaseră nici o clipă să-l studieze pe Johnny. – Seamănă cu unul dintre acele elemente radioactive rare care-s atât de instabile, că n-au viaţă lungă. Tipii ca Stillson nu au suport politic permanent, doar o coaliţie temporară care durează puţin şi apoi se destramă. Ai văzut câtă mulţime de oameni a fost azi? Ai văzut cum strigau numele aceluiaşi tip şi puştii de facultate, şi mâinile tăbăcite? Asta nu-i politică, asta-i ceva vecin cu jocul cu cercul sau cu şepcile din piele de raton sau cu

perucile Beatles. Îşi va încheia mandatul în Cameră şi va mânca pe gratis până în 1978 şi cu asta, basta. Fii sigur.

Johnny se îndoia însă.

2

În ziua următoare, partea stângă a frunții lui Johnny devenise foarte colorată. Purpuriul întunecat – aproape negru – de deasupra sprâncenei făcea trecerea spre roşu şi apoi spre un galben morbid de vesel, la tâmplă şi la dunga părului. Pleoapa i se umflase uşor, oferindu-i o expresie oarecum chiorâşă, ca a unui figurant de rangul doi dintr-un teatru de revistă burlesc.

Făcu douăsprezece ture de bazin şi apoi se lungi într-unul dintre scaunele pliante, gâfâind. Se simțea îngrozitor. Dormise mai puțin de patru ore în acea noapte şi când dormise fusese bântuit tot timpul de vise.

– Bună, Johnny... ce face tu, omule?

Se întoarse. Ngo era, zâmbind cu blândețe. Era îmbrăcat în hainele sale de lucru şi purta mănuşi de grădinărit. În spatele lui se vedea un căruț mic şi roşu pentru copii, plin cu puieți de pin, cu rădăcinile strânse în pânză de sac. Amintindu-şi cum le spunea Ngo pinilor, spuse:

– Observ că vrei să mai plantezi nişte iarbă.

Ngo strâmbă din nas.

– Scuze, da. Domnul Chatsworth iubeşte pe ei. Eu spun lui: da-s copaci de duzină. Peste tot îs copacii d-ăştia prin Noua Anglie. El face aşa... –

Întregul chip al lui Ngo se zbârci şi semănă cu caricatura unui monstru dintr-un film de noaptea târziu. – ... şi el spune mie: „Plantează-i numai."

Johnny râse. Acesta era Roger Chatsworth, sigur că da. Îi plăcea ca lucrurile să fie făcute după cum zicea el.

– Cum ţi-a plăcut la miting?

Ngo zâmbi cu blândeţe.

– Foarte educativ, spuse el. Nu avea cum să-i citească privirea. Se putea să nu fi observat soarele apărut pe partea stângă a feţei lui Johnny. – Da, foarte educativ, cu toţii ne simţim bine.

– Bun.

– Şi tu?

– Nu la fel de mult, spuse Johnny şi-şi atinse uşor vânătaia cu vârfurile degetelor. Era foarte sensibilă.

– Da, ce neplăcut, ar trebui să pui un biftec pe ea, spuse Ngo, încă zâmbind cu blândeţe.

– Ce părere ai de el, Ngo? Ce părere au avut colegii tăi? Prietenul tău polonez? Sau Ruth Chen şi sora ei?

– La întoarcere n-am discutat despre asta la cererea îndrumătorilor noştri. Gândiţi-vă la ce-aţi văzut, spus ei nouă. Marţea viitoare o să scriem la clasă, cred. Da, cred foarte tare că aşa va fi. O compunere la clasă.

– Ce vei spune în compunerea ta?

Ngo se uită la cerul albastru de vară. El şi cu cerul îşi zâmbiră reciproc. Era un bărbat scund, cu primele fire de păr cărunt în cap. Johnny nu ştia aproape nimic despre el; nu ştia dacă fusese căsătorit, dacă avea copii, dacă fugise înainte de instau-

rarea Viet-Cong-ului, dacă era din Saigon sau dintr-una dintre provinciile rurale. Habar nu avea care erau convingerile politice ale lui Ngo.

– Am discutat despre jocul Tigrului care râde, spuse Ngo. Ți-amintești?

– Da, spuse Johnny.

– O să-ți povestesc despre un tigru adevărat. Când eram mic, un tigru a înnebunit lângă satul meu. Era *le manger d'homme*, mâncător de oameni, înțelegi, doar că nu era așa, era un mâncător de băieți și fetițe și femei bătrâne, fiindcă asta se petrecea în timpul războiului și nu avea cum să mănânce bărbați. Nu războiul la care te gândești tu, ci al doilea război mondial. Prinsese gustul de carne umană, tigrul ăsta. Cine să omoare o creatură atât de îngrozitoare într-un sătuc bătut de soartă, în care cel mai tânăr bărbat avea șaizeci de ani și numai un singur braț, și cel mai bătrân băiat eram eu, de numai șapte ani? Și-ntr-o zi, tigrul ăsta a fost găsit într-o groapă în care fusese lăsat ca momeală cadavrul unei femei. E un lucru îngrozitor să momești cu o ființă umană făcută după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, voi spune în compunere la mine, dar e mai îngrozitor să nu faci nimic în vreme ce un tigru rău fură copiii mici. Și voi spune la mine în compunere că acest tigru rău încă mai era în viață când l-am găsit noi. Era străpuns de-o suliță, dar încă mai trăia. L-am omorât în bătaie cu sapele și cu bețele. Bătrânii și bătrânele și copiii, unii copii atât de luați de val și de înfricoșați, încât s-au udat în pantaloni. Tigrul a căzut în groapă și noi l-am omorât în bătaie cu sapele, fiindcă bărbații din sat erau plecați să lupte cu japonezii. Cred

că Stillson ăsta e ca tigrul ăla rău cu gust pentru carne umană. Cred că ar trebui să i se întindă o capcană şi cred c-ar trebui să cadă în ea. Şi, dacă încă va mai trăi, cred c-ar trebui omorât în bătaie.

Îi zâmbi cu căldură lui Johnny în lumina limpede a soarelui de vară.

– Chiar crezi lucrul ăsta? întrebă Johnny.

– O, da, spuse Ngo. Vorbi neafectat, ca şi când ar fi fost o chestiune fără consecinţe. – Ce va spune profesorul când îi voi da o asemenea compunere, nu ştiu. – Ridică din umeri. – Probabil că va spune: „Ngo, nu eşti pregătit pentru Calea Americană." Dar eu voi spune întocmai ceea ce simt. *Tu* ce părere ţi-ai făcut, Johnny?

Ochii i se mutară la vânătaie, apoi căutară într-o altă direcţie.

– Cred că e periculos, spuse Johnny. Eu... ştiu sigur că e periculos.

– Ştii? sublinie Ngo. Da, cred că într-adevăr ştii. Prietenii tăi din New Hampshire, ei îl văd ca pe-un clovn distractiv. Îl văd aşa cum mulţi oameni din lumea asta îl văd pe negrul ăla, Idi Amin Dada[1]. Dar tu nu.

– Nu, spuse Johnny. Dar să propui să fie omorât...

– Omorât *politic*, spuse Ngo, zâmbind. Eu propun numai c-ar trebui să fie omorât politic.

– Şi dacă nu poate fi omorât politic?

Ngo îi zâmbi lui Johnny. Apoi îşi îndreptă dege-

[1]Idi Amin Dada (n. 1925) – dictator ugandez (1971-1979) al cărui regim brutal şi represiv s-a încheiat când acesta a părăsit ţara ca urmare a unei lovituri de stat – n. tr.

tul arătător, îşi ridică degetul mare şi apoi îl îndoi repede.

– Pac, spuse el cu voce scăzută. Pac, pac, pac.

– Nu, spuse Johnny, surprins de cât era de răguşit. Ăsta nu e niciodată un răspuns. *Niciodată.*

– Nu? Am crezut că e răspunsul pe care voi, americanii, îl folosiţi destul de des. – Ngo ridică mânerul căruţului roşu. – Trebuie să plantez iarba asta, Johnny. Salutare, omule.

Johnny îl urmări îndepărtându-se, un bărbat scund în echipament subţire de vară şi în mocasini, trăgând după el un căruţ plin cu puieţi de pin. Dispăru după colţul casei.

Nu. Omorul nu face decât să mai crească nişte dinţi de dragon. Cred asta. Cred asta din toată inima.

3

În prima marţi a lui noiembrie, care se întâmplă să fie a doua zi a lunii, Johnny Smith şedea tolănit în şezlongul din combinaţia lui de bucătărie şi sufragerie şi urmărea rezultatele alegerilor. Chancellor şi Brinkley prezentau o imensă hartă electronică pe care apăreau rezultatele cursei prezidenţiale marcate în cifre colorate pe măsură ce fiecare stat finaliza numărătorile. Acum, aproape de miezul nopţii, competiţia dintre Ford şi Carter părea foarte strânsă. Însă Carter avea să câştige; Johnny nu avea nici un dubiu.

Şi Greg Stillson câştigase.

Victoria lui fusese pe larg comentată la ştirile

locale, dar şi reporterii de la posturile naţionale de televiziune făcuseră unele comentarii, comparând victoria lui cu cea a lui James Longley, guvernatorul independent de Maine, care candidase în urmă cu doi ani.

Chancellor spunea:

– Ultimele numărători care îl indicau pe candidatul republicanilor, actualul ocupant al fotoliului în Camera Reprezentanţilor, Harrison Fisher, ca recuperând teren, erau aparent greşite; NBC prezice că Stillson, care şi-a făcut campanie purtând o cască de constructor şi oferind un program care includea propunerea ca toate materialele poluante să fie trimise în spaţiul extraterestru, va ieşi câştigător cu patruzeci şi şase la sută dintre voturi, surclasându-l pe Fisher, care adună treizeci şi unu de procente. Într-un district în care democraţii au avut întotdeauna o susţinere slabă, David Bowes n-a putut aduna decât treizeci şi trei la sută dintre voturi.

– Aşadar, spuse Brinkley, a sosit vremea hot dog-urilor în New Hampshire... pentru următorii doi ani, cel puţin.

El şi cu Chancellor zâmbiră. Urmă o reclamă. Johnny nu zâmbi. El se gândea la tigri.

Perioada dintre mitingul din Trimbull şi ziua alegerilor fusese o perioadă ocupată pentru Johnny. Munca lui cu Chuck continuase, iar Chuck continuase să se perfecţioneze într-un ritm încet, dar constant. Se înscrisese la două cursuri de vară, le încheiase pe amândouă şi-şi păstrase dreptul de-a practica sport. Acum, că sezonul fotbalistic era pe sfârşite, erau şanse mari ca numele lui să fie adăugat la lista Celor Mai Buni Jucători de Fotbal din

Noua Anglie, a ziarelor trustului Gannett[2]. Vizitele de rigoare, aproape ritualice, ale promotorilor diverselor colegii începuseră deja, dar aceştia mai trebuiau să aştepte un an; hotărârea fusese deja luată între Chuck şi tatăl său că va petrece un an la Şcoala Pregătitoare din Stovington, o şcoală particulară bună din statul Vermont. Johnny credea că cei de la Stovington vor fi extaziaţi să-l aibă student. Şcoala din Vermont pregătea de obicei mari echipe de fotbal european şi jalnice echipe de fotbal american. Probabil că aveau să-i ofere o bursă completă şi, ca bonus, o cheie aurită de la căminul fetelor. Johnny avea senzaţia că era decizia cea mai înţeleaptă. După ce fusese luată şi după ce scăzuse presiunea exercitată asupra lui Chuck cu bacalaureatul, se înregistrase imediat un alt progres vizibil.

La sfârşitul lui septembrie, Johnny mersese în Pownal pentru weekend şi, după o întreagă noapte de vineri petrecută urmărindu-l pe tatăl său cum se foieşte în scaun şi cum râde cu hohote nestăvilite la nişte glume de la televizor care nu erau cine ştie cât de comice, îl întrebase ce-l deranja.

– Nici un deranj, spuse Herb, zâmbind strâmb şi frecându-şi mâinile asemenea unui contabil care tocmai a descoperit că banca în care şi-a investit toate economiile de-o viaţă e falimentară. – Absolut nici un deranj, ce te face să spui asta, fiule?

– Ei bine, ce te preocupă, atunci?

[2]Henry Gannett (1846-1914) – cartograf american, geograf-şef în timpul desfăşurării Studiului Geologic American (din 1882); a ajutat la constituirea Societăţii Naţionale de Geografie (1888); a împrumutat numele unui vârf muntos din lanţul Munţilor Stâncoşi, în Wyomingul central-vestic, cel mai înalt vârf din acest stat (4.210 m.) – n. tr.

Herb nu mai zâmbi, dar continuă să-şi frece palmele.

– Nu prea ştiu cum să-ţi spun, Johnny. Adică...

– E vorba de Charlene?

– Păi, da. Este.

– I-ai pus întrebarea.

Herb se uită la Johnny cu fereală.

– Ce-ai zice dacă te-ai trezi cu o mamă vitregă la vârsta de douăzeci şi nouă de ani, John?

Johnny zâmbi.

– Aş zice foarte bine. Felicitări, tată.

Herb zâmbi, uşurat.

– Păi, mulţumesc. Mă temeam puţin să-ţi spun, nu mă deranjează s-o recunosc. Ştiu ce-ai spus despre asta când am mai discutat, dar oamenii spun un lucru atunci când totul e probabil şi altul când e sigur. Am iubit-o pe mama ta, Johnny. Şi cred c-o voi iubi mereu.

– Ştiu asta, tată.

– Dar mă simt singur şi Charlene se simte singură şi ea şi... ei bine, cred că ne-am putea ajuta unul pe celălalt.

Johnny se duse lângă tatăl lui şi-l sărută.

– Vă doresc numai bine. Ştiu că aşa o să fie.

– Eşti un fiu bun, Johnny. – Herb îşi scoase batista din buzunarul de la spate al pantalonilor şi se şterse cu ea la ochi. – Am crezut amândoi că te-am pierdut. Eu, unul, aşa am crezut. Vera nu şi-a pierdut niciodată speranţa. Ea a crezut întotdeauna. Johnny, eu...

– Nu, tată. S-a terminat.

– Trebuie să-ţi spun, spuse el. Îmi stă pe limbă ca o piatră de moară de mai bine de-un an şi jumă-

tate. M-am rugat să mori, Johnny. Eşti propriul meu fiu iar eu m-am rugat ca Dumnezeu să te ia la el. – Îşi şterse din nou ochii şi lăsă batista din mână. – S-a dovedit însă că Dumnezeu ştia o ţâră mai multe ca mine. Johnny... ai vrea să stai lângă mine? La nuntă?

Johnny simţi ceva înlăuntrul său care semăna cu, dar nu era tocmai durere.

– Ar fi plăcerea mea, spuse el.

– Mulţumesc. Sunt bucuros că... că ţi-am spus tot ce-mi stătea în minte. Mă simt mai bine de cum m-am simţit de multă, foarte multă vreme.

– Aţi stabilit o dată?

– Că tot veni vorba, da. Cum îţi sună 2 ianuarie?

– Îmi sună bine, spuse Johnny. Te poţi bizui pe mine.

– O să scoatem la vânzare ambele case, cred, spuse Herb. Ne-am pus ochii pe-o fermă din Biddeford. E-un loc frumos. Douăzeci de acri. Jumătate de lot de pădure. Un nou început.

– Da. Un nou început, asta e bine.

– Nu te superi că vând casa în care ai crescut? întrebă Herb neliniştit.

– Am o mică tragere de inimă, spuse Johnny. Asta-i tot.

– Mda, asta simt şi eu. O mică tragere de inimă.

– Zâmbi. – Şi nu e doar o expresie pentru mine. La tine cum e?

– Cam la fel, spuse Johnny.

– Cum te descurci cu treaba?

– Bine.

– Se descurcă elevul tău?

– Uimitor de bine, spuse Johnny, folosind una

dintre expresiile preferate ale tatălui său şi zâmbind.

– Cât crezi că vei mai sta acolo?

– Să lucrez cu Chuck? Cred că voi rămâne până la sfârşitul anului şcolar, dacă mă vor mai ţine ei. A fost o experienţă nouă să lucrez doar cu un singur elev. Îmi place. Şi asta a fost o slujbă cu adevărat bună. Atipic de bună, aş spune.

– Cei vei face după aceea?

Johnny scutură din cap.

– Încă nu ştiu. Dar ştiu un lucru.

– Ce anume?

– Ies să cumpăr o sticlă de şampanie. O să ne facem mangă.

Tatăl său se ridicase în picioare în acea seară de septembrie şi-l lovise amical pe spate.

– Ia două, spusese el.

Încă mai primea câte o scrisoare de la Sarah Hazlett. Ea şi cu Walt aşteptau cel de-al doilea copil în aprilie. Johnny îi răspunsese, transmiţându-i felicitări şi mult noroc în campanie pentru Walt. Şi, uneori, se gândea la după-amiaza petrecută alături de Sarah, după-amiaza aceea lungă şi înceată. Aceasta era o amintire pe care nu-şi permitea prea des s-o scoată din desagă; se temea că expunerea constantă la soare ar putea-o spălăci şi şterge, şi ar deveni astfel asemenea fotografiilor roşietice pe care ţi le dădeau ca mostră preliminară pentru portretul de absolvent.

Ieşise la întâlniri de câteva ori în acea toamnă, o dată, chiar cu sora mai în vârstă şi divorţată a fetei cu care se vedea Chuck, dar nu ieşise nimic din nici una.

Marea parte a timpului în acea toamnă şi-o petrecuse în compania lui Gregory Ammas Stillson.

Devenise un stillsonofil. Ţinea în birou, sub şosete, chiloţi şi tricouri, trei caiete cu filele dezlipite. Erau pline cu însemnări, cu speculaţii, cu copii xerox ale unor articole de ziar.

Îl neliniştise să muncească la acestea. Noaptea, pe când scria cu un stilou Pilot în jurul tăieturilor din ziare lipite, se simţea uneori ca Arthur Bremmer[3] sau ca femeia aceea, Moore, care încercase să-l împuşte pe Jerry Ford. Ştia că, dacă l-ar vedea Edgar Lancte, Neînfricoşatul Linge-blide de la *Ef Bi Ai*, făcând asta, telefonul, sufrageria şi baia i-ar fi înţesate cu microfoane cât ai zice peşte. De partea cealaltă a străzii s-ar afla parcată o furgonetă a firmei Acme Furniture, doar că în loc de mobilă, ar fi plină cu microfoane şi camere video şi Dumnezeu mai ştie ce altceva.

Îşi tot spunea că nu este Bremmer, că Stillson nu reprezintă pentru el o obsesie, dar aceste lucruri deveneau greu de crezut după lungile după-amieze petrecute la biblioteca Universităţii New Hampshire, când căuta prin ziare şi reviste vechi şi când vâra monedă după monedă în fotocopiator. Devenea greu de crezut noaptea, când ardea petrolul scriindu-şi gândurile şi încercând să-şi caute explicaţii plauzibile legăturilor pe care le făcea. Devenea aproape imposibil de crezut la nesuferita oră trei, când se trezea în fiecare noapte transpirat din mereu acelaşi coşmar.

[3]Psihopat care l-a împuşcat şi l-a rănit pe candidatul la preşedinţie George Wallace în 1972 – n. tr.

Coşmarul era aproape întotdeauna identic, o reluare simbolică a momentului când îi strânsese mâna lui Stillson la mitingul din Trimbull. Neaşteptata întunecime. Sentimentul că se află într-un tunel umplut de strălucirea felinarului ce vine spre el, un felinar prins în cuie de-un fel de locomotivă neagră a damnării. Bătrânul cu privirea aceea umilă şi speriată, supervizând o depunere de jurământ pentru funcţia de preşedinte. Nuanţele sentimentului, venind şi plecând asemenea unor norişori mici de fum. Şi o serie de imagini scurte, întinse într-un şir aidoma steguleţelor de plastic de deasupra unei parcări cu vânzare pentru maşini folosite. Vocea minţii îi şoptea că aceste imagini aveau legătură între ele, că spuneau povestea în imagini a unui viitor blestemat care se apropia, poate chiar a Armaghedonului în care crezuse Vera Smith cu atâta fervoare.

Dar care erau aceste imagini? Care erau ele mai exact? Erau începătoşate, imposibil de intuit decât în linii vagi, fiindcă întotdeauna îl despărţea de ele acel descumpănitor filtru albastru, filtru care uneori era străbătut de acele dâre galbene asemănătoare cu dungile unui tigru.

Singura imagine clară din aceste reluări visate intervenea spre sfârşit: strigătele muribunzilor, mirosul celor morţi. Şi un tigru plimbându-se singur printre kilometri întregi de metal contorsionat, de sticlă topită şi de pământ ars. Tigrul acesta râdea întotdeauna şi părea că poartă ceva în gură – ceva albastru şi galben şi picurând sânge.

Fuseseră momente în acea toamnă când crezuse că visul acesta îl va duce la nebunie. Un vis ridicol;

finalul posibil la care părea că face trimitere era imposibil, la urma urmei. Era mai bine să-l alunge complet din minte.

Dar, fiindcă nu putea face asta, se documentă cu privire la Gregory Stillson şi încercă să-şi spună că nu era decât un hobby inofensiv şi nu o obsesie periculoasă.

Stillson se născuse în Tulsa. Tatăl său fusese un petrolist dintr-o bucată care-şi schimbase mereu slujba, muncind adesea mai mult decât colegii lui datorită staturii sale înspăimântător de mari. Poate că mama lui fusese cândva frumoasă, deşi nu era decât o sugestie a acestui lucru în cele două fotografii pe care reuşise Johnny să le scoată la lumina zilei. Dacă fusese, vremurile şi bărbatul cu care se căsătorise îi şterseseră frumuseţea cu repeziciune. Fotografiile nu arătau altceva decât un alt chip uscăţiv, o femeie din sudul Statelor Unite care trecuse prin perioada depresiunii economice şi care purta o rochie cu imprimeuri şterse şi ţinea un copil – pe Greg – în braţele osoase, încruntându-se la soare.

Tatăl lui fusese un bărbat autoritar care nu punea prea mult preţ pe fiul său. În copilărie, Greg fusese palid şi bolnăvicios. Nu existau dovezi că tatăl şi-ar fi abuzat băiatul fie mental, fie fizic, dar exista aluzia că, cel puţin, Greg Stillson trăise în primii nouă ani ai vieţii sale într-o umbră dezaprobatoare. Singura fotografie pe care o avea Johnny cu tatăl şi fiul împreună era, totuşi, un instantaneu ce degaja fericire; îi arăta pe amândoi pe un teren petrolier, braţul tatălui petrecut pe după gâtul fiului într-un gest nepăsător de camaraderie. Chiar şi aşa, îi provocă lui Johnny un fior scurt. Harry Stillson era

îmbrăcat în haine de lucru: pantaloni reiați și o cămașă kaki cu doi piepți, iar casca îi era încrezător dată pe spate.

Greg își începuse școala în Tulsa, apoi, la zece ani, fusese mutat în Oklahoma City. Asta se întâmpla în vara de dinainte ca tatăl lui să moară într-un incendiu izbucnit la pompa de țiței unde lucra. Mary Lou Stillson mersese cu fiul său în Okie City fiindcă acolo locuia mama ei și fiindcă acolo erau fabricile care produceau materiale pentru frontul de război. Era anul 1942 și vremurile fericite sosiseră din nou.

Notele lui Greg fuseseră bune până la liceu, după care începuse să se implice într-o serie de năzbâtii. Chiulea, se bătea, paria la jocuri de biliard în centru, poate că mai și vindea bunuri furate, pe la periferie, deși acest lucru nu fusese niciodată dovedit. În 1949, pe când era în ultimul an de liceu, fusese suspendat pe o perioadă de două zile pentru că pusese o pocnitoare într-un dulap din toaletă.

În toate aceste confruntări cu autoritățile, Mary Lou Stillson îi luase partea fiului său. Vremurile fericite – cel puțin pentru cei de seama familiei Stillson – se încheiaseră o dată cu închiderea în 1945 a fabricilor care lucrau pentru front, iar doamna Stillson păruse că luase totul ca o problemă în care ea și cu fiul ei erau singuri împotriva tuturor. Mama ei murise, lăsându-i micuța casă din scânduri și nimic altceva. Servise pentru o vreme băuturi spirtoase într-un bar muncitoresc, apoi servise la mese într-un local ieftin, deschis toată noaptea. Și, când intra fiul ei într-un bucluc, se lupta umăr la umăr cu el.

Băiatul palid şi bolnăvicios, pe care-l poreclise taică-său Pricăjitul, dispăruse până în 1949. Pe măsură ce Greg Stillson avansase în adolescenţă, moştenirea fizică a tatălui său începuse să iasă la iveală. Băiatul crescuse în înălţime cu cincisprezece centimetri şi luase în greutate treizeci şi două de kilograme între treisprezece şi şaptesprezece ani. Nu făcuse sport în mod organizat, la şcoală, dar reuşise cumva să cumpere o sală de culturism Charles Atlas[4] şi apoi o pereche de greutăţi. Pricăjitul devenise un tip cu care nu era bine să te pui.

Johnny bănuia că trebuie să fi fost de câteva zeci de ori pe punctul de a renunţa la şcoală. Probabil că evitase o arestare din noroc chior. Dacă ar fi *fost* arestat măcar o singură dată, îşi spunea deseori Johnny. Ar fi pus capăt tuturor acestor griji stupide, fiindcă o persoană cu cazier nu poate accede la o funcţie publică înaltă.

Stillson absolvise – aproape în coada clasei, era adevărat – în iunie 1951. În pofida notelor primite, mintea îi funcţiona brici. Ştia să speculeze momentul. Avea gura aurită şi o atitudine cuceritoare. Muncise pentru scurtă vreme în acea vară la o pompă de benzină. Apoi, în luna august a acelui an, Greg Stillson îl descoperise pe Iisus la o reuniune religioasă desfăşurată într-un cort în Wildwood Green. Demisionase de la benzinăria 76 şi intrase în afaceri ca vraci aducător de ploaie „prin puterea lui Iisus Christos, Domnul nostru".

[4]Charles Atlas (1894-1972) – culturist american de origine italiană care a predat metoda sa de a face culturism, numită „tensiunea dinamică", în sălile de sport ale liceelor şi prin corespondenţă – n. tr.

Prin coincidență sau altfel, aceea fusese cea mai uscată vară din Oklahoma de la zilele marii secete încoace[5]. Recoltele erau deja o cauză pierdută, iar animalele aveau și ele să moară dacă secau puțurile de suprafață. Greg fusese invitat la o întâlnire a asociației fermierilor din localitate. Johnny descoperise o mulțime de povești mărețe despre ce urmase; era unul dintre punctele de referință din cariera lui Stillson. Nici una dintre povești nu semăna în întregime cu o alta, iar Johnny înțelegea și de ce. Avea toate atributele unui mit american, nu era foarte diferită de poveștile despre Davy Crockett[6], Pecos Bill[7], Paul Bunyan[8]. Că se întâmplase *ceva,* asta era de netăgăduit. Însă adevărul exact era imposibil de aflat.

Un singur lucru părea sigur. Acea întâlnire a asociației fermierilor trebuie să fi fost una dintre cele mai ciudate ținute vreodată. Fermierii invitaseră peste două duzini de vraci aducători de ploaie din diverse părți ale sud-estului și ale sud-vestului.

[5]E vorba despre seceta însoțită de furtuni nesfârșite de nisip (supranumită Dust Bowl) din anii 1930, care a cuprins parțial statele Oklahoma, Arkansas și Texas (romanul *Fructele mâniei* de John Steinbeck descrie fuga rezidenților din Oklahoma [*Okies*] și Arkansas [*Arkies*] în California, goniți de această calamitate) – n. tr.

[6]David Crockett (1786-1836) – grănicer american și politician, membru în Camera Reprezentanților din partea statului Tennessee (1827-1831 și 1833-1835); s-a alăturat revoluționarilor texani în lupta împotriva Mexicului. A murit în timpul asediului orașului Alamo – n. tr.

[7]Pecos Bill – cow-boy legendar din Sud-Vestul Americii; născut în Texas în 1830, se presupune că a fost pierdut de părinți pe când traversau râul Pecos și a fost crescut apoi de coioți – n. tr.

[8]Paul Bunyan (în folclorul american) – un tăietor de lemne gigantic care poate face lucruri supranaturale – n. tr.

Vreo jumătate dintre ei erau negrotei. Doi erau indieni – un Pawnee corcit şi un Apache pur-sânge. Mai era un mexican consumator de *peyote*[9]. Greg fusese unul dintre cei vreo nouă indivizi cu pielea albă şi singurul venit chiar din localitate.

Fermierii ascultaseră una după alta propunerile vracilor şi ale căutătorilor de apă. Aceştia se împărţeau, cum era firesc şi natural, în două grupuri: cei care încasau jumătate din bani la început (bani nerambursabili) şi cei care voiau plata întreagă de la început (bani nerambursabili).

Când îi venise rândul lui Greg Stillson, se ridicase în picioare, îşi agăţase degetele mari de la mâini în găicile de la jeanşi, şi se presupune că spusese:

– Cred că voi, oameni buni, ştiţi că am primit darul de-a face să plouă după ce mi-am dăruit inima lui Iisus. Înainte de asta, eram până la gât cufundat în păcat şi în căile în care lucrează păcatul. Ei bine, una dintre căile în care lucrează păcatul este cea pe care o vedem astă-seară, şi împrăştiaţi acest fel de păcat în mare parte doar prin ochiul banului.

Fermierii erau interesaţi. Chiar şi numai la nouăsprezece ani, Stillson era un soi de vrăjitor comic al vorbelor. Şi le făcuse o ofertă pe care aceştia nu o putuseră refuza. Fiindcă el era un creştin renăscut şi fiindcă ştia că dragostea de bani stă la temelia tuturor relelor, el va face să plouă şi, după aceea, ei îl vor putea plăti cu cât vor crede că valorează munca depusă.

[9]Peyote – cactus cu vârf rotunjit care creşte în Mexic şi în sudul Statelor Unite, cu tuberculi sub formă de mărgele, care se mestecă proaspeţi sau uscaţi ca drog de către anumiţi americani nativi – n. tr.

Fusese angajat prin vot unanim, rostit cu voce tare, şi, două zile mai târziu, stătea îngenuncheat pe platforma din spate a unei camionete, străbătând încet şoselele şi drumurile Oklahomei centrale, îmbrăcat într-o haină neagră şi purtând o căciulă cu boruri înguste de predicator, rugându-se pentru ploaie printr-o portavoce conectată la o baterie Delco de tractor. Oamenii ieşiseră cu miile în stradă să-l vadă.

Finalul poveştii era previzibil, dar satisfăcător. Cerul începuse să se înnoreze în după-amiaza celei de-a doua zile de când lucra Greg şi, în dimineaţa zilei următoare, veniseră ploile. Ploile veniseră şi stătuseră vreme de trei zile şi două nopţi, inundaţiile omorâseră patru oameni, case întregi pe acoperişul cărora se căţăraseră găinile fuseseră dărâmate de râul Greenwood, puţurile se umpluseră, animalele fuseseră salvate, iar Asociaţiile Fermierilor şi a Crescătorilor de Vite din Oklahoma hotărâseră că asta oricum s-ar fi întâmplat. Îşi trecuseră o căciulă de la unul la altul la următoarea întâlnire şi tânărului vraci aducător de ploaie i se dăduse neprețuita sumă de şaptesprezece dolari.

Greg nu îşi pierduse încrederea. Folosise cei şaptesprezece dolari să dea un anunţ în ziarul *Herald* din Oklahoma City. Anunţul spunea că un lucru asemănător i se întâmplase unui anume vânător de şobolani din oraşul Hamlin. Fiind un creştin, continua anunţul, Greg Stillson nu se ocupa cu răpitul copiilor şi în mod sigur ştia că nu avea la îndemână nici o pârghie legală pe care s-o folosească împotriva unui grup atât de mare şi de puternic cum era Asociaţia Fermierilor şi a Crescătorilor de

Vite din Oklahoma. Dar afacerea e afacere, nu-i aşa? Îl susţinea chiar şi mama lui în vârstă, iar ea era cu sănătatea la pământ. Anunţul sugera că el se rugase până se dăduse peste cap pentru o adunătură de snobi bogaţi şi nerecunoscători, acelaşi soi de indivizi ca şi cei care-i goniseră cu tractorul pe nişte oameni sărmani precum familia Joad, de pe pământul lor, în anii treizeci. Anunţul sugera că el salvase de la moarte vite în valoare de zeci de mii de dolari şi că primise şaptesprezece dolari drept răsplată. Fiindcă era un bun creştin, felul acesta de ingratitudini nu-l deranjau, dar poate că ar trebui să-i pună puţin pe gânduri pe cinstiţii cetăţeni ai acestui district. Cei cu sufletul bun puteau trimite contribuţii la Căsuţa Poştală 471, prin grija ziarului *Herald.*

Johnny se întrebă cât de mulţi bani primise Greg Stillson ca răspuns la acel anunţ. Rapoartele variau. Însă, în acea toamnă, Greg se vânturase prin oraş într-un Mercury nou-nouţ. Taxele restante din ultimii trei ani fuseseră plătite pentru micuţa casă lăsată lor de mama lui Mary Lou. Mary Lou însăşi (care nu era cine ştie cât de bolnavă şi nu mai bătrână de patruzeci şi cinci de ani) îşi făcuse spectaculos apariţia îmbrăcată într-o haină nouă din blană de raton. Stillson descoperise, se pare, unul dintre marile principii ascunse care puneau lumea pe roate: dacă cei care primesc nu vor să plătească, cei care nu au de unde da, cel mai adesea dau, pentru absolut nici un motiv logic. Era probabil acelaşi principiu care-i asigură pe politicieni că întotdeauna vor exista suficient de mulţi tineri care să hrănească maşinăria războiului.

Fermierii descoperiseră că-şi vârâseră capul colectiv într-un cuib de bărzăuni. Când descindeau membrii Asociaţiei în oraş, se adunau deseori mulţimi de oameni care începeau să-i huiduiască. Vorba circula prin tot districtul că nu erau decât nişte terchea-berchea. Curând, începuse să le fie greu să vândă carnea de vită salvată de ploaie fără s-o expedieze cu vaporul la o distanţă apreciabilă.

În luna noiembrie a acelui an memorabil, doi bărbaţi tineri cu placheu la articulaţiile degetelor şi cu pistoale nichelate de calibru .32 în buzunare îşi făcuseră apariţia în pragul casei lui Greg Stillson, angajaţi aparent de Asociaţia Fermierilor şi a Crescătorilor de Vite să-i propună lui Greg – cât de convingător era nevoie – să-şi găsească un climat mai favorabil altundeva. Amândoi o sfârşiseră în spital. Unul dintre ei avea o comoţie cerebrală. Celălalt îşi pierduse patru dinţi şi suferea de hernie. Amândoi fuseseră găsiţi la colţul cvartalului unde locuia Greg Stillson, *sans* pantaloni. Placheurile pentru articulaţiile degetelor le fuseseră introduse într-o parte anatomică a corpului cel mai adesea asociată cu şezutul şi, în cazul unuia dintre aceşti doi bărbaţi tineri, fusese nevoie de-o uşoară operaţie pentru a i se scoate obiectul străin.

Asociaţia se dăduse bătută. La o întâlnire de la începutul lunii decembrie, se alocaseră 700 de dolari din fondurile generale şi un cec conţinând această sumă îi fusese trimis lui Greg Stillson.

Primise ceea ce-şi dorise.

În 1953, el şi cu mama lui se mutaseră în Nebraska. Nu îi ieşise treaba cu adusul ploii şi mai erau unii care spuneau că şi treaba cu pariurile la

biliard îi mersese prost. Oricare ar fi fost motivul mutării lor, îşi făcuseră apariţia în Omaha, unde Greg pornise o afacere cu vopsitul de case care falimentase doi ani mai târziu. Se descurcase mai bine ca vânzător ambulant pentru Compania de Biblii Calea cea Dreaptă Americană. Străbătuse Nebraska în lung şi-n lat, cinând cu sute de familii de fermieri muncitori din greu şi cu teamă de Dumnezeu, spunându-le povestea convertirii sale şi a lucrurilor pe care le vindea: Biblii, plachete, Iisuşi din plastic fosforescent, cărţi cu imnuri, discuri, pamflete şi o cărţulie virulentă de dreapta în ediţie de buzunar numită *America, Adevărata Cale: Conspiraţia Comunisto-Iudaică Împotriva Statelor Noastre Unite.* În 1957, Mercuryul îmbătrânit fusese înlocuit cu un furgon Ford nou-nouţ.

În 1958, Mary Lou Stillson murise de cancer şi, mai târziu în acel an, Greg Stillson ieşise din renăscuta afacere cu Biblii şi se îndreptase nesigur către est. Petrecuse un an în New York City înainte să se mute mai sus, în Albany. Anul trăit în New York şi-l devotase încercării de-a pătrunde în lumea actoricească. Fusese una dintre puţinele slujbe (alături de vopsitul caselor) din care nu reuşise să scoată nici un ban. Însă probabil nu din pricina lipsei de talent, gândea Johnny cu cinism.

În Albany, se angajase la firma de asigurări Prudential şi rămăsese în oraş până în 1965. Ca agent de asigurări avusese parte de-un fel de succes lipsit de scop. Nu i se făcuse nici o ofertă de a se alătura companiei la un nivel executiv, nici urmă de bunăvoinţă creştinească. În timpul acelor cinci ani, agerul şi vicleanul Greg Stillson de odinioară părea

că intrase în hibernare. În întreaga sa carieră zbuciumată, singura femeie din viața lui fusese mama. Nu se căsătorise niciodată, nici măcar nu se întâlnise regulat cu o fată, din câte reușise Johnny să afle.

În 1965, Prudential îi oferise un post în Ridgeway, New Hampshire, iar Greg îl acceptase. Cam pe atunci, perioada lui de hibernare părea că se încheiase. Zbuciumații ani șaizeci făceau furori. Era perioada fustelor scurte și a individualismului. Greg începuse să fie activ în treburile orășenești din Ridgeway. Se alăturase Camerei de Comerț și intrase în Clubul Rotary. Avusese parte de publicitate la nivelul întregului stat în 1967, în timpul unei controverse cu privire la aparatele de taxare din parcările din centrul orașului. Vreme de șase ani, li se găsiseră tot felul de întrebuințări. Greg propusese ca toate taxatoarele să fie luate și în locul lor să fie montate cutii colectoare. Lasă-i pe oameni să plătească atât cât vor. Unii spuseseră că aceea era cea mai trăsnită idee pe care o auziseră vreodată. Ei bine, le răspunsese Greg, s-ar putea să mai aveți surprize. Da, domnule. Știa să fie convingător. Consiliul orășenesc adoptase într-un final propunerea cu statut provizoriu, iar valul de monede care începuse imediat să curgă îi impresionase pe toți, mai puțin pe Greg. El descoperise acest principiu cu mulți ani în urmă.

În 1969, ajunsese iarăși în casele locuitorilor statului New Hampshire când propusese, într-o scrisoare lungă și atent scrisă, adresată redacției ziarului din Ridgeway, ca persoanele găsite vinovate de consum sau trafic de droguri să fie puse să mun-

ceasca la diverse proiecte comunitare, cum ar fi asfaltatul parcărilor şi al aleilor pentru bicicliști, până şi la smulgerea buruienilor din spațiile verzi. Asta-i cea mai trăsnită idee pe care am auzit-o vreodată, spuseseră mulți. Ei bine, le răspunsese Greg, faceți o încercare şi, dacă nu funcționează, strângeți-o de gât. Consiliul orăşenesc încercase metoda. Un drogat reorganizase întreaga bibliotecă orăşenească, trecând-o de la demodatul sistem decimal Dewey, la mai modernul sistem de catalogare al Bibliotecii Congresului, fără ca oraşul să scoată un sfanț din buzunar. Câțiva hippy arestați din cauza unei petreceri la care se consumau droguri halucinogene redecoraseră întregul parc, transformându-l într-un adevărat spectacol, cu lac pentru rațe şi teren de joacă ştiințific gândit să exploateze la maxim timpul petrecut acolo şi să reducă pericolele. După cum arătase Greg, cei mai mulți dintre dependenții aceştia de droguri căpătaseră interesul pentru halucinogene în timpul colegiului, dar ăsta nu era un motiv ca ei să nu-şi folosească în mod util toate celelalte cunoştințe dobândite atunci.

În acelaşi timp, Greg revoluționase regulile de parcare din oraşul său adoptiv şi felul în care oficialitățile acestuia vedeau să rezolve cazurile de dependență de droguri; trimisese scrisori la ziarul *Union-Leader* din Manchester, la *Globe* din Boston şi la *New York Times*, manifestând atitudini radicale cu privire la războiul din Vietnam, cerând condamnări penale pentru dependenții de heroină şi revenirea la pedeapsa capitală, mai ales pentru distribuitorii de heroină. În campania sa electorală

pentru Camera Reprezentanților, pretinsese de mai multe ori că fusese împotriva războiului încă din 1970, însă declarațiile lui făcute publice prin ziare arătau că aceasta era o minciună sfruntată.

În 1970, Greg Stillson își deschisese propria companie de asigurări și de intermedieri imobiliare. Avusese mare succes. În 1973, el și cu alți trei afaceriști finanțaseră construirea unui centru economic la periferia lui Capital City, reședința districtului pe care-l reprezenta atunci. Asta se petrecuse în anul boicotului petrolier din Arabia; de asemenea, fusese anul din care Greg începuse să conducă un Lincoln Continental. Fusese în același timp anul în care candidase pentru primăria Ridgeway-ului.

Mandatul de primar era pe doi ani și, cu doi ani înainte, în 1971, Stillson fusese întrebat atât de republicani, cât și de democrații din măricelul oraș (cu o populație de 8.500 de suflete) Noua Anglie dacă nu vrea să candideze din partea lor. Refuzase ambele invitații cu zâmbete de mulțumire. În '73 candidase ca independent, înfrângând un republican destul de popular, vulnerabil datorită suportului susținut venit din partea președintelui Nixon, și un democrat înfumurat. Atunci își purtase pentru prima dată casca de constructor. Sloganul lui de campanie fusese *Hai să construim un Ridgeway mai bun!* Câștigase detașat. Cu un an mai târziu, în statul-frate vecin Maine, electoratul le întorsese spatele atât democratului George Mitchell, cât și republicanului James Erwin, și aleseseră un agent de asigurări din Lewiston pe nume James Longley în funcția de guvernator.

Gregory Ammas Stillson își învățase bine lecția.

4

În jurul articolelor de ziar xeroxate se găseau însemnările lui Johnny şi întrebările pe care şi le punea cu regularitate. Trecuse atât de des în revistă înlănţuirea aceasta de evenimente, în vreme ce Chancellor şi Brinkley continuau să prezinte rezultatele electorale, încât le putea recita din memorie cuvânt cu cuvânt.

În primul rând, Greg Stillson n-ar fi trebui să poată fi ales. Promisiunile sale din campanie erau în mare parte nişte glume. Trecutul său era negru. Cu educaţia stătea destul de prost. Se lăsase de şcoală după clasa a douăsprezecea şi, până în anul 1965, nu făcuse altceva decât să umble hai-hui. Într-o ţară în care voturile hotărâseră că avocaţii trebuie să fie cei care să facă legile, singurele atingeri ale lui Stillson cu această forţă avuseseră loc numai în situaţii rele. Nu era căsătorit. Iar istoria sa personală era în mod evident bizară.

În al doilea rând, presa îl lăsase aproape complet – şi foarte deconcertant – singur. Într-un an electoral când Wilburn Mills recunoscuse că are o amantă, când Wayne Jays fusese înlăturat din scaunul în care părea bătut în cuie din Cameră datorită comportamentului său neregulamentar şi când cei privilegiaţi nu fuseseră imuni la refecul presei, reporterii ar fi trebuit să înfulece cu spor din Stillson. Personalitatea lui colorată, controversată părea că iscase numai admiraţii comice din partea presei naţionale şi nu părea să facă pe nimeni – cu excepţia lui Johnny Smith – să se simtă neliniştit. Gărzile lui de corp fuseseră cu doar câţiva ani în urmă călăreţi

zbuciumaţi de motociclete Harley-Davidson şi se întâmpla ca unii oameni să aibă de suferit la mitingurile lui, însă nici un reporter de investigaţii nu făcuse un studiu aprofundat al acestor cazuri. La un miting de campanie din Capital City – la acelaşi centru comercial la construcţia căruia contribuise şi Stillson – unei fetiţe de opt ani îi fusese ruptă mâna şi-i fusese dislocat gâtul; mama ei jurase într-o criză de isterie că unul dintre „motocicliştii ăia maniaci" o împinsese de pe scenă când aceasta încercase să se urce pe podium ca să-i ia semnătura Marelui Om pentru caietul ei cu autografe. Şi, totuşi, nu se făcuse în ziar decât o trimitere sumară la acest eveniment – *Fetiţă rănită la Mitingul lui Stillson* –, repede dată uitării.

Declaraţia de avere a lui Stillson i se părea lui Johnny prea curată ca să fie adevărată. În 1975, Stillson plătise statului taxe în valoare de 11.000 de dolari pe un venit de 36.000 – nici un sfanţ restituit din recalcularea anuală a taxelor, desigur; New Hampshire nu aderase la această procedură. Pretindea că întregul lui venit provenea de la agenţia de asigurări şi de intermedieri imobiliare pe care o deţinea, plus o mică remuneraţie care reprezenta salariul său de primar. Nu se făcea nici o menţiune cu privire la profitabilul Centru Comercial din Capital City. Nu se explica nici faptul că Stillson locuia într-o casă asigurată pentru 86.000 de dolari, o casă pe care o deţinea în întregime. Într-o perioadă când preşedintele Statelor Unite era luat la rost pentru suma cheltuită în campania electorală, ciudata declaraţie de venit a lui Stillson nu iscase nici o suspiciune.

Mai erau apoi şi înfăptuirile sale de primar. Performanţele sale în această funcţie fuseseră cu mult mai bune decât s-ar fi putut aştepta oricine de la performanţele sale în campania electorală. Era un om viclean şi profitor, cu o percepţie corectă a psihologiei umane, economice şi politice. Îşi încheiase mandatul în 1975 cu un surplus fiscal, pentru prima dată în zece ani, spre fericirea contribuabililor. Arătase cu o mândrie justificată spre programul parcărilor şi spre ceea ce numise Programul Muncă-Studiu al Hippyoţilor. Ridgeway fusese, de asemenea, unul dintre primele oraşe din district care admisese alcătuirea unui Comitet Bicentenal. În Ridgeway se găsea o companie care producea dulapuri pentru birou şi, în vremuri de recesiune, rata de angajare în oraş avea procentul de invidiat de 3,2. Toate, lucruri foarte admirabile.

Alte lucruri care se petrecuseră cât Stillson fusese primar îl speriau pe Johnny.

Fondurile bibliotecii municipale fuseseră reduse de la 11.500 de dolari la 8.000, după care, în ultimul an al mandatului lui Stillson, ajunseseră la 6.500. În acelaşi timp, suma alocată pentru achiziţiile poliţiei municipale crescuse cu patruzeci de procente. Fuseseră adăugate la parcul auto alte trei maşini de patrulă şi fusese achiziţionată o întreagă colecţie de echipament de protecţie pentru intervenţii stradale. Mai fuseseră investite cu funcţia de ofiţer alte două persoane şi consiliul municipal fusese de acord, la îndemnul lui Stillson, să-şi asume jumătate din cheltuielile achiziţionării de pistoale pentru ofiţeri. Ca urmare, mai mulţi poliţişti din adormitul oraş din Noua Anglie merseseră la ma-

gazin şi-şi cumpăraseră Magnum-uri de calibru .357, pistolul imortalizat de Harry Callahan cel Mişel[10]. Tot în timpul mandatului de primar al lui Stillson, fusese închis şi centrul de recreere pentru tineret, se instituise, chipurile, voluntar, dar cu ajutorul poliţiei, o regulă ca toţi copiii sub şaptesprezece ani să nu aibă voie afară din casă după ora zece, iar ajutorul de şomaj fusese redus cu treizeci şi cinci la sută.

Da, multe lucruri îl speriau pe Johnny în privinţa lui Stillson.

Tatăl autoritar şi mama extrem de îngăduitoare. Mitingurile politice care păreau mai degrabă concerte rock. Felul în care ştia să manipuleze mulţimile, gărzile lui de corp...

Încă din vremea lui Sinclair Lewis[11] oamenii se plânseseră că le este îngreunat traiul şi că le este furat viitorul şi aveţi grijă la instituirea statului fascist în America, însă aceste lucruri pur şi simplu nu fuseseră probate. Ei bine, poate că existase un Huey Long[12] prin Louisiana, dar Huey Long fusese...

Fusese asasinat.

[10]Personajul principal din filmul omonim (1971), în care rolul detectivului este jucat de Clint Eastwood – n. tr.

[11]Sinclair Lewis (1885-1951) – romancier american care a satirizat clasa de mijloc din America în cele 22 de opere ale sale, printre care şi *Babbitt* (1922) şi *Elmer Gantry* (1927); a fost primul scriitor american care a primit premiul Nobel pentru literatură (1930) – n. tr.

[12]Huey Long – lider politic din anii '20 şi '30, guvernator şi senator de Louisiana; a promis fiecărei familii câte o casă, o maşină, un radio, o pensie de la stat şi educaţie liceală. Cunoscut ca demagog, a fost asasinat înainte să înceapă campania electorală pentru preşedinţie, în care el se dorea candidat – n. tr.

Johnny își închise ochii și-l văzu pe Ngo împușcând cu degetul. Pac, pac, pac. Tigru, tigru, arzând feeric în pădurile nopții. Ce brat sau ochi înspăimântător...

Dar nu ți-ai arătat dinții de dragon. Nu faci asta dacă nu vrei să ajungi alături de Frank Dood cel cu impermeabilul lui de vinilin cu glugă. Alături de cei ca Oswald sau ca Sirhan sau ca Bremmer. Nebuni ai lumii, uniți-vă. Țineți-vă la zi carnețelele cu însemnări de paranoici și răsfoiți-le la miez de noapte și, când lucrurile încep să atingă apogeul în mințile voastre, trimiteți cuponul pentru a vă cumpăra prin poștă o pușcă. Johnny Smith, acesta e Squeaky Fromme[13]. Bucuros de cunoștință, Johnny, tot ce ți-ai notat în carnețel are o logică perfectă pentru mine. Vreau să-ți fac cunoștință cu maestrul meu spiritual. Johnny, acesta e Charlie. Charlie, acesta e Johnny. Când termini cu Stillson, o să ne întâlnim și o să-i radem și pe ceilalți porci, ca să salvăm pădurile de sequoia.

I se învârtea capul. Iarăși îl apuca inevitabila migrenă. Întotdeauna ajungea aici. Greg Stillson întotdeauna îl aducea aici. Era timpul să se culce și, te rog, Doamne, fă să n-am vise.

Totuși: Întrebarea.

Și-o notase într-unul dintre carnețele și de atunci continua să-l bântuie. O notase cu litere atent scrise și apoi o încercuise de trei ori, ca pentru a o ține prizonieră. Întrebarea era aceasta: *Dacă ai putea*

[13]Lynette Alice „Squeaky" Fromme – poate cea mai celebră dintre adepții criminalului în serie Charles Manson, care a încercat să-l asasineze pe Gerald Ford – n. tr.

intra într-o maşină a timpului şi te-ai întoarce în 1932, l-ai omorî pe Hitler?

Johnny se uită la ceasul de la mână. Unu fără un sfert. Era deja 3 noiembrie, iar Alegerile Bicentenale făceau deja parte din istorie. Ohio încă nu era hotărât, dar Carter conducea. Fără nici un efort, iubito. Harcea-parcea te-am făcut, alegerile le-am câştigat şi le-am şi pierdut. Jerry Ford îşi putea pune croşeta în cui, cel puţin până în 1980.

Johnny se duse la fereastră şi se uită afară. Casa cea mare era întunecată, dar ardea o lumină în apartamentul lui Ngo de deasupra garajului. Ngo, care va fi curând cetăţean american, încă urmărea la televizor măreţul ritual american cvadru-anual: Leneşii ăi Vechi Ies P-acolo, P-aici Intră ăi Tineri. Poate că Gordon Strachan nu dăduse cu asta un răspuns chiar atât de rău Comitetului Watergate.

Johnny se vârî în pat. După timp îndelung, adormi.

Şi visă cu tigrul care râde.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

1

Herb Smith o luă pe Charlene MacKenzie ca a doua sa soție în după-amiaza zilei de 2 ianuarie 1977, întocmai cum plănuiseră. Ceremonia religioasă avu loc în Biserica Congregațională din Southwest Bend. Tatăl miresei, un gentilom de optzeci de ani aproape orb, stătu alături de ea. Johnny stătu alături de tatăl lui şi scoase fără ezitare inelul la momentul potrivit. Fu o sărbătoare minunată.

Sarah Hazlett fu prezentă alături de soțul şi de fiul ei, care lăsa de pe-acum stadiul de copil mic în urmă. Sarah era însărcinată şi radia, era o imagine a bucuriei şi împlinirii. Uitându-se la ea, Johnny fu surprins să simtă un atac de gelozie amară, asemănător cu un neaşteptat atac cu gaz lacrimogen. În câteva clipe, acesta dispăru, iar Johnny se apropie şi le vorbi, la petrecerea de recepție de după oficializarea cununiei.

Îl întâlnea pentru prima dată pe soțul lui Sarah. Era un bărbat înalt şi arătos, care purta o mustață subțire şi care încărunțea prematur. Campania lui pentru un loc în senatul statului Maine fusese un succes şi continua să tot vorbească despre ce mare însemnătate avuseseră de fapt alegerile naționale şi despre greutățile pe care le aveai de întâmpinat

când lucrai cu un guvernator independent, asta în vreme ce Denny îl trăgea de pantaloni şi mai cerea suc: „Tati, mai vreau suc, mai vreau *suc*!"

Sarah nu vorbi mult, însă Johnny îi simți privirea luminoasă asupra lui – o senzație incomodă, dar cumva nu neplăcută. Puțin cam tristă, poate.

Băutura curse gârlă la petrecerea de recepție, iar Johnny bău cu două pahare mai mult de limita sa normală – şocul de-a o vedea din nou pe Sarah, poate, de data aceasta alături de familia ei, sau poate doar conştientizarea, scrisă pe fața radiantă a lui Charlene, că Vera Smith era într-adevăr plecată dintre ei, şi asta pentru totdeauna. Astfel încât, când se apropie de Hector Markstone, tatăl miresei, cu vreo cincisprezece minute după plecarea familiei Hazlett, se simțea uşor amețit.

Bătrânul şedea în colț, lângă rămăşițele tortului de nuntă, cu mâinile sale îndoite de artrită aşezate pe capătul bastonului. Purta ochelari fumurii. Unul dintre brațele lui era lipit cu bandă izolatoare neagră. Lângă el se aflau două sticle goale de bere şi o alta pe jumătate plină. Se uită îndeaproape la Johnny.

– Eşti fiul lui Herb, nu-i aşa?

– Da, domnule.

O privire atentă şi mai prelungă. Apoi Hector Markstone spuse:

– Băiete, nu arăți prea bine.

– Prea multe nopți albe, cred.

– Arăți ca şi când ți-ar prinde bine un gin tonic. Ceva care să te întremeze.

– Ați participat la primul război mondial, nu-i aşa? întrebă Johnny.

Câteva medalii, printre care şi Croix de Guerre, erau agăţate de sacoul albastru de la costum al bărbatului.

– Chiar aşa, spuse Markstone, chipul luminându-i-se. Mi-am făcut serviciul sub comanda lui Black Jack Pershing[1]. AEF[2], 1917 şi 18. Am trecut prin foc şi pară. Vântul sufla şi rahatu' zbura. Belleau Wood[3], băiete. Belleau Wood. Acum nu e decât un nume din cărţile de istorie. Dar eu am fost acolo. Am văzut oameni murind acolo. Vântul sufla şi rahatu' zbura şi din tranşee întreg regimentu' ieşea.

– Charlene mi-a spus că fiul dumneavoastră... fratele ei...

– Buddy. Mda. I-ai fi fost unchi vitreg, băiete. Dacă l-am iubit pe băiat? Cred că l-am iubit. Îl chema Joe, dar toată lumea i-a spus Buddy aproape din ziua în care s-a născut. Mama lui Charlie a început să moară din ziua în care am primit telegrama.

– A murit pe front, aşa-i?

– Da, aşa-i, spuse bătrânul cu glas scăzut. St. Lô, 1944. Nu foarte departe de Belleau Wood, nu după

[1]John Joseph Pershing (1860-1948) – general din armata americană care a condus Expediţia Americană în Europa în timpul primului război mondial şi a ocupat postul de şef al corpului militar (1921-1924); numit şi „Black Jack" – n. tr.

[2]Acronim pentru „Allied Expedition Force" (Expediţia Forţelor Militare Aliate) – n. tr.

[3]Zonă împădurită din nordul Franţei, la est de Château-Thierry; în primul război mondial a fost scena unei grele bătălii soldată cu victoria aliaţilor împotriva Germaniei (iunie 1918); în zilele noastre, acolo se află un cimitir dedicat americanilor care au pierit în acea bătălie – n. tr.

cum măsurăm noi lucrurile de-aici, oricum. I-au pus capăt vieții lui Buddy cu un glonte. Naziștii.

– Lucrez la un eseu, spuse Johnny, simțindu-se de-o oarecare șiretenie indusă de băutură pentru că adusese într-un sfârșit discuția la problema care-l interesa cu adevărat. Sper să-l pot vinde revistei *Atlantic* sau poate celor de la *Harper's*...

– Scriitor, asta ești?

Ochelarii fumurii se ridicară, sclipind, spre Johnny cu un interes renăscut.

– Ei bine, încerc, spuse Johnny.

Deja începea să-și regrete limbuția. *Da, sunt scriitor. Scriu în carnețelul meu, după ce se lasă întunericul nopții.*

– În orice caz, eseul va fi despre Hitler.

– Hitler? Ce despre Hitler?

– Păi... să presupunem... doar să presupunem că ați putea urca într-o mașină a timpului și că v-ați întoarce în anul 1932. În Germania. Și să presupunem că l-ați întâlni pe Hitler. L-ați omorî sau l-ați lăsa să trăiască?

Lentilele fumurii și mate ale bătrânului se înclinară încet către chipul lui Johnny. Iar Johnny, acum, nu se mai simți deloc beat sau limbut sau deștept. Totul părea să depindă de ce-i va spune bătrânul.

– E o glumă, băiete?

– Nu. Nu e glumă.

Una dintre mâinile lui Hector Markstone părăsi capul bastonului. Se duse la buzunarul pantalonilor de la costum și dibui acolo aproape pentru o veșnicie. Într-un sfârșit, o scoase. Ținea un cuțit de buzunar cu plăsele din os care, datorită frecării, de-a lungul anilor ajunsese lucios și neted ca o bucată

veche de fildeş. Cealaltă mână intră şi ea în scenă, scoţând singura lamă a cuţitului cu toată delicateţea incredibilă a artritei. Aceasta străluci cu o răutate afabilă în lumina parohiei congregaţioniste: un cuţit care călătorise în Franţa în 1917 alături de un băiat, un băiat care făcea parte dintr-o armată de băieţi pregătiţi şi doritori să-l oprească pe hunul cel mârşav de la a omorî cu baioneta copii şi de a viola călugăriţe, pregătiţi să le arate franţujilor vreo două-trei lucruri odată pentru totdeauna, dar băieţii aceştia fuseseră seceraţi cu mitraliera, băieţii făcuseră dizenterie şi muriseră de gripă, băieţii inhalaseră gaz de iperită şi de fosgen, băieţii ieşiseră din pădurea de la Belleau semănând cu nişte sperietori de ciori bântuite, care văzuseră chipul lordului Satan însuşi. Şi se dovedise că nimic dintre acestea nu meritase; se dovedise că totul mai trebuia făcut încă o dată.

Undeva, cânta muzica. Oamenii râdeau. Oamenii dansau. Un bliţ sclipi o lumină caldă. Undeva foarte departe. Johnny se uită ţintă la acea lamă goală, transfigurat, hipnotizat de jocul luminii pe muchia ei bine ascuţită.

– Vezi asta? întrebă Markstone încet.

– Da, spuse Johnny o dată ce expiră.

– I-aş vârî asta în inima lui neagră de mincinos şi criminal, spuse Markstone. I-aş vârî-o cât de adânc ar intra... şi-apoi aş roti-o.

Roti încet cuţitul; mai întâi în dreapta, apoi în stânga. Zâmbi, scoţând la iveală nişte gingii netede ca ale unui bebeluş şi un singur dinte galben, înclinat.

– Mai întâi însă, spuse el, aş scufunda lama în otravă pentru şobolani.

– Să-l omor pe Hitler? spuse Roger Chatsworth, respirația ieșindu-i din gură în norișori mici.

Amândoi se plimbau prin pădurea din spatele casei din Durham. Pădurea era foarte tăcută. Era începutul lunii martie, însă aceasta era o zi de o tăcere la fel de netulburată și de răcoroasă ca și o zi de mijloc de ianuarie.

– Da, asta am spus.

– Interesantă întrebare, zise Roger. Fără sens, dar interesantă. Nu. Nu l-aș omorî. Cred că, în schimb, aș intra în partid. Aș încerca să schimb lucrurile din interior. Ar fi putut fi înlăturat sau prins cu ocaua mică, asta dacă s-ar fi știut dinainte ceea ce urma să se întâmple.

Johnny se gândi la tacurile tăiate pe din două. Se gândi la ochii de-un verde-sclipitor ai lui Sonny Elliman.

– Ar fi, de asemenea, posibil să sfârșești mort, spuse el. Tipii ăia nu se limitau în 1933 doar la niște cântece de bodegă.

– Da, și asta-i adevărat. – Ridică o sprânceană spre Johnny. – Tu ce-ai face?

– Chiar nu știu, spuse Johnny.

Roger schimbă subiectul:

– Cum s-au simțit tatăl tău și soția lui în luna de miere?

Johnny zâmbi strâmb. Plecaseră la Miami Beach, în pofida grevei lucrătorilor de la hoteluri și a tuturor celorlalte convulsii.

– Charlene a spus că s-a simțit ca acasă, fiindcă și-a făcut singură patul. Tata a spus că s-a simțit ca

un ciudat, având în vedere că s-a ales cu nişte arsuri de la soare în luna martie. Dar eu cred că amândoi s-au simţit bine.

– Şi-au vândut casele?

– Da, amândouă în aceeaşi zi. Au primit şi aproape atât cât au cerut. Dacă n-ar fi blestematele alea de facturi de la spital care încă mă mai presează, ar fi totul floare la ureche.

– Johnny...

– Hmmm?

– Nimic. Hai să ne întoarcem. Am nişte vin Chivas Regal, dacă-ţi place.

– Cred că-mi place, spuse Johnny.

3

Acum citeau *Jude neştiutul*, iar Johnny fusese surprins de cât de repede şi de natural îl parcurgea Chuck (după câteva crâcneli şi poticniri la primele pagini ale poveştii). Îi mărturisise că citise singur înainte, noaptea, şi că voia să mai încerce ceva scris de Hardy după ce va termina romanul acesta. Pentru prima dată în viaţa lui, citea de plăcere. Şi, asemenea unui băiat care tocmai fusese iniţiat în plăcerile sexuale de o femeie mai în vârstă, înfuleca textul pe nerăsuflate.

Cartea zăcea acum deschisă, dar aşezată cu faţa în jos, în poala lui. Se aflau iarăşi lângă piscină, însă aceasta era încă uscată şi atât el, cât şi Johnny purtau nişte jachete subţiri. Deasupra capetelor lor, nori albicioşi şi calmi se vânturau pe cer, încercând în van să se adune pentru a da naştere unei ploi.

Aerul avea ceva misterios şi aromat în el; primăvara era pe undeva prin apropiere. Era ziua de 16 aprilie.

– Asta-i una dintre întrebările tale capcană? întrebă Chuck.

– Mnu.

– Păi, m-ar prinde?

– Cum?

Aceasta era o întrebare pe care nici unul dintre ceilalţi nu i-o pusese.

– Dacă l-aş omorî. M-ar prinde? M-ar spânzura de-un felinar? M-ar face să dansez tremuriciul la cinşpe centimetri deasupra pământului?

– Păi, nu ştiu, spuse Johnny reţinut. Da, presupun că te-ar prinde.

– Nu pot evada cu maşina mea a timpului într-o lume glorios schimbată, hă? Înapoi în bunul şi bătrânul an 1977?

– Nu, nu cred.

– Păi, asta nu contează. Oricum l-aş omorî.

– Pur şi simplu?

– Sigur. – Chuck zâmbi uşor. – Mi-aş monta un dinte din ăla golit şi umplut cu otravă cu efect rapid sau mi-aş introduce în gulerul cămăşii o lamă de ras sau altceva de genul ăsta. Aşa încât, dacă sunt prins, să nu-mi poată face cine ştie ce grozăvii. Dar aş face-o. Dacă nu, m-aş teme că toate milioanele alea de oameni pe care le-a ucis m-ar bântui până-n mormânt.

– Până-n mormânt, spuse Johnny cu o voce uşor sumbră.

– Te simţi bine, Johnny?

Johnny se forţă să-i întoarcă lui Chuck zâmbetul.

– Bine. Cred că mi-a stat inima o clipă sau ceva.

Chuck continuă să citească *Jude* sub cerul noros şi calm.

4

Luna mai.

Mirosul ierbii cosite se întorsese pentru încă o logodnă de scurtă durată – la fel şi celelalte miasme mai persistente: de caprifoi, praf şi trandafiri. În Noua Anglie, primăvara într-adevăr ţine doar o singură, nepreţuită săptămână, după care disc-jockeyii scot de la naftalină cântecele mereu iubite ale formaţiei Beach Boys, zumzetul unei motociclete Honda gonind pe şosea se aude peste tot şi vara se pogoară cu un bubuit încins.

Într-una dintre ultimele seri ale acelei nepreţuite săptămâni de primăvară, Johnny şedea în casa pentru oaspeţi, privind în noapte. Întunericul primăverii era moale şi adânc. Chuck era plecat la balul absolvenţilor cu actuala lui prietenă, o fată mai inteligentă ca ultimele şase. Ea *citeşte*, îi mărturisise Chuck lui Johnny, ca de la un om de lume la altul.

Ngo plecase. Îşi primise actele de cetăţenie la sfârşitul lui martie, îşi depusese dosarul în aprilie pentru o slujbă ca îngrijitor-şef la un hotel dintr-o staţiune turistică din Carolina de Nord, mersese acolo trei săptămâni mai târziu pentru un interviu şi fusese angajat pe loc. Înainte să plece, venise să-l vadă pe Johnny.

– Îţi faci prea multe griji cu privire la tigri care nu există, aşa cred eu, îi spusese. Tigrul are dungi

care se confundă cu decorul, ca să nu poată fi văzut. Asta face ca un om îngrijorat să vadă tigri peste tot.

– Există un tigru, îi răspunsese Johnny.

– Da, se arătase de acord Ngo. Undeva. Între timp, tu slăbeşti.

Johnny se ridică, se duse la frigider şi-şi turnă un Pepsi. Ieşi cu el din casă, pe micuţa lui prispă. Se aşeză şi începu să-l soarbă, gândindu-se cât de fericită era lumea că era imposibil să călătoreşti prin timp. Luna se ivi pe cer, un ochi portocaliu deasupra pinilor, şi-şi croi o potecă sângerie de-a lungul piscinei. Primele broaşte orăcăiră şi săriră în apă. La scurtă vreme, Johnny intră în casă şi-şi turnă în Pepsi o duşcă bună de Ron Rico. Ieşi iarăşi pe prispă şi se aşeză, continuând să bea şi să privească luna înălţându-se din ce în ce mai sus pe cer, schimbându-şi încet culoarea din portocaliu într-un argintiu magic, tăcut.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

1

În 23 iunie 1977, Chuck absolvi liceul. Johnny, îmbrăcat în costumul lui cel mai bun, şezu în public alături de Roger şi de Shelley Chatsworth şi urmări cum acesta absolvi al patruzeci şi treilea din clasă. Shelley plânse.

După aceea, avu loc o petrecere pe peluză la reşedinţa Chatsworth. Era o zi încinsă şi umedă. Nori de furtună cu burţi purpurii se formaseră înspre vest; se plimbau haotic de-a lungul liniei orizontului, dar nu păreau să se apropie. Chuck, cu trei cocteiluri la bord, veni la el împreună cu prietena lui, Patty Strachan, să-i arate lui Johnny ce cadou de absolvire primise de la părinţi – un nou ceas Pulsar.

– Le-am spus că-mi doresc robotul ăla R2D2, dar numai atât au putut, spuse Chuck şi Johnny râse.

Mai discutară o vreme şi apoi Chuck spuse aproape prea brusc:

– Vreau să-ţi mulţumesc, Johnny. Fără tine, astăzi n-aş fi absolvit liceul.

– Nu, nu-i adevărat ce spui, zise Johnny. Era puţin alarmat să-l vadă pe Chuck în pragul lacrimilor.
– Sângele bun apă nu se face, omule.

– Asta tot încerc să-i spun şi eu, zise prietena lui.

În spatele ochelarilor ei aştepta să se nască o frumuseţe naturală şi elegantă.

– Poate, spuse Chuck. Poate că aia e. Dar cred că ştiu pe care parte mi-e unsă diploma. Mulţam a dracu' de mult.

Îşi puse braţele pe după Johnny şi-l îmbrăţişă.

Veni brusc – o trâmbă compactă şi luminoasă de imagini care-l făcu pe Johnny să se îndrepte de spate şi să-şi plesnească un obraz cu o palmă ca şi când Chuck l-ar fi lovit în loc să-l îmbrăţişeze. Imaginea se scufundă în mintea lui asemenea unei fotografii făcută prin galvanizare.

– Nu, spuse el. Nici *pomeneală*. Să nu vă apropiaţi nici unul de locul ăla.

Chuck se dădu cu un pas în spate, uluit. Simţise *ceva*. Ceva rece şi întunecat şi incomprehensibil. Dintr-o dată, nu mai voia să-l atingă pe Johnny; în acel moment nu voi să-l mai atingă vreodată pe Johnny. Fusese ca şi când descoperise cum ar fi să zaci în propriul sicriu şi să priveşti cum e bătut în cuie capacul.

– Johnny, spuse el, după care ezită. Ce... ce s-a...

Roger pornise printre invitaţi cu tava cu băuturi şi acum se opri, încurcat. Johnny se uita peste umărul lui Chuck la norii de furtună din depărtare. Privirea lui era încreţoşată şi confuză.

Spuse:

– Aţi face bine să nu mergeţi localul acela. Nu are paratrăsnete.

– *Johnny...* – Chuck se uită înspăimântat la tatăl său. Parcă ar avea un fel de... *criză* sau ceva.

– Fulger, declamă Johnny pe o voce rezonantă. Oamenii îşi întoarseră capetele să se uite la el. El

îşi depărtă mâinile. – Foc de trăsnet. Izolaţia din pereţi. Uşile... blocate. Oamenii care ard miros a carne de porc prăjită.

– *Despre ce tot vorbeşte?* strigă prietena lui Chuck şi murmurul de glasuri încetă. Acum, toată lumea se uita la Johnny, toţi ţinând în echilibru platouri cu mâncare şi pahare.

Roger se apropie de el.

– John! Johnny! Ce s-a întâmplat? Trezeşte-te. – Pocni din degete în faţa ochilor confuzi ai lui Johnny. Se auzi un tunet dinspre vest, vocea giganţilor aflaţi la o partidă de *remi*, poate. – Care e problema?

Vocea lui Johnny fu limpede şi moderat de sonoră, ajungând la urechile fiecăreia dintre cele vreo cincizeci de persoane prezente acolo – oameni de afaceri şi soţiile lor, profesori şi soţiile lor, partea de sus a clasei de mijloc din Durham:

– Ţineţi-vă fiul acasă astă-seară, altfel va muri ars de viu alături de ceilalţi. Va avea loc un incendiu, un incendiu îngrozitor. Ţineţi-l departe de Cathy's. Va fi lovit de trăsnet şi va arde din temelii până să ajungă primul pompier acolo. Va arde izolaţia. Vor găsi cadavre carbonizate sub dărâmături şi nu vor avea cum să le identifice decât după lucrările dentare. Va... va...

Atunci ţipă Patty Strachan ducându-şi mâna la gură, scăpându-şi paharul de plastic în iarbă, strălucind, acesta, acolo aidoma unui diamant de-o dimensiune imposibilă. Rămase locului, legănându-se pe picioare pentru o vreme, şi apoi leşină, căzând la pământ într-o fluturare pastelată a rochiei de petrecere, iar mama ei se grăbi într-acolo, strigând la Johnny când trecu pe lângă el:

– Care-i *problema* cu tine? Pentru Dumnezeu, care e *problema* cu tine?

Chuck se uită fix la Johnny. Fața lui era albă ca varul.

Privirea lui Johnny începu să se limpezească. Se uită în jur la cetele prostrate de oameni.

– Îmi pare rău, murmură el.

Mama lui Patty stătea în genunchi, ținând pe brațe capul fiicei sale și mângâind-o ușor pe obraji. Fata începu să se miște și să geamă.

– Johnny? șopti Chuck și apoi, fără să aștepte vreun răspuns, se duse la prietena lui.

Totul era foarte nemișcat pe peluza familiei Chatsworth. Toată lumea se uita le el. Se uitau la el fiindcă i se întâmplase din nou. Se uitau la el așa cum se uitaseră asistentele. Și reporterii. Erau niște ciori așezate pe-un cablu telefonic. Își țineau în mâini băuturile și platourile cu salată de cartofi și se uitau la el de parcă era o gânganie, o ciudățenie. Se uitau la el de parcă tocmai își descheiase prohabul și le arătase ce are acolo.

Voia să fugă, voia să se ascundă. Voia să vomite.

– Johnny, spuse Roger, așezându-și un braț pe după umerii lui. Haide în casă. Ai nevoie să te așezi undeva pentru...

Tunetul hurui în depărtare.

– Ce-i Cathy's? spuse Johnny răgușit, opunându-se presiunii la care-l supunea brațul lui Roger. Nu e vorba de casa cuiva, fiindcă am văzut indicatoarele de ieșire. Ce este? Unde este?

– Nu-l poți duce de aici? aproape că strigă mama lui Patty. O face iarăși să-i fie rău!

– Haide, Johnny.

– Dar...

– *Haide.*

Îi permise să-l ducă spre casa pentru oaspeți. Sunetul pe care-l făceau papucii lor pe pietrișul din parcare era foarte puternic. I se părea că alt sunet nu mai există. Ajunseră până la piscină și-apoi începură în spatele lor șoaptele.

– Unde e Cathy's? întrebă Johnny din nou.

– Cum de nu știi? întrebă Roger. Se pare că știi totul. Ai făcut-o pe sărmana Patty Strachan să leșine de frică.

– Asta n-o pot vedea. E în zona moartă. Unde este?

– Hai să te duc sus mai întâi.

– Nu mă simt rău!

– Ești încordat, atunci, spuse Roger.

Îi vorbi înțelegător și cu calm, așa cum ai vorbi cu un nebun fără speranțe. Tonul vocii lui îl sperie pe Johnny. Migrena începu să se arate. O reprimă cu brutalitate. Urcară scările spre casa pentru oaspeți.

2

– Te simți mai bine? întrebă Roger.

– Ce-i Cathy's?

– E un local foarte dichisit care servește mâncare gătită, în Somersworth. Să ții petrecerea de absolvire la Cathy's e un fel de tradiție, Dumnezeu știe de ce. Ești sigur că nu vrei pastilele alea de aspirină?

– Da. Nu-l lăsa să meargă, Roger. Localul va fi lovit de fulger. Va arde din temelii.

– Johnny, spuse Roger Chatsworth, încet şi foarte blând, n-ai de unde şti un asemenea lucru.

Johnny bău încet, înghiţitură după înghiţitură, din apa sa cu gheaţă şi aşează paharul la loc pe masă cu o mână care-i tremura uşor.

– Când mi-ai spus că mi-ai verificat trecutul am crezut că...

– Da, am verificat. Dar tragi o concluzie greşită. Ştiam că se spune că eşti mediu sau ceva, dar eu nu-mi doream un mediu. Eu voiam un profesor particular. Te-ai descurcat minunat ca profesor particular. Părerea mea personală e că nu există vreo deosebire între mediile bune şi cele rele, fiindcă nu cred treburi din astea. Pur şi simplu. Nu cred.

– Asta înseamnă, atunci, că sunt un mincinos.

– Deloc, spuse Roger pe acelaşi ton blând şi scăzut. La fabrica din Sussex am un maistru-şef care n-ar aprinde trei ţigări de la un singur chibrit, dar asta nu face ca el să fie un maistru prost. Am prieteni care sunt nişte religioşi împătimiţi şi, deşi eu însumi nu merg la biserică, ei tot prietenii mei rămân. Faptul că tu crezi că poţi vedea viitorul sau că ştii lucruri străine ţie nu m-a deranjat deloc şi nu m-a făcut să nu te angajez. Nu... nu-i adevărat ce spun. Nu m-a deranjat din momentul în care m-am hotărât că nu va afecta capacitatea ta de-a face o treabă bună cu Chuck. Nu m-a deranjat. Însă nu cred că va arde Cathy's astă-seară mai mult decât cred că luna e o bucată de brânză cu mucegai.

– Nu-s un mincinos, sunt doar nebun, spuse Johnny.

Într-un anumit fel mucalit, era interesant. Roger Dussault şi mulţi dintre cei care scriseseră îl acuza-

seră pe Johnny de prefăcătorie, însă Chatsworth era primul care-l acuza că suferă de complexul Ioana d'Arc.

– Nu eşti nici asta, spuse Roger. Eşti un tânăr care a suferit un accident cumplit, care s-a luptat să-şi revină la normal în pofida unor greutăţi inimaginabile, plătind probabil un preţ îngrozitor. Ăsta e un lucru despre care n-aş sta la palavre niciodată, Johnny, dar, dacă vreunul dintre oamenii aceia de pe peluză – inclusiv mama lui Patty – vor vrea să tragă tot soiul de concluzii prosteşti, îi voi invita să-şi închidă pliscul cu privire la lucruri pe care nu le pot înţelege.

– Cathy's, spuse Johnny brusc. De unde ştiam numele, atunci? Şi cum de ştiam că nu e vorba de casa cuiva?

– De la Chuck. A vorbit mult săptămâna asta despre petrecere.

– Nu şi cu mine.

Roger ridică din umeri.

– Poate că i-a spus ceva lui Shelley sau mie când erai tu prin apropiere. S-a întâmplat ca subconştientul tău să culeagă informaţia şi s-o pună la dosar...

– Sigur că da, spuse Johnny posomorât. Tot ce nu putem înţelege, tot ce nu se potriveşte felului în care vedem noi lucrurile, vine îndosariat la litera *S* de la subconştient, corect? Zeul secolului douăzeci. De câte ori ai recurs la metoda asta când cineva s-a exprimat în contra vederii tale pragmatice asupra lumii, Roger?

Poate că Roger îşi feri puţin privirea – sau poate că-şi imagină doar lucrul acesta.

– Ai asociat norii de furtună care se apropie cu fulgerele, spuse el. Nu înțelegi? E cât se poate de sim...

– Ascultă, spuse Johnny. Îți spun cât de pe șleau pot. Localul va fi lovit de trăsnet. Va arde din temelii. *Ține-l pe Chuck acasă.*

Ah, Dumnezeule, se pregătea migrena să-l atace. Se pregătea ca și cu tigrul. Își duse mâna la frunte și se masă viguros.

– Johnny, îți faci prea multe griji.

– Ține-l acasă, repetă Johnny.

– El hotărăște și n-am de gând să mă impun cu nimic. E liber, e alb și are optsprezece ani.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Johnny?

– Intră, spuse Johnny și intră chiar Chuck. Părea îngrijorat.

– Cum te simți? întrebă el.

– Mă simt bine, spuse Johnny. Am o migrenă, atâta tot. Chuck... te rog să stai departe de localul ăla astă seară. Îți cer asta ca prieten. Fie că gândești ca tatăl tău, fie că nu. *Te rog.*

– Nu-i nici o problemă, omule, spuse Chuck vesel și se trânti pe sofa. Trase cu piciorul mai aproape un scăunel. – Nici s-o trag cu lanțul, n-aș putea-o târî pe Patty la un kilometru de locul ăla. Ai speriat-o cum scrie la carte.

– Îmi pare rău, spuse Johnny. Se simțea rău și ușurat. Îmi pare rău, dar mă bucur.

– Ai avut un fel de premoniție, nu-i așa? – Chuck se uită la Johnny, apoi la tatăl lui și apoi, încet, iarăși la Johnny. – Am simțit-o și eu. A fost rău.

– Uneori oamenii simt. Înțeleg că-i cam neplăcut.

– Păi, n-aș vrea să mi se mai întâmple, spuse Chuck. Dar, hei... locul ăla oricum n-o să ardă, așa-i?

– Ba da, spuse Johnny. Ai face bine pur și simplu să nu te duci.

– Dar... – Se uită încurcat la tatăl său. – Promoția terminală a rezervat tot nenorocitul ăla de local. Conducerea școlii ne recomandă să facem asta, să știi. E mai sigur așa decât să se organizeze douăzeci sau treizeci de petreceri separate și decât să bea toți pe drumurile lăturalnice. Ar trebui să vină... – Chuck se cufundă în tăcere pentru o clipă și după aceea păru speriat. – Ar trebui să vină două sute de cupluri acolo, spuse el. Tată...

– Nu cred că el crede ceva din toate astea, spuse Johnny.

Roger se ridică în picioare și zâmbi.

– Ei bine, hai să mergem până în Somersworth și să vorbim cu administratorul localului, spuse el. Oricum e o petrecere de peluză plicticoasă. Și dacă voi doi tot o să mai vreți să ne întoarcem, îi putem chema pe toți aici astă-seară.

Se uită în treacăt la Johnny.

– Cu singura condiție să rămâi treaz și să dai o mână de ajutor ca bonă, amice.

– Aș fi bucuros, spuse Johnny. Dar de ce faci asta, dacă tot nu crezi.

– Pentru liniștea ta sufletească, spuse Roger, și pentru Chuck. Și pentru ca, atunci când nimic nu se va întâmpla astă-seară, să-ți pot spune „ți-am zis eu" și-apoi să tot *râând* până la lacrimi.

– Păi, oricum e bine, mulțumesc.

Tremura mai rău ca înainte, acum că era mai

uşurat, însă migrena se transformase într-o pulsaţie surdă.

– Mai e un lucru, totuşi, spuse Roger. Nu cred că avem vreo şansă să-l convingem pe proprietar să anuleze petrecerea având ca argument doar cuvântul tău fără acoperire, Johnny. Asta probabil că e una dintre nopţile sale în care face afaceri în stil mare în fiecare an.

Chuck spuse:

– Ei bine, o să ne vină vreo idee.

– Cum ar fi?

– Păi, i-am putea vinde o poveste... am putea inventa ceva...

– Adică să mințim? Nu, asta n-o să fac. Să nu-mi ceri asta, Chuck.

Chuck aprobă din cap.

– Bine.

– Ar trebui să pornim la drum, spuse Roger iute. E cinci şi un sfert. Mergem cu Mercedes-ul.

3

Bruce Carrick, proprietar şi administrator, îşi făcea de lucru după tejgheaua barului când cei trei intrară în local la ora cinci şi patruzeci de minute. Inima lui Johnny tresări uşor când văzu afişul lipit la intrare în salonul principal: PETRECERE PRIVATĂ NUMAI ÎN SEARA ACEASTA DE LA ORA 19 PÂNĂ LA ORA ÎNCHIDERII VĂ AŞTEPTĂM MÂINE.

Carrick nu stătea tocmai degeaba. Mai avea de servit câțiva muncitori care beau bere şi se uitau la

ştirile de după-amiază şi trei cupluri care beau cocteiluri. Ascultă povestea lui Johnny cu un chip care deveni din ce în ce mai suspicios. Când acesta termină, Carrick spuse:

– Spuneţi că vă cheamă Smith?

– Da, aşa mă cheamă.

– Domnule Smith, haideţi cu mine lângă fereastră.

Îl conduse pe Johnny la fereastra din holul de la intrare, de lângă uşa garderobei.

– Uitaţi-vă afară, domnule Smith, şi spuneţi-mi ce vedeţi.

Johnny se uită afară, ştiind exact ce avea să vadă. Route 9, acum uscându-se după o ploicică uşoară de după-amiază, ducea înspre vest. Deasupra, cerul era perfect senin. Norii de furtună trecuseră.

– Nu cine ştie ce. Cel puţin, nu acum. Dar...

– Dar nimic, spuse Bruce Carrick. Ştii ce cred eu? Vrei sincer să ştii? Cred că eşti ţicnit. Nu ştiu şi nici nu-mi pasă de ce m-ai ales pe mine pentru poanta asta de zile mari. Dar dacă ai o clipă, amice, îţi spun eu cum stau lucrurile. Promoţia terminală mi-a plătit şase sute cincizeci de dolari pentru cheful ăsta. Şi-au angajat o formaţie de rock'n'roll destul de bună, Oak, din nordul Maine-ului. Mâncarea-i deja în frigider, gata să fie vârâtă în cuptorul cu microunde. Salatele sunt la gheaţă. Băuturile sunt o altă socoteală, însă copiii ăştia sunt trecuţi de optsprezece ani şi pot bea cât poftesc... şi o vor face astă-noapte, cine-i poate blama? Nu absolvi liceul decât o dată în viaţă. Voi încasa două mii de dolari în noaptea asta, mai mult ca sigur. Vor mai veni doi barmani. Am şase chelneriţe şi un şef de

sală. Dacă anulez acum întreaga poveste, pierd toată noaptea, pe lângă asta mai trebuie să dau înapoi şi cei şase sute cincizeci pe care i-am luat pe mâncare. Nici măcar nu-mi vor veni clienţii fideli de seara, fiindcă anunţul ăla atârnă acolo de la începutul săptămânii. Pricepi cum stau lucrurile?

– Aveţi vreun paratrăsnet la clădire? întrebă Johnny.

Carrick îşi lăsă capul pe spate.

– Eu îi explic tipului cum se învârte lumea şi el vrea să vorbim despre paratrăsnete! Mda, am paratrăsnete! A trecut un individ pe-aici cu vreo cinci ani în urmă. Mi-a servit o poliloghie despre cum să-mi îmbunătăţesc poliţa de asigurare. Aşa c-am cumpărat blestematele alea de paratrăsnete! Eşti fericit! Iisuse *Christoase*! – Se uită la Roger şi la Chuck. – Voi doi ce faceţi? De ce-i daţi voie nemernicului ăsta să umble liber? Ce-ar fi să ieşiţi afară? Am o afacere de dus la capăt.

– Johnny..., începu Chuck.

– Nu contează, spuse Roger. Hai să mergem. Mulţumim pentru timpul acordat, domnule Carrick, şi pentru atitudinea dumneavoastră politicoasă şi înţelegătoare.

– Mulţumesc pentru nimic, spuse Carrick. O adunătură de ţicniţi!

Merse cu paşi apăsaţi, înapoi spre sala principală.

Ei trei ieşiră. Chuck se uită circumspect la cerul fără pată. Johnny porni spre maşină, uitându-se doar în pământ, simţindu-se nătâng şi înfrânt. Migrena îi bubuia rău-prevestitor în tâmple. Roger rămăsese locului cu mâinile vârâte în buzunarele de

la spate ale pantalonilor, uitându-se la **acoperişul** lung, scund al clădirii.

– La ce te uiți, tată? întrebă Chuck.

– Nu-i nici un paratrăsnet acolo sus, spuse gânditor Roger Chatsworth. Absolut nici un paratrăsnet.

4

Toți trei şedeau în sufrageria casei celei mari, Chuck stătea lângă telefon. Se uita nesigur la tatăl lui.

– Mulți dintre ei nu vor vrea să-şi schimbe planurile atât de târziu, spuse el.

– Şi-au făcut planuri să iasă undeva, atâta tot, spuse Roger. La fel de bine pot veni aici.

Chuck ridică din umeri şi începu să formeze numere.

Reuşiră să convingă vreo jumătate dintre cuplurile care urmau să meargă la Cathy's în acea seară, dar Johnny niciodată nu fu sigur de ce acceptaseră aceştia cu adevărat schimbarea de plan. Unii veniră probabil numai pentru că părea o petrecere mai interesantă şi pentru că băutura era din partea casei. Dar vorba circulă repede, şi părinții unei semnificative părți dintre copiii care veniră fuseseră la petrecerea de pe peluză din acea după-amiază – ca rezultat, Johnny îşi petrecu mare parte din seară simțindu-se ca un exponat într-o cuşcă de sticlă. Roger şezu într-un colț pe-un scaun fără spătar, bând Martini cu vodcă. Chipul lui era o mască de compoziție.

Pe la opt şi un sfert, traversă combinația de bar şi cameră de recreere care ocupa trei sferturi din

nivelul de la subsol, se aplecă aproape de Johnny şi strigă peste răcnetul lui Elton John:

– Vrei să urcăm şi să jucăm nişte *cribbage*?

Johnny aprobă recunoscător din cap.

Shelley stătea în bucătărie, scriind scrisori. Ridică privirea când intrară ei şi zâmbi.

– Am crezut că masochiştii de voi vor să stea acolo jos toată noaptea. Nu-i neapărat nevoie de asta, să ştiţi.

– Îmi cer scuze pentru întreg deranjul ăsta, spuse Johnny. Ştiu cât de nebunesc poate părea.

– Nu pare nebunesc, spuse Shelley. Nu văd vreun motiv să nu fiu sinceră în privinţa asta. Dar e cu adevărat plăcut să-i avem aici. Nu mă deranjează.

Tunetul hurui din nou. Johnny se uită în jur. Shelley observă şi zâmbi uşor. Roger îi părăsise, plecat să aducă tabla de *cribbage* din scrinul din sufragerie.

– O să ne ocolească, să ştii, spuse ea. Câteva tunete şi o ploicică scurtă.

– Da, spuse Johnny.

Shelley semnă scrisoarea dintr-o mişcare hotărâtă, o împături, o sigilă, scrise adresa destinatarului, îi lipi timbrul.

– Chiar ai simţit ceva, nu-i aşa, Johnny?

– Da.

– O senzaţie de leşin trecătoare, spuse ea. Cauzată probabil de-o alimentaţie dezechilibrată. Eşti cu mult prea slab, Johnny. E posibil să fi fost o halucinaţie, nu?

– Nu, nu cred.

Afară, tunetul mârâi din nou, dar mai departe.

– Şi eu sunt la fel de fericită că e acasă ca şi tine.

Nu cred în astrologie, în chiromanție, în clarviziuni și în toate celelalte, dar... sunt la fel de fericită că e acasă. E singurul nostru pui... un pui al naibii de mare acum, cred că-ți spui, dar e ușor să-ți amintești cum se dădea pe caruselul copiilor mici din parc îmbrăcat cu pantalonii lui scurți. E prea ușor, poate. Și e plăcut să poți împărți cu el... ultimul ritual al copilăriei.

– E frumos că gândești așa, spuse Johnny.

Se sperie pe dată, dându-și seama că e în pragul lacrimilor. I se părea că, în ultimele șase sau opt luni, îi cam scăpase controlul emoțiilor.

– L-ai ajutat mult pe Chuck. Nu mă refer doar la faptul că l-ai învățat să citească. L-ai ajutat în multe privințe.

– Îmi place de Chuck.

– Da, spuse ea încet. Știu că-ți place.

Roger se întoarse cu tabla de *cribbage* și cu un tranzistor acordat pe WMTQ, un post de radio cu muzică clasică ce transmitea din vârful Muntelui Washington.

– Un slab antidot pentru Elton John, Aerosmith, Foghat *et alii*, spuse el. Cum îți sună un dolar partida, Johnny?

– Îmi sună bine.

Roger se așeză, frecându-și palmele.

– Oh, o să pleci acasă sărăcit, spuse el.

5

Jucară *cribbage* și timpul trecu. Între partide, unul dintre ei mergea jos să se asigure că nu se hotărâse

cineva să danseze pe masa de biliard sau să se refugieze în spatele casei pentru o mică petrecere personală.

– Nimeni n-o să lase însărcinată pe nimeni la petrecerea asta atât timp cât sunt eu de față, spuse Roger.

Shelley se dusese în sufragerie să citească. O dată la o oră, muzica înceta la radio și începeau știrile, iar Johnny rămânea puțin încordat. Dar nu fu nici o știre despre localul Cathy's din Somersworth – nu fu nici la opt, nici la nouă și nici la zece.

După știrile de la ora zece, Roger spuse:

– Te pregătești să-ți reconsideri puțin predicția, Johnny?

– Nu.

Prognoza meteo anunță ploi răzlețe cu fulgere, cer senin după miezul nopții.

Basul constant, marca celor de la K.C. and the Sunshine Band, se auzea prin podea.

– Se încinge petrecerea, remarcă Johnny.

– Pe naiba, spuse Roger, zâmbind într-o doară. Petrecerea se îmbată. Spider Parmeleau delirează într-un colț și cineva îl folosește ca hazna pentru bere. Oh, își vor simți capetele cât niște bănițe dimineață, fii sigur de asta. Mi-amintesc că la petrecerea mea de absolvire...

– Urmează un buletin de știri transmis de postul WMTQ, spuse radioul.

Johnny, care amesteca pachetul de cărți, îl scăpă, împrăștiindu-l pe toată podeaua.

– Relaxează-te, probabil că-i ceva despre răpirea din Florida.

– Nu prea cred, spuse Johnny.

Crainicul spuse:

– Din câte ştim la momentul acesta, cel mai mare incendiu din istoria New Hampshire-ului a răpit viețile a mai mult de şaptezeci şi cinci de tineri în orăşelul de graniță Somersworth, New Hampshire. Incendiul a avut loc la un restaurant numit Cathy's. În momentul izbucnirii incendiului, acolo se desfăşura o petrecere de absolvire. Şeful pompierilor din Somersworth, Milton Hovey, le-a spus reporterilor că nu suspectează o mână criminală; ei sunt de părere că incendiul a fost cauzat mai mult ca sigur de un trăsnet.

Fața lui Roger Chatsworth devenea din ce în ce mai lividă. Şedea țeapăn pe scaunul din bucătărie, cu ochii pironiți într-un punct undeva deasupra capului lui Johnny. Mâinile i se odihneau inerte pe masă. De jos se auzea larmă de voci şi râsete, amestecată acum cu sunetul vocii lui Bruce Springsteen.

Shelley intră în cameră. Se uită de la soțul ei la Johnny şi apoi înapoi la Roger.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Taci, spuse Roger.

– ... încă mai arde, iar Hovey a spus că o numărătoare finală a celor morți nu va putea fi posibilă probabil decât la primele ore ale dimineții. Este ştiut faptul că peste treizeci de oameni, în majoritate membri ai promoției terminale de la Liceul Durham, au fost duşi la spitalele din zonă pentru îngrijiri medicale. Alți patruzeci, de asemenea, absolvenți, au evadat pe ferestrele înguste ale toaletei din partea din spate a sălii principale, dar alții se pare că au rămas blocați în învălmăşeala de la...

– *La Cathy's s-a întâmplat?* strigă Shelley Chatsworth. *Acolo s-a întâmplat?*

– Da, spuse Roger. Părea straniu de calm. Da, acolo.

Jos se instaurase pentru moment liniştea. Apoi se auzi tropotul unor paşi venind în sus pe scări. Uşa de la bucătărie fu dată de perete şi intră Chuck, căutând-o pe mama sa.

– Mamă? Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Se pare că-ţi datorăm viaţa fiului nostru, spuse Roger pe aceeaşi voce straniu de calmă. Johnny nu mai văzuse niciodată un chip la fel de alb. Roger semăna cu o înspăimântătoare statuie de ceară cu suflu.

– A *ars*?

Vocea lui Chuck era neîncrezătoare. În spatele lui, scările erau aglomerate de alţi tineri, care şopteau pe voci scăzute şi îngrozite.

– Vrei să spui că a *ars*?

Nu-i răspunse nimeni. Şi atunci, dintr-o dată, de undeva din spatele lui, Patty Strachan începu să vorbească pe o voce ascuţită, isterică.

– E vina lui, a tipului de acolo! El a făcut-o să se întâmple! A pornit focul cu forţa gândului, ca şi în cartea aia, *Carrie*. Ucigaşule! Criminalule! Asasi...

Roger se întoarse către ea.

– *TACI DIN GURĂ!* tună el.

Patty căzu pradă unui plânset sălbatic cu suspine.

– A ars? repetă Chuck.

Părea că acum se întreabă pe el, neştiind dacă acela era cuvântul potrivit.

– Roger? şopti Shelley. Rog? Iubire?

Dinspre scări se auzea un murmur care creştea în

intensitate şi, în sala de recreere de jos, se auzea ceva ce semăna cu freamătul unor frunze. Combina stereo fu închisă. Vocile murmurau.

Era Mike acolo? S-a dus Shannon, nu-i aşa? Eşti sigură? Da, eram gata de plecare când m-a sunat Chuck. Mama a fost de faţă când a avut tipul ăla criza şi mi-a spus că s-a simţit de parcă i-ar fi călcat o gâscă pe mormânt, m-a rugat să vin aici. Era şi Casey acolo? Era şi Ray acolo? Era şi Maureen Ontello acolo? O, Dumnezeule, era? Era...

Roger se ridică încet în picioare şi se întoarse pe călcâie.

– Propun, spuse el, să găsim cea mai trează persoană, care să ne ducă cu maşina la spital. Precis au nevoie de donatori de sânge.

Johnny şedea ca o stană de piatră. Se surprinse întrebându-se dacă va mai putea vreodată să se mişte. Afară, tunetul bubui. Şi după aceea, ca o lovitură lăuntrică, auzi vocea mamei sale muribunde:

Fă-ţi datoria, John.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

1

12 august 1977

Dragă Johnny,

N-a fost cine ştie ce să dau de tine – uneori îmi spun că, dacă ai destui bani, poţi găsi orice persoană în ţara asta, iar bani am destui. Poate că-ţi stârnesc mânia cu aceste cuvinte dure, dar Chuck, Shelley şi cu mine îţi datorăm prea multe, ca să te putem minţi. Cu banii poţi cumpăra multe lucruri, însă cu bani nu te poţi feri de fulger. Au mai găsit doisprezece băieţi în toaleta pentru bărbaţi, cea care avea un perete exterior şi al cărei geam era bătut în cuie. N-a ajuns acolo focul, dar a ajuns fumul, şi toţi doisprezece muriseră sufocaţi. Nu reuşesc să-mi scot lucrul ăsta din minte, fiindcă ar fi putut şi Chuck să fie printre ei. Aşa că am pus să fii „depistat", cum te exprimi tu în scrisoarea pe care mi-ai trimis-o. Şi din acelaşi motiv nu te pot lăsa în pace, după cum mi-ai cerut. Cel puţin nu până-mi vine confirmarea că ai încasat banii pe care ţi i-am trimis.

Vei observa că e o sumă considerabil mai mică decât cea pe care ai primit-o cu o lună în urmă.

Drept completare, am luat legătura cu Departamentul de Contabilitate de la Centrul Medical Eastern Medical şi ţi-am achitat facturile restante. În felul acesta, acum eşti liber şi fără constrângeri, Johnny. Asta puteam face, şi am făcut-o – cu mare plăcere, trebuie să adaug.

Susţii că nu poţi accepta banii. Eu spun că poţi şi că-i vei accepta. Îi vei accepta, Johnny. *Am aflat că eşti la Ft. Lauderdale*[1] *şi, dacă pleci de acolo, te voi găsi oriunde ai merge mai departe, chiar dacă vei hotărî să fie vorba de Nepal. Poţi spune dacă vrei că-s un nemernic încăpăţânat; eu mă văd mai degrabă în postura de „Hăitaşul Providenţei". Nu vreau să te hăituiesc, Johnny. Mi-amintesc că mi-ai spus în ziua aceea să nu-mi sacrific fiul. Aproape că era să-l sacrific. Şi cum rămâne cu ceilalţi? Optzeci şi unu de morţi, mai mult de treizeci mutilaţi şi arşi. Mi-amintesc de Chuck spunând că poate reuşim să inventăm o poveste, să născocim o minciună sau ceva, iar eu spunând cu toată seriozitatea unui nerod irecuperabil: „N-o să fac asta, Chuck. Să nu-mi ceri să fac asta." Ei bine, ceva aş fi putut face. Asta mă bântuie. I-aş fi putut da măcelarului ăla de Carrick 3.000 de dolari să-i acopăr pierderea şi să-l fac să închidă localul în acea noapte. Fiecare viaţă ar fi însemnat cam 37 de dolari. Aşa încât, crede-mă când îţi spun că nu vreau să te hăituiesc; sunt mult prea ocupat să mă hăitu-*

[1]Fort Lauderdale – oraş în sud-estul Floridei pe coasta Atlanticului, la nord de Miami Beach; staţiune pentru amatorii de iahting şi pescuit, şi de multă vreme e locul preferat de studenţi pentru a-şi petrece vacanţele de primăvară – n. tr.

iesc pe mine, ca să mai am timp şi pentru altceva. Cred că voi face asta pentru destul de mulţi ani de acum înainte. Plătesc acum pentru că am refuzat să cred ceva ce nu puteam înţelege cu cele cinci simţuri ale mele. Şi te rog să nu crezi că facturile pe care ţi le-am achitat şi cecul acesta pe care ţi-l trimit sunt doar nişte calmante pentru conştiinţa mea. Cu bani nu te poţi feri de fulger, şi banii nu pot nici pune capăt viselor rele. Banii aceştia sunt pentru Chuck, deşi el nu ştie de ei.

Acceptă cecul şi te voi lăsa în pace. Asta-i afacerea. Trimite banii la UNICEF, dacă vrei, sau dă-i unui adăpost pentru hăitaşii orfani, sau pierde-i pe toţi la cursele de ponei. Nu-mi pasă. Doar să-i accepţi.

Regret că a trebuit să pleci atât de grăbit, dar cred că te înţeleg. Cu toţii sperăm să te revedem curând. Chuck pleacă la Şcoala Pregătitoare de la Stovington în 4 septembrie.

Johnny, acceptă cecul. Te rog.

Toate cele bune,
Roger Chatsworth

1 septembrie 1977

Dragă Johnny,

Vrei să mă crezi că n-am de gând să renunţ la chestia asta? Te rog. Acceptă cecul.

Salutări,
Roger

10 septembrie 1977

Dragă Johnny,

Charlie şi cu mine am fost amândoi foarte bucuroşi să ştim unde te găseşti şi a fost o uşurare să primim o scrisoare de la tine care să sune atât de natural şi de specific ţie. A fost însă un singur lucru care m-a deranjat foarte tare, fiule. L-am sunat pe Sam Weizak şi i-am citit partea aceea din scrisoare despre frecvenţa din ce în ce mai mare a durerilor tale de cap. Te sfătuieşte să te duci la un doctor, Johnny, fără întârziere. Se teme să nu se fi format un cheag de sânge în jurul vechiului ţesut cicatrizat. Aşa că asta mă sperie, şi-l sperie şi pe Sam. N-ai arătat niciodată cu adevărat sănătos după ce ţi-ai revenit din comă, Johnny, şi, când te-am văzut ultima dată, la începutul lui iunie, mi s-a părut că arăţi foarte obosit. Sam n-a spus-o, dar eu ştiu că el ar prefera să iei un avion de acolo din Phoenix şi să vii acasă şi să-i dai voie să aibă grijă de tine. În mod sigur nu te poţi plânge de sărăcie acum!

Roger Chatsworth m-a sunat de două ori şi eu i-am spus ce-am putut. Cred că spune adevărul când spune că nu vrea să-şi spele conştiinţa cu banii aceia sau că nu sunt o recompensă pentru că i-ai salvat viaţa fiului lui. Cred că mama ta ar fi spus că omul face penitenţă în singurul fel pe care-l ştie. În orice caz, i-ai acceptat şi sper că nu vorbeşti serios când spui că ai făcut-o doar pentru „a scăpa de el". Cred că ai un caracter prea tare ca să faci ceva dintr-un asemenea motiv.

Acum, îmi vine foarte greu să spun asta, dar voi încerca să fac tot ce pot. Te rog întoarce-te acasă, Johnny. Interesul reporterilor a secat din nou – te aud spunând: „Oh, rahat, niciodată n-o să mai sece, nu şi după asta" şi bănuiesc că ai într-un fel dreptate, dar te şi înşeli. La telefon, domnul Chatsworth mi-a spus: „Dacă vorbiţi cu el, încercaţi să-l faceţi să înţeleagă că nici un mediu cu excepţia lui Nostradamus n-a fost altceva decât o minune de nouă zile." Îmi fac multe griji pentru tine, fiule. Îmi fac griji că te învinuieşti pentru cei care au murit, în loc să te feliciţi pentru cei care au trăit, pentru cei pe care i-ai salvat, pentru cei care se aflau la reşedinţa Chatsworth în acea seară. Îmi fac griji şi mi-e şi dor de tine. „Mi-e dor ca dracu' de tine", după cum obişnuia să spună bunica ta. Aşa că, te rog, vino acasă cât poţi de repede.

Tata

P.S. Îţi trimit articolele de ziar despre incendiu şi despre rolul pe care l-ai jucat tu acolo. Charlie le-a strâns. După cum vei vedea, ai avut dreptate că „toţi cei care au fost la petrecerea aceea de peluză îşi vor vărsa sacul ziariştilor". Presupun că articolele astea nu vor face decât să te supere şi mai tare, şi, dacă aşa va fi, aruncă-le pur şi simplu la gunoi. Dar ideea lui Charlie a fost aceea că te vei uita la ele şi-ţi vei spune: „N-a fost atât de rău cum mă aşteptam, îi pot face faţă." Sper că aşa se va întâmpla.

Tata

29 septembrie 1977

Dragă Johnny,

Am primit adresa de la tatăl tău. Cum e marele deşert american? Ai văzut vreo piele-roşie (haha)? Ei bine, uite-mă-s aici la Şcoala Pregătitoare de la Stovington. Nu-i un loc atât de rău. Am o normă de şaisprezece ore. Chimia aprofundată e preferata mea, deşi nu-i mare brânză după cursul pe care l-am făcut la liceu. Întotdeauna am avut sentimentul că profesorul nostru de acolo, bătrânul Farnham Neînfricatul, ar fi fost mai fericit decât să predea, să-şi poată confecţiona tot soiul de arme inimaginabile şi să arunce lumea în aer. La ora de engleză citim în aceste prime patru săptămâni trei scrieri de J. D. Salinger: De veghe în lanul de secară, Franny şi Zooey *şi* Dulgheri, înălţaţi grinda acoperişului. *Îmi place mult cum scrie. Ne-a spus profesorul că încă mai trăieşte în N. H.*[2]*, dar că a renunţat la scris. Chestia asta mă scoate din minţi. De ce ar vrea să renunţe cineva tocmai atunci când ţine-n mână cupa cea mare? Eh, asta-i. Echipa de fotbal american de aici e de-a dreptul nasoală, dar începe să-mi placă fotbalul european. Antrenorul spune că fotbalul european este pentru oamenii deştepţi, adevăratul gen de fotbal, iar fotbalul american este doar pentru nătărăi. Nu mi-am dat seama încă dacă are dreptate sau dacă e numai gelos.*

Mă întreb dacă ar fi ok să dau adresa ta unora

[2]Statul New Hampshire – n. tr.

dintre cei care au fost la petrecerea noastră de absolvire în seara aia. Vor să-ți scrie și să-ți mulțumească. Una dintre ei e mama lui Patty Strachan, precis o ții minte, cea care aproape a făcut pe ea când „nepreţuita ei fiică" a leşinat la petrecerea de peluză în dup-amiaza aia. E de părere acum că eşti un tip în regulă. Apropo, nu mai sunt cu Patty. Eu, unul, la „vârsta mea fragedă" (haha), nu prea mă descurc cu relațiile la distanță, iar Patty merge la Vassar[3]*, după cum probabil că te aşteptai. Eu am întâlnit chiar aici o puicuță sexy.*

Ei bine, scrie-mi când ai timp, omul meu. Tata a lăsat să se înțeleagă că eşti de-a dreptul „dat peste cap" din cine ştie ce motiv pe care eu nu-l înțeleg, din moment ce mie mi se pare că ai făcut tot ce ai putut să iasă lucrurile bine. Se înşela tata, nu-i aşa, Johnny? Nu eşti de fapt dat peste cap, nu? Te rog să-mi scrii şi să-mi spui că eşti ok, îmi fac griji pentru tine. Te pufneşte râsul, nu-i aşa, vechea frază a lui Alfred E. Neuman[4] *cu „îmi fac griji pentru tine", dar chiar îmi fac.*

Când îmi scrii, spune-mi de ce are întotdeauna Haulden Caulfield aerul ăla atât de sumbru când el nici măcar nu-i negru.

Chuck

[3]Vassar – faimos colegiu din localitatea Poughkeepsie, statul New York, fondat în 1861 de Matthew Vassar, comerciant şi filantrop american (1792-1868), avocat al drepturilor femeilor la educație superioară – n. tr.

[4]Alfred E. Neuman – personaj de benzi desenate, mascotă a revistei *Mad,* apărută pentru prima dată în anul 1954 – n. tr.

P.S. Numele puicuței sexy e Stephanie Wyman și deja am făcut-o să-i placă Something Wicked This Way Comes. *Îi mai place și-o formație de punk-rock numită The Ramones, ar trebui să-i auzi, sunt bestiali.*

17 octombrie 1977

Dragă Johnny,

Bun, așa-i mai bine, pari ok. Am râs de-am făcut pe mine despre slujba pe care o ai la Departamentul Lucrărilor Publice din Phoenix. N-am nici un pic de compasiune pentru tine c-ai făcut insolație după ce eu însumi am participat la patru meciuri de fotbal în calitate de membru al echipei Stovington Tigers. Antrenorul probabil că are dreptate: fotbalul american este numai pentru nătărăi, cel puțin unde mă aflu eu acum. Recordul nostru e de 1 la 3 și, în meciul pe care l-am câștigat, eu am marcat trei eseuri, am reușit să-mi hiperventilez prostește plămânii și mi-am pierdut cunoștința. Am speriat-o pe Steff până-n măduva oaselor (ha-ha).

Am întârziat să-ți scriu ca să-ți pot răspunde la întrebarea despre ce părere au Babacii despre Greg Stillson, acum că e „pe poziție". Am fost acasă săptămâna trecută și-o să-ți zic tot ce știu. Întâi l-am întrebat pe tata și mi-a spus: „Mai e Johnny interesat de tipul ăsta?" Eu am spus: „Și-a demonstrat incontestabilul prost gust dorind să afle părerea ta." După care, tata s-a dus la mama: „Vezi, școala pregătitoare îl transformă într-un impertinent. Știam c-are să se întâmple asta."

Ei bine, ca să scurtez povestea, cei mai mulţi sunt destul de surprinşi de cât de bine se descurcă Stillson. Tata a spus: „Dacă ar trebui ca cetăţenii dintr-un anumit district să-i dea calificative celui care-i reprezintă în Congres referitor la cât de bine s-a descurcat în primele 10 luni, Stillson ar primi în majoritate Bine, plus un Foarte Bine pentru cum i-a aranjat lui Carter propunerea legislativă pentru gestionarea fondurilor la energia electrică şi pentru cum şi-a aranjat propria sa propunere legislativă, cea cu privire la instituirea unui preţ maximal pentru petrolul folosit la încălzire. Şi încă un Foarte Bine pentru străduanie." Mi-a spus tata să-ţi zic că poate s-a înşelat când a spus că Stillson e nebunul satului.

Alte păreri ale celor cu care am discutat când am fost acasă: celor de pe-aici le place că nu se îmbracă în costum de afacerist. Doamna Jarvis care ţine Quik-Pik (scuze pentru ortografie, omule, dar aşa-i zice) crede că Stillson se teme de „problemele cele mari". Henry Burke, care ţine The Bucket – taverna aia infectă din centru – crede că Stillson a făcut „o treabă a dracu' de bună-bună". Aproape toate celelalte păreri sunt asemănătoare. Pun în balanţă ce a făcut Stillson cu ce nu a făcut Carter, cei mai mulţi dintre ei sunt foarte dezamăgiţi de el şi-şi trag palme în oglindă că l-au votat. I-am întrebat pe câţiva dacă nu-i îngrijorează faptul că motocicliştii ăia încă mai sunt prin zonă şi că tipul ală, Sonny Elliman, încă-i mai serveşte lui Stillson ca ajutor. Nici unul dintre ei n-a părut foarte deranjat. Tipul care ţine Record Rock, mi-a explicat astfel situaţia: „Dacă Tom Hayden poate

renunța la droguri și dacă Eldridge Cleaver îl poate găsi pe Iisus, de ce să nu poată și niște motocicliști să treacă de partea oficialităților? Iartă și uită."

Așadar, asta e. Ți-aș mai scrie, dar am antrenament la fotbal. Săptămâna asta suntem programați să ne bată măr cei de la Barre Wildcats. Sper numai să supraviețuiesc sezonului ăstuia. Ai grijă de tine, omul meu.

Chuck

Din *New York Times*, 4 martie 1978:

AGENT FBI, ASASINAT ÎN OKLAHOMA

Special – Edgar Lancte, 37 de ani, agent aflat de zece ani în slujba FBI-ului, se pare că a fost asasinat noaptea trecută într-un garaj public din Oklahoma City. Poliția spune că mașina sa a explodat, datorită unei dinamite conectate la contactul de bord, în momentul în care acesta a răsucit cheia. Execuția aceasta în stil mafiot seamănă cu metoda folosită în urmă cu doi ani pentru a-l omorî pe reporterul de investigații Don Bolles în Arizona, însă ofițerul FBI William Webster nu a vrut să facă nici o speculație cu privire la o posibilă legătură dintre cele două cazuri. Domnul Webster nu a vrut nici să confirme și nici să infirme faptul că domnul Lancte investiga posibilele legături ale unor politicieni locali cu o serie de afaceri dubioase cu terenuri.

Se pare că misterul învăluie tocmai această ultimă însărcinare a domnului Lancte; o sursă din

Ministerul de Justiție pretinde că domnul Lancte nu investiga nici pe departe posibile fraude în afaceri cu pământ, ci o problemă de siguranță națională.

Domnul Lancte s-a alăturat Biroului Federal de Investigații în 1968 și...

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

1

Caietele din sertarul biroului lui Johnny se înmulțiră de la patru la cinci şi, până în toamna lui 1978, la şapte. În toamna lui 1978, în scurtul interval dintre morțile a doi papi, Greg Stillson devenise o ştire de importanță națională.

Fusese reales fără probleme în Camera Reprezentanților şi, în vreme ce tendința generală era spre conservatorism, el înființase Partidul Noua Americă. Şi mai uluitor, mai mulți membri din Cameră renunțaseră la crezul partidului lor de origine şi se „coalizaseră", cum îi plăcea lui Greg să se exprime. Cei mai mulți dintre ei nutreau convingeri foarte asemănătoare, convingeri pe care Johnny le definise ca superficial-liberale în ceea ce privea problemele domestice şi moderat spre foarte conservatoare în privința problemelor de politică externă. Nici măcar unul dintre ei nu-l susținuse pe Carter în timpul tratativelor cu privire la canalul Panama. Iar când căutai puțin dincolo de pojghița lor liberală în privința chestiunilor de politică internă, descopereai că sunt, de asemenea, destul de conservatori. Partidul Noua Americă voia să-i treacă prin ciur şi dârmol pe marii traficanți de droguri, voia să dea frâu liber cârmuitorilor oraşelor,

fie să-şi scufunde comunitatea, fie s-o înveţe să înoate („Nu e nevoie ca un sărman producător de lactate să subvenţioneze programele de dezintoxicare ale New Yorkului prin taxele pe care le plăteşte", proclamase Greg), voia o scădere drastică a ajutorului social acordat prostituatelor, codoşilor, boschetarilor şi celor cu cazier penal, voia o reformă rapidă şi cuprinzătoare, în sens descrescător, a sistemului de impozitare aplicat câtor mai multe servicii sociale. Toate acestea erau snoave vechi, dar Partidul Noua Americă al lui Greg le rostise pe-un ton nou şi plăcut.

Şapte congresmeni şi doi senatori intrară în partid înainte de începerea campaniei electorale. Şase dintre congresmeni şi amândoi senatorii fură realeşi. Din nouă, opt fuseseră republicani a căror bază electorală se redusese până aproape la inexistenţă. Intrarea lor într-un alt partid şi faptul că fuseseră imediat realeşi, mişcare isteaţă din partea lor, se dovedise un truc mai bun ca acela care urmase după vorbele: „Lazăre, vino afară!"

Unele voci spuneau deja că Greg Stillson poate deveni o forţă demnă de luat în considerare, şi asta nici măcar în foarte mult timp. Nu reuşise să trimită deşeurile radioactive ale lumii pe Jupiter şi în corola de sateliţi a lui Saturn, dar reuşise să pună pe fugă doi dintre ticăloşi – unul dintre ei fiind un congresman care-şi scotea mălaiul dintr-o funcţie ascunsă de partener la o afacere oneroasă cu parcări, iar celălalt fiind un consilier prezidenţial cu înclinaţii puternice spre barurile pentru homosexuali. Propunerea sa legislativă cu privire la instituirea unui preţ maximal pentru petrol demonstrase

curajul şi larga lui viziune de viitor, iar felul grijuliu cu care o ajutase să treacă de la discuţia pe grupuri parlamentare la votul final făcuse dovada unei viclenii de om calculat, venit de la ţară. Alegerile din o mie nouă sute optzeci erau prea devreme pentru Greg, iar 1984 era o şansă prea tentantă să-i reziste, dar, dacă reuşea să-şi păstreze cumpătul până în 1988, dacă-şi consolida pe mai departe poziţia în rândul electoratului şi dacă vânturile schimbării nu-şi modificau radical direcţia, rupând aripile partidului său ce tocmai învăţase să zboare, atunci, ei bine, orice era posibil. Republicanii se împrăştiaseră în mii de bucăţele şi, presupunând că lui Carter i-ar urma la preşedinţie Mondale sau Jerry Brown, sau chiar Howard Baker, cine-i putea urma pe aceştia? Nici chiar 1992 n-ar fi un an prea îndepărtat pentru el. Era un bărbat relativ tânăr. Da, 1992 părea un an potrivit...

În caietele lui Johnny se găseau mai multe caricaturi politice. În toate apărea rânjetul strâmb, infecţios al lui Stillson şi, în toate, acesta apărea cu casca de constructor pe cap. Într-una făcută de Oliphant, Greg, cu casca dată pe spate, apărea împingând chiar pe culoarul din mijloc al Camerei un butoi cu petrol pe care scria PREŢUL MAXIM. În faţă era Jimmy Carter, care se scărpina în cap, încurcat; nu se uita în direcţia lui Greg, iar un posibil mesaj era acela că urma să fie doborât. Legenda spunea: FEREA DIN DRUMU' MEU, JIMMY!

Casca. Casca îl deranja pe Johnny mai mult ca orice altceva. Republicanii aveau elefantul lor, democraţii aveau un măgar, iar Greg Stillson avea casca lui de constructor. În vise, lui Johnny i se

părea uneori că Stillson poartă o cască de motociclist. Iar uneori i se părea că e o cască de miner.

2

Într-un caiet separat ținea tăieturile din ziare privitoare la incendiul de la Cathy's pe care i le trimisese tatăl lui. Le parcursese în repetate rânduri din motive pe care Sam, Roger sau chiar tatăl lui nu le-ar fi bănuit niciodată. UN MEDIU PREZICE INCENDIUL. „ȘI FIICA MEA AR FI MURIT", SUSȚINE O MAMĂ ÎNLĂCRIMATĂ ȘI RECUNOSCĂTOARE (mama înlăcrimată și recunoscătoare avută în vedere fusese mama lui Patty Strachan). *Mediul Care a Rezolvat Crimele din Castle Rock Prezice un Incendiu Provocat de Fulger.* NUMĂRUL MORȚILOR DE LA CATHY'S AJUNGE LA 90. JOHNY SMITH A PLECAT DIN NOUA ANGLIE, SPUNE TATĂL LUI. MOTIVUL REFUZĂ SĂ NI-L COMUNICE. Fotografii cu el. Fotografii cu tatăl lui. Fotografii cu accidentul acela de demult de pe Route 6 din Cleaves Mills, de atunci când Sarah Bracknell fusese iubita lui. Acum, Sarah era o femeie în toată firea, mamă a doi copii, și, în scrisoarea pe care i-o trimisese, Herb îi spusese că lui Sarah îi apăruseră câteva fire de păr cărunt. I se părea imposibil de crezut că el însuși avea treizeci și unu de ani. Imposibil, dar adevărat.

În jurul acestor tăieturi din ziare se aflau propriile sale însemnări, eforturile sale disperate de a-și pune ordine în gânduri odată pentru totdeauna.

Nimeni nu înțelesese adevărata semnificație a incendiului, implicațiile pe care le avea pe o scară mai largă a lucrurilor, și anume ce era de făcut în cazul lui Greg Stillson.

Scrisese: „Trebuie să fac ceva în privința lui Stillson. *Trebuie*. Am avut dreptate cu incendiul la Cathy's și am dreptate și acum. Nu am absolut nici un dubiu. Stillson va deveni președinte și va porni un război – sau va provoca un război prin simpla lui incompetență în funcția de președinte, ceea ce înseamnă același lucru.

Întrebarea e: *Cât de drastice să fie măsurile care trebuie luate?*

Să luăm Cathy's ca un caz de analiză. Aproape că mi se putea arăta totul sub forma unui semn divin; Dumnezeule, încep să gândesc ca mama, dar ăsta e adevărul. Bun, am *știut* că va avea loc un incendiu și că vor muri oameni. A fost de ajuns asta să-i pot salva? Răspuns: n-a fost de ajuns să-i pot salva *pe toți*, fiindcă *oamenii nu cred pe deplin decât după consumarea faptului*. Cei care au venit la reședința Chatsworth în loc să meargă la Cathy's au fost salvați, dar e important de ținut minte că R.C. n-a ținut petrecerea la el acasă fiindcă a crezut în predicția mea. A spus-o foarte clar. A ținut el petrecerea pentru că și-a spus că-mi va aduce liniștea sufletească. Mi-a... făcut pe plac. Mi-a dat dreptate doar *după aceea*. Mama lui Patty Strachan a crezut *după aceea*. După-după-după. Atunci era deja prea târziu pentru cei care au murit și pentru cei care au suferit arsuri grave.

Așadar, Întrebarea numărul 2: Aș fi putut schimba rezultatul?

Da. Aş fi putut intra cu maşina în clădirea localului. Sau aş fi putut da foc chiar eu localului în acea după-amiază.

Întrebarea numărul 3: Care ar fi fost consecinţele acestor acţiuni pentru mine?

Închisoarea, probabil. Dacă aş fi apelat la soluţia cu maşina şi clădirea ar fi fost lovită mai târziu de fulger, probabil c-aş fi avut un argument de adus în apărarea mea... nu, nu ţine. Datorită unor experienţe deja banalizate, s-ar putea ca oamenii să accepte existenţa unei puteri metapsihice, însă legea cu siguranţă nu acceptă aşa ceva. Acum îmi spun că, dacă ar trebui să retrăiesc totul, aş face unul din lucrurile de mai sus şi nu mi-ar păsa ce consecinţe ar avea asupra mea. E posibil să nu fi avut eu însumi încredere în propria mea predicţie?

Problema cu Stillson e oribil de asemănătoare în toate privinţele, cu excepţia că, slavă Cerului, am cu mult mai mult timp la dispoziţie.

Aşadar, înapoi la început. Nu vreau ca Greg Stillson să devină preşedinte. Cum pot schimba asta?

1. Mă întorc în New Hampshire şi mă «coalizez», cum zice el. Încerc să bag zâzanie în Partidul Noua Americă. Încerc să-l sabotez pe *el*. E destul gunoi sub covor. Poate reuşesc să scot câtva la iveală.

2. Angajez pe altcineva să facă treaba asta murdară. Mi-au mai rămas destui bani de la Roger să angajez pe cineva priceput. Pe de altă parte, am sentimentul că şi Lancte a fost destul de priceput. Iar Lancte e mort.

3. Să-l rănesc sau să-l schilodesc. Aşa cum l-a schilodit Arthur Bremmer pe Wallace, aşa cum

cine-ştie-cine l-a schilodit pe Larry Flynt[1].

4. Să-l omor. Să-l asasinez.

Acum, câteva dintre inconveniente. Prima variantă nu e destul de sigură. S-ar putea să mă trezesc nefăcând altceva decât să mă las bătut, aşa cum a făcut Hunter Thompson când se documenta pentru prima lui carte, cea despre gaşca de motociclişti Hell's Angels[2]. Mai rău chiar, tipul ăsta, Elliman, s-ar putea să mă ţină minte de la mitingul din Trimbull. Nu e oare mai mult sau mai puţin o practică frecventă să ţii un dosar cu cei care ar putea reprezenta un pericol pentru oamenii tăi? Nu m-ar surprinde să aflu că Stillson plăteşte un tip a cărui singură sarcină să fie de a ţine la zi dosarele cu persoanele dubioase şi nerozii. Unde, cu siguranţă, mă încadrez şi eu.

Mai e apoi a doua variantă. Ce mă fac dacă a ieşit deja toată mizeria la iveală? Dacă Stillson şi-a stabilit deja ţinta aspiraţiilor sale politice – şi toate acţiunile sale par să indice acest lucru –, s-ar putea să-şi fi curăţat deja dosarul. Şi încă un lucru: mizeria de sub covor e doar atât de mizerabilă cât vrea presa s-o facă să pară, iar presa îl iubeşte pe Stillson. Stillson o cultivă. Într-un roman, probabil că m-aş transforma într-un detectiv particular şi aş «da de drojdia în care dospeşte el», dar tristul adevăr e că n-aş şti de unde să încep. Mi-aţi putea spune că abilitatea mea de-a «citi» oamenii, de a găsi

[1]Larry Flynt – fondatorul şi redactorul-şef al celebrei reviste erotice *Hustler* – n. tr.

[2]E vorba de primul roman scris de Hunter S. Thompson, *Hell's Angels*, publicat în 1966 – n. tr.

lucruri pierdute (ca să-l citez pe Sam), mi-ar da un punct de pornire. Dacă aş putea afla ceva despre Lancte, mi-ar fi de-ajuns. Dar nu e oare probabil că Stillson îi dă în sarcină genul ăsta de lucruri lui Sonny Elliman? Şi nici măcar nu pot fi sigur, în pofida suspiciunilor mele, că Edgar Lancte încă mai era pe urmele lui Stillson când a fost omorât. E posibil să-l înfund pe Sonny Elliman şi, totuşi, să nu-l termin pe Stillson.

În concluzie, a doua variantă *pur şi simplu nu este destul de sigură*. Riscurile sunt *enorme*, atât de enorme, încât nici nu îndrăznesc să mă gândesc prea des la «imaginea de ansamblu». De fiecare dată îmi provoacă o migrenă al naibii de cruntă.

M-am gândit în clipele mele de curaj maxim chiar să încerc să-l droghez aşa cum a păţit-o personajul pe care l-a jucat Gene Hackman în *Filiera franceză II*, sau să-i iau minţile cu LSD turnat în sucul său Dr. Pepper sau în ce altceva bea el. Dar asta nu-i decât o fabulaţie din filmele poliţiste. Porcării scornite de Gordon Liddy[3]. Dificultăţile sunt atât de mari, încât această «variantă» nici măcar nu merită adusă în discuţie. Poate că l-aş putea răpi. La urma urmei, tipul nu-i decât un membru în Camera Reprezentanţilor. Nu ştiu de unde să fac rost de heroină sau de morfină, dar pot lua o mulţime de LSD chiar de la Larry McNaughton, din bătrânul şi bunul Departament al Lucrărilor Publice

[3]G. Gordon Liddy – politician american care şi-a făcut o deviză din „voinţa de putere" a lui Nietzsche; de mai mulţi ani ţine talk-show-ul radiofonic „The G. Gordon Liddy Show", marcat de un puternic spirit conservator – n. tr.

din Phoenix. Ăsta are pastile pentru orice chestie. Ce mă fac însă (dacă suntem gata să presupunem cele de mai sus) dacă pur şi simplu se va bucura de excursi(ile)a ast(e)a?

Să-l împuşc şi să-l schilodesc? Poate c-aş putea şi poate că nu. Dacă circumstanţele ar fi propice, cred că aş putea – cum a fost mitingul din Trimbull. Să presupunem c-o fac. După ceea ce s-a întâmplat în Laurel, George Wallace n-a mai fost niciodată o adevărată forţă politică. Pe de altă parte, FDR[4] a condus operaţiunile militare din scaunul cu rotile şi chiar a transformat handicapul acesta într-un avantaj.

Aşa că mai rămâne doar asasinarea, Jocul cel Mare. Asta e singura variantă sigură. Nu poţi candida la preşedinţie în calitate de cadavru.

Asta dacă am tăria să apăs pe trăgaci.

Şi dacă o am, care ar fi consecinţele pentru mine?

După cum spune Bob Dylan: «Iubito, chiar trebuie să mă-ntrebi asta?»"

Mai erau o mulţime de alte însemnări şi notiţe, dar singura cu adevărat importantă era scrisă îngroşat şi în jurul ei Johnny trăsese atent laturile unei casete: „Dacă numai crima se dovedeşte a fi singura alternativă? Şi dacă voi găsi curajul să apăs trăgaciul? Să ucizi e, totuşi, un lucru rău. Crima e un lucru rău. Crima e un lucru rău. Poate că mai există totuşi o soluţie. Slavă Cerului că mai sunt ani buni până atunci."

[4]Acronim pentru Franklin D. Roosevelt (1882-1945), al 32-lea preşedinte American, a condus America în timpul celui de-al doilea război mondial (1933-1945) – n. tr.

Pentru Johnny, însă, nu mai erau.

La începutul lunii decembrie a anului 1978, la scurtă vreme după ce un alt congresman, Leo Ryan din California, fu împuşcat mortal pe un aeroport din mijlocul junglei, într-o țară din America de Sud numită Guyana, Johnny Smith descoperi că timpul său expirase aproape complet.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

1.

La ora 2:30 în după-amiaza zilei de 26 decembrie 1978, Bud Prescott servi un bărbat tânăr, înalt, cam buimăcit, cu părul pe jumătate încărunțit şi cu ochii profund injectați. Bud era unul dintre cei trei vânzători care lucrau în a doua zi de Crăciun la magazinul de articole sportive de pe 4th Street din Phoenix şi în acea zi nu făcuse altceva decât să schimbe bunuri cumpărate înainte de Crăciun drept cadou, celor care le primiseră – tipul acesta, însă, era un client în adevăratul înțeles al cuvântului.

Îi spusese că voia să cumpere o puşcă de calitate, uşoară, cu încărcare manuală. Bud îi arătă mai multe modele. A doua zi de Crăciun era o zi în care nu se prea vindeau arme; când îşi cumpăra cineva arme de Crăciun, foarte puțini voiau mai târziu să le schimbe pe altceva.

Tipul acesta le examină pe toate cu atenție şi se hotărî într-un sfârşit asupra unui Remington 700, de calibru .243, o puşcă foarte frumoasă, cu recul slab şi cu țintă bună. Semnă în registrul de cumpărare a armelor cu numele de John Smith, iar Bud îşi spuse: *De-am văzut cândva un extraterestru în viața mea, ăla de colo-i unu.* „John Smith" plăti cu bani gheață – scoase bancnotele de douăzeci de

dolari chiar din portmoneul doldora de bani. Luă arma chiar peste tejghea. Bud, dorind să-l cicălească puțin, îi spuse că-i poate încrusta inițialele pe magazia puștii fără nici un ban în plus. „John Smith" scutură din cap imperceptibil.

Când părăsi „Smith" magazinul, Bud observă că acesta șchiopăta pronunțat. Nu-mi va fi deloc greu să-l recunosc pe tip altă dată, își spuse el, cu șchiopătatul ăla și cu cicatricele care-i urcă și-i coboară pe gât.

2

La ora 10:30 în dimineața zilei de 27 decembrie, un bărbat costeliv care umbla șchiopătat intră în sediul reprezentanței Office Supply Inc. din Phoenix și-l abordă pe Dean Clay, care era vânzător acolo. Clay spuse mai târziu că observase în ochii bărbatului ceea ce mama lui numea o „privire-țintă". Clientul spuse că dorește să cumpere o servietă diplomat mare și cumpără într-un sfârșit o piesă frumoasă din piele de vacă, cea mai bună din acea categorie, la prețul de 149,95 dolari. Iar bărbatul care șchiopăta se achită de sumă, plătind în bancnote de douăzeci. Întreaga tranzacție, de la privit la cumpărat, nu îi luă mai mult de zece minute. Individul ieși din magazin și o luă la dreapta, către centrul orașului, iar Dean Clay nu-l mai văzu după aceea decât într-o fotografie publicată în ziarul *Sun* care apărea în Phoenix.

3

Mai târziu în aceeaşi după-amiază, un bărbat înalt cu părul pe jumătate cărunt se apropie de fereastra în spatele căreia se afla Bonita Alvarez la terminalul gării Amtrak din Phoenix şi se interesă cum poate călători de la Phoenix la New York cu trenul. Bonita îi arătă care sunt legăturile. El le urmări cu degetul, după care şi le notă într-un carneţel. O întrebă pe Bonnie Alvarez dacă-i poate rezerva un bilet de plecare pentru 3 ianuarie. Bonnie îşi mişcă degetele graţios peste tastele computerului şi-i spuse că poate.

– Atunci, aşa să facem..., începu bărbatul înalt, după care ezită. Îşi duse o mână la cap.

– Vă simţiţi bine, domnule?

– Focuri de artificii, spuse bărbatul înalt.

Femeia le spuse poliţiştilor mai târziu că era sigură că asta spusese. *Focuri de artificii.*

– Domnule? Vă simţiţi bine?

– O migrenă, spuse el. Scuzaţi-mă.

Încercă să zâmbească, dar efortul nu-i făcu faţa trasă, tineresc-îmbătrânită, să arate mai bine.

– Nu vreţi nişte aspirină? Am la mine.

– Nu, mulţumesc. O să treacă.

Ea îi scrise biletele şi-i spuse că va ajunge la Gara Centrală din New York pe 6 ianuarie, la mijlocul după-amiezii.

– Cât face?

Femeia îi răspunse şi adăugă:

– Plătiţi pe loc sau cu cartea de credit, domnule Smith?

– Pe loc, spuse el şi scoase banii din portmoneu –

o mână întreagă de bancnote de douăzeci şi de zece.

Femeia îi numără, îi dădu restul, chitanța, biletele.

– Trenul pleacă la 10:30 dimineața, domnule Smith, spuse ea. Vă rog să fiți aici, gata de urcare la ora 10:10.

– Bine, spuse el. Mulțumesc.

Bonnie îi oferi zâmbetul ei larg, profesionist, dar domnul Smith deja se întorcea cu spatele. Chipul lui era foarte palid, iar lui Bonnie i se păru că bărbatul îndură dureri foarte mari.

Era foarte sigură că spusese *focuri de artificii.*

4

Elton Curry era conductor pe cursa Amtrak de la Phoenix la Salt Lake. Bărbatul înalt îşi făcu prompt apariția la 10:10 în dimineața zilei de 3 ianuarie, iar Elton îl ajută să urce scările în vagon, fiindcă şchiopăta destul de rău. Ducea cu el într-o mână o geantă de voiaj cadrilată, veche, decolorată şi roasă pe la colțuri. În cealaltă mână ducea o servietă diplomat nou-nouță, din piele de vacă. Ducea servieta ca şi când ar fi fost destul de grea.

– Vă pot ajuta cu geanta, domnule? întrebă Elton, referindu-se la servieta diplomat, însă pasagerul îi înmână geanta de voiaj, o dată cu biletul.

– Nu, biletul îl voi lua după ce pornim la drum, domnule.

– Bine. Mulțumesc.

Un tip foarte politicos, le spuse Elton Curry agenților FBI care-l chestionară mai târziu. Şi mi-a dat un bacşiş frumos.

5

6 ianuarie 1979 fu o zi mohorâtă, acoperită de nori, în New York – ninsoarea ameninţă, dar nu căzu. Taxiul lui George Clements era parcat în faţa Hotelului Biltmore, vizavi de Gara Centrală.

Uşa se deschise şi intră un individ cu părul pe jumătate cărunt, care se mişca grijuliu şi uşor anevoie. Aşeză lângă el pe banchetă o geantă de voiaj şi o servietă diplomat, închise uşa, apoi îşi sprijini capul de spătarul banchetei şi-şi închise ochii pentru o clipă, ca şi când ar fi fost foarte, foarte obosit.

– Unde mergem, prietene? întrebă George.

Clientul lui se uită la o bucată de hârtie.

– Terminalul Port Authority, spuse el.

George demară maşina.

– Eşti puţin cam palid, prietene. Aşa arăta şi cumnatul meu când avea crize de fiere. Ai şi tu pietre la fiere?

– Nu.

– Cumnatul meu, el spune că pietrele la fiere dor mai rău ca orice. Poate cu excepţia pietrelor la rinichi. Ştii ce i-am spus? I-am spus că-i plin de gogoşi. Andy, i-am spus, eşti un tip minunat, te iubesc, dar eşti plin de gogoşi. Ai avut vreodată cancer, Andy? zic eu. Îl întreb, ştii, dacă a avut cândva cancer. Adică, toată lumea ştie că canceru-i cel mai rău. – George se uită îndelung în oglinda retrovizoare. – Te-ntreb sincer, prietene... te simţi bine? Fiindcă, să ţi-o zic pe a' dreaptă, arăţi ca moartea scoasă de la naftalină.

Pasagerul răspunse:

– Sunt bine. Mă gândeam la... o altă cursă cu

taxiul. Cu mai mulți ani în urmă.

– O, bine, spuse George înțelept, de parcă ar fi ştiut exact despre ce vorbea individul.

Ei bine, New Yorkul era plin de țicniți, faptul ăsta nu putea fi negat.

După această scurtă pauză de gândire, continuă să vorbească despre cumnatul lui.

6

– Mami, i-e rău lu' nenea?

– Şşş.

– Mda, da' nu i-e?

– Linişte, Danny.

Femeia zâmbi bărbatului de dincolo de culoarul din mijloc al autocarului Greyhound, un zâmbet care cerea scuze, un zâmbet care spunea: „copiii vorbesc vrute şi nevrute, nu-i aşa", însă bărbatul părea că nu auzise. Sărmanul de el arăta într-adevăr bolnav. Danny nu avea decât patru ani, dar avea dreptate în privința asta. Bărbatul se uita inexpresiv pe geam la ninsoarea care începuse să cadă la puțină vreme după ce trecuseră granița în Connecticut. Era mult prea palid, mult prea slab şi, de sub gulerul hainei, îi ieşea o cicatrice hidoasă de Frankenstein, care-i ajungea chiar până sub maxilar. Ca şi când încercase cineva să-i ia capul de pe umeri într-un trecut nu prea îndepărtat – încercase şi aproape că reuşise.

Autocarul Greyhound se îndrepta spre Portsmouth, New Hampshire, şi avea să ajungă la 9:30 seara, dacă nu avea să-i îngreuneze ninsoarea dru-

mul. Julie Brown şi fiul ei mergeau în vizită la mătuşa Juliei şi, ca de obicei, hârca aia bătrână îl va răsfăţa până la Dumnezeu – iar lui Danny nu-i trebuia mult să ajungă acolo.

– Vreau să merg să-l văd.

– Nu, Danny.

– Vreau să văd dacă-i bolnav.

– Nu!

– Mda, da' dacă-i pe *moa'te*, mami?

Ochii lui Danny străluciră puternic la gândul acestei eventualităţi uluitoare.

– Poate să moa'ă chiar acu'!

– Taci, Danny.

– Hei, domnu'! strigă Danny. Mo'i sau ceva?

– Danny, *închide gura!* şopti Julie răspicat, obrajii arzându-i de ruşine.

Atunci, Danny începu să plângă, nu orice plânset, ci acel smiorcăit răsfăţat, de nu-pot-face-cum-vreau-eu, care-o făcea întotdeauna să-i vină să-l apuce şi să-l ciupească de braţe până ce el *chiar* avea un motiv pentru care să plângă. În astfel de momente, când călătorea spre seară cu autocarul printr-o altă furtună de zăpadă nesuferită, cu fiul ei, care se smiorcăia alături, îşi dorea ca propria ei mamă s-o fi sterilizat cu mulţi ani înainte ca ea să ajungă la vârsta liberei alegeri.

Acela fu momentul în care bărbatul de dincolo de culoar îşi întoarse capul şi-i zâmbi – un zâmbet obosit, schimonosit de durere, dar chiar şi aşa destul de dulce. Observă că ochii lui erau îngrozitor de injectaţi, de parcă ar fi plâns. Încercă să-i răspundă, dar zâmbetul i se păru fals şi nelalocul lui. Ochiul acela stâng, roşu – şi cicatricea care-i stră-

bătea gâtul – făcea ca jumătatea aceea a feței lui să arate sinistră și neplăcută.

Speră ca bărbatul de dincolo de culoar să nu meargă chiar până în Portsmouth, dar, după cum reieși, acolo mergea. Îl observă în treacăt în terminal, pe când bunica îl prindea în brațe pe Danny, care chicotea de fericire. Îl văzu șchiopătând spre ușile terminalului, într-o mână cu o geantă de voiaj roasă, într-alta cu o servietă diplomat nouă. Și, preț de o singură clipă, simți un fior îngrozitor străbătându-i spinarea. Era de fapt ceva mai grav ca un șchiopătat – era mai aproape de o înaintare împleticită cu capul înainte. Însă era ceva implacabil în acea înaintare, le spuse ea mai târziu polițiștilor de la secția de poliție statală a New Hampshire-ului. Era de parcă știa cu precizie unde mergea și nimic nu avea să-l oprească să ajungă acolo.

După aceea, bărbatul ieși afară în întuneric și ea îl pierdu din vedere.

7

Timmesdale, New Hampshire, e un oraș mic la vest de Durham, chiar la intrarea în cel de-al treilea district legislativ. E ținut în viață de cea mai mică dintre Morile Chatsworth, care se ridică asemenea unui căpcăun de cărămidă, murdar de funingine, pe marginea Râului Timmesdale. Singura lui pretenție modestă la nemurire (potrivit Camerei de Comerț din oraș) este că a fost primul oraș din New Hampshire în care s-a introdus iluminatul stradal electric.

Într-o seară de la începutul lunii ianuarie, un tânăr cu părul încărunțit prematur care șchiopăta intră în Taverna Timmesdale, singura bodegă a locului. Dick O'Donnell, proprietarul, servea la bar. Localul era aproape gol, fiindcă era mijlocul săptămânii și, din nord, se pregătea să vină încă o furtună de zăpadă. Cinci sau șapte centimetri se depuseseră deja pe jos și mai urmau și alții.

Bărbatul care șchiopăta își scutură papucii, veni la bar și comandă o bere Pabst. O'Donnell îl servi. Tipul mai bău două, trăgând de ele, uitându-se la televizorul de deasupra barului. Televizorul color funcționa prost, așa funcționa deja de vreo două luni, și The Fonz[1] arăta ca un vampir român îmbătrânit. O'Donnell nu-și amintea să-l mai fi văzut pe tipul ăsta pe-aici.

– Mai merge una? întrebă O'Donnell, revenind la bar după ce le servise pe cele două hoaște din colț.

– Încă una n-ar fi rea, spuse individul. Arătă cu degetul spre un loc de deasupra televizorului. – Bănuiesc că l-ai întâlnit.

Era o variantă mărită și înrămată a unei caricaturi politice. Îl întruchipa pe Greg Stillson, cu casca de constructor dată pe spate, dând brânci unui tip îmbrăcat în costum, în jos pe scările Parlamentului. Tipul în costum era Louis Quinn, congresmanul care fusese prins cu vreo paisprezece

[1]Arthur Herbert Fonzarelli („Fonzie") – personajul principal (și, în același timp, un „faimos nelegiuit") din serialul de televiziune *Happy Days*, care a început să fie difuzat de ABC din 1971 și care a supraviețuit, datorită popularității, până în 1984 – n. tr.

luni în urmă că îşi însuşise bani neaveniţi din afacerea cu loturile de parcare. Caricatura era intitulată FĂCÂNDU-LE VÂNT şi, de-a curmezişul colţului, fusese însemnată cu un scris mâzgălit: *Pentru Dick O'Donnell, care ţine cel mai a dracu' bar din al treilea district! Continuă să torni în halbe, Dick – Greg Stillson.*

– Fii convins că l-am întâlnit, spuse O'Donnell. O ţinut şi un discurs aci-năuntru ultima oară cân' o candidat păntru Cameră. O fost afişe păste tot în oraş; vino-n Tavernă la două, sâmbătă dup-amiaza şi bea o bere de la Greg. Aia o fo' cea mai a dracu' de bună zi de cân' am afacerea asta. Oamenii o fo' vorba că poa' să bea numa' una de la Greg, da' iel o plătit totu' la sfârşit. Mai bine de-aşa nici că să poate, ce zici?

– Mi se pare că-l consideri un tip al naibii de grozav.

– Mda, aşa-i, spuse O'Donnell. L-aş pocni cu pumnii goi pe-orcine-ar zice altceva.

– Păi, te cred pe cuvânt. – Individul aşează trei monede de câte un sfert pe tejghea. – Bea una de la mine.

– Bine-atunci. Nu mă deranjează. Mersi, domnu'...?

– Johnny Smith mă numesc.

– Atunci, bucuros de cunoştinţă, Johnny. Dicky O'Donnell, ăsta-s io. – Îşi turnă o bere de la dozator. – Mda, Greg o făcut păntru partea asta dă New Hampshire mult bine. Şi-s o mulţime ăia care se tem s-o spună răspicat, da' io nu mă tem. Io o zic în gura mare. Într-o bună zi, Greg Stillson o să fie preşedinte.

– Crezi asta?

– Cred, spuse O'Donnell, revenind la bar. New Hampshire nu-i dăstul dă mare să-l țină pă Greg. E un politician dat naibii şi, zisă de mine, astanseamnă mult. Credeam că toți ăia dă la conducere nu-s altceva dăcât o adunătură dă şarlatani şi dă zgârie-brânză. Încă cred, da' Greg e-o excepție dă la regulă. E un om dintr-o bucată. Dacă mi-ai fi zis acu' cinci ani c-o să spun asta, ți-aş fi râs în nas. Aş zice că mai repede m-ai vedea citind poiezie, decât văzând ceva bun într-un politician. Da', blestemăție, ăsta-i un om adevărat.

Johnny spuse:

– Cei mai mulți dintre oamenii de seama lui vor să-ți fie prieteni câtă vreme candidează, dar când şi-au câştigat locul îi doare-n cur până la următoarele alegeri. Eu, unul, sunt din Maine şi singura dată când i-am scris lui Ed Muskie, ştii ce-am primit? O scrisoare tipizată!

– Ah, leah v-o trăbuit, spuse O'Donnell. Ce te-aştepți dă la un leah? Ascultă, Greg să-ntoarce în district la fiecare sfârşit dă săptămână! Ți să pare, aşa deci, că l-ar durea-n cur de noi?

– La fiecare sfârşit de săptămână, hă? – Johnny sorbi din bere. – Unde? În Trimbull? În Ridgeway? În oraşele mari?

– Are-un plan, spuse O'Donnell pe tonul reverențios al unuia care n-a fost niciodată în stare să-şi dea seama singur de cum decurg lucrurile. Cinşpe oraşe, de la alea mari ca Capital City, la astea mici ca Timmesdale şi Coorter's Notch. Mere-n fiecare săptămână în câte unu' pân' ce şi-o-ncheiat lista şi-apoi o ia din nou dă la capăt. Ştii cât îi de mare

Coorter's Notch? Acolo-s opt sute dă suflete. Ce zici, aşa deci, de-un tip care plecă din Washington la sfârşit dă săptămână şi merge-n Coorter's Notch ca să-i înghețe boaşele-ntr-o cameră friguroasă de conferințe? Ți să pare că l-ar durea-n cur?

– Nu, nu mi se pare, spuse Johnny cu sinceritate. Ce face când vine? Salută doar oamenii?

– Nu, are câte-o cameră de conferințe în fiecare oraş. O rezervă sâmbăta pântru toată ziua. Intră acolo pe la zece dimineața şi oamenii pot veni să vorbească cu el. Să-i povestească gândurile lor, ştii tu. De au întrebări, el le răspunde. De nu le poate răspunde, să duce-napoi la Washington şi *caută* răspunsul!

Bărbatul se uită triumfător la Johnny.

– Când a fost ultima dată aici în Timmesdale?

– Cu vreo două luni în urmă, spuse O'Donnell.

Se duse la casa de marcaj şi scotoci printr-un morman de hârtii de lângă ea. Veni cu o tăietură din ziar care avea urechi de măgar şi o aşeză pe tejghea lângă Johnny.

– Asta-i lista. Aruncă o privire şi vezi ce crezi.

Tăietura era din ziarul din Ridgeway. Era acum destul de veche. Articolul purta titlul: STILLSON ANUNȚĂ ÎNFIINȚAREA „CENTRELOR DE REACȚIE". Primul paragraf arăta de parcă fusese scos chiar din comunicatele de presă ale lui Stillson. Sub acest articol se găsea lista cu oraşele în care avea să-şi petreacă el sfârşiturile de săptămână, împreună cu zilele cuvenite. Nu urma să treacă prin Timmesdale din nou până la mijlocul lunii martie.

– Cred că arată destul de bine, spuse Johnny.

– Mda, aşa cred şi io. Mulţi cred asta.

– După cum zice aici, trebuie să fi fost în Coorter's Notch tocmai weekend-ul trecut.

– Corect, spuse O'Donnell şi râse. Bătrânul şi frumosul Coorter's Notch. Mai vrei o bere, Johnny.

– Numai dacă bei şi tu una, spuse Johnny şi aşează câţiva gologani pe tejghea.

– Păi, nu mă deranjează deloc.

Una dintre hoaşte vârâse nişte bani în tonomat şi Tammy Wynette, sunând bătrân şi obosit şi nefericit, începu să cânte „Stand By Your Man".

– Hei, Dick! croncăni cealaltă hoaşcă. Auzit-ai dă servire la masă pe-acilea?

– Închide clapa! îi ţipă el ca răspuns.

– Să te... *FUT*, strigă ea şi râse cotcodăcit.

– La naiba, Clarice, ţi-am zis să nu mai zici cuvântul-ăla-cu-fî în baru' mio! Ţi-am zis să...

– O, încetează odată şi hai să bem nişte bere.

– Le-urăsc pe pizdele alea bătrâne, îi şopti O'Donnell lui Johnny. Nu-s decât două lesbiane beţive, asta-s. Îs pe-aici de-o mie de ani şi nu m-aş mira de-ar trăi amândouă s-apuce să-mi scuipe mormântu'. E-o lume a dracu' dă ciudată uneori.

– Da, este.

– Scuză-mă, mă-ntorc imediat. Am o fată care lucrează păntru mine, da' iarna nu vine dăcât vinerea şi sâmbăta.

O'Donnell turnă două halbe de bere şi le duse la masă. Le spuse ceva şi Clarice îi răspunse „Să te... *FUT*!" şi râse din nou cotcodăcit. Aerul din speluncă era plin de fantomele hamburgerilor de-odinioară. Tammy Wynette cânta pârâit de pe-un disc vechi. Radiatoarele duduiau, împingând căldură

stătută în încăpere, iar afară ninsoarea se usca pe geam. Johnny își masă tâmplele. Mai fusese în barul acesta: într-o sută de alte orașe mici. Îl durea capul. Când îi strânsese mâna lui O'Donnell, știuse că proprietarul barului avea o corcitură de câine mare, pe care-l învățase să atace la comandă. Singurul lui vis măreț era ca, într-o noapte, un hoț să-i spargă localul, iar el să-și poată asmuți legal câinele și să fie cu un hippie pervers și drogat mai puțin în lume.

Oh, atât de tare îl durea capul!

O'Donnell se întoarse, ștergându-și mâinile de șorț. Tammy Wynette termină de cântat și fu înlocuită de Red Sovine, care voia să vorbească prin walkie-talkie cu Ursulețul Teddy.

– Mersi încă o dată pentru pileală, spuse O'Donnell, umplând două halbe.

– Plăcerea mea, spuse Johnny, încă studiind tăietura din ziar. La Coorter's Notch săptămâna trecută, la Jackson week-endul ăsta. De orașul ăsta n-am auzit. Tre' să fie un oraș destul de mic, hă?

– Nu-i decât un burg, confirmă O'Donnell. Aveau o stațiune dă schi acolo, da' o dat faliment. Îs mulți șomeri pe-acolo. Se-ocupă puțin dă topitu' lemnului și de-un pic de agricultură. Da' el trece și pe-acolo, pe numele meu. Le vorbește. Le-ascultă necazurile. De unde ești din Maine, Johnny?

– Lewiston, minți Johnny.

Articolul de ziar spunea că Greg Stillson se va întâlni cu cei interesați la primărie.

– Cre' c-ai venit aci păntru schi, hă?

– Nu, m-am lovit la picior cu câtva timp în urmă. Nu mai schiez. Sunt doar în trecere. Mersi că mi-ai

dat să văd asta. – Johnny îi dădu înapoi fragmentul de ziar. – E destul de interesant.

O'Donnell îl puse cu grijă iarăşi lângă celelalte hârtii. Avea un bar gol, un câine acasă care ataca la comandă şi pe Greg Stillson. Greg fusese în barul lui.

Johnny descoperi că, brusc, îşi dorea ca Stillson să moară. Dacă talentul acesta era un dar de la Dumnezeu, atunci Dumnezeu era un lunatic periculos care trebuie oprit. Dacă Dumnezeu voia ca Greg Stillson să moară, de ce nu-l sugrumase cu cordonul ombilical înainte să se nască? De ce nu-l făcuse să se înece cu o bucată de carne? De ce nu-l electrocutase pe când acesta schimba postul de radio? De ce nu-l înecase pur şi simplu în piscină? De ce trebuia Dumnezeu să-l pună pe Johnny să-i facă treaba asta murdară? Nu era îndatorirea lui să salveze lumea, asta era îndatorirea psihopaţilor şi numai psihopaţii s-ar aventura să încerce s-o facă. Se hotărî pe dată să-l lase pe Greg Stillson să trăiască şi pe Dumnezeu să-l scuipe în ochi.

– Te simţi bine, Johnny? întrebă O'Donnell.

– Hă? Mda, sigur.

– Pentru-o clip-ai arătat ciudat.

Chuck Chatsworth, spunând: *Dacă nu, m-aş teme că toate milioanele alea de oameni pe care le-a ucis m-ar bântui până-n mormânt.*

– Visam cu ochii deschişi, cred, spuse Johnny. Vreau să ştii că mi-a făcut plăcere să beau cu tine.

– Păi, acelaşi lucru-i valabil şi din partea mea, spuse O'Donnell, părând mulţumit. Mi-aş dori ca mai mulţi dintre ăi ce trec pe-aici să simtă la fel. Trec pe-aci în drum spre staţiunile de schi, ştii

asta? Spre locuri mai mari. Acolo-şi duc ei banii. De-aş şti că se-opresc, aş face localu' ăsta după placu' lor. Postere, ştii ce zic, de-alea cu Elveţia şi cu Colorado. Un şemineu. Aş umple tonomatu' cu discuri rock'n'roll şi nu cu muzică dă tot rahatu'. Mi-ar... ştii tu, mi-ar plăcea asta. – Ridică din umeri. – Nu-s un tip rău, la dracu'.

– Sigur că nu, spuse Johnny, coborând de pe scaun şi gândindu-se la câinele antrenat să atace şi la mult-aşteptatul hoţ hippie cu gust pentru droguri.

– Atunci, spune-le prietenilor tăi că-s aici, zise O'Donnell.

– Cu siguranţă, spuse Johnny.

– Hei, Dick! strigă una dintre hoaşte. Auzit-ai dă servire cu zâmbetu' pe buze pe-acilea?

– Dă ce nu-ţi coşi gura? ţipă O'Donnell la ea, roşindu-se în obraji.

– Să te... *FUT*! strigă Clarice înapoi şi râse cotcodăcit.

Johnny ieşi tăcut afară, în furtuna care se pregătea.

8

Se cazase în Portsmouth la Hanul Holiday. Când se întoarse în acea seară, îi spuse celui de la biroul de primire să-i pregătească factura de ieşire pentru dimineaţă.

În camera lui, se aşeză la pupitrul impersonal inscripţionat cu sigla Hanului Holiday, scoase din sertar toate hârtiile şi apucă stiloul personalizat cu sigla Hanul Holiday. Îi pulsa capul, dar avea de scris nişte scrisori. Rebeliunea sa de moment – da-

că într-adevăr asta fusese – trecuse. Afacerea sa neîncheiată cu Greg Stillson rămânea pe tapet.

Am înnebunit, gândi el. *Asta-i problema. Mi-am ieşit complet din minţi.* Vedea acum titlurile din ziare. UN PSIHOPAT ÎMPUŞCĂ REP. DE N.H. UN NEBUN ÎL ASASINEAZĂ PE STILLSON. O PLOAIE DE GLOANŢE ÎL RĂPUNE PE REPREZENTANTUL DE NEW HAMPSHIRE. Iar *Inside View*, desigur, va dansa în limbă de fericire. AUTO-PROCLAMATUL „PROFET" ÎL OMOARĂ PE STILLSON, 12 PSIHIATRI CELEBRI SPUN DE CE-A FĂCUT SMITH ACEST LUCRU. Cu o coloană alăturată scrisă, poate, de tipul ăla, Dees, despre cum îl ameninţase Johnny că-şi ia arma „şi-mpuşc unul care mi-a călcat proprietatea".

O nebunie.

Cheltuiala de spitalizare era plătită, însă această acţiune va lăsa în urmă o nouă factură, iar cel care va trebui s-o achite era tatăl lui. El şi cu noua lui soţie vor trebui să-şi petreacă multe zile în lumina notorietăţii sale răsfrânte înapoi. Ei vor primi scrisorile furioase. Toţi cei pe care-i cunoscuse vor fi intervievaţi – familia Chatsworth, Sam, şeriful George Bannerman. Sarah? Ei bine, poate că nu vor ajunge chiar până la Sarah. La urma urmei, nu era ca şi când plănuia să-l împuşte pe preşedinte. Cel puţin, nu încă. *Îs o mulţime ăia care se tem s-o spună răspicat, da' io nu mă tem. Io o zic în gura mare. Într-o bună zi, Greg Stillson o să fie preşedinte.*

Johnny îşi masă tâmplele. Migrena îl ataca în valuri mici, încete, şi nici una dintre frământările

acestea nu avea să-i scrie scrisorile. Trase mai aproape de el prima foaie de hârtie, ridică stiloul şi scrise *Dragă tată*. Afară, ninsoarea lovea fereastra cu sunetul acela uscat, nisipos care înseamnă că nu are de gând să se ţină de glume. Într-un sfârşit, stiloul începu să se mişte pe hârtie, încet la început, apoi prinzând viteză.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

1

Johnny urcă scările din lemn care fuseseră curăţate de zăpadă şi presărate cu sare. Intră pe două uşi duble într-un foaier tapetat cu mostre de buletin de vot şi cu afişe ce anunţau o adunare extraordinară a membrilor comunităţii, care avea să se ţină în Jackson la data de trei februarie. Mai era şi un afiş cu privire la vizita independentă a lui Greg Stillson şi o fotografie a Omului Însuşi, cu casca de constructor dată pe spate, rânjind forţat cu jumătate de gură, cumsecade. Rânjetul care spunea: „Pentru ei suntem cumsecade, nu-i aşa, leoparde?" Puţin spre dreapta uşii verzi care dădea chiar în sala de întruniri se afla un afiş la care Johnny nu se aşteptase, şi medită la el în tăcere, preţ de mai multe clipe, în vreme ce respiraţia îi ieşea albă printre buze. ASTĂZI, EXAMEN PENTRU CARNETUL DE ŞOFER, spunea afişul. Era lipit pe-un postament din lemn. SĂ AVEŢI DOCUMENTELE PREGĂTITE.

Deschise uşa, intră în căldura amorţită împrăştiată de soba cu lemne şi văzu un poliţist care şedea la un birou. Acesta purta o canadiană de schi descheiată. Pe tăblia biroului erau împrăştiate nişte hârtii şi, printre ele, mai era şi un aparat pentru ve-

rificarea acuității vederii.

Polițistul ridică ochii spre Johnny, iar el simți un gol în stomac.

– Vă pot ajuta, domnule?

Johnny duse mâna la aparatul de fotografiat care-i atârna la gât.

– Păi, mă-ntrebam dacă pot să arunc puțin o privire prin jur, spuse el. Am fost trimis de revista *Yankee* să mă documentez. Facem un articol tematic despre arhitectura sălilor de congres din Maine, New Hampshire și Vermont. Facem o mulțime de fotografii, chestii de-astea.

– Dați-i bătaie, spuse polițistul. Soția mea citește tot timpul revista *Yankee*. Pe mine m-adoarme.

Johnny zâmbi.

– Arhitectura de Noua Anglie are o tendință spre... ei bine, rigiditate.

– Rigiditate, repetă polițistul circumspect, apoi renunță la subiect. Următorul, vă rog.

Un tânăr se apropie de biroul în spatele căruia ședea polițistul. Îi înmână acestuia o foaie de examinare, polițistul o luă și spuse:

– Uitați-vă în obiectiv, vă rog, și identificați semnele stradale și semnalele pe care vi le voi arăta.

Tânărul se uită în obiectivul aparatului. Polițistul suprapuse un șablon peste foaia de examinare a tânărului. Johnny avansă pe culoarul din mijloc al primăriei Jackson și făcu o fotografie cu estrada din față.

– Semn de oprire, spuse tânărul în spatele lui. Următorul e un semn de cedare a trecerii... și următorul e un semn de infotrafic... interzis la dreapta, interzis la stânga, așa ceva...

Nu se aşteptase să găsească un poliţist în clădirea primăriei; nici măcar nu se deranjase să cumpere film pentru aparatul de fotografiat pe care-l folosea doar ca recuzită. Dar acum era, oricum, prea târziu să dea înapoi. Era vineri, iar, dacă lucrurile decurgeau normal, Stillson va fi aici mâine. Va răspunde la întrebări şi va asculta sugestiile cinstiţilor cetăţeni din Jackson. Cu el va veni un alai destul de mare. Vreo doi asistenţi, vreo doi consilieri – şi alţi câţiva, destui, bărbaţi tineri în costume sobre şi jachete sport, bărbaţi care, nu cu mult timp în urmă, purtau jeanşi şi călăreau motociclete. Greg Stillson încă mai credea cu tărie în garda personală. La mitingul din Trimbull, aceştia purtaseră cu ei tacuri de biliard înjumătăţite. Acum purtau oare arme? Chiar atât de greu să-i fie unui membru în Camera Reprezentanţilor să facă rost de-un permis de port armă? Johnny credea că nu. Trebuia să joace totul pe o singură carte; va trebui s-o valorifice la maximum. Aşa că era important să inspecteze locul, să vadă şi să se hotărască dacă-l poate doborî pe Stillson aici înăuntru sau dacă e mai bine să aştepte în parcare, cu geamul de la maşină lăsat jos şi cu puşca în poală.

Aşa că venise, şi aici era, analizând situaţia, în vreme ce un poliţist de la circulaţie ţinea examinări pentru permisul de conducere la nici nouă metri distanţă de el.

La stânga lui se afla un afişier şi Johnny îi făcu o fotografie cu aparatul său fără film – de ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu-şi mai răpise două minute să cumpere o rolă de film? Afişierul era acoperit cu anunţuri specifice unui oraş mic cu

privire la cine festive cu iahnie de fasole, o viitoare piesă de teatru susținută de liceeni, informații despre înregistrarea câinilor și, desigur, din nou informații despre Greg. Un bilețel spunea că primul ales al Jackson-ului căuta o persoană care să știe să stenografieze, și Johnny studie acest bilețel ca și când l-ar fi interesat nespus de mult, în vreme ce mintea lui procesa altceva cu mare viteză.

Desigur, dacă i se părea că-i e imposibil – ori și numai riscant – să-l termine în Jackson, putea aștepta până săptămâna viitoare, când Stillson avea să reia întreaga mascaradă în orașul Upson. Sau săptămâna de după aceea, în Trimbull. Sau săptămâna de după aceea. Sau niciodată.

Săptămâna asta trebuia să fie. Mâine trebuia să fie.

Fotografie imensa sobă cu lemne din colț și-apoi se uită în sus. Acolo era un balcon. Nu... nu era tocmai un balcon; mai degrabă era o galerie cu balustradă la înălțimea șoldului, din șipci late, vopsite în alb, cu mici forme alambicate, diamantine, decupate decorativ în lemn. I-ar fi foarte ușor cuiva să se pituleze în spatele acelei balustrade și să se uite prin acele decupaje. La momentul potrivit, acesta s-ar putea pur și simplu ridica în picioare și...

– Ce fel de aparat e ăla?

Johnny se uită în jur, convins că vorbise polițistul. Polițistul voia neapărat să-i vadă aparatul de fotografiat – și-apoi va vrea să-i vadă actul de identitate – și apoi totul se va sfârși.

Dar nu era vorba de polițist. Era vorba de tânărul care dăduse testul pentru carnetul de conducere.

Avea în jur de douăzeci şi unu de ani, păr lung şi o privire plăcută, francă. Purta o haină din piele de căprioară şi jeanşi spălăciţi.

– Un Nikon, spuse Johnny.

– Bun aparat, omule. Eu-s nebun după aparate de fotografiat. De când lucrezi pentru *Yankee*?

– Ei bine, sunt liber profesionist, spuse Johnny. Uneori lucrez ceva pentru ei, alteori pentru *Country Journal*, alteori pentru *Downest*, aşa ceva.

– Nimic la nivel naţional, cum ar fi *People* sau *Life*?

– Nu. Cel puţin, nu încă.

– Ce f-stop foloseşti pentru interior?

Ce dracu-i un f-stop?

Johnny ridică din umeri.

– De-obicei după ureche.

– După ochi, vrei să zici, spuse tânărul, zâmbind.

– Corect, după ochi.

Dispari, puştiule, te rog, dispari.

– Şi pe mine mă tentează să devin liber profesionist, spuse tânărul şi zâmbi larg. Visul meu cel mare-i să fac o fotografie cândva cum e aia cu înălţarea steagului la Iwo Jima[1].

– Am auzit că fotografia aia a fost regizată, spuse Johnny.

– Da, poate. Poate. Dar e o fotografie clasică.

[1]Iwo Jima – cea mai mare insulă vulcanică din Japonia, la est de Taiwan; pe insula aceasta s-au dat mai multe lupte în timpul celui de-al doilea război mondial, fiind cucerită în cele din urmă de marina americană; scena înălţării steagului american de şase soldaţi pe-un deal a fost imortalizată pe peliculă fotografică şi a devenit un reper în istoria fotografică americană – n. tr.

Sau ce zici de prima fotografie a unui OZN aterizând pe pământ? Mi-ar plăcea să fac una ca aia. În orice caz, am un portofoliu cu tot soiul de fotografii făcute prin părțile astea. Cine-i persoana ta de contact la *Yankee*?

Johnny începuse să transpire.

– De fapt, ei m-au contactat pe mine pentru treaba asta, spuse el. A fost o...

– Domnule Clawson, puteți veni acum, spuse polițistul, părând lipsit de răbdare. Aș vrea să ne uităm împreună peste răspunsurile astea.

– Hopa, vocea stăpânului, spuse Clawson. Ne vedem mai târziu, omule.

Se grăbi înspre masa polițistului și Johnny expiră într-un suspin tăcut, șoptit. Era timpul să iasă. Și asta cât mai repede.

Mai făcut vreo două-trei „fotografii", doar ca să nu lase impresia că dă bir cu fugiții, dar de-abia dacă își dădu seama la ce se uită prin obiectiv. Apoi plecă.

Tânărul în haină din piele de căprioară – Clawson – uitase complet de el. Se părea că picase la testul scris. Schimba replici energice cu polițistul, care nu făcea decât să dea din cap.

Johnny se opri pentru o clipă în holul de la intrare al primăriei. La stânga lui se afla garderoba. La dreapta lui se afla o ușă închisă. Încercă clanța și descoperi că era descuiată. O scară îngustă ducea sus, în obscuritate. Acolo, desigur, se găseau de fapt birourile. Și galeria.

2

Se cazase la Jackson House, un hotel mic şi plăcut situat pe strada principală. Fusese renovat cu gust şi probabil cu mulţi bani, dar investiţia va fi recuperată, trebuie să-şi fi spus proprietarii, datorită noii staţiuni de schi de la Jackson Mountain. Numai că staţiunea intrase în faliment şi, acum, hotelul mic şi plăcut de-abia mai subzista. Funcţionarul de noapte moţăia în faţa unei ceşti cu cafea când ieşi Johnny, la ora patru, în dimineaţa zilei de sâmbătă, cu servieta diplomat în mână.

Dormise puţin în noaptea aceea; aţipise pentru scurt timp şi dormise superficial după miezul nopţii. Visase. Era din nou anul 1970. Sosise bâlciul. El şi cu Sarah se aflau în faţa Roţii Norocului şi, din nou, el era încercat de senzaţia aceea de putere nebunească, fără limite. Simţea în nări mirosul cauciucului ars.

– Haide, spuse o voce slabă în spatele lui, ador să-l văd pe tipu' ăsta încasând-o.

Se întoarse şi-l văzu pe Frank Dodd, îmbrăcat în impermeabilul său de vinilin negru, cu gâtul tăiat de la o ureche la cealaltă într-un rânjet larg şi roşu, ochii scânteindu-i cu o vivacitate moartă. Se întoarse înapoi cu faţa spre dugheană, speriat – dar, acum, ruletistul era Greg Stillson, care-i rânjea atotştiutor cu casca lui galbenă dată şăgalnic pe spate.

– Hei-hei-hei, scandă Stillson cu o voce profundă, rezonantă şi ubicuă. Aşează-i unde pofteşti, amice. Ce spui? Vrei s-atingi luna?

Da, voia să atingă luna. Dar, când Stillson învârti

roata, observă că întregul cerc extern se înverzise. Fiecare căsuță era marcată cu dublu zero. Fiecare număr aparținea casei.

Se trezise cu o smucitură şi-şi petrecuse restul nopții uitându-se prin fereastra înghețată pe la margini, în întunericul de afară. Migrena pe care o avea încă de când sosise în Jackson, cu o zi în urmă, dispăruse, iar el se simțea slăbit, dar liniştit. Şezuse cu mâinile în poală. Nu se gândise la Greg Stillson; se gândise la trecut. Se gândise la cum îi lipise mama un plasture Band-Aid pe o zgârietură de la genunchi, se gândise la cum rupsese câinele spatele rochiei de vară a Bunicii Nellie şi la cum râsese el şi cum îl lovise Vera şi cum îl tăiase la frunte cu piatra inelului ei de logodnă; se gândise la cum îi arătase tata să bage viermele în acul de pescuit şi cum îi spusese: *Pe vierme nu-l doare, Johnny... cel puțin, eu nu cred că-l doare*. Se gândise la cum îi făcuse tatăl său cadou de Crăciun un briceag, când el avea şapte ani, şi-i spusese cu seriozitate: *Am încredere în tine, Johnny*. Toate aceste amintiri îl potopiseră.

Acum, păşi afară în răceala dimineții, papucii lui scârțâind pe poteca croită prin zăpadă. Respirația îi plutea în fața ochilor. Luna apusese, dar stelele erau încă împrăştiate pe cerul negru cu o larghețe idioată. Cutia cu bijuterii a lui Dumnezeu, aşa-i spusese mereu Vera. Te uiți în cutia cu bijuterii a lui Dumnezeu, Johnny.

Păşi în josul Străzii Principale, se opri în fața minusculului oficiu poştal şi scoase anevoie scrisorile din buzunarul hainei. Scrisori către tatăl lui, către Sarah, către Sam Weizak, către Bannerman. Aşeză

servieta diplomat jos, între picioare, deschise cutia poştală din faţa micuţei şi curatei clădiri din cărămidă şi, după o clipă scurtă de ezitare, le lăsă să cadă înăuntru. Le auzi cum cad, primele scrisori, cu siguranţă, postate în Jackson în această nouă zi, şi sunetul acesta îi dădu o stranie senzaţie de finalitate. Scrisorile erau postate; acum nimic nu-l mai putea opri.

Ridică servieta şi merse mai departe. Singurul sunet era scârţâitul papucilor săi pe zăpadă. Termometrul cel mare de deasupra uşii Băncii Granite State Savings indica minus zece grade, iar aerul lăsa impresia unei totale inerţii şi a unei tăceri atotcuprinzătoare, ce caracterizează exclusiv dimineţile răcoroase din New Hampshire. Nimic nu se mişca. Şoseaua era goală. Parbrizele maşinilor parcate erau orbite de cataracte din gheaţă. Ferestre întunecate, perdele închise. Lui Johnny, totul i se părea cumva îngrozitor şi, în acelaşi timp, divin. Se luptă cu acest sentiment: treaba pe care o avea el de îndeplinit nu era nici pe departe divină.

Traversă strada Jasper şi înaintea lui apăru clădirea primăriei, stând, albă şi de-o eleganţă austeră, în spatele mormanelor de zăpadă scânteietoare adunate acolo de pluguri.

Ce-ai de gând să faci dacă vor fi încuiate uşile din faţă, deşteptule?

Ei bine, dacă va fi nevoie, va găsi el o cale de-a traversa podeţul ăsta. Johnny se uită în jur, dar nu era nimeni care să-l poată vedea. Dacă ar fi venit preşedintele pentru una dintre faimoasele sale întruniri orăşeneşti, totul ar fi fost altfel, desigur. Intrarea în clădire ar fi fost blocată încă din noaptea

trecută şi înăuntru s-ar afla deja agenţi de pază. Dar nu venea decât un reprezentant, unul dintre cei peste patru sute, nu cine ştie ce. Nu cine ştie ce încă.

Johnny urcă scările şi încercă uşa. Clanţa se răsuci cu uşurinţă, iar el păşi în holul răcoros şi închise uşa în spatele lui. Acum, durerea de cap revenea, pulsând alături de ticăitul egal al inimii sale. Îşi aşeză servieta jos şi-şi masă tâmplele cu degetele înmănuşate.

Se auzi brusc un ţipăt reţinut. Uşa dulapului pentru haine se deschise, foarte încet, şi-apoi, din umbrele dulapului, ceva alb căzu spre el.

Johnny de-abia reuşi să-şi reţină un strigăt. Preţ de o clipă, crezu că e vorba de-un cadavru, un cadavru care cade din dulap ca într-un film de groază. Dar nu era decât un panou masiv din carton pe care scria: VĂ RUGĂM SĂ AVEŢI DOCUMENTELE ÎN BUNĂ-REGULĂ ÎNAINTE SĂ VĂ ÎNSCRIEŢI PENTRU EXAMEN.

Îl aşeză înapoi în dulap şi apoi se întoarse către uşa care se deschidea spre scări.

Aceasta era acum încuiată.

Se aplecă înainte să se uite mai bine la ea în lumina albicioasă şi slabă a felinarelor de afară, filtrată prin singura fereastră de acolo. Era o încuietoare cu arc, iar el credea că o poate descuia cu un umeraş. Găsi unul în dulapul pentru haine şi introduse cârligul în crăpătura dintre uşă şi canat. Ajunse cu el la limba încuietorii şi începu să-l mişte. Capul îi bubuia îngrozitor de tare acum. Într-un sfârşit, când o prinse cârligul, auzi limba sărind în butuc. Trase de uşă şi o deschise. Ridică servieta diplomat şi intră, încă ţinând în mână umeraşul.

Închise uşa în urma lui şi-o auzi încuindu-se la loc. Urcă scările înguste, care scârţâiră şi gemură sub greutatea lui.

În capătul scărilor se afla un coridor scurt cu mai multe uşi pe fiecare parte. Merse de-a lungul lui, trecu pe lângă ADMINISTRATORUL ORAŞULUI şi CONSILIUL LOCAL, pe lângă CONTROLORUL FISCAL şi TOALETA BĂRBAŢILOR şi ASISTENTUL SOCIAL şi TOALETA FEMEILOR.

În capăt se afla o uşă fără nici un însemn. Era descuiată şi, prin ea, ajunse în galeria de deasupra spatelui sălii de întruniri, care se întindea sub el ca o copertină nebunească de umbre. Închise uşa în urma lui şi tremură puţin la auzul ecourilor slabe care se iscară în sala goală. Şi paşii lui stârniră ecouri când merse spre capătul galeriei, unde o luă la stânga. Acum păşea de-a lungul părţii drepte a sălii, la vreo şase metri de la podea. Se opri la un moment dat deasupra sobei, chiar în partea opusă podiumului pe care se va afla Stillson cam peste cinci ore şi jumătate.

Se aşeză cu picioarele încrucişate şi se odihni pentru o vreme. Încercă să-şi controleze migrena respirând de câteva ori profund. Soba nu era pornită şi simţi cum îl învăluie – şi-apoi îl pătrunde – încet şi sigur răceala. Ca un giulgiu unduitor.

Când începu să se simtă puţin mai bine, prinse de încuietorile servietei diplomat. Dublul clic rezonă aşa cum rezonaseră şi paşii, doar că acum era sunetul unor pistoale de cow-boy.

Dreptatea vestului, gândi el, absolut fără nici un motiv. Aşa spusese acuzatorul când juriul o găsise

pe Claudine Longet vinovată de împuşcarea iubitului ei. *A aflat ce-nseamnă dreptatea vestului.*

Johnny se uită în servietă şi se frecă la ochi. Imaginea se dublă pentru scurtă vreme şi apoi se limpezi la loc. Simţea ceva chiar de la lemnul pe care şedea. O senzaţie foarte veche; dacă ar fi fost o fotografie, ar fi avut tonuri sepia. Bărbaţi, stând aici şi fumând trabucuri, vorbind şi râzând şi aşteptând să înceapă întrunirea orăşenească. Fusese cumva anul 1920? 1902? Era ceva fantomatic în această viziune, care-l făcea pe Johnny să se simtă neliniştit. Unul dintre bărbaţi discutase despre preţul whiskyului şi-şi curăţase nasul cu o scobitoare de argint şi

(*cu doi ani înainte îşi otrăvise soţia*)

Johnny fu străbătut de fiori. Orice ar fi însemnat viziunea asta, nu avea nici o importanţă. Era viziunea unui bărbat care murise cu mult timp în urmă.

Puşca străluci în ochii lui.

Când o fac oamenii în vreme de război, li se dau medalii, gândi el.

Începu să asambleze puşca. Fiecare *clic!* rezona înapoi, doar un singur sunet solemn, sunetul unui pistol de cow-boy.

Încărcă Remington-ul cu cinci gloanţe.

Şi-l aşeză pe genunchi.

Şi aşteptă.

3

Zorii veniră încet. Johnny moţăi puţin, însă era mult prea rece acum să poată face altceva decât să

moțăie. Vise firave, schematice bântuiră puținele clipe de somn pe care totuși le avu.

Se trezi complet cu puțin după ora șapte. Ușa de la parter fu dată de perete cu un zgomot puternic și trebui să-și muște limba să nu strige: *Cine-i acolo?*

Era îngrijitorul. Johnny își apropie un ochi de una dintre crăpăturile sub formă de diamant din balustradă și văzu un bărbat mătăhălos, încotoșmănat într-o haină groasă de armată. Înainta pe culoarul din mijloc cu un braț plin de lemne. Fredona „Red River Valley". Aruncă lemnele în cutia de lângă sobă și-apoi dispăru sub Johnny. O clipă mai târziu, Johnny auzi scârțâitul ușii de la sobă când aceasta fu deschisă.

Johnny se gândi imediat la fuiorul de aburi pe care-l scotea pe gură de fiecare dată când expira. Dacă se uita îngrijitorul în sus? Îl va putea vedea de acolo?

Încercă să-și rărească ritmul respirației, dar asta făcu să-l doară și mai tare capul și să i se dubleze imaginea în mod alarmant.

Acum se auzea un foșnet de hârtie fiind mototolită, apoi scăpăratul unui chibrit. Un iz vag de sulf în aerul rece. Îngrijitorul continuă să fredoneze „Red River Valley" și apoi începu să cânte cu voce tare și afon: „From this valley they say you are going... we will miss your bright eyes and sweet smiiiiile..."[2]

Acum, un foșnet diferit. Focul.

– Asta tre' să-ți ajungă, nemernicule, spuse

[2] „Din astă vale ei spun că pleci... ne va fi dor de ochii tăi luminoși și de zâmbetul tău duuuuulce..." – n. tr.

îngrijitorul chiar de sub locul unde se afla Johnny, şi-apoi se auzi sunetul uşii de la sobă fiind trântită. Johnny îşi apăsă ambele mâini peste gură ca pe-un bandaj, cuprins dintr-o dată de-o stare sinucigaşă de râs. Se văzu ridicându-se de pe podeaua galeriei, la fel de slab şi de alb ca orice fantomă care se respectă. Se văzu depărtându-şi braţele aidoma unor aripi şi degetele asemenea unor gheare şi strigând în jos, pe-o voce sumbră: „Asta tre' să-ţi ajungă *ţie*, nemernicule."

Îşi ţinu râsul în spatele palmelor. Capul îi pulsa asemenea unei tomate pline de-un sânge încins, mereu mai mult. Imaginea din faţa ochilor îi tresărea şi se înceţoşa nebuneşte. Brusc, îşi dorea foarte tare să-şi ia gândul de la imaginea bărbatului careşi curăţa nasul cu o scobitoare de argint, dar nu îndrăznea să scoată vreun sunet. Iisuse, dacă avea nevoie să strănute?

Pe neaşteptate, fără vreun preaviz, un îngrozitor ţipăt vălurit umplu sala, pătrunzând mereu mai adânc în urechile lui Johnny asemenea unor cuie subţiri de-argint, făcându-i capul să vibreze. Îşi deschise gura să strige...

Ţipătul se întrerupse.

– Oh, curva dracului, spuse îngrijitorul colocvial.

Johnny se uită prin crăpătura din balustradă şi-l văzu pe îngrijitor stând în spatele scenei şi lucrând la un microfon. Cablul acestuia şerpuia în jos spre un amplificator mic. Îngrijitorul coborî cele câteva scări ale scenei şi trase amplificatorul mai departe de microfon, după care apăsă la întâmplare butoanele de deasupra lui. Se întoarse la microfon şi-l

porni din nou. Se auzi încă o dată un sunet de microfonie, acum însă mai încet şi dispărând complet la scurtă vreme. Johnny îşi apăsă mâinile cu putere pe frunte şi masă de la stânga la dreapta.

Îngrijitorul bătu în microfon cu degetul mare şi pocnetul umplu încăperea goală. Suna ca un pumn care bate în capacul unui sicriu. Apoi se auzi vocea lui, tot afonă, dar acum amplificată monstruos, vocea unui gigant îndesându-se în capul lui Johnny:

– *FROM THIS VAL-LEEE THEY SAY YOUR ARE GOING...*

Opreşte-te, voia Johnny să strige. *Oh, te rog, opreşte-te, îmi pierd mințile, nu poți să te opreşti?*

Cântecul se încheie cu un *pac!* puternic, amplificat, şi îngrijitorul spuse cu propria sa voce:

– Asta tre' să-ți ajungă, curvo.

Păşi iarăşi în afara câmpului lui vizual. Auzi cum rupe o bucată de hârtie şi mai multe bucăți de ață. După aceea, îngrijitorul reapăru, fluierând şi ducând cu el un teanc mare de broşuri. Începu să le aşeze pe bănci la intervale scurte.

Când termină cu această treabă, îngrijitorul îşi încheie nasturii de la haină şi plecă din sală. Uşa se trânti cavernos în spatele lui. Johnny se uită la ceas. Era 7:45. Aerul din primărie se încălzise puțin. Rămase locului, aşteptând. Încă-l durea rău capul, dar, ciudat, acum îi era mai uşor să îndure durerea aceasta decât îi fusese vreodată. Tot ce trebuia să facă era să-şi spună că nu va mai fi nevoit s-o îndure multă vreme.

4

Uşile se deschiseră cu zgomot puternic din nou, exact la ora nouă, trezindu-l dintr-un somn iepuresc. Mâinile i se strânseră puternic pe armă şi apoi se relaxară. Îşi apropie ochiul de gaura sub formă de diamant. De data aceasta erau patru bărbaţi. Unul dintre ei era îngrijitorul; gulerul hainei sale de armată era ridicat acum să-i protejeze gâtul. Ceilalţi trei bărbaţi purtau pardesiuri pe sub care erau îmbrăcaţi în costum. Johnny simţi cum inima începe să-i bată mai repede. Unul dintre ei era Sonny Elliman. Avea acum părul tuns scurt şi frumos pieptănat, însă ochii lui verzi nu se schimbaseră.

– Totu-i pregătit? întrebă el.

– Verificaţi singur, spuse îngrijitorul.

– Nu te simţi ofensat, tătucă, replică unul dintre ceilalţi. Se îndreptau spre partea din faţă a sălii. Unul dintre ei deschise amplificatorul şi-apoi, satisfăcut, îl închise la loc.

– Oamenii de prin părţile astea se poartă de parcă ar fi vorba de-un nenorocit de imperator, mormăi îngrijitorul.

– Chiar este, chiar este, spuse al treilea bărbat – Johnny credea că-l recunoaşte şi pe acesta de la mitingul din Trimbull. Încă nu ţi-ai dat singur seama de asta, tataie?

– Ai fost sus? îl întrebă Elliman pe îngrijitor, iar Johnny îngheţă.

– Uşa de la scări e-ncuiată, răspunse îngrijitorul. Ca-ntotdeauna. Am scuturat-o o ţâră.

Johnny mulţumi tăcut că uşa fusese prevăzută cu o încuietoare cu arc.

– Ar trebui s-o verificăm, spuse Elliman.

Îngrijitorul scoase un râs de exasperare.

– Nu ştiu ce-i cu voi, oameni buni, spuse el. La ce vă aşteptaţi? La Fantoma de la Operă?

– Haide, Sonny, spuse tipul pe care Johnny credea că-l recunoscuse. Nu-i nimeni acolo. Mai avem timp de-o cafea dacă ne ducem hoiturile pân' la restaurantu' ăla din colţ.

– Aia nu-i cafea, spuse Sonny. E un noroi împuţit, nimic altceva. Dă fuga până sus mai întâi şi asigură-te că nu-i nimeni acolo, Moochie. O facem cum scrie la carte.

Johnny îşi umezi buzele şi strânse arma în mâini. Se uită în stânga şi-n dreapta galeriei înguste. Spre dreapta se termina într-un zid. Spre stânga se întorcea la suita de birouri. În oricare direcţie ar fi luat-o, nu era vreo diferenţă. Dacă se mişca, îl auzeau. Fiind atât de goală, sala servea de amplificator natural. Era blocat locului.

Jos se auzeau paşi. Apoi se auzi uşa dintre hol şi pasajul de la intrare fiind deschizându-se şi închizându-se. Johnny aşteptă, paralizat şi neajutorat. Chiar sub locul unde se afla el, îngrijitorul şi ceilalţi doi indivizi discutau, însă el nu auzea nimic din ce-şi spuneau. Îşi răsucise şi alungise capul şi se uita ţintă în josul galeriei, aşteptând ca tipul pe care Sonny Elliman îl strigase Moochie să apară la capătul ei. Expresia lui de plictiseală avea să se transforme brusc în şoc şi incredulitate, gura avea să i se deschidă: *Hei, Sonny, aici sus e-un tip!*

Acum auzea sunetul înfundat al paşilor lui Moochie urcând scările. Încercă să se gândească la ceva, la orice. Nimic nu-i veni în minte. Aveau să-l

descopere, avea la dispoziție mai puțin de-un minut și habar nu avea cum să prevină ca asta să se întâmple. Orice ar fi făcut, singura lui șansă era pe cale de-a fi ratată.

Ușile începură să se deschidă și să se închidă, fiecare sunet părând mai aproape de el și mai puțin înfundat. O picătură de transpirație îi picură lui Johnny de pe frunte și-i întunecă cracul jeanșilor. Își amintea fiecare ușă pe lângă care trecuse în drum spre locul unde se afla acum. Moochie le verificase pe cele pe care scria ADMINISTRATORUL ORAȘULUI și CONSILIUL LOCAL și CONTROLORUL FISCAL. Acum deschidea ușa TOALETEI PENTRU BĂRBAȚI, acum arunca o privire prin biroul aparținând ASISTENTULUI SOCIAL, acum era la TOALETA FEMEILOR. Următoarea ușă va fi cea care ducea la galerii.

Se deschise.

Se auzi sunetul a doi pași când Moochie se apropie de balustrada scurtei galerii din spatele sălii.

– E bine, Sonny? Ești satisfăcut?

– Totul pare în ordine?

– Arată ca o împuțită de cocină, răspunse Moochie și de jos se auzi un hohot de râs.

– Atunci, coboară și hai să mergem la o cafea, spuse al treilea bărbat.

Și, incredibil, asta fu totul. Se închise și ușa. Pașii se întoarseră în hol, și-apoi coborâră scările spre parter.

Johnny amorți și, preț de o clipă, totul se îndepărtă de el în falduri cenușii. Sunetul ușii de la intrare fiind trântită când ieșiră toți trei să-și bea cafeaua îl făcu să-și revină parțial.

Dedesubt, îngrijitorul dădu sentința:

– O adunătură de tâlhari.

Apoi plecă și el și, pentru următoarele aproximativ douăzeci de minute, înăuntru nu rămase decât Johnny.

5

Pe la 9:30 dimineața, cetățenii din Jackson începură să intre pe rând în primăria orașului lor. Primii care veniră fură un trio de bătrâne îmbrăcate formal în negru, clevetind aidoma unor ciori. Johnny le urmări cum își aleg locurile de lângă sobă – aproape complet afară din câmpul său vizual – și cum își iau broșurile ce fuseseră așezate pe scaune. Acestea păreau că sunt pline cu fotografii lucioase cu Greg Stillson.

– Pur și simplu-l iubesc pe omu' ăsta, spuse una dintre ele. I-am luat autografu' de trei ori și-o să i-l mai iau o dată astăzi, pe numele meu.

Doar atât vorbiră despre Greg Stillson. Doamnele continuară să discute despre apropiata Duminică a Vechiului Cămin de la Biserica Metodistă.

Johnny, care se afla aproape direct deasupra sobei, trecu de la stări de foarte frig la cele de foarte cald. Se folosise de timpul nesfârșit dintre plecarea celor responsabili cu securitatea lui Stillson și venirea primilor orășeni ca să-și scoată atât jacheta, cât și sveterul de deasupra cămășii. Își tot ștergea fața de transpirație cu o batistă, însă materialul acesteia era pătat nu doar de transpirație, ci și de sânge. Ochiul rănit îi dădea iarăși de furcă și ima-

ginile pe care le vedea erau mereu înceţoşate şi înroşite.

Uşa de dedesubt se deschise, se auzi trop-trop-trop-ul greu al unor bărbaţi ce-şi scuturau mocasinii de zăpadă, şi apoi văzu patru bărbaţi îmbrăcaţi în jachete din lână mergând pe culoar în jos şi aşezându-se în primul rând. Unul dintre ei se lansă imediat într-un banc despre francezi.

O femeie tânără de vreo douăzeci şi trei de ani veni împreună cu fiul ei, care părea să aibă în jur de patru. Băiatul purta un costum albastru de *snowmobile*, cu însemne de-un galben-aprins, şi voia să ştie dacă are voie să vorbească la microfon.

– Nu, dragă, spuse femeia şi se aşezară în spatele bărbaţilor. Băiatul începu imediat să dea cu picioarele în banca din faţă şi unul dintre bărbaţi se uită scurt peste umăr.

– Matt, încetează, spuse ea.

Zece şi un sfert acum. Uşa se deschidea şi se închidea cu o regularitate de metronom. Bărbaţi şi femei de toate felurile, ocupaţiile şi vârstele umpleau sala. Se auzea un murmur de discuţii distorsionat, marcat de-un inefabil sentiment de nerăbdare. Nu se aflau aici pentru a-l lua la întrebări pe reprezentantul lor ales în mod democratic; se aflau aici pentru că venise în umila lor casă o vedetă în toată puterea cuvântului. Johnny ştia că la cele mai multe dintre şedinţele gen „întâlneşte-ţi-candidatul" şi „întâlneşte-ţi-reprezentantul" nu erau prezenţi în sălile de întâlnire aproape pustii decât o mână de susţinători devotaţi. În timpul alegerilor din 1976, în Maine, o dezbatere dintre Bill Cohen şi opozantul său, Leighton Cooney, atrăsese nici

mai mult, nici mai puțin de douăzeci și șase de oameni, pe lângă reprezentanții presei. Ședințele de lucru nu erau altceva decât lucruri de paradă, un gest pe care să-l poți flutura în ochii electoratului la viitoarele alegeri. Cele mai multe se puteau ține în niște cămărițe de dimensiuni medii. Însă, până la ora 10, toate locurile din primărie fuseseră ocupate și, în spate, vreo douăzeci sau treizeci de persoane stăteau în picioare. De fiecare dată când se deschidea ușa, mâinile lui Johnny se crispau pe armă. Încă nu era complet convins c-o va putea face, indiferent care erau riscurile.

Zece și cinci, zece și zece. Johnny începu să creadă că Stillson fusese reținut sau poate că nu avea să vină deloc. Iar sentimentul care-l stăpânea pe-ascuns era acela de ușurare.

Atunci, ușa se deschise din nou și o voce puternică strigă:

– Hei! Ce mai faci, Jackson, N. H.?

Un murmur de uimire, de plăcere. Cineva strigă extatic:

– Greg! Ce mai faci?

– Păi, mă simt plin de viață, răspunse Stillson prompt. Tu ce naiba faci?

Aplauzele anemice se umflară cu rapiditate într-un hohot general de râs, aprobator.

– Hei, am priceput! strigă Greg peste zarvă.

Străbătu repede culoarul, strângând mâini, către podium.

Johnny îl urmări prin crăpătura din balustradă. Stillson purta o haină groasă din piele de vacă, cu guler din blană de oaie, iar casca fusese astăzi înlocuită cu o căciulă de schi îmblănită, cu ciucuri

de-un roşu-aprins. Făcu o pauză în capătul culoarului şi-i salută cu mâna pe cei trei sau patru reprezentanţi ai presei din public. Blițurile izbucniră şi aplauzele se porniră pentru a doua oară, scuturând căpriorii.

Iar Johnny ştiu că era acum ori niciodată.

Sentimentul pe care-l simțise la mitingul din Trimbull cu privire la Greg Stillson îl năpădi iarăşi dintr-o dată cu o limpezime exactă şi teribilă. Înlăuntrul capului său cuprins de dureri torționare, i se părea că aude un sunet lemnos, vătos, două lucruri întâlnindu-se cu o forță îngrozitoare într-o clipă unică. Era, poate, sunetul destinului. I-ar fi uşor să întârzie momentul, să-l lase pe Stillson să tot vorbească. Prea uşor să-l lase să scape, să şadă unde se afla, ținându-şi capul cuprins în mâini, aşteptând ca mulțimea de oameni să se subțieze, aşteptând ca îngrijitorul să se întoarcă să demonteze instalația de sonorizare şi să mătură mizeria, în tot acest timp mințindu-se că, săptămâna viitoare, va fi într-un alt oraş.

Timpul era acum, indiscutabil acum, şi, fiecare ființă umană de pe fața pământului, avu dintr-o dată ceva de pierdut sau de câştigat din ceea ce urma să se întâmple în această sală de întâlnire uitată de lume.

Bubuitul din capul său, ca şi când s-ar fi-ntâlnit la un loc polii destinului.

Stillson urca scările spre podium. Zona din spatele lui era liberă. Cei trei bărbați îmbrăcați în pardesiuri descheiate la nasturi se sprijiniseră relaxați de peretele din spate.

Johnny se ridică în picioare.

6

Totul păru că se petrece cu încetinitorul.

Pentru că şezuse atâta timp, avea crampe în picioare. Genunchii îi pocniră ca nişte petarde defecte. Timpul i se părea că stătuse în loc, aplauzele continuară fără încetare, chiar dacă unele capete se întorceau şi unele gâturi se lungeau deja să-l vadă; cineva strigă, dar aplauzele tot continuară; cineva strigase, pentru că era un bărbat în galerie şi bărbatul acesta avea o armă, iar asta era ceva ce văzuseră cu toţii la televizor, era o situaţie care prezenta elementele clasice, recunoscute de toţi. Într-un anumit fel, era ceva la fel de profund american ca şi *Minunata lume a lui Disney*. Politicianul şi individul de sus cu puşca.

Johnny îşi sprijini puşca în umăr. I se păru că pluteşte până acolo şi simţi cum se aşază lângă îmbinarea oaselor. Îşi aminti cum, copil fiind, vânase potârnichi cu tatăl lui. Merseseră să vâneze căprioare, dar, singura dată când Johnny văzuse o căprioară, nu fusese în stare să apese trăgaciul; îl prinsese febra vânătorului începător. Acesta fusese unul dintre secretele lui, la fel de ruşinos ca masturbarea, şi nu-l spusese niciodată nimănui.

Se auzi un alt ţipăt. Una dintre doamnele bătrâne îşi dusese mâna la gură şi Johnny observă că borurile largi ale pălăriei ei negre erau presărate cu fructe artificiale. Chipuri se ridicară spre el, nişte zerouri mari şi albe. Guri deschise, nişte zerouri mici şi negre. Băiatul în costum de *snowmobile* arăta cu degetul. Mama lui încerca să-l protejeze. Stillson, brusc, era în bătaia puştii şi Johnny îşi

aminti să tragă siguranța armei. De cealaltă parte, bărbații în pardesiuri duceau mâinile în interiorul jachetelor şi Sonny Elliman, cu ochii lui verzi scânteind, striga: *Jos! Greg, stai JOS!*

Stillson însă se uita tâmp spre galerie şi, pentru a doua oară, ochii lor se întâlniră într-o înțelegere perfectă, iar Stillson se feri doar în momentul în care Johnny trase. Tunetul armei fu puternic, umplu încăperea, iar glontele spulberă aproape complet un colț al podiumului, scoțând la iveală lemnul albicios de dedesubt. Aşchiile zburară în lături. Una dintre ele lovi microfonul şi se iscă un alt țiuit monstruos de microfonie, care se sfârşi brusc într-un bâzâit gutural, de bariton.

Johnny introduse un alt cartuş în magazia armei şi trase din nou. De data aceasta, glontele făcu o gaură în drapajul prăfuit al estradei.

Mulțimea începuse să freamete, speriată ca o cireadă de vaci. Cu toții se grăbiră spre culoarul din mijloc. Cei care se aflau în spate, scăpară cu uşurință, dar apoi, la uşile duble de la intrare, se formă un dop de bărbați şi femei care înjurau şi țipau.

Din partea cealaltă a sălii se auziră pocnituri şi, cât ai clipi, o parte din balustrada galeriei țâşni în aşchii în fața ochilor lui Johnny. Ceva țipă pe lângă urechea lui o clipă mai târziu. Apoi, un deget invizibil făcu să tremure gulerul cămăşii sale. Toți cei trei bărbați din partea opusă țineau în mână pistoale, şi, fiindcă Johnny se afla sus, în galerie, raza lor de acțiune era curată ca lacrima – însă Johnny se îndoia că, oricare ar fi fost situația, ei şi-ar fi făcut prea multe griji cu privire la martorii inocenți.

O bătrână din acel trio îl prinse de braț pe Mo-

ochie. Aceasta plângea în suspine, încerca să-l întrebe ceva. El o împinse în lături şi prinse arma ferm cu ambele mâini. Se simţea acum miros de cordită în aerul din sală. Trecuseră în jur de douăzeci de secunde de când se ridicase Johnny în picioare.

– *Jos! Jos, Greg!*

Stillson încă mai stătea lângă marginea estradei, uşor adus de spate, uitându-se în sus. Johnny coborî arma şi, pentru o clipă, Stillson îi fu chiar înaintea ochilor. Apoi, un glonte de pistol îl lovi în gât, îl dădu pe spate şi propriul său glonte o luă bezmetic în aer. Fereastra din faţa sa fu spulberată într-o ploaie de cioburi. Strigăte ascuţite plutiră spre el de jos. Sângele îi curgea pe umăr şi pe piept.

Oh, te descurci de minute să-l omori, îşi spuse el isteric şi iarăşi se apropie smucit de balustradă. Mai introduse un glonte în magazie şi duse iarăşi puşca la umăr. Acum, Stillson o luase la picior. Se grăbi pe scări în jos şi apoi se uită iarăşi furtiv în sus spre Johnny.

Un alt glonte îi bâzâi pe lângă tâmplă. *Sângerez ca un porc înjunghiat*, gândi el. *Haide. Hai odată şi termină treaba.*

Dopul de oameni de la intrare se sparse şi oamenii începură să se scurgă afară. Un norişor de fum se ridică din ţeava unui pistol din partea cealaltă a sălii, se auzi un pocnet şi degetul invizibil care-i mişcase gulerul cu câteva secunde în urmă, acum îi trasă o linie de foc de-a lungul unui obraz. Nu mai conta asta. Nimic nu mai conta decât să-l doboare pe Stillson. Coborî iarăşi puşca.

Fă glontele ăsta să conteze...

Stillson se mişca destul de rapid pentru o persoană atât de masivă. Femeia cu părul negru pe care Johnny o observase mai devreme se afla acum pe la jumătatea culoarului din mijloc, ţinându-l în braţe pe fiul ei care plângea, încă încercând să-l protejeze cu propriul său corp. Ceea ce făcu Stillson atunci îl deconcertă pe Johnny atât de tare, că aproape-şi scăpă arma din mâini. Smulse băiatul din braţele mamei, se întoarse către galerie, ţinând corpul copilului înaintea lui. În faţa ochilor lui Johnny nu se mai afla Greg Stillson, ci o siluetă mică, agitată, îmbrăcată într-un

(*filtrul filtrul albastru dungi galbene dungile tigrului*)

costum albastru-închis de *snowmobile* cu trese galben-ţipătoare.

Gura lui Johnny se căscă de uimire. Stillson era, desigur. Tigrul. *Dar acum era în spatele filtrului.*

Ce-nseamnă asta? ţipă Johnny, dar nici un sunet nu-i ieşi de pe buze.

Atunci, mama ţipă din toţi rărunchii; însă Johnny mai auzise toate acestea undeva înainte.

– Matt! Dă-mi-l înapoi! MATT! DĂ-MI-L ÎNAPOI, BASTARDULE!

Capul lui Johnny se umfla ameninţător, se lărgea aidoma unei băşici. Totul începea să se estompeze. Singura zonă luminoasă rămasă era centrată în jurul ţintei sale obturate, ţintă care era acum aşezată chiar deasupra piepţilor acelui costum albastru de *snowmobile*.

Fă-o, oh pentru numele lui Christos, trebuie s-o faci, va scăpa...

Şi acum – poate că nu fu decât vederea sa înce-

ţoşată care-l făcu să pară aşa – costumul albastru de *snowmobile* începu să se lărgească, culoarea lui să se spălăcească până la nuanţa pală a ouălor de măcăleandru din viziunea lui, galbenul-închis să se alungească, să se franjurească, până ce totul începu să se piardă în el.

(*în spatele filtrului, da, el e în spatele filtrului, dar ce-nseamnă asta? înseamnă că e sigur că trag sau doar că n-am cum să-l nimeresc? ce poate să*)

O scăpărare puternică de lumină se aprinse undeva jos şi dispăru. O parte îndepărtată a minţii lui Johnny o identifică în lumina unui bliţ.

Stillson o împinse pe femeie în lături şi merse cu spatele către uşă, cu ochii îngustaţi, transformaţi în ochii unui pirat mârşav. Ţinea cu fermitate băiatul agitat de gât şi de pelvis.

Nu pot. O, Doamne bun, iartă-mă, nu pot.

Atunci îl loviră încă două gloanţe, unul sus în piept, proiectându-l în spate, izbindu-l de perete, al doilea în partea stângă a şoldului, făcându-l să se rotească, sprijinit de balustrada galeriei. Era vag conştient că-şi pierduse puşca. Aceasta căzuse pe podeaua galeriei şi se descărcase direct în perete. Apoi, partea de sus a coapselor sale se lovi de balustradă şi Johnny căzu. Sala primăriei se roti de două ori în faţa ochilor săi şi-apoi auzi un bufnet lemnos când ateriză peste două bănci, rupându-şi gâtul şi amândouă picioarele.

Îşi deschise gura să strige, dar nu ieşi decât un val nestăpânit de sânge. Zăcea în rămăşiţele băncilor pe care le spărsese şi-şi spuse: *S-a încheiat. Am dat greş. Am ratat.*

Nişte mâini îl pipăiau. Nu erau deloc nişte atin-

geri uşoare. Îl întorceau. Elliman, Moochie şi celălalt tip. Elliman îl întorsese.

Veni şi Stillson, împingându-l pe Moochie în lături.

– Lăsaţi-l naibii pe ăla, spuse el răguşit. Găsiţi-l pe nemernicul care-a făcut fotografia aia. Spargeţi-i aparatul.

Moochie şi cu celălalt individ plecară. Undeva aproape, lângă femeia cu păr negru, cineva striga:

– *... în spatele unui copil, se-ascundea în spatele unui copil şi-o să zic tuturor asta...*

– Fă-o să tacă, Sonny, spuse Stillson.

– Sigur, spuse Sonny şi plecă de lângă Stillson.

Acesta se lăsă în genunchi lângă Johnny.

– Ne cunoaştem de undeva, amice? N-are rost să minţi. Ţi-ai luat pedeapsa deja.

Johnny şopti:

– Ne cunoaştem.

– De la mitingul din Trimbull, nu-i aşa?

Johnny aprobă din cap.

Stillson se ridică brusc şi, cu un ultim efort, Johnny întinse mâna şi-l prinse de gleznă. Nu dură decât o clipă; Stillson se eliberă cu uşurinţă. Dar fu destul.

Totul se schimbase.

Oamenii se apropiau de el acum, însă el nu le văzu decât picioarele, nu şi chipurile. Asta nu conta. *Totul se schimbase.*

Începu să plângă uşor. Să-l atingă de data aceasta pe Stillson fusese ca şi când ar fi atins ceva fără viaţă. O baterie moartă. Un copac doborât. O casă goală. Nişte rafturi fără cărţi pe ele. Sticle de vin bune doar ca sfeşnice.

Se estompa. Dispărea. Picioarele din jurul lui deveneau înceţoşate şi indistincte. Le auzea vocile, trăncăneala vie a speculaţiei, însă nu şi cuvintele. Doar rezonanţa cuvintelor, şi chiar şi asta se estompa, se măcina într-un murmur puternic şi plăcut.

Se uită peste umăr şi văzu coridorul din care ieşise cu atât de mult timp în urmă. Ieşise din acel coridor şi intrase în acest loc placental, puternic luminat. Doar că atunci mama lui încă trăia, iar tatăl era lângă el, strigându-l pe nume, până ce reuşise să ajungă la ei. Acum era doar timpul să se întoarcă de unde venise. Acum aceasta era calea corectă de urmat.

Am făcut-o. Cumva, am făcut-o. N-am înţeles cum, dar am făcut-o.

Se lăsă să plutească spre acel coridor cu pereţi din oţel negru cromat, neştiind dacă-l aştepta sau nu ceva la capătul celălalt, bucuros că poate lăsa în seama timpului să-i arate asta. Murmurul plăcut de voci se estompă. Lumina ceţoasă se estompă. El însă era tot *el* – Johnny Smith – intact.

Să intru în coridor, gândi el. *Bine.*

Îşi spunea că, dacă va reuşi să intre în coridor, va putea umbla singur.

Partea a treia

MESAJE DIN ZONA MOARTĂ

1

Portsmouth, N.H.
23 ianuarie 1979

Dragă tată,

Asta e o scrisoare greu de scris şi voi încerca să nu lungesc prea mult vorba. Când o vei primi, cred că voi fi deja mort. Mi s-a întâmplat un lucru îngrozitor şi acum sunt de părere că trebuie să fi început cu mult înainte de accidentul de maşină şi de comă. Ştii, desigur, de treaba asta cu clarviziunea şi probabil că-ţi aminteşti că mama s-a jurat pe patul de moarte că aşa a vrut Dumnezeu să fie, că Dumnezeu are o misiune pentru mine. M-a rugat să nu fug de ea, iar eu i-am spus că n-o voi face – nu vorbeam serios, dar voiam să moară cu sufletul împăcat. Acum, ciudat, mi se pare că a avut dreptate. Tot nu cred cu tărie în Dumnezeu, într-o Fiinţă reală care ne plănuieşte vieţile şi ne dă fiecăruia trebuşoare de făcut, şi-apoi ne oferă, ca unor Cercetaşi, medalii de merit pentru Marea Drumeţie a Vieţii. Însă nici nu cred că tot ceea ce mi s-a întâmplat a fost dintr-o întâmplare oarbă.

În vara lui 1976, tată, am fost la un miting al lui Greg Stillson în Trimbull, care se află în al treilea district al New Hampshire-ului. Atunci, poate că-ţi aminteşti, candida pentru prima dată. Pe când se îndrepta spre podium, a strâns mâinile multor oameni şi unul dintre ei am fost eu. Aici vine partea

în care-ţi va fi greu să crezi, chiar dacă ai văzut cu ochii tăi aşa ceva. Am avut una dintre acele „străfulgerări", doar că de data aceasta n-a fost tocmai o străfulgerare, tată. A fost o viziune, fie în sens biblic, fie într-un sens foarte apropiat de aşa ceva. Ciudat, însă, aceasta n-a fost la fel de clară ca şi celelalte „premoniţii" pe care le-am avut – totul era învăluit într-o strălucire albastră, difuză, pe care n-am mai întâlnit-o înainte –, însă a fost foarte intensă. L-am văzut pe Greg Stillson în funcţia de preşedinte al Statelor Unite. Nu pot spune cât de departe în viitor se întâmpla asta, pot spune doar că era aproape chel. Estimez la vreo paisprezece ani, sau cel mult, poate, optsprezece. Oricum, puterea mea este aceea de-a vedea şi nu aceea de a interpreta ce văd, iar în cazul ăsta puterea mea de a vedea era împuţinată de acel ciudat filtru albastru, însă am văzut destul. Dacă Stillson devine preşedinte, va agrava o situaţie internaţională şi aşa destul de tensionată. Dacă Stillson devine preşedinte, va ajunge să pornească un război nuclear la scară planetară. Cred că punctul de pornire al acestui război va fi undeva în America de Sud. Şi mai cred că pe scurtul şi sângerosul parcurs al acestui război, rachetele nucleare nu vor fi aruncate doar de două sau trei naţiuni, ci poate chiar de douăzeci – plus grupările teroriste.

Tati, ştiu cât de nebuneşti pot părea toate astea. Aşa mi se par şi mie. Dar n-am nici o îndoială, n-am nici un chef să mă uit în urmă şi să încerc să interpretez lucrurile astea într-o lumină mai puţin reală şi sumbră decât aceea pe care o au. Tu n-aveai de unde să ştii – nimeni nu avea – că mo-

tivul pentru care am plecat în grabă de la reşedinţa Chatsworth n-a fost incendiul de la restaurant. Cred că încercam să fug cât mai departe de Greg Stillson şi de ceea ce trebuia să fac în privinţa lui. Făceam ceea ce-a făcut şi Ilie când s-a ascuns în peşteră sau Iona, care-a ajuns în burta chitului. Mi-am spus că trebuie doar să aştept şi să văd ce se întâmplă, înţelegi? Să aştept şi să văd dacă încep să se arate semnele unui viitor oribil precum cel prevăzut de mine. Probabil că încă aş mai aştepta acum, dar, în toamna anului trecut, durerile de cap au început să se înrăutăţească şi-a avut loc un accident în echipa în care lucram pe atunci. Cred că Keith Strang, şeful de echipă, îşi mai aminteşte că...

2

Fragmentul face parte din depoziţia depusă în faţa aşa-numitului „Comitet Stillson", prezidat de Senatorul de Maine, William Cohen. Întrebările sunt puse de Dl Norman D. Verizer, avocatul principal al Comitetului. Martorul este Dl Keith Strang, domiciliat în Desert Boulevard, nr. 1421, Phoenix, Arizona.

Data depoziţiei: 17 august 1979.

Verizer: Şi, la acea dată, John Smith era angajatul Departamentului Lucrărilor Publice din Phoenix, nu e aşa?

Strang: Da, domnule, aşa e.

V.: Asta se întâmpla la începutul lunii decembrie, 1978.

S.: Da, domnule.

V.: S-a întâmplat ceva în 7 decembrie de care să vă amintiți în mod deosebit? Ceva legat de John Smith?

S.: Da, domnule. Sigur că s-a întâmplat.

V.: Povestiți Comitetului despre acea întâmplare, vă rog.

S.: Păi, eu trebuia să mă întorc la parcul central motor să iau două bidoane a o sută optzeci de litri de vopsea portocalie fiecare. Marcam drumurile, pentru asta. Johnny – Johnny Smith, adică – se afla pe Rosemont Avenue în ziua despre care discutăm, unde împrospăta marcajele despărțitoare pentru benzile de circulație. Ei bine, am ajuns acolo pe la patru şi un sfert – cu vreo patruzeci şi cinci de minute înainte de ieşirea din tură – iar tipul ăsta, Herman Joellyn cu care ați discutat deja, vine la mine şi-mi zice: „Ai face bine să vezi ce-i cu Johnny, Keith. S-a întâmplat ceva cu el. Am încercat să-i vorbesc şi s-a comportat de parcă nu mă auzea. Aproape că m-a doborât la pământ. Ai face bine să-l pui la punct." Asta mi-a zis. Aşa că eu îi zic: „Ce-i cu el, Hermie?" Iar Hermie zice: „Vezi cu ochii tăi, ceva nu-i în regulă cu tipu' ăla." Aşa c-am mers cu maşina mai departe şi la-nceput totul era în regulă, dar după aia... oau!

V.: Ce-ați văzut?

S.: Înainte să-l văd pe Johnny, adică?

V.: Da, corect.

S.: Linia pe care o trasase începea s-o ia aiurea. Doar puțin la-nceput – era uşor tremurată ici şi colo, cu mici bucle – nu era perfect dreaptă,

înțelegeți? Iar Johnny era de la-nceput cel mai bun trasator din echipă. După aia, a-nceput s-o ia razna rău de tot. O lua în gâlme și curbe mari pe tot drumul. În unele locuri lăsa impresia că se rotise în cerc de mai multe ori. Pe vreo sută de metri trăsese linia chiar la marginea șoselei.

V.: Și ce-ați făcut?

S.: L-am oprit. Adică, am reușit într-un sfârșit să-l opresc. Am oprit chiar lângă mașina de trasat și-am început să strig la el. Tre' să fi strigat de vreo șase ori. Parcă nu mă auzea. Apoi a tras mașinăria aia spre mine și-a îndoit ca lumea mașina pe care o conduceam. Proprietate a Departamentului Șosele. Așa că am apăsat claxonul și-am strigat iarăși la el, și-abia atunci parcă am reușit să-l fac să mă audă. A oprit mașinăria și s-a uitat spre mine. L-am întrebat ce Dumnezeu crede că face.

V.: Și care a fost răspunsul lui?

S.: Mi-a spus „bună". Atâta tot. „Bună, Keith". De parcă totu' era roz.

V.: Și dumneavoastră i-ați răspuns...?

S.: I-am răspuns cam răspicat. Eram furios. Iar Johnny n-a făcut decât să stea acolo, uitându-se buimăcit în jur și ținându-se cu mâinile de portieră, ca și când ar fi căzut, de și-ar fi dat drumu'. Atunci numa' mi-am dat seama cât de bolnav arăta. Mereu a fost slab, înțelegeți, da' acum era alb ca varul și-un colț al gurii lui era cumva... înțelegeți... tras în jos. La-nceput nici măcar n-a părut că pricepe ce-i spun. Apoi s-a uitat în jur și-a văzut cum era trasă linia... pe toată șoseaua, de-a latul.

V.: Şi-a spus... ?

S.: A spus că-i pare rău. Apoi s-a cam... înțelegeți... clătinat şi şi-a acoperit fața cu o palmă. Aşa că l-am întrebat care e problema şi mi-a zis... oh, tot soiul de lucruri confuze. N-aveau nici un înțeles.

Cohen: Domnule Strang, Comitetul e interesat de *orice* a spus domnul Smith şi care ar putea face puțină lumină în problema pe care o discutăm. Vă amintiți ce a spus?

S.: Păi, la-nceput a zis că nu e nici o problemă, doar că miroase a cauciuc ars. Cauciucuri de mașină arzând. Apoi a zis: „O să explodeze bateria aia dacă încerci s-o porneşti de la alta." Şi încă ceva de genul: „Am în piept cartofi şi-amândouă radiourile-s la soare. Aşa că totul ține acum de copaci." Aşa-mi amintesc. Cum v-am zis, totul era confuz şi fără noimă.

V.: Apoi ce s-a întâmplat.

S.: A dat să cadă. Aşa că l-am prins de umăr şi mâna – cea pe care şi-o ținea lipită pe-o parte a feței – i-a căzut. Şi-am văzut că ochiul lui drept era plin de sânge. După aia a leşinat.

V.: Dar a mai spus ceva înainte să leşine, nu-i aşa?

S.: Da, domnule, a spus.

V.: Ce-a spus?

S.: A zis: „De Stillson ne ocupăm mai târziu, tati, acum el e-n zona moartă."

V.: Sunteți sigur că asta a spus?

S.: Da, domnule, sunt. N-o să uit niciodată asta.

3

... şi, când m-am trezit, mă aflam în micuţa baracă pentru echipament de la baza Rosemont Drive. Keith mi-a spus c-ar trebui să merg imediat la un doctor şi numai după aceea am voie să mă-ntorc la serviciu. Eram speriat, tată, dar bănuiesc că nu din motivul pe care-l credea Keith. Oricum, mi-am făcut programare la un neurolog pe care mi l-a recomandat Sam Weizak într-o scrisoare de la începutul lui noiembrie. Vezi tu, i-am scris lui Sam să-i spun că mă tem să mă urc la volanul unei maşini, fiindcă mi se întâmplase de câteva ori să mi se dubleze vederea. Sam mi-a răspuns imediat şi mi-a spus să merg la doctorul Vann – mi-a spus că simptomele i se par foarte alarmante, dar că nu îndrăzneşte să-mi pună un diagnostic fără să mă vadă.

N-am mers chiar atunci. Cred că mintea umană are metodele ei prin care ştie să te convingă, fiindcă-mi tot spuneam – până la incidentul cu maşina de marcaj stradal – că nu treceam decât printr-o fază şi că îmi voi reveni curând. Cred că pur şi simplu nu voiam să iau în seamă alte variante. Însă incidentul cu maşina de marcaj stradal m-a convins, am mers la doctor, fiindcă începeam să mă tem – nu doar pentru mine, ci şi pentru ceea ce ştiam.

Aşa că am mers să-l văd pe doctorul Vann şi m-a supus la nişte teste, după care mi-a spus pe şleau totul. Se părea că nu mai aveam atât de mult timp la dispoziţie cât credeam eu, fiindcă...

4

Fragment din depoziția depusă în fața așa-numitului „Comitet Stillson", prezidat de Senatorul de Maine William Cohen. Întrebările sunt puse de Dl Norman D. Verizer, avocatul principal al Comitetului. Martorul este dr Quentin M. Vann, domiciliat în Parkland Drive, Phoenix, Arizona.

Data depoziției: 22 august 1979.

Verizer: La terminarea testelor și după ce aplicaseți deja diagnosticul, v-ați întâlnit cu John Smith în biroul dumneavoastră, nu-i așa?

Vann: Da. Era vorba de o întrevedere dificilă. Asemenea întrevederi întotdeauna sunt dificile.

Ve: Puteți să ne redați în linii mari ce-ați discutat atunci?

Va: Da. Dată fiind natura neobișnuită a situației, cred că relația doctor-pacient poate suferi o ușoară alterare. Am început prin a-i arăta lui Smith că suferise o experiență îngrozitor de înspăimântătoare. A fost de acord. Ochiul său drept încă mai era profund irizat cu sânge, dar era mai bine. Suferise o spargere de venă capilară. Dacă pot face referire la grafic...

(Aici, material șters și condensat)

Ve: Ce s-a întâmplat după ce i-ați oferit această explicație lui Smith?

Va: Mi-a cerut să-i spun termenul final. Așa s-a și exprimat; „termenul final". Am fost impresionat în sinea mea de calmul și curajul de care a dat dovadă.

Ve: Şi care a fost termenul final, domnule doctor Vann?

Va: Ah? Am crezut că vă e limpede deja. John Smith avea o tumoare cerebrală extrem de dezvoltată în lobul parietal.

(Rumoare în rândul asistenței; scurtă pauză)

Ve: Îmi cer scuze pentru această întrerupere, domnule doctor. Aş vrea să amintesc membrilor asistenței că şedința a fost deschisă şi că avem de-a face cu o procedură de investigare, nu cu un spectacol de circ. Fie va fi linişte, fie îl voi ruga pe ofițerul de serviciu să golească încăperea.

Va: Nu face nimic, domnule Verizer.

Ve: Mulțumesc, domnule doctor. Puteți spune Comitetului cum a reacționat Smith la aflarea veştii?

Va: Cu calm. Cu un calm extraordinar. Cred că, în forul lui interior, îşi dăduse deja diagnosticul şi că acesta coincidea cu al meu. În orice caz, a spus că e foarte speriat. Şi m-a întrebat cât mai are de trăit.

Ve: Ce i-ați spus?

Va: I-am spus că, în acel moment, o asemenea întrebare nu are sens, fiindcă se mai puteau face încă unele lucruri. I-am spus că va avea nevoie de o operație. Trebuie să menționez că, la momentul despre care vorbesc, nu aveam cunoştință de coma în care stătuse şi de revenirea sa extraordinară, aproape miraculoasă.

Ve: Şi ce a răspuns el?

Va: A spus că nu va face nici o operație. Vorbea

încet, dar foarte, foarte convins. Fără operație. I-am spus că sper să se răzgândească, fiindcă a renunța la o asemenea operație e ca și când ți-ai semna singur mandatul de execuție.

Ve: A răspuns domnul Smith în vreun fel la aceste cuvinte?

Va: M-a rugat să-i spun cât pot de exact cât mai are de trăit fără o atare operație.

Ve: I-ați spus?

Va: I-am oferit o estimare brută, da. I-am spus că tumorile au o rată de expansiune extrem de haotică și că am cunoscut pacienți ale căror tumori au intrat în stare latentă chiar și pentru doi ani, dar că acestea erau cazuri destul de rar întâlnite. I-am spus că, fără operație, trebuie să se aștepte să mai trăiască de la opt la douăsprezece luni.

Ve: Iar el a continuat să refuze operația, corect?

Va: Da, așa este.

Ve: S-a întâmplat ceva neobișnuit la plecarea lui Smith?

Va: Aș spune că a fost ceva extrem de neobișnuit.

Ve: Povestiți, vă rog, Comitetului incidentul.

Va: L-am atins pe umăr, voind, cred, să-l țin în loc. Nu voiam să-l văd plecând, mă înțelegeți, dată fiind situația. Și am simțit ceva din partea lui când l-am atins... a fost o senzație asemănătoare cu un șoc electric, dar, în același timp, a fost și o senzație vlăguitoare de golire. Ca și când ar fi *tras* ceva din mine. Recunosc că aceasta e o descriere extrem de subiectivă, însă vine din partea unui om educat în arta și meseria observației profesioniste. N-a fost ceva plăcut, vă asigur. Eu... m-am îndepărtat de el... iar el m-a sfătuit

să-mi sun soția, fiindcă Strawberry s-a rănit destul de grav.

Ve: Strawberry?

Va: Da, așa a spus el. Fratele soției mele... numele lui e Stanbury Richards. Fiul meu cel mic îi spunea când era mic tot timpul Unchiul Strawberry. Apropo, nu mi-am dat seama de asocierea asta decât mai târziu. În seara aceea am îndemnat-o pe soția mea să-l sune pe fratele ei, care locuiește în Coose Lake, New York.

Ve: L-a sunat?

Va: Da, l-a sunat. Au purtat o discuție foarte vioaie.

Ve: Iar domnul Richards – cumnatul dumneavoastră – era sănătos?

Va: Da, era bine. Dar săptămâna următoare a căzut de pe-o scară pe când își vopsea casa și și-a fracturat gâtul.

Ve: Domnule doctor Vann, credeți că John Smith a prevăzut acest lucru? Credeți că a avut o viziune precognitivă cu privire la fratele soției dumneavoastră?

Va: Nu știu. Dar cred... că e posibil să fi avut.

Ve: Mulțumesc, domnule doctor.

Va: Pot să mai spun un lucru?

Ve: Desigur.

Va: Dacă într-adevăr a avut parte de-un asemenea blestem – da, mie mi se pare un blestem – sper că Dumnezeu va avea milă de sufletul chinuit al acestui om.

5

... iar eu ştiu, tată, că oamenii vor spune că din cauza tumorii am făcut ceea ce acum plănuiesc să fac, dar, tati, nu le da crezare. Nu este adevărat. Tumoarea nu e decât ultima lovitură a accidentului, accident după care acum cred că nu mi-am revenit niciodată. Tumoarea se află în aceeaşi zonă care a fost rănită în accident, în zona care acum bănuiesc că a fost afectată când eram mic şi am căzut pe gheaţă pe când patinam pe Runaround Pond. Atunci am avut pentru prima dată o „străfulgerare", deşi nici măcar acum nu-mi amintesc despre ce a fost vorba. Şi-am mai avut una chiar înainte de accident, la bâlciul din Esty. Întreab-o pe Sarah despre aceea; sunt sigur că-şi aminteşte. Tumoarea se află în zona pe care am numit-o mereu „zona moartă". Şi se pare c-am avut dreptate spunându-i aşa, nu? Am avut întru totul o dreptate cruntă. Dumnezeu... destinul... providenţa... predestinarea... cum vrei să-i spui, se pare că-şi întinde mâna sigură şi inexorabilă să echilibreze la loc balanţa. Poate că era menit să mor în acel accident de maşină sau chiar mai devreme, atunci pe Runaround. Şi cred că, atunci când voi termina de făcut ceea ce am de făcut, talgerele se vor echilibra din nou perfect.

Te iubesc, tati. Cel mai cumplit lucru, alături de convingerea că numai cu pistolul mai pot ieşi din fundătura în care mă găsesc, este faptul că te las singur să porţi povara mâhnirii şi a mâniei celor care nu găsesc vreun motiv să-l creadă pe Stillson altceva decât un om bun şi drept...

6

Fragment din depoziția depusă în fața așa-numitului „Comitet Stillson", prezidat de Senatorul de Maine William Cohen. Întrebările sunt puse de Dl Albert Renfrew, avocatul secund al Comitetului. Martorul este dr. Samuel Weizak, domiciliat în Harlow Court, nr. 26, Phoenix, Arizona.

Data depoziției: 23 august 1979.

Renfrew: Ne apropiem de încheierea sesiunii, domnule doctor Weizak, și aș vrea să vă mulțumesc, din partea Comitetului, pentru ultimele patru lungi ore de depoziție. Ați adus multă lumină asupra acestei probleme.

Weizak: E în regulă.

R: Mai am o ultimă întrebare pentru dumneavoastră, domule doctor Weizak, o întrebare care mie mi se pare a avea o importanță aproape capitală; se referă la un lucru despre care John Smith însuși a pomenit în scrisoarea pe care i-a trimis-o tatălui său și care a fost avută în vedere ca dovadă. Întrebarea este...

W: Nu.

R: Mă scuzați?

W: Aveți de gând să mă întrebați dacă din cauza tumorii a apăsat Johnny trăgaciul atunci în New Hampshire, nu?

R: Într-un anumit fel, cred că...

W: Răspunsul este nu. Johnny Smith a fost o persoană calculată, cerebrală, până în ultima clipă a vieții lui. Scrisoarea către tatăl său demonstrează lucrul acesta; scrisoarea către Sarah Hazlett demonstrează și ea lucrul acesta. A fost un om cu

o putere îngrozitoare, dumnezeiască – un blestem, poate, după cum i-a spus colegul meu, doctorul Vann –, însă n-a acționat nici dezaxat, nici n-a fost prada unor fantasme cauzate de presiunea craniană – dacă așa ceva este chiar posibil.

R: Dar e adevărat că Charles Witman, așa-numitul „Lunetist texan din turn", suferea...

W: Da, da, suferea de-o tumoare. La fel și pilotul avionului companiei Eastern Airlines care s-a prăbușit în Florida cu câțiva ani în urmă. Și nici o clipă nu s-a sugerat că tumoarea ar fi precipitat evenimentele în vreunul dintre aceste două cazuri. V-aș aduce în atenție că alte creaturi infame – Richard Speck[2]; așa-numitul „Fiu al lui Sam"[3] și Adolf Hitler – n-au avut nevoie de vreo tumoare cerebrală ca să comită crime. Sau Frank Dodd, ucigașul pe care chiar Johnny l-a descoperit în Castle Rock. Indiferent de cât de absurd i-ar părea acestui Comitet actul comis de Johnny, acesta a fost actul unei persoane sănătoase psihic. O persoană aflată într-o incredibilă agonie mentală, poate... dar psihic sănătoasă.

[2]Richard Speck – faimos criminal în masă american, a omorât la vârsta de 24 de ani, în iulie 1966, opt studente la medicină, susținând că „nu era noaptea lor"; a fost condamnat la închisoare pe viață și a murit de infarct în 5 decembrie 1991 – n. tr.

[3]David Berkowitz, numit chiar de el, într-o scrisoare-manifest, „Fiul lui Sam" – ucigaș în serie din anii '70, când a omorât șase persoane; ca urmare, a fost condamnat la 365 de ani de detenție – n. tr.

7

... şi, mai important, să nu crezi că am făcut asta fără să reflectez îndelung şi chinuitor. Şi numai dacă ucigându-l, aş putea fi sigur că rasa umană mai câştigă patru ani, trei ani sau chiar opt luni în care să-şi reconsidere reperele, tot ar merita efortul. E un lucru greşit, dar s-ar putea să rezulte ceva bun. Însă nu am de gând să-l mai joc pe Hamlet. Eu ştiu *cât de periculos e Stillson.*

Tati, te iubesc foarte mult. Să nu te-ndoieşti de asta.

Fiul tău,
Johnny

8

Fragment din depoziţia depusă în faţa aşa-numitului „Comitet Stillson", prezidat de Senatorul de Maine William Cohen. Întrebările sunt puse de domnul Albert Renfrew, avocatul secund al Comitetului. Martorul este domnul Stuart Clawson, domiciliat în Clackstrap Road, Jackson, New Hampshire.

Renfrew: Şi spuneţi că s-a întâmplat pur şi simplu să luaţi cu dumneavoastră aparatul de fotografiat, domnule Clawson?

Clawson: Mda! Chiar pe când ieşeam din casă. Aproape că era să nu merg în ziua aceea, deşi îmi place de Greg Stillson – ei bine, îmi plăcea

Să mă-ntorc la primărie mi se părea pur şi simplu aiurea, înţelegeţi?

R: Din cauza examenului pentru carnetul de conducere.

C: Aia-i. A fost o chestie complet aiurea să pic la examenul ăla. Da', într-un sfârşit, mi-am zis „ce dracu'". Şi-am făcut fotografia. Oau! Am făcut-o. Cre' c-o să mă facă bogat poza aia. Ca şi aia cu înălţarea steagului în Iwo Jima.

R: Sper că nu ai rămas cu impresia că această întâmplare a avut loc doar spre beneficiul tău, tinere.

C: O, nu! Chiar deloc! Am vrut să zic doar că... ei bine... nu ştiu ce-am vrut să zic. Da' s-a-ntâmplat chiar în faţa mea şi... Nu ştiu. Iisuse, pur şi simplu m-am bucurat că aveam Nikon-ul cu mine, atâta tot.

R: Aţi făcut fotografia chiar atunci când Stillson l-a luat pe copil?

C: Pe Matt Robeson, da, dom'le.

R: Iar aceasta e o variantă mărită a acelei fotografii?

C: Asta-i poza mea, da.

R: Ce s-a întâmplat după ce-aţi făcut-o?

C: Au luat-o după mine două dintre gorilele alea. Ţipau: „Dă-ne aparatu', puştiu'! Dă-i drumu'." Ra... ăă, chestii d-astea.

R: Şi aţi fugit.

C: Dacă am fugit? Dumnezeule Mare, aşa cre' c-am făcut. M-au urmărit aproape până la intrarea în garajul public. Aproape că m-a prins unu' dintre ei, da' a alunecat pe gheaţă şi-a căzut.

Cohen: Tinere, aş vrea să te anunţ că ai câştigat cea

mai importantă cursă a vieții tale când ai reușit să scapi de răufăcătorii ăia.

C: Mulțumesc, domnule. Ce-a făcut Stillson atunci... poate că trebuia să fiți de față, dar... să ții un copil de paravan, asta-i ceva josnic. Pariez că oamenii din New Hampshire n-ar mai vota cu tipu' ăsta nici de-ar asmuți câinii pe ei. Nici de-ar...

R: Mulțumesc, domnule Clawson. Martorul e liber.

9

Din nou, octombrie.

Sarah se ferise multă vreme să facă drumul acesta, dar acum se împlinise vremea și nu mai putea fi amânat. Așa simțea ea. Îi lăsase pe amândoi copiii cu doamna Ablanap – aveau acum ajutoare în casă și două mașini în locul acelui Pinto mic și roșu; venitul lui Walt atingea aproape treizeci de mii de dolari pe an – și venise singură la Pownal prin vâlvătaia cărămizie a toamnei târzii.

Acum, trase mașina pe dreapta unui drum de țară cam îngust, coborî și traversă micuțul cimitir. O placă mică și mată așezată pe unul dintre stâlpii de la intrare anunța că acesta era cimitirul MESTECENII. Era împrejmuit de un zid de piatră sinuos, iar mormintele erau frumos îngrijite. Mai rămăseseră câteva steaguri decolorate din urmă cu cinci luni, de la Ziua Eroilor. Curând, zăpada le va acoperi.

Merse încet, fără grabă, briza făcându-i tivul de la rochia de-un verde-închis să fluture. Aici se odihneau generații întregi de BOWDENI; acolo se

odihnea întreaga familie MARSTEN; dincolo, în jurul unui monument mare din marmură, se odihneau încă din 1750 cei din familia PILLSBURY.

Şi, aproape de zidul din spate, Sarah găsi o lespede relativ nouă pe care scria simplu JOHN SMITH. Sarah îngenunche lângă ea, ezită, o atinse. Îşi lăsă degetele să mângâie, tremurând, meditativ, suprafaţa ei netedă.

10

23 ianuarie 1979

Dragă Sarah,

Tocmai i-am scris lui tata o scrisoare foarte importantă şi mi-a trebuit aproape o oră şi jumătate s-o pot termina. Pur şi simplu nu mai am forţa să repet totul, aşa că-ţi propun să-l suni de-ndată ce primeşti scrisoarea de faţă. Fă-o acum, Sarah, înainte să citeşti ce urmează...

Aşadar, acum bănuiesc că ştii. Voiam doar să-ţi spun că în ultima vreme m-am gândit mult la întâlnirea noastră de la bâlciul din Fair. Dacă ar trebui să ghicesc care două lucruri ţi le aminteşti cel mai bine de atunci, aş spune că unul e norocul pe care l-am avut la Roata Norocului (ţi-aminteşti de puştiul care tot spunea „Ador să-l văd pe tipu' ăla încasând-o"?) şi altul e masca pe care am purtat-o să te sperii. Trebuia să fie o glumă, dar tu te-ai supărat şi aproape că era să se ducă pe râpă întâlnirea noastră. Poate că dacă s-ar fi întâmplat asta, n-aş fi acum aici, iar şoferul acela de taxi încă ar

trăi. Pe de altă parte, poate că viitorul nu poate fi schimbat de nimic, şi mi s-ar fi servit aceeaşi mâncare amară cu o săptămână sau o lună sau un an mai târziu.

Ei bine, ne-am jucat singura şansă şi roata s-a oprit pe-un număr al casei – dublu zero, bănuiesc. Dar voiam să ştii că mă gândesc la tine, Sarah. Pentru mine, chiar nu a mai existat cineva, iar noaptea aceea a fost noaptea noastră cea mai frumoasă...

11

– Salut, Johnny, murmură ea şi vântul străbătu uşor copacii care ardeau şi scânteiau; o frunză cărămizie pluti pe fundalul cerului albastru şi ateriză, neobservată, în părul ei. Sunt aici. Am venit, într-un târziu.

Şi să vorbească cu voce tare ar fi trebuit să i se pară un lucru deplasat: numai nebunii vorbesc cu morţii în cimitir, ar fi spus ea cândva. Dar acum, emoţiile o copleşeau, emoţii atât de puternice şi de intense, că-i făceau gâtul s-o doară şi mâinile să i se strângă brusc una într-alta. Să-i vorbească lui era, poate, un lucru normal; la urma urmei, trecuseră nouă ani şi acesta era sfârşitul. După această zi, nu va mai rămâne decât cu Walt şi cu copiii şi cu multe zâmbete de pe-un scaun din spatele podiumului pe care va vorbi soţul ei; nesfârşitele zâmbete din fundal şi ocazionalul articol de fond din suplimentele de duminică, în cazul în care cariera politică a lui Walt va avea parte de-o mişcare atât

de fulminantă cum îşi dorea el. Viitorul îi rezerva din ce în ce mai multe fire de păr cărunte, grija de-a nu ieşi din casă fără sutien datorită moliciunii sânilor, o atenţie din ce în ce mai sporită la machiaj; viitorul reprezenta pentru ea ore de exerciţii fizice la sala de sport din Bangor şi cumpărături şi să-l ducă pe Denny în prima clasă la şcoală şi pe Janis la creşă; viitorul reprezenta petreceri de Anul Nou şi pălării haioase atunci când viaţa ei va intra în decada ştiinţifico-fantastică a anilor '80 şi, de asemenea, într-o stare ciudată şi aproape nebănuită a fiinţei sale – vârsta de mijloc.

Nu vedea în viitor nici un bâlci de ţară.

Primele lacrimi începură, încet şi calde, să-i apară.

– Oh, Johnny, spuse ea. Altfel trebuia să fie totul, nu-i aşa? Nu aşa trebuia să se termine.

Îşi lăsă capul în pământ, gâtul încercând – fără vreun rezultat – să articuleze dureros alte cuvinte. Plânsetul veni, totuşi, şi lumina puternică a soarelui fu spartă în prisme diferite. Vântul, care păruse atât de cald, specific unei veri indiene, i se părea acum că-i îngheaţă obrajii ca vântul de februarie.

– Nu-i *corect!* strigă ea în tăcerea BOWDEN-ilor şi a MARSTEN-ilor şi a PILLSBURY-lor, congregaţia moartă a ascultătorilor care nu putea spune nimic altceva sigur decât că viaţa-i trecătoare şi că moartea-i lungă. Oh, Doamne, nu-i *corect*!

În acel moment, mâna îi atinse gâtul.

12

... iar noaptea aceea a fost noaptea noastră cea mai frumoasă, chiar dacă, uneori, îmi vine greu să cred că au existat într-adevăr anul 1970 şi revoltele din campusuri, că Nixon a fost preşedinte, că nu existau calculatoare de buzunar, aparate video, Bruce Springsteen şi nici formaţii de punk-rock. Şi, alteori, mi se pare că timpurile acelea sunt doar la o aruncătură de băţ, că aproape le pot atinge, că, dacă mi-aş petrece braţele în jurul tău sau dacă ţi-aş atinge obrazul sau ceafa, te-aş putea lua cu mine într-un viitor diferit, în care nu există durere sau întuneric sau alegeri amare.

Ei bine, toţi facem ce putem, şi ceea ce facem trebuie să fie un lucru cât se poate de bun... iar dacă nu e, trebuie să ne mulţumim cu el. Sper doar să te gândeşti la mine cât poţi de bine, dragă Sarah.

Toate gândurile bune,

şi toată dragostea mea,
Johnny

13

Inspiră sacadat, îndreptându-se de spate, privind în jur cu ochii larg deschişi.

– Johnny...?

Dispăruse.

Orice ar fi fost, dispăruse. Rămase locului, se întoarse pe călcâie şi, desigur, nu era nimic acolo. Însă ea-l vedea, stând cu mâinile adânc înfipte în

buzunare, pe buze cu zâmbetul acela degajat, şăgalnic, chipul lui mai degrabă plăcut decât frumos, slab şi uscăţiv, sprijinindu-se fără nici o grijă de un monument sau de unul dintre stâlpii de la intrare sau poate doar de un copac înroşit de frunzele tomnatice, pregătite să cadă la pământ. Nu-i cine ştie ce, Sarah – încă mai tragi pe nas blestemata aia de cocaină?

Nu era nimic altceva acolo decât Johnny; undeva aproape, poate pretutindeni.

Toţi facem ce putem, şi ceea ce facem trebuie să fie un lucru cât se poate de bun... iar dacă nu e, trebuie să ne mulţumim cu el. Nimic nu e pierdut pentru totdeauna, Sarah. Totul poate fi găsit.

– Acelaşi Johnny dintotdeauna, şopti ea, după care păşi afară din cimitir şi traversă drumul. Se opri preţ de o clipă, pentru a se uita în urmă. Vântul călduţ de octombrie sufla puternic şi lumea părea brăzdată de umbre şi lumini. Copacii foşneau în taină.

Sarah se urcă în maşină şi plecă la drum.

Johnny – băieţelul care patina cu o viteză ameţitoare şi care are un accident ce-l transpune pentru câteva momente îngrozitoare în...
zona moartă.

Johnny Smith – profesorul de liceu dintr-un orăşel, care învârte Roata Norocului şi câştigă o excursie de patru ani şi jumătate în...
zona moartă.

John Smith – se trezeşte dintr-o comă profundă, înzestrat cu o abilitate ieşită din comun: aceea de a vedea viitorul şi soarta teribilă care ameninţă omenirea în...

zona moartă.

Multe lucruri din lumea în care se trezeşte, precum şi multe dintre amintirile sale, se află acum în

zona moartă.

Blestem sau binecuvântare?

La o simplă atingere, Johnny poate vedea acum în sufletul oamenilor.
Iar ceea ce se află acolo nu e întotdeauna frumos.
Ceea ce se află acolo poate distruge.
Chiar şi o întreagă planetă.

Editura Aquila '93
H. Ibsen 17 - Oradea
www.edituraaquila93.ro

ISBN 973-714-002-8